KÁROLY SÁNDOR

ETAJUL 500

KRITERION

Károly Sándor

Etajul 500

KÁROLY SÁNDOR

ETAJUL 500

roman

În românește de
Teodor Sugár

EDITURA KRITERION
București, 1982

Coperta: Bobely Sándor

Károly Sándor
Az 500-ik emelet
Irodalmi Könyvkiadó
Bukarest 1969

Partea întîi

1

Wolf Weber ieşi prin uşa batantă a Astorului. După cîţiva paşi, lăsă în urma sa Strada 44 şi iată-l pe Broadway. Părea că întreaga magistrală i se răsfrîngea rîzînd în priviri. *Sky-scraper*-ele * erau în schimb ameninţătoare — cu turnurile lor ţîşnind spre înaltul cerului ; vîntul se juca cu drapelele arborate — fîşii roş-albe şi o puzderie de stele.

Se rezemă de un zid. Privi Broadway-ul, acest gigantic şarpe hămesit, cu imobilele sale uriaşe, cu o droaie de maşini, cu năvala sa de oameni grăbiţi, în neîncetată mişcare, în mii de culori. Trăia de mulţi ani la New York. Văzuse acest spectacol de mii de ori, însă astăzi, parcă numai astăzi se simţi copleşit de o inexplicabilă duioşie. Închise pentru cîteva clipe ochii, pentru ca apoi să-i deschidă brusc. Cînd îi închidea, goana maşinilor, bubuitul *elevated*-ului ** care se auzea din înalturi, ţipetele străzii se contopeau într-o forfotă haotică, într-un vuiet continuu. Cînd deschidea, după aceea, ochii, avea sentimentul că zgomotele se luptă între ele, se înfruntă şi se întrec, înainte de a-i pătrunde în urechi şi apoi în creier.

Soarele de martie îl năpădea cu o căldură blîndă. Wolf Weber îşi scoase pălăria, pentru ca razele să-i mîngîie cu tandreţe părul, obrazul. Zîmbea cu gura întredeschisă, în timp ce sorbea din ochi cu patimă peisajul Manhattan-ului, marea insulă înţesată de oameni şi ziduri.

Era vesel şi în răstimpuri fluiera ascuţit.

* Zgîrie-nori (engl. în orig.)
** Tren aerian (engl. în orig.)

Ce se petrece cu mine ? — se întrebă. M-a cuprins de pe-acum bucuria ?... Că doar n-am făcut nici măcar începutul !

Un polițist rotofei remarcă ciudatul personaj care se sustrăsese goanei mulțimii și avea și timp să rezeme zidurile și să fluiere. Se apropie și-l întrebă curios :

— *Hello*, ce faci dumneata aici, ce ți s-a întîmplat ?

Wolf Weber îl privi pe polițai. Surîse și-și aprinse o țigară.

— Nu mi s-a întîmplat nimic.

— Pentru ce te bucuri ? Ți-a murit vreun unchi și te aștepți la o moștenire ?

Wolf izbucni în hohote de rîs.

— Nu, n-am ajuns încă aici.

Tăcu. Un răstimp, privi în gol, apoi deodată, ca și cum i-ar fi venit o idee nouă, îi azvîrli cu mare optimism :

— Cred că o să mai auzi de mine, bătrîne cerber. *Good bye !*

Cheamă un taximetru și-i spuse șoferului :

— Wall Street. Oprește în fața lui Trinity Church.

Automobilul fu înghițit de o lungă coloană. Nu putea înainta decît cu încetineală. Mii de mașini se aglomeraseră pe Madison Square, apoi în dreptul lui Union Square și fură nevoiți să aștepte pînă cînd agentul de circulație izbuti să facă ordine.

Avu deci timp, în mașină, să revizuiască mental întregul plan. Va sta de vorbă cu Fallon, un zgîrciob putred de bogat, pe jumătate țicnit, și va încerca să-l convingă să intre în combinație. O afacere cum n-a mai văzut New York-ul. Bătrînul va trebui să accepte, dacă nu cumva și a pierdut definitiv mințile. Îi va spune că l-a trimis Jimmy Slipper și prin asta îi va cîștiga încrederea. Nu voia să se gîndească la eventualitatea unui refuz din partea milionarului, deși avea în vedere că nu-i va fi ușor să-l convingă pe acest bătrîn celibatar mizantrop despre care presa răspîndea o mulțime de bazaconii. I se părea însă de necrezut ca Fallon să nu vrea să participe le o asemenea afacere. Așa ceva nu era posibil. Nu poate fi atît de nebun. Ei și, la urma urmelor, dacă nu va fi el, se va găsi un altul.

Mașina înainta la pas și un puștan vînzător de ziare se luă la întrecere cu viteza-i de melc.

— Ediție specială! Ediție specială! *New York Times! Here you are!* * Ediție specială!

Engleza puștanului avea o intonație anume, pe care urechea lui Weber o remarcă îndată. Unde mai auzise el o asemenea rostire moale și totodată precipitată? Căzu pe gînduri. Își aduse aminte după cîteva clipe. La Varșovia, fără îndoială, în timpul războiului cel mare. Jargonul germanic al evreilor de rit spaniol se putea sesiza în vorbele cu care puștanul vînzător de ziare își striga marfa.

Scoase capul pe geamul mașinii. Era, într-adevăr, un ovreiaș împerciunat; obrazul îi răspîndea veselie și seninătate, și avea în ochi un licăr de încrezător optimism. Weber zîmbi, puștanul îi răspunse și el cu un surîs, aruncîndu-i gazeta. Își primi cenții și o luă la fugă mai departe, cu o îndemînare temerară, fiind mereu atent să nu cumva să-l facă zob vreo mașină.

Weber lăsă gazeta pe banchetă. N-avea timp acum să citească știrile senzaționale, să afle de ultimile fărădelegi ale Ku-Klux-Klan-ului, să parcurgă declarațiile sforăitoare ale lui Ford despre producție, nici ultimele noutăți despre panamalele municipalității, veștile despre scandalurile vedetelor de la Hollywood ori nelipsitele reportaje despre răpiri, dispariții și crime... Acum gazeta îi era de prisos. Dar dacă va pune pe roate afacerea... Atunci va furniza el, și încă din belșug, subiecte de senzație presei... Cumpărase gazeta numai pentru că îi plăcuse figura puștanului. Acest chip azi încă încadrat în perciuni, care mîine se va lepăda de Europa, iar poimîine va deveni american get-beget.

Mașina se opri în dreptul lui Trinity Church. Weber coborî, plăti și privi cu voioșie biserica uriașă. În timpul hoinărelilor sale admirase adeseori casa de rugăciuni a milionarilor. Îi plăcea acest munte înalt de 285 picioare, în stil gotic. Îl găsea suplu și elegant totodată.

* Poftiți (engl. în orig.)

Mai avea timp. Nu voia să ajungă înainte de ora la care era așteptat. Își propuse să zăbovească puțin în biserică.

— Acest R. Upjohn, arhitectul care a proiectat clădirea — își zicea Weber — a fost un om talentat. A găsit o soluție frumoasă și îndrăzneață. Cărămizile brune sînt minunate, dar, în cele din urmă, e păcat de cantitatea imensă de material, de truda omenească cheltuită aici. Din beton, biserica s-ar fi putut înălța într-un răstimp mult mai scurt și liniile s-ar fi putut modela mai bine, pentru a deveni și mai îndrăznețe.

Îl obseda betonul. Acest material maleabil, docil, care se supune voinței arhitectului, întocmai ca lutul modelat de un sculptor. Îi poți da orice formă. Odată uscat, devine mai dur decît piatra. Betonul, invenția extraordinară a veacului al XX-lea, va înlocui pas cu pas cărămida din construcții, acest material de bază învechit, care fără mortar e ca foița de hîrtie.

Admiră în interior camera episcopilor, porțile de bronz ridicate în memoria lui Jacob Astor, amvonul uriaș, dar cea mai mare satisfacție o simți și de această dată la vederea navei înalte a bisericii.

Apoi își văzu de drum.

Fix la ora zece și 30 de minute ajunse în dreptul Singer-Buildingului, înalt de 41 de etaje. Îl lăsă în urmă și intră într-un imobil cenușiu cu opt etaje, situat pe Liberty Street. Luă ascensorul pînă la etajul 4. Cînd deschise ușa biroului nr. 7 inima-i bătea puțin mai tare, dar își redobîndi rapid stăpînirea de sine. La întrebarea funcționarului cu obrazul spălăcit răspunse liniștit, chiar cu o oarecare veselie în glas :

— Îl caut pe Mr. Fallon. Dacă nu mă înșel, acesta-i biroul dumnealui.

Spălăcitul își îndreptă privirea spre un alt funcționar mai tînăr. Îi spuse cîteva cuvinte în șoaptă, apoi se întoarse către Weber.

— Ce dorești de la dînsul ?

Weber răspunse cu promptitudine :

— Chestiuni de afaceri. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu Mr. Fallon. Vin, dealtfel, din partea domnului Slipper.

Fără replică, spălăcitul se întoarse și dispăru după o ușă capitonată. După scurt timp, reintră și-i spuse lui Weber cu o voce plictisită :

— Intrați.

După care se cufundă într-un registru impresionant, arătînd că nu se mai ocupă de omul nostru.

Weber își scoase pardesiul, dar nu renunță la pălăria cenușie, din fetru moale. Își însușise pe deplin obiceiurile americane, politețea europeană și-o lăsase la Hamburg. o părăsise încă din clipa îmbarcării pe pachebotul „Albert Ballin" cu un deplasament de 50 000 tone.

Intră în camera lui Fallon cu țigara în gură și cu pălăria pe cap. Îndărătul unui birou masiv ședea un bărbat gras și pleșuv ținînd o havană între dinți : Edward Theodor Fallon, posesor al sumei de 260 milioane dolari, bani lichizi, depuși la diferite bănci.

Fallon nu-și scoase havana din gură și întrebă scurt :

— Ce dorești ?

— Vreau să facem o afacere împreună, domnule Fallon. Ascultați-mă !

— *Well.* Cine v-a trimis la mine ?

— Jimmy Slipper. Mi-a spus că dacă există cineva în New York care să mă finanțeze, apoi acela sînteți, fără îndoială, dumneavoastră.

Fallon își scoase havana și se sculă în picioare. Era un om în vîrstă, înalt de șase picioare, gras, apoplectic. Gușa-i groasă ascundea în întregime bărbia, avea niște ochi negri și bulbucați și buza de jos îi atîrna. La prima vedere era respingător, dezgustător chiar. Se purta cu oamenii grosolan, aproape brutal, vocea-i era aspră, tăioasă, ca un cuțit trecînd prin carne, dinții-i mari se încălecau, ca un clește. Trăia de cîțiva ani într-o totală izolare, nimeni nu știa ce face cu uriașul său capital. Nu fusese văzut în locuri publice, nu donase nici un cent pentru acțiuni filantropice, nu pusese bazele vreunei fundații ; nu avea nici nevastă, nici rude, doar un văr în Carolina de Sud, despre care nu se știa nimic de mai bine de douăzeci de ani. Detesta femeile, nu avea nici vicii precum băutura ori jocul de cărți. Locuia în Bronx, într-o vilă comună ca aspect, pe care o construise Jimmy, de-aici se cunoșteau... Ținea cu chirie trei biro-

uri în City şi făcea zilnic naveta între Bronx şi Liberty Street călătorind cu o rablă de Ford. Lumea îl ştia drept un bătrîn zgîrcit, maniac, client permanent, din pricina aspectului său, al revistelor umoristice.

Fallon se uită cu o privire pătrunzătoare la Weber, apoi spuse răspicat :

— Să vedem despre ce este vorba. Te previn că nu mă interesează nici un fel de afacere. Dacă nu te-ar fi trimis Jimmy Slipper, nici n-aş fi stat de vorbă cu dumneata.

Obrazul mereu surîzător al lui Weber deveni serios. Făcu un pas, pentru a se apropia de Fallon, şi-i spuse cu o voce ascuţită, aproape poruncitoare :

— Mr. Fallon, sînt arhitectul Wolf Weber. Doresc să construiesc aici, la New York, o clădire cu cinci sute de etaje. Iată pentru ce am nevoie de banii dumitale.

În prima clipă, mătăhălosul om de afaceri rămase descumpănit. Categoric, îl speriase atitudinea ofensivă a lui Weber. Nu după multă vreme însă, schiţă un zîmbet. Răspunse, pe jumătate rîzînd, pe jumătate supărat :

— Nu mă vîr în asemenea aiureli. Ţi-ai pierdut minţile, tinere ! Fă bine şi lasă-mă în pace.

Se reaşează în fotoliu şi-şi aprinse havana care i se stinsese între timp.

Arhitectul fu mai întîi intimidat de brutalitatea răspunsului. Apoi îşi reaminti că nu mai era un european hipersensibil, ci un american în veşnică goană după dolari : decise să nu pună la inimă grosolănia lui Fallon.

Îi răspunse grăsanului calm şi concis :

— Mr. Fallon, eu nu vreau să făptuiesc o nebunie, ci o operă uriaşă, minunată, formidabilă. Pentru a o realiza, vă cer ajutorul. Cînd doriţi să tratăm amănunţit afacerea ?

Fallon vru să răspundă, dar un acces subit de tuse îl împiedică. Cînd, în sfîrşit, izbuti să răsufle, zbieră la tînărul aflat în faţa lui :

— Du-te dracului cu blocul dumitale cu cinci sute de etaje şi cu amicul dumitale tîmpit, Jimmy Slipper. *Good bye !*

Apoi, considerînd discuţia încheiată, se cufundă în citirea ziarului „World" care stătea întins pe birou.

Weber înțelese că nu mai avea rost să insiste. Ar fi însemnat să-și bată gura de pomană. Se răsuci pe călcîie și porni spre ușă. Cu mîna pe clanță se întoarse brusc și spuse :

— Fallon ! Cred că ne vom mai întîlni pentru a sta de vorbă în această problemă. O să mai auziți de mine. *Farewell !* Cu bine !

Milionarul nu catadicsi să-și ridice ochii din ziar... Cei patru funcționari nu-i dădură nici o atenție arhitectului care părăsise oficiul fără să-i salute.

În timp ce cobora cu ascensorul, recapitulă mental cele întîmplate. Primul eșec — n-avea de ce să-l descurajeze. Dealtfel, Fallon nu era în toate mințile. Dacă nu se dă pe brazdă, se va găsi un altul. Va găsi, fără îndoială, printre atîția bogătași măcar unul sau doi care să întrevadă grandoarea proiectului și să fie dispuși să facă investiții... Americanii ăștia, cu tot geniul lor comercial, rămîn pe undeva niște tipi grozav de dificili. N-au pic de imaginație.

Se afla din nou în fața lui Trinity Church. Se întoarse și se plimbă agale pînă la Batery. Se așeză pe o bancă din parc și privi, dus pe gînduri, portul grandios. Navele uriașe stăteau nemișcate, aidoma unor crocodili trîndavi. În depărtare se vedea albă, strălucitoare insula Ellis și, alături, docurile cenușii din Jersey City. Mai departe, în zare, marea, sublimă și albastră, de o frumusețe odihnitoare. Weber savură îndelung priveliștea multicoloră, agitată, în veșnică schimbare. Dar imaginea schelei trenului aerian îl umplu de nemulțumire.

— E o nerozie, bombăni. De ce au așezat tocmai aici mormanul ăsta de fier vechi, ca să strice panorama ?!

La ora 15,30 intră într-o grădină de vară. Mîncă niște sanvișuri, bău două halbe cu bere, apoi luă un taximetru și se îndreptă spre Astor House. Nu ieși pînă seara din apartamentul de la etajul 5. Studie îndelung harta New York-ului, insistînd asupra Manhattan-ului, apoi își revăzu proiectele, iar seara se cufundă în lectura *Building Code*-ului, acest cod de legi care stabilea dimensiunile construcțiilor și cuprindea tot felul de para-

grafe ciudate privind înălțimile admise și suprafața balcoanelor. Îl interesa în mod deosebit. Găsi multe articole neroade, pe care le-ar fi anulat cu deosebită încîntare.

Ceru să i se aducă cina, pe care o înfulecă la iuțeală. Apoi se puse din nou pe treabă, pînă la miezul nopții.

Într-un tîrziu, se duse la fereastră. În fața lui se întindea sudul Manhattan--ului. Becurile reclamelor de pe zgîrie-nori păreau mici puncte și linii de foc. Privi multă vreme *Sky-scraper*-ele, aceste minuni din beton, apoi ridică din umeri, mulțumit de sine, și strigă mîndru în bezna nopții new-yorkeze :

— Veți fi toate niște biete maghernițe pe lîngă blocul meu cu 500 de etaje ! Rîse. Așa veți apărea din înălțimea celor două mii de metri ai lui. Niște maghernițe !

Deasupra sa, la o înălțime de neatins, strălucea puternic o stea. Parcă ar fi vrut să-i arate : iată pînă unde va ajunge acoperișul clădirii lui Wolf Weber cu cele cinci sute de etaje ale ei.

2

Wolf Weber sosise la New York venind de la Berlin. La Berlin ajunsese venind din Camerun. Din partea tatălui era de neam prusac, iar din partea mamei negru african : tatăl lui, Alfred Weber, fusese căpitan în regimentul 2 de infanterie colonială germană, iar mama fiica unui șef de trib din neamul duala, din Camerun.

Tatăl... Un om minunat și îngrozitor totodată. Odinioară, chipeș sublocotenent de gardă, la Potsdam. Nici n-ar fi putut fi altceva decît militar. Toți strămoșii fuseseră militari de carieră, iar tatăl lui Alfred, ofițer de intendență, care, cu toate că-și făcea serviciul la un mare depozit de alimente, stăruise toată viața întru loialitate și cinste, încît își sfîrșise zilele cu buzunarele goale. Nu-l răbdase niciodată inima să primească măcar un sfanț de la furnizorii armatei. Trăise dintr-o modestă

pensie de locotenent-colonel și fusese condus la locul de veci cu toate onorurile militare. Odrasla lui, Alfred, fercheșul sublocotenent, bea, juca cărți și făcea curte domnișoarelor din Potsdam : îndeletniciri care, încetul cu încetul, înlăturară orice altă preocupare. La început bea cu măsură și se îmbăta mai mult cu vorbe de amor, apoi, însurîndu-se, fu cuprins pe de-a-ntregul de patima beției. Bere, vin ori rachiu, nu-i păsa : băutură să fie. Își trecea zilele într-o pîclă incertă, se imagina cînd vreun general cu faimă, cînd un strateg genial care proiectează noi sisteme de fortificații. La un moment dat i-a venit ideea să reorganizeze întreaga armată prusacă și s-a apucat să scrie o carte despre noul sistem de instrucție al infanteriei. N-a ajuns însă să scrie decît primele zece pagini : s-a nimerit ca un voluntar să-i dăruiască tocmai atunci un butoiaș cu vin și praful se alese din noul sistem. Uneori, în momentele sale de delir, se simțea îndemnat să părăsească armata, pentru a fonda tot felul de întreprinderi gigantice, însă cînd îi trecea beția și se dezmeticea, nu-și mai aducea aminte de fabricile, minele și afacerile sale senzaționale. Era un fantast. Rătăcea mereu cu capul în nori, iar cînd trecea pe străzile Potsdamului, oamenii șușoteau în urma lui :

— Iată-l pe Weber, nebunul !

Nu îndrăzneau s-o spună decît în șoaptă, deoarece omul nostru, de o statură herculeană, era dotat cu o forță pe potrivă. S-a întîmplat odată să bată măr trei haidamaci obraznici, încît au zăcut apoi cîteva săptămîni în spital.

Soția lui, o berlineză firavă, care stătea toată ziua cu nasul în romane, muri, după cinci ani de căsnicie, în urma unei pneumonii. Din acea clipă, Weber căzu cu totul în patima băuturii. Nu-i mai păsa cu cine se așeza la masă. Se înfunda în tot soiul de cîrciumi deocheate, unde, în compania unor chelneri fără treabă și țărani beți, făcea expuneri despre noul său sistem de fortificații și despre orașul viitorului, orașul pe care el singur îl va construi, pe care nimeni altul nu l-ar putea înălța. Ajunsese căpitan. Se lenevise, își neglija ținuta, apărea adeseori la popotă cu obrazul neras.

Într-o bună dimineață s-a pomenit convocat la general.

— Weber, dacă nu vrei să fii dat afară din armată, cere-ți trecerea în rezervă.

Căpitanul Alfred Weber a pocnit din călcîie, apoi a întrebat cu respect ce anume nu-i era pe plac Excelenței Sale.

Generalul l-a măsurat din cap pînă în picioare. Apoi i-a răspuns emfatic și disprețuitor :

— Regimentul grenadierilor de gardă nu este un azil pentru bețivani. Ai înțeles ? Poate că la un alt regiment sau la o unitate auxiliară ți s-ar trece cu vederea această slăbiciune, dar în regimentul preferat al Împăratului nu mai ai ce căuta. Nu-ți poți îngădui să știrbești renumele regimentului. Am terminat.

Alfred Weber a salutat regulamentar, apoi, în după-amiaza aceleiași zile, i-a făcut o vizită unchiului Max, care era mai-marele serviciului echipament și dotare din Ministerul de Război. Colonelul era un domn în vîrstă, jovial, mare amator de bere. Vorbea mult, îi plăcea grozav să se laude cu isprăvile sale din războiul de la 1870, cînd fusese rănit în două rînduri, la Metz. Îl simpatiza pe nepotul cel bețivan și aranjă la minister, grație unui vechi camarad de regiment, ca Alfred să fie transferat în Camerun, o nouă colonie germană, în cadrul garnizoanei teritoriale. Acolo își va putea face mendrele liniștit, nu va fi în văzul lumii. Mai mult n-a putut face, pentru că fișa de apreciere a căpitanului era scandaloasă, cu o asemenea fișă ar fi trebuit de mult să fie trecut în rezervă.

Două săptămîni mai tîrziu, căpitanul Alfred Weber se afla, la bordul navei „Möwe", în drum spre Africa Occidentală. La sosire s-a prezentat la generalul comandant și guvernator, care l-a numit ofițer instructor la regimentul 2 de infanterie colonială. Slujba era în capitala Camerunului, unde de dimineața pînă seara Weber dădea pe gît whisky-ul englezesc.

La început, totul era nou. Africa, cu miile ei de culori îl ametise de tot. Curînd însă, obișnuindu-se cu noua ambianță, a început să născocească și aici planuri năzdrăvane. Se autointitulă împărat al Camerunului. Decise

să organizeze triburile, să le cheme sub arme, să declare război coloniilor vecine și să construiască fortificații puternice, capabile să înfrunte orice fel de asediu. Între timp, consuma cantități apreciabile de whisky, această otravă lichidă, astfel încît, după cîte o beție strașnică, ordonanța trebuia să se chinuie amarnic pentru a-l readuce în simțiri.

Guvernatorul și colonelul îl ignorau. Ei puneau la cale afaceri uriașe cu ulei de palmier, cauciuc, cacao, îi exploatau crunt pe băștinași și aveau o unică dorință: să acapareze cît mai repede o avere considerabilă, apoi să părăsească funcțiile oficiale și, implicit, căldura infernală din Africa și să-și petreacă, pe urmă, zilele în tihnă la Berlin, Dresda, Leipzig ori Hanovra.

Cînd comandantul militar din Dibundja muri de febră tifoidă, guvernatorul îl trimise pe Alfred Weber în acest important centru comercial. Aici n-avea altă treabă decît să mențină ordinea cu o companie de soldați, ceea ce nu era o sarcină dificilă. Trebuia să supravegheze mai cu seamă bunul mers al diferitelor transporturi, să nu cumva să fie dijmuite pe parcurs. Avea o putere nelimitată în perimetrul încredințat, putea să bea cît poftea, urzindu-și în liniște și pace fantasmele pestrițe, să-și construiască în închipuire fortificațiile imbatabile, să organizeze armata, viitoarea cuceritoare a Africii.

Odată, rătăcindu-se în timpul unei vînători, a nimerit într-un sat al tribului duala. Lamaba, căpetenia, l-a primit cu prietenie, făcîndu-i pînă și surpriza unei sticle de rom pe care o scosese la iveală dintr-un ungher al colibei.

Alfred Weber îl examina cuprins de mirare pe Lamaba, care era alb, în întregime alb. Era un albinos, aidoma multor locuitori din regiunea aceea. Fața o avea albă, părul linos, castaniu. Avea în trăsăturile sale ceva neobișnuit, străin, mai ales în jurul buzelor groase și a nasului puternic și mare. În rest, pielea lui era în întregime albă. Fiica lui, Vnyaha, era o frumusețe clasică. Înaltă, suplă, puternică, mlădie ca trestia de bambus, păstrînd în ochi strălucirea tainică a nopții africane. Căpitanul o privi îndelung pe frumoasa creatură, stăruind mai ales asupra picioarelor sale parcă sculptate cu o daltă

fină, a brațelor ei înnegrite de soare, rotunde, lucioase, asupra sînilor tari, ascuțiți. O privea, cuprins de dorință.

Din ziua aceea se duse de mai multe ori călare în sat, cu daruri pentru Lamaba și Vnyaha și o dată chiar a înnoptat în colibă: Vnyaha se așternu lîngă dînsul. Îl cuprinse o și mai aprigă patimă. Africana îl făcu să uite cu desăvîrșire de vechile sale tabieturi, de prestigiul său. Începu să bea din ce în ce mai puțin, să se îngrijească mai mult de aspectul său exterior, își tunse claia de păr în care răsăriseră multe fire albe și-și răsuci mustața.

Vnyaha era cu totul altfel decît femeile din Berlin și Potsdam. Frumusețea ei era naturală și perfectă. Rîdea cu sinceritate, din toată inima. Dogorea cînd făcea dragoste, cînd îl săruta, cînd îl îmbrățișa, cînd se lipea de el, păstrînd ceva virginal într-însa, fiind lipsită cu desăvîrșire de prefăcătorie.

După un timp, a simțit că nu-i mai poate îndura lipsa. A luat-o cu el la Dibundja, a îmbrăcat-o în straie europene, a dus-o la pastorul reformat, care a încuviințat cu dragă inimă să înscrie în catastifele bisericii încă o păgînă. La dorința lui Weber, a botezat-o dîndu-i numele de Brunhilda. Apoi, s-au căsătorit. Weber a cumpărat-o de la talăl ei, achitînd suma de două sute de mărci, spre marea bucurie a bătrînului albinos, care i-a dăruit și el o sumedenie de obiecte de fildeș.

Au trăit în bună pace și iubire. Vnyaha-Brunhilda înflorea pe zi ce trecea, era din ce în ce mai frumoasă, așa că funcționarii reprezentanței comerciale o priveau cu patimă în ochi.

Un an mai tîrziu se năștea micuțul Wolf, spre marea bucurie a tatălui. Lui Alfred îi venise mintea la cap, nu mai bea decît seara cîte un pahar de vin importat din Franța. Se apucă de afaceri, luptîndu-se să strîngă avere, pentru că îi era deja lehamite de atîta arșiță și-l cuprinsese dorul de patrie. Plănuia să strîngă o sută de mii de mărci și, apoi, să iasă la pensie. Se va duce cu frumoasa lui soție și cu nou-născutul fecior la Potsdam, unde vor trăi împărătește.

Micuțul Wolf creșcu, se făcu un flăcăiaș pe cinste. Era prietenos, vioi și foarte mintos. Învățătorul de la

şcoală era cuprins de mirare cît de repede îşi însuşeşte ştiinţa de carte. La vîrsta de şase ani desena minunat : plămădi, din lut, copia căzărmii din Dibundja. Alfred Weber, care înainta vertiginos spre bătrîneţe, avea o viaţă familială care-i umplea anii de bucurie, dar marea fericire fu întreruptă brusc, după opt ani de căsnicie. Vnyaha-Brunhilda se îmbolnăvi de o boală tropicală oarecare şi muri. De durere, Alfred a ajuns în pragul nebuniei.

A început din nou să bea whisky şi, în fantasmele delirului provocat de beţie, stătea de vorbă cu soţia sa. Îşi neglijă din nou slujba, nu-i mai păsa de afaceri, părul cărunt şi barba îi crescuseră în neorînduială, purta o uniformă cu nasturii căzuţi. Economiile, miile de mărci se duseră pe apa sîmbetei, la jocul de cărţi, la cîrciumă, pe paharele de whisky ; banii nu-l mai interesau. Se ocupa prea puţin de educaţia feciorului său. Copilul era îngrijit de către învăţător şi nevasta unui plutonier, o femeie cu suflet caritabil.

Pe urmă se pensionă. Spre nenorocul său, secretarul de stat de la Comerţ făcuse o vizită în colonii : căpitanul beat i-a vorbit ireverenţios simandicoasei persoane. După festivitate, guvernatorul l-a scos la raport, l-a făcut cu ou şi cu oţet şi l-a trecut în rezervă.

Alfred Weber îşi făcu bagajele şi, cu cele cîteva mii de mărci rămase, se întoarse în Germania. Sosi la Potsdam obosit, fără vlagă, îmbătrînit şi cu părul încărunţit de tot. Închirie o odăiţă, din care nu ieşea toată ziua. Bea fără întrerupere. Apoi, într-o dimineaţă ploioasă, îşi trase un glonţ în tîmplă. Oamenii îl găsiră zăcînd mort pe duşumea.

Pe Wolf l-a luat în tutelă unchiul Max, trecut, între timp, şi el în rezervă.

Băiatul nu voia să urmeze şcoala militară. Îi era silă de armată şi, de voie, de nevoie fu înscris la un gimnaziu. După multe generaţii, el era primul Weber care nu se consacra carierei militare. La şcoală ştiinţele umaniste aproape că-i repugnau, în schimb se dădea în vînt după matematică, geometrie, algebră, iar desenele sale erau admirate chiar şi de profesori. Nu era totuşi genul de elev care să stea închis între patru pereţi şi să tocească.

Participa la jocuri, la încăierări, fuma, se ținea după fete, era puternic, încît îi știau de frică și elevii mai mari. La șaisprezece ani arăta ca un tînăr de douăzeci.

După bacalaureat s-a înscris la Politehnica din Berlin, cufundîndu-se în linii și cifre. Se pregătea să devină inginer constructor, iar profesorii săi cu ochelari și bărbi albe se minunau cît de repede soluționa Wolf chiar cele mai complicate probleme de statică.

Și el — la fel cu tatăl său bolnav de delirium — își croia visuri febrile. Doar că el era mai tenace și mai puternic. Dacă se așeza să lucreze, nu se scula de la birou pînă nu-și isprăvea treaba. Visa cu ochii deschiși, fantezia lui era nețărmurită. El însă nu mai era cu gîndul la citadele și fortificații, ci la magazine uriașe, porturi, teatre grandioase și zgîrie-nori. Își trecea planurile febrile pe hîrtie de calc și de sub mîna sa răsăreau contururi minunate. Știa că nu se va îngropa într-un birou de proiectări din provincie și că nu va lucra nici la vreun obscur serviciu de sistematizare urbană, simțea că va reuși să-și facă un nume, că va ajunge cineva. Atîta doar că nu știa unde se va stabili și cum și cînd va trebui să purceadă la înfăptuirea marii opere care-i va aduce măreția și faima.

Îi plăcea și lui băutura, dar mai cu măsură. Dădea pe gît cu plăcere cîte o halbă-două de bere, un pahar cu vin sau coniac fin, dar alcoolul nu deveni, pentru el, o patimă de nelecuit. Firea cumpătată de o rece amabilitate a mamei contracarase înfricoșătoarea moștenire lăsată de căpitanul Alfred Weber. În alte privințe, acelei minunate femei africane îi datora pasiunea pentru liniile fantastice și avînturile îndrăznețe : simțirea ei frustă, necontrafăcută reapărea la Wolf sub forma unui simț artistic conștient și puternic. Wolf Weber era rodul unirii dintre un tată fantast și vlăguit de alcool și o mamă africană care dispunea de cantități incomensurabile de energie potențială. Nu era un vlăstar al obositei Europe, căci se zămislise în pîntecul Vnyahei, fiică a Africii celei necunoscute, izvor nesecat de energie.

Pe Jimmy Slipper îl cunoscuse la facultate. Au devenit, în scurt timp, buni prieteni. Jimmy, fecior al unor bogătași americani, student și el la Politehnică, nu se

dădea în lături de la un pahar-două de băutură. Spre deosebire de Weber, Jimmy Slipper nu se arăta fascinat de marile construcții, de tot felul de biserici ultramoderne, de zgîrie-nori care sfidează cerul ori de porturi uriașe. El se dădea în vînt după grațioasele vilișoare nemțești, aceste fermecătoare cutioare. Plănuia să construiască în America, pentru milionari, case frumoase în stilul european : în California, la Palm Beach și lîngă New York, pe Coney Island. Călătorise în toată Germania, petrecuse luni de zile pe valea Rinului, unde nu se mai putea sătura de priveliștea castelelor medievale, se îndrăgostise de Domul din Köln și contemplase cu duioșie vechile case din Dresda. Îi era silă de zgîrie-nori, deși accepta și entuziasmul manifestat de Wolf pentru construcțiile din oțel și beton. Se înțeleseseră ca după absolvire Wolf să vină și el la New York, să-și încerce norocul.

După ce au obținut diplomele, Jimmy Slipper s-a întors în America, iar Wolf Weber și-a găsit o slujbă la Hamburg, la o mare întreprindere de construcții. La despărțire, s-au îmbrățișat, și-au luat rămas bun cu lacrimi în ochi. Era în anul 1914. Două luni mai tîrziu, a izbucnit primul război mondial.

A urmat marele măcel și Wolf Weber a construit cazemate din beton în Flandra. Mai tîrziu a fost mutat pe frontul rusesc, unde a continuat să scormonească în adîncul pămîntului, pentru a construi adăposturi, tot din beton. La Varșovia a cunoscut-o pe Olga Vilniczky, o grațioasă poloneză de origine nobiliară. Două luni mai tîrziu s-au căsătorit. Olga era îndrăgostită de trecut. Mîndră de originea ei aristocratică, nu înțelegea planurile îndrăznețe, dorința de măreție, de grandoare a lui Wolf. Citea romane franțuzești și-i socotea pe nemți și pe ruși un fel de barbari. Era o femeie subțire și zveltă, îi ajungea doar pînă la umăr lui Wolf, care avea o statură uriașă. Iar Wolf se trezea întrebîndu-se de ce o fi luat-o de soție tocmai pe această femeie, cu care nu se potrivea deloc. Neînțelegerile au apărut încă din primele zile ale căsniciei. Olga își considera bărbatul incult și cam greu de cap și, ori de cîte ori Wolf venea acasă mai mult sau mai puțin ametit, ea se închidea în odaie. Se măritase

cu acest genist neamț mai mult din nevoie decît din pasiune, căci acasă mai erau încă patru fete care așteptau să-și facă un rost, iar în afară de blazon bătrînii Vihniczky nu mai posedau nimic. Wolf căuta să rămînă curtenitor, manifesta înțelegere și tact, dar, negăsind în tovarășa sa de viață ceea ce și-ar fi dorit, se simțea în drept să caute în altă parte. Întotdeauna atent ca Olga să nu afle nimic. Nu voia s-o facă să sufere.

După război se mutară la Hamburg, unde Wolf își recăpătă vechea slujbă. La doi ani după pacea de la Versailles, i-a scris lui Jimmy. Americanul îi răspunse prompt : „Vino, bătrîne Wolf, vino degrabă". Și i-a trimis două bilete de vapor.

Jimmy Slipper îi scria despre toate, în amănunțime. Luase și el parte la război, și-și exprima chiar mirarea că nu s-a întîlnit, pe undeva, prin Franța, cu prietenul său Wolf. Îl amuza nespus ideea că s-ar fi putut trezi față-n față, în calitate de ostași ai unor armate inamice. Dealtfel, îl asigura Jimmy, ei doi nu s-ar fi înfruntat și nu și-ar fi făcut vreun rău nici măcar în această situație. În ceea ce privește America, lucrurile stăteau bine. Amintirea războiului începea să pălească, nu se mai putea vorbi despre vreo ură împotriva germanilor. După rușinosul fiasco al celor unsprezece puncte ale sale, bătrînul Wilson nu mai era popular. El, Jimmy, se gîndea cu aceeași dragoste la vechiul său prieten cu care deșertaseră cîteva butoaie cu bere bună și ar fi fost foarte bucuros dacă i-ar putea fi de ajutor celui mai mare constructor al veacului douăzeci. Dealtfel, s-a însurat, are o soție micuță și drăgăstoasă, au și un moștenitor și trăiesc în pace și fericire. „Locuiesc în afara orașului, în Bronx, într-o minune de vilă în stil clasic german, unde o duc împărătește. Am construit-o de unul singur, am investit în ea tot ce-am învățat la Berlin. Știu că-n ochii tăi aceste vilișoare sînt niște fleacuri, pentru că tu vrei să zgrepțăni norii, dar, te rog, totuși, vino in cocioaba mea, te primesc cu drag și te asigur că te vei simți bine."

Wolf s-a bucurat grozav de primirea scrisorii.

— Plecăm în America, îi spuse el, fericit, Olgăi, dar femeia nu se arătă bucuroasă.

Ar fi preferat Parisul patriei dolarului, despre care nu auzise nimic bun.

Weber vîndu tot ce-avea și se îmbarcă, împreună cu Olga, pe nava „Albert Ballin". Cînd zări pentru prima oară clădirile monstruoase, gigantice din Manhattan, fu apucat de o emoție care-l țintui locului. Inspira prin toți porii gălăgia, mișcarea ametitoare, miile de culori și imagini noi. „Acesta e deci New York-ul" — își zicea cu încîntare, în timp ce prietenul lui depunea eforturi considerabile pentru a-l face să părăsească locul de unde se putea vedea Woolworth Building.

Jimmy l-a dus apoi să-i arate „bîrlogul" său din Bronx, o vilă împrejmuită de un parc frumos amenajat. Îi arăta de fapt o bucățică din Europa, strămutată în America. N-ai ce-i face, doar Europa știe să realizeze ceva frumos și artistic. America se pricepe la construcții masive și solide, dar acest minunat grup floral, de pildă, care împestrițează pajiștea din curte, în fața fîntînii arteziene, este rodul muncii unui meșter francez. Noi, yankeii, nu ne pricepem. Jimmy exulta, iar Wolf rosti, curtenitor, cîteva fraze admirative, gîndindu-se între timp la Woolworth Building, colosul impozant care-i plăcea cel mai mult.

Jimmy îi mijloci angajarea la Brown § Fischer, societate de construcții imobiliare. Aici, în sfîrșit, se simți în largul său. Societatea construia magazine mari, depozite și uzine din oțel și beton. Wolf și-a însușit știința de a îmbina ritmul acestor două materiale. Cînd Brown și Fischer au văzut pentru prima oară proiectele sale cu linii noi, îndrăznețe au rămas perplecși, mirarea le-a fost însă și mai mare cînd tînărul inginer german a renunțat la mașina de calculat, socotind mental volumul colosilor de beton, ori greutatea suportată pe metri pătrați. Ceea ce însemna trudă și sudoare pentru alții, pentru el era doar o joacă de copii. Firma îl plătea bine, iar Wolf a rămas în slujba lor, vrînd să se specializeze riguros în beton și oțel.

În trei ani de zile a învățat tot ce se putea învăța. Devenise un american get-beget. Un Wolf Weber cu totul înnoit. Îmbrăcat cu un sacou cu umeri largi, pantaloni strîmți la glezne, lăsîndu-și pălăria pe creștet și strigînd

cu voce tare „*hello*", cînd întîlnea cunoștințe. Engleza lui s-a maleat pe calapodul argoului newyorkez, doar o ureche atentă mai putea observa un accent străin. Se lăsă acaparat de marele oraș, cu bună știință și socoteală. Un american cînd vrea să realizeze un lucru serios și măreț, îl încredințează tot unui american. Îi plac artele europene, dar știe că numai America e în stare să muncească și să producă.

În al patrulea an părăsi firma Brown și Fischer. Construise în acest răstimp două fabrici textile, un depozit uriaș de mărfuri și trei blocuri gemene de cîte 42 de etaje, pe Broadway, de care se minuna întreg New York-ul.

În acest răstimp s-a zămislit în creierul său ideea grandioasă : să construiască o casă cu un volum uriaș, cu 500 de etaje. Tot pe atunci fu elaborat și proiectul lui Larkin Tower, minunea cu 108 etaje care îl ambiționă să viseze o clădire care să o întreacă de cinci ori în proporții, să devină cel mai înalt turn din lume.

— Larkin Tower nu e cea mai mare înfăptuire — își zicea — ritmul trebuie intensificat. Trebuie realizat imposibilul !

Fantasmele lui Alfred Weber și necunoscuta enegie africană a Vnyahei lucrau în el.

— Americanii n-au pic de imaginație. Produc enorm, dar se opresc la limitele posibilităților omenești. Nu îndrăznesc să încerce înfăptuirea imposibilului. Care imposibil se poate realiza numai aici !

Și cum pusese la o parte niscai dolari lucrînd la Brown și Fischer, nu-i păsa de problemele zilnicei existențe. Își construi o vilă din beton în vecinătatea lui Jimmy ducîndu-și zilele acolo, împreună cu Olga.

Jimmy îl cam luă peste picior pentru alcătuirea aceea din beton, care, pe lîngă vila sa care-ți lua ochii, părea o cocioabă întristătoare.

— *Hallo, old Wolf,* ăsta nu e un *sky-scraper,* aici ai nevoie de cărămidă, mortar, marmură, stucatură și faianță.

Wolf nu lua în seamă ironiile lui Jimmy.

— *Hallo, old Jimmy,* n-am timp să-ncropesc tot felul de cutioare elegante. În curînd am să fac o clădire cum n-a mai văzut lumea.

Din această clipă, se îngropă între planurile sale. Proiectul gigantic îl preocupa, îl stîrnea. Casa cu 500 de etaje. Desena, calcula, ziua și noaptea, voia ca opera sa să fie ametitor de mare, dar solidă și perfectă. Nu se ocupa deloc de Olga ; dealtfel pe ea desenele și proiectele sale n-o interesau. Olga se plimba cu mașina, juca tenis, asculta radioul, era o spectatoare frecventă a concertelor și reprentațiilor de la operă, scria către cei de-acasă, ori angaja flirturi ușoare cu francezii, austriecii și polonezii, băieți eleganți, care-și păstraseră, și aici, elevația dobîndită prin educație. Îi era silă de americanii gălăgioși, veșnic ahtiați după dolari, plesnind de sănătate, pe care nu-i lăsa s-o curteze.

Încetul cu încetul, Wolf se înstrăină de soția lui. Avînd din ce în ce mai multă treabă în City și fiindu-i peste mînă să parcurgă mereu drumul dus și-ntors din Bronx, închirie un apartament la Hotel Astor. Se ducea rareori pe-acasă, soț și soție trăind ca doi străini.

Planul uriaș îl acapara din ce în ce mai mult. Pleca în lungi călătorii de luni de zile, vizitînd marile cariere de var, pentru a studia cimentul, în așa fel încît prin experimentarea unor noi tehnici de preparare a betonului să obțină un grad mai mare de soliditate, de rezistență. Stătu săptămîni de zile la Pittsburgh, Detroit, la Betlehem, interesîndu-l oțelul, studiind procedeele de forjare și răcire ; pînă la urmă înțelese că, prin răcire repetată și forjare mai intensivă, oțelul se poate căli în așa fel încît să devină și mai dur. Procedeul e mai costisitor, dar oțelul devine cu cincisprezece la sută mai dur, iar el avea nevoie de un astfel de oțel, pentru ca scheletul de beton al casei cu 500 de etaje să fie destul de solid. Pe urmă studie sticla. Se convinse rapid că era un material de construcție ieftin și ușor, hotărînd să umple spațiile goale ale schelei nu cu beton, ci cu sticlă. Va construi un adevărat turn din sticlă, care va străluci ca palatul de diamant din basme. A început să experimenteze și-n acest domeniu, reușind ca, prin sporirea cantității de potasiu din compoziție, să producă o sticlă atît de solidă încît, produsă la grosimea de cincisprezece centimetri, să poată rivaliza cu rezistența betonului ; la grosimea de douăzeci de centimetri, ea se va putea compara cu oțelul.

Dealtfel, sticla nu va trebui să suporte nici un fel de greutate. Se va folosi numai pentru pereți, putînd fi utilizată mai lesne decît betonul.

Petrecu aproape jumătate de an pe diversele platforme industriale. Apoi, întors la New York, examină, luni în șir, solul din Manhattan, ca să găsească locul potrivit pentru orașul pe verticală. Avea nevoie de o suprafață liberă, nu de una înghesuită între ziduri, care să se afle totuși în centrul Manhattan-ului, blocul putîndu-se construi numai pe acest sol stîncos. În sud, fiecare bucățică de teren era ocupată. Dealtfel, acela era un teren aluvionar, deci inutilizabil pentru proiectul său. Dincoace, terenul era infernal de scump, costa mai mult decît toată construcția. La nord, se mai găseau terenuri libere. Dincolo de strada 155, de pildă. Ball Ground ori Polo Ground s-ar putea să corespundă. Aceste terenuri s-ar putea obține de la municipalitate care ar putea da, în schimb, alte terenuri pentru polo.

Un loc excelent. În față curge Harlem River, o latură dă în strada 155 ; la nevoie, se poate tăia o parte din Bridge Park.

Locul nu era departe de Broadway, tramvaiul și *elevated*-ul se aflau în apropiere, stația metroului, de asemenea, la cîțiva pași. Suprafața ocupată de Babel Building (hotărîse să-i dea acest nume), ar fi de 250 mii de metri pătrați. Avea nevoie de o suprafață perfect pătrată, cu latura de 500 metri. Aici s-ar construi Babel Buildingul, noul turn Babel, un oraș în oraș. Dacă va izbuti, atenția tuturor newyorkezilor se va îndrepta spre Nord Partea sudică a Broadwayului s-ar elibera de povara Wall Streetului, pentru că cei aproape un milion de oameni care ar locui în Babel Building ar însemna o cifră considerabilă. Dorea un oraș care să respire, un oraș în care oamenii să lucreze, să trăiască, să se distreze, pe o suprafață de 250 000 de metri pătrați, urcat pînă la o înălțime de 2 000 metri, cu 500 de etaje, care se întrepătrund, compuse din beton, oțel și sticlă.

Totul era pregătit în amănunțime, cu o grijă deosebită pentru detaliile proiectelor, pentru desene. Pe urmă se apucă de alcătuirea bugetului. A fost operația cea mai grea : la o asemenea întreprindere nu se pot ante-

calcula toate modificările prețurilor, nu se pot prevede toate obstacolele. Pe măsură ce etajele vor spori la număr, socotea Wolf, necesarul de materiale va scădea, dar va crește costul mîinii de lucru. Construcția va înghiți 500 de milioane de dolari, socotind și că veniturile realizate pe parcurs vor spori permanent, pentru că în timp ce el va continua lucrările la înălțime, etajele inferioare se vor putea da în folosință și închiria. În momentul încheierii construcției, clădirea, cu toate anexele sale, va putea aduce un venit anual de 60—80 milioane dolari, deci capitalul investit va putea fi amortizat în 6—7 ani. Construcția Babelului era prevăzută să dureze șapte ani, dar, începînd din primul an, parterul și primele etaje vor putea fi închiriate. Treptat, în fiecare an, noi și noi etaje vor putea fi date în exploatare și în acest mod cheltuielile vor scădea necontenit.

Bău cantități uriașe de bere și coniac pînă cînd isprăvi proiectele, pentru că numai astfel putu munci cu înfocare și tenacitate. În clipele acelea de extaz, se năștea în mintea sa cele mai năstrușnice idei. Bea vîrtos. Nu însă fără măsură ca bătrînul Alfred Weber ; bea, dar rezista la băutură și nu cădea în delir alcoolic. În prima perioadă, suferi cumplit din cauza prohibiției alcoolului, dar, spre norocul său, guvernul își abandonă rapid ideea, dînd uitării legea puritană și nefericită. De acum încolo, putu să bea liniștit, înghițind cantități incomensurabile de alcool.

Trudi asupra planșetei doi ani de zile. Cînd termină, în fine, proiectul, îl arătă prietenului său. Jimmy fu cuprins de o adevărată frenezie : sări în sus de bucurie și-și îmbrățișă amicul, intitulîndu-l cel mai mare geniu al tuturor timpurilor.

— Ești un om mare, bătrîne ! — a spus copleșit de fericire. Cel mai mare din întreaga Americă. Acest proiect e unic în lume !

Timp de două zile îi înălță imnuri de slavă lui Wolf. În a treia zi entuziasmul îi scăzu, pentru că-și aminti de suma de 500 de milioane de dolari, necesari construirii Babelului. Nimeni nu dispune în ziua de azi de o asemenea sumă, adică nu se găsește om de afaceri care s-o investească asumîndu-și riscul. Trebuie constituită o

societate pe acțiuni sau un trust. Îl abordă pe Fallon, acest moșneag țicnit, nu-i spuse despre ce este vorba, dar îl convinse să-l primească pe Wolf Weber.

Prima încercare se soldase cu un eșec. Feciorul lui Alfred Weber, care sosise în Lumea Nouă aducînd energia primară a mamei sale, Vnyaha, nu izbuti să cucerească la primul asalt New York-ul. Încă nu-și putea împlînta tîrnăcopul în solul stîncos al Manhattan-ului, pentru a construi turnul Babel.

1

După întrevederea cu Fallon, Wolf Weber îl căută din nou pe Jimmy Slipper.

— Ei, cum te-a primit bătrînul ? se interesă acesta.

— M-a dat afară. Mi-a spus să mă duc la toți dracii cu cele 500 de etaje ale mele cu tot.

— I-ai pomenit de mine, că eu te-am trimis ?

— Bineînțeles, a răspuns Wolf. Dar, bătrîne, ai o consolare : te-a trimis și pe tine la toți dracii.

Au rîs amîndoi cu poftă și s-au bătut pe umăr.

Apoi Jimmy luă receptorul din furcă și, după cîteva clipe, zbieră în aparat :

— Hello, Fallon, de ce n-ai stat de vorbă cu Weber ?

Ascultă cu atenție cîteva clipe, apoi izbucni într-un rîs zgomotos.

— Ce s-a întîmplat ? Ce ți-a spus bătrînul ? — întrebă, curios, Wolf.

— Mi-a spus că ești nebun, iar eu sînt un idiot, pentru că i-am trimis pe cap un neamț dement. Dacă mai încerci să intri la el în birou, te împușcă !

— Hello, Fallon — ridică din nou receptorul — trebuie să-l primești pe Weber. Ai înțeles ? Dacă ți-o spun eu... Pe mine mă poți crede.

Apoi, urlînd aproape :

— Weber e cel mai mare constructor al tuturor timpurilor ! Vrea să realizeze ceva ce n-a văzut încă lumea...

I-am văzut proiectele, sînt geniale! Ce spui? Că eşti bătrîn şi nu mai intri în afaceri? Nu-mi mai spune tîmpenii! Îmi vei supravieţui, cu cei 63 de ani pe care-i ai, te asigur... O asemenea afacere nu se poate scăpa printre degete... Ce spui? Că nu-ţi investeşti banii în sminteli? Asta nu e sminteală, dumneata n-ai decît de cîştigat din ea... Uite ce e, dumneata eşti nebun, Weber, la fel... Află de la mine că doi nebuni pot face împreună lucruri mari!!...

Jimmy îşi trase răsuflarea, îşi şterse fruntea cu batista, apoi strigă bucuros în receptor :

— Aşadar mîine, la birou? Să vin şi eu? Bine, am să vin. *Good bye,* catîr bătrîn.

Se lăsă istovit pe spătarul fotoliului.

— Uf, m-au trecut năduşelile. Nu e uşor să-l îndupleci pe bătrîn, dar o să meargă. Am ajuns în acest punct, acum totul depinde de dispoziţia în care-l vom găsi şi de iscusinţa noastră de a-l convinge să intre în combinaţie.

Seara, Jimmy şi Wolf îşi duseră soţiile pe Wall Street şi cinară la Delmonico, un local teribil de elegant. Olga şi Edith erau îmbrăcate în nişte rochii adînc decoltate, iar cei doi bărbaţi în cîte un *tuxedo.* Costumul negru îl avantaja pe zveltul Jimmy, în schimb Wolf, cu statura-i uriaşă, lat în umeri, cu pieptul vînjos, se simţea stingher în hainele croite strîmt pe trup. Numai capul îi era atrăgător. Un păr blond şi des, o frunte înaltă şi boltită, ochi albaştri ca un iezer, cu pupile mari, trăsături regulate, un nas cu desen frumos, clasic. Moştenise de la maică-sa doar gura şi bărbia. În rest, semăna întru totul cu ceilalţi Weberi din Potsdam, cu o statură impozantă şi o frumuseţe bărbătească, care slujiseră cu toţii, în tinereţe, în regimente de gardă.

Între Edith şi Olga erau foarte puţine asemănări: Olga reprezenta prin frumuseţea-i rece bătrîna Europă, în timp ce Edith era o femeiuşcă nostimă din Jersey, simbol, prin temperament, vigoare şi frumuseţea-i plină de prospeţime al tinerei Americi. Amiciţia soţilor nu fusese suficientă pentru a le apropia. Se vizitau reciproc, mergeau deseori împreună la concerte, spectacole de tea-

tru, pe terenurile de tenis, dar nu se simțiseră legate niciodată de vreo simpatie mai adîncă.

Jimmy comandă șampanie franțuzească „Mumm" și paharele umplute cu băutura gălbuie și înspumată se înălțară în mîinile mesenilor.

— Sărbătorim ziua de azi, spuse vesel Jimmy. Azi bei șampanie, bătrîne student berlinez, dar, ce-i drept, peste puțin timp vei bea doar apă direct din nouri.

Wolf era și el bine dispus.

— *Prosit,* îi spuse el lui Jimmy.

— *Prosit,* răspunse acesta și paharele se deșertară pînă la fund.

Olga și Edith priveau femeile din local, studiau cu ochi critici toaletele. Cei doi bărbați deșertau pahar după pahar depănînd amintiri berlineze. Deodată Jimmy se sculă, luîndu-se cu pași repezi după un bărbat care trecuse pe lîngă masa lor.

— Mă întorc îndată, am să-i spun ceva important, îi spuse lui Wolf și dispăru printre mese.

Wolf rămase să bea de unul singur pînă cînd simți că cineva îl fixează, de undeva, de-alături. Se răsuci în direcția privirii. Îl ațintea doi ochi de jăratic. La o masă vecină, alături de un moșneag slăbănog cu barba albă, se afla o femeie de o frumusețe ametitoare. Avea un păr negru strălucitor, tuns scurt, o piele de nuanță ușor creolă, un adevărat pojar în ochii-i negri și o gură roșie, frumos arcuită, cu dinți regulați, albi ca fildeșul. O frumusețe tipic meridională, dogorîtoare. Femeia nu-și lua ochii de la Wolf. Bărbatul era descumpănit. Cine să fie ? Ce-o fi urmărind ? — se întreba, cu mirare.

Jimmy se întoarse.

— *Entschuldigung, Freund* * — îi spuse, în glumă, cu accent prusac — am avut o conversație cu Armstrong. Un tip admirabil. Zgîrcit la vorbă, muncitor, punctual ca o mașină și demn de încredere. Nu are nici o pasiune, nu-l atrag nici femeile, nici băutura, nici cărțile de joc. Trăiește retras cu nevastă-sa, o bătrînă aspidă și bigotă, în Harlem. Trebuie să-l angajezi neapărat în noua ta acțiune. Nu e geniu, n-are idei, dar e cea mai tenace-

* Iartă-mă, prietene (germ. în orig.)

forță de muncă din cîte am întîlnit pînă acum. Muncitorii tremură de frica lui ca de diavol, deși n-a spus în toată cariera sa o vorbă rea nimănui.

Wolf nu era atent la flecărelile amicului său. Îl interesa creola de la masa vecină și-l întrebă pe Jimmy :

— Bătrîne, cine e *lady* cea neagră de colo ?

Jimmy o privi, apoi strigă cu bucurie :

— Nu știi cine sînt dumnealor ? Bătrînul Blocksohn cu fiică-sa. Peste 200 milioane de dolari bani lichizi ori investiți în acțiuni. A fost, pe vremuri, asociatul lui Fallon, s-au ținut amîndoi de jafuri pe Wall Street, apoi s-au despărțit. Bătrînul are pasiuni ciudate, e un extravagant... Se zice că...

Tăcu o vreme, privi o vreme gînditor perechea, apoi spuse :

— Mi-a venit o idee. Blocksohn și Fallon se mai află în relații bune, chiar dacă nu mai lucrează împreună. Îi unește întrucîtva solidaritatea de breaslă, după tîlhăriile făcute împreună la bursă. Dacă Fallon acceptă să intre în afacerea cu cele 500 de etaje, îl va aduce cu siguranță și pe Blocksohn.

— Și fiică-sa ? — întrebă Wolf cu interes.

— Fiică-sa ? Consuela Blocksohn... Un personaj demn de un roman. Soția lui Blocksohn era o spaniolă din Cuba, iar Consuela e fiica lor. Mama a murit cu mulți ani în urmă, fata fiind crescută de tatăl ei ; mai precis, fata a crescut singură. O isterică, face parte din specimenele cele mai primejdioase, ziarele sînt pline de scandalurile ei matrimoniale. Chiar săptămîna trecută a divorțat de cel de-al treilea bărbat, unul din cei mai mari proprietari de abatoare din Chicago. Primul ei soț a fost un violonist francez, al doilea un prinț german decavat ; a venit apoi la rînd măcelarul din Chicago. Acum e din nou liberă. O femeie ciudată și de neînțeles. Știi ce ispravă a făcut săptămîna trecută ?

Wolf își privi întrebător prietenul.

— A apărut cu o mască pe obraz, goală-pușcă în taverna „Apollo“ și, cînd publicul a izbucnit în aplauze furibunde, și-a scos masca. Cîțiva prieteni ai tatălui au încercat s-o ia de-acolo, dar nu s-a lăsat. „Ce vreți ?“ s-a adresat publicului rîzînd. „Orice aș face, rămîn tot

Consuela Blocksohn. Vă doresc tuturor noapte bună." Dar povestea nu se sfîrșește aici. În aceeași noapte a cumpărat „Apollo" cu clădire cu tot, la prețul de 300 de mii de dolari, l-a trezit din somn pe un constructor, care, la o jumătate de oră după miezul nopții, cînd spectacolul era încă în toi, la ordinul proprietăresei, a început să demoleze clădirea. Îți dai seama ce nebunie a fost. Spectacolul întrerupt, publicul fugind de frica demolării. Ce spui ? Uneori, cînd o apucă, e în stare să doneze fără a clipi din ochi 50 000 de dolari pentru un sanatoriu de cai și cîini bolnavi, alteori îi gonește cu biciul pe cerșetorii care-i ies în cale. Într-o zi îi dă o sută de dolari bacșiș chelnerului, a doua zi face un scandal imens aceluiași chelner, pentru că individul greșește cu trei cenți la nota de plată. Ți-aș putea vorbi ore în șir despre isprăvile ei și ți-aș spune mereu lucruri noi...

Consuela Blocksohn simți că se vorbește despre ea. Se întoarse cu o privire și mai îndrăzneață spre Wolf și-i surîse provocator.

Jimmy și Wolf plătiră și plecară, cu nevestele. Mașina îi aduse, zburînd, acasă, în Bronx. O vreme lui Wolf îi mai dădu tîrcoale imaginea bizarei spaniole, dar, după un timp, îi reveni în minte casa liftului din blocul cu cinci sute de etaje, începu să se gîndească la ea, să se frămînte, uitînd cu desăvîrșire de Consuela Blocksohn.

A doua zi la prînz, la ora stabilită, și-au făcut apariția în clădirea cu opt etaje de pe Liberty Street. Weber veni cu o mapă groasă, care conținea dosarele, schițele și proiectele casei cu cinci sute de etaje.

Fallon părea mai bine dispus. Îl atacă cu surîsul pe buze pe Jimmy :

— Așa, așa ? Nu te sfiești să dai buzna, ai ? Și ți-ai adus și prietenul după cîte văd...

Jimmy rîse.

— Stați jos, aprindeți-vă havanele și spuneți-mi, la urma urmei, ce doriți de la mine.

Jimmy se năpusti de îndată.

— Mr. Fallon ! E vorba de o afacere grozavă, din care se pot scoate profituri uriașe ! N-o puteți lăsa să vă scape printre degete !

Fallon zîmbi acru.

— Afaceri ? — spuse cu dispreț. La ce bun ? Sînt bogat. Mi-este indiferent dacă am patruzeci ori șaizeci de milioane în plus sau în minus. Nu am pe nimeni pe lumea asta ; am o singură rubedenie, care viețuiește undeva, are avere și el, ce nevoie am eu de bani ? Am trecut de 63 de ani, medicul mi-a prezis încă șase-șapte, cît am îmi este suficient pentru anii pe care-i mai am de trăit. Dealtfel, m-am retras din afaceri, deci banii nu mă mai interesează.

Jimmy simți că n-a luat-o pe calea cea bună. Era tulburat, negăsind, la iuțeală, cuvintele cele mai oportune.

Fallon observă fîstîceala constructorului. Se bucură că reușise să-l dezarmeze în pripă, apoi, brusc, se întoarse către Weber, pe care-l întrebă sarcastic :

— Deci, Mr. Weber, ce-ai dori să-mi comunici ?

Weber se ridică în picioare voind să-i explice, dar Fallon îl întrerupse.

— Fără discursuri. Să vorbim scurt și concis. Îți atrag atenția, că, dacă ești la fel de lipsit de argumente ca amicul dumitale, poți să te lași păgubaș de pe-acum.

Wolf Weber își dădu seama că numai Europa îl mai poate ajuta. Fantezia acestei căpățîni seci trebuia aprinsă cu ajutorul culorilor și liniilor.

Îi răspunse cu liniște în glas :

— Mr. Fallon, în locul meu vă va vorbi lucrarea !

Scoase din mapă splendidele desene ale casei cu cinci sute de etaje. Desfășură pînza lungă de trei metri lipită pe o foaie de carton. Schița, limpede și precisă, vorbea într-adevăr de la sine. Demonstra totul, explicațiile fiind cu totul inutile. Wolf Weber avea desenat spațiul în care proiectase Babel Buildingul, trasate pe hîrtie circulația tramvaielor, automobilelor și a trenului aerian, oamenii în mișcare grăbită, case, magazine și, din această imagine plină de vigoare, țîșnea spre ceruri turnul grandios. La parter erau prevăzute uriașe spații pentru magazine, un pasaj mare prin care trec în goană automobile, la fiecare al cincizecilea etaj cîte o platformă cu o terasă largă ; turnul, înălțîndu-se, va deveni din ce în ce mai îngust. Începînd de la etajul patru sute cincizeci și unu,

Buildingul se va îngusta la fiecare al doilea etaj ; etajul cinci sute va fi un minunat turn modelat din sticlă, iar în vîrful său va fîlfîi, în bătaia vîntului, drapelul înstelat al Statelor Unite. Deasupra se va întinde, albastru, cerul curat.

Era o schiță minunată. Fiecare linie părea că emană o viață proprie, independentă.

Fallon își puse ochelarii și privi îndelung turnul semeț, fără să scoată o vorbă. Apoi întrebă :

— Dumneata ai făcut desenul ?

Weber încuviință din cap.

Fallon vorbi din nou :

— Trebuie să recunoaștem, știi să desenezi splendid. Și credeți că veți putea construi într-adevăr turnul Babel ?

— Îl pot construi cu bani : ai dumneavoastră sau ai altcuiva.

Tăcură. Biroul se cufundă brusc în liniște. Jimmy își rodea havana, lăsîndu-i inițiativa în întregime lui Wolf. Din timp în timp Fallon mai arunca o privire asupra desenului. Nu-l interesau notițele, explicațiile, secțiunile longitudinale și transversale, ochiul îi era furat de desenul fațadei. Weber era liniștit, conștient că liniile sale vor pleda pentru el, fără să fie nevoit să vorbească.

Așteptă, apoi cînd se sătură de efect, deschise discuția. Își dădu seama că reușise să stîrnească interesul americanului imun la senzații : acum, va trebui să insiste pentru a-l cîștiga pe deplin de partea cauzei. Uită de New York și făcu apel la strategia europeană. Deveni acum un fantast, un visător cu capul în nori, care sfidează cerul, unul care se lasă amețit de licorile Rinului și-și trage seva dintr-o cultură veche de două mii de ani. Reînviase acum într-însul spiritul lui Alfred Weber. În această clipă chiar semăna cu căpitanul cu păr zbîrlit, care, prin tavernele Potsdamului, perora cu ochii înflăcărați expunîndu-și chelnerilor amețiți și somnoroși planurile și visele măreție.

— Ne-ați declarat, Mr. Fallon, că mai doriți să trăiți șapte ani de zile. Ei bine, în acest răstimp eu am să înalț Babelul. Știți ce înseamnă acest cuvînt : Babel ?

Neliniștea omului, sfidarea lui Dumnezeu. Ceea ce omul n-a reușit în antichitate a devenit posibil acum, în veacul betonului și al sticlei. Da. Turnul dumnezeiesc va țîșni către înalturi și nu-l va construi Europa cea Bătrînă, ci tînăra Americă. Pentru asta merită să trăiești ! Oricum ai fi : bolnav, obosit, în mizerie, dar să trăiești pentru a vedea nălucirea care înfruntă cerul, muntele făurit din beton, oțel și sticlă, un oraș într-un oraș. Nu vă incită grandoarea ? Nu vă dă forță conștiința faptului că Babelul va fi construit din banii lui Edward Theodor Fallon ? Edward Theodor Fallon dăruiește omenirii cea mai mare clădire din lume ! Mr. Fallon, domnia ta vrei să mai trăiești șapte ani. Vei putea trăi și simți în cei șapte ani care urmează toată febra, emoția și frumusețea muncii și a creației : vor fi anii cei mai fericiți, anii de aur. Întreprinderea noastră nu este ca un asalt la bursă sau ca o speculație abilă asupra prețului minereurilor, această muncă este creație, pasiunea pentru ea este mai captivantă decît o contramină*, un *hausse*** sau un *baisse****. În ce vreți să vă investiți banii, domnule Fallon ? Vreți să vă lăsați averea prin testament în folosul statului ? Banii nu-i puteți lua pe lumea cealaltă, dolarii rămîn aici, pe pămînt, și se vor risipi în cele patru zări. Ridicați către înălțimi turnul Babel, să vă puteți urca la al cinsisutelea etaj și striga, vesti lumii, de la două mii de metri înălțime, gloria dumneavoastră și a Americii !

Tăcu. Înainte de a se așeza mai spuse :

— Am terminat. Nu mai am nimic de adăugat.

Fallon, omul acesta ciudat, mereu posomorît, se simți poate pentru prima dată în viața lui cuprins de emoție. Se apropie de Weber, îi strînse mîna spunînd :

— *All right !* Noi, americanii, nu știm vorbi ca voi, europenii. Eu vă pot spune doar atît : *all right !*

Weber Wolf obținu la vîrsta de 38 de ani acest *all right* de o însemnătate capitală pentru viața lui.

* contramină — speculații la bursă bazate pe scăderea prețurilor ;
** hausse (fr.) — creșterea valorii acțiunilor prin speculații ;
*** baisse (fr.) — scăderea valorii acțiunilor prin speculații.

4

Fallon, Wolf și Jimmy petrecură zile întregi închiși în biroul primului. Examinară planurile și devizul, studiară în amănunțime toate hîrtiile calculînd cantitățile de oțel, ciment și sticlă care vor fi consumate de Babel, discutînd apoi aspectele financiare ale proiectului, care se arătau a fi mult mai complicate decît presupuneau la început.

— Sînt nevoit să mă asociez cu Blocksohn — spuse Fallon —, singur nu pot dovedi. Nu am fonduri suficiente.

La început, acceptă cu greu această idee. Ar fi dorit să realizeze de unul singur marea operă. Își dădu însă seama din timp că nici dacă transforma în bani lichizi întreaga sa avere n-o putea scoate la capăt. Această afacere îi cerea mult prea mulți bani. Trebuia să achite lefurile muncitorilor, să cumpere cu teancuri de bancnote imense cantități de materiale ; pe urmă va fi nevoit să achiziționeze uzine de oțel, sticlă și ciment ; dacă ar cumpăra materia primă de la trusturi și concerne, ar fi la dispoziția lor, aceștia l-ar putea strînge de gît în orice clipă, ar putea împiedica aprovizionarea Babelului, șantajîndu-l să accepte prețurile exorbitante, fixate după bunul lor plac. Nu, nu voia să fie la cheremul altor bandiți. Babelul va avea uzinele sale proprii, care vor produce mai ieftin sticla, oțelul și cimentul.

Deci îl va lua ca asociat pe Blocksohn. Amîndoi, se vor stoarce de bani și vor putea face rost de 450 de milioane. Profitul va crește an de an, cheltuielile vor scădea, deci în curs de șapte ani vor reuși să încheie construcția din capitalul existent.

Bătrînul bandit va accepta cu siguranță ; și va aduce și banii fetei. Consuela rămăsese cu o sumă bunicică de pe urma divorțului intentat măcelarului din Chicago, pentru că avusese grijă să încheie un contract de căsătorie cu clauze avantajoase în cazul unui divorț, iar omul plătise cu larghețe, numai să se vadă odată scăpat. Lui Fallon nu-i făcea plăcere să încheie afaceri cu femeile, dar Consuela i-ar putea împrumuta tatălui ei cîteva mili-

oane. Nici vorbă, de asociată n-o va accepta și nu-i va îngădui să participe nici în consiliile de administrație.

Pe Wall Street se simțea că plutește ceva în aer. La bursă, oamenii își împărtășeau impresiile :

— Bătrînul Fallon stă închis în casă, zile de-a rîndul, împreună cu Slipper și cu inginerul neamț.

— Oare ce pun la cale ?

— Bine, dar Fallon s-a retras de mult din afaceri !

— Să fim totuși atenți. Fallon e neîndurător. Aduceți-vă aminte ce le-a făcut celor de la asigurări : s-a abătut asupra lor, din senin, așa cum se-abate vulturul asupra hoitului. Într-o singură dimineață a cîștigat cinci milioane.

— *He is a smart businessman !**

Toată lumea simțea că se petrece ceva neobișnuit ; nimeni însă nu reuși să afle nimic concret. Datorită faptului că bătrînul trata cu doi constructori, atenția tuturor se îndreptă spre acțiunile din construcții, iar speculanții de terenuri își revizuiau febril capitalul, ținîndu-l și mai strîns în mînă ; își dădeau seama că trebuie să fie cu ochii în patru. „Să nu vindem" — era consemnul misiților de terenuri ; stăteau cu toții în expectativă.

Dar nu se petrecu nici un fapt demn de consemnat.

Fallon nu-și părăsi vizuina și, cînd un reporter al unei reviste economice îndrăzni să-i calce pragul, îl dădu afară.

— Lăsați-mă în pace, neghiobilor ! — strigă el, iar ziaristul își văzu de drum, înciudat.

Cîteva zile mai tîrziu îl concedie pe Lawrence, unul dintre tinerii săi funcționari, care trăsese cu urechea la ușă, în timpul unei discuții cu Slipper și cu Weber. Fallon, mare și gras, îl înșfăcă personal de guler și-l îmbrînci pe slăbănogul de Lawrence pe coridor. Funcționarul concediat era deja așteptat de un om de la cotidianul „Sun", care hoinărea, chipurile, pe stradă. A doua zi, „Sun" publica un reportaj cu titluri uriașe :

„Fallon se lansează în construcții"

* Grozav om de afaceri ! (engl. în orig.)

„Fallon va construi patru zgîrie-nori de cîte 80 etaje. fiecare !“

„Fallon, Weber și Slipper vor să dea lovitura !“

Gazetarii îi asaltară pe Weber și pe Slipper, dar aceștia le rîseră-n nas ; ba, mai mult, le dădură o serie de informații eronate, reușind să-i zăpăcească de-a binelea.

Cînd obrăznicia gazetarilor atinse apogeul, Fallon mută sediul tratativelor în vila sa din Bronx. Aici nu mai aveau nici un motiv să se teamă. Prin curte se plimbau niște dulăi uriași și morocănoși, care îi întîmpinau cum se cuvine pe străinii indezirabili. În casă nu era nici un telefon, nici un aparat de radio, deci discuțiile nu puteau fi ascultate de cei de afară. Bătrînul milionar dorea să aibă liniște în casa lui și, din pricina asta, se închise aici, neavînd nici un fel de legătură cu exteriorul.

Nimeni nu reuși să afle nimic. O vreme, Fallon, Weber și Slipper mai rămaseră în centrul atenției stîrnind imaginația celor interesați, apoi, însă, fură dați uitării.

— Nu e decît o cacialma, și-au zis și cei de la bursă.

— Dacă are ceva de spus, va ieși la iveală.

— Fără îndoială, vrea să construiască un spital sau o institutie științifică înainte de-a muri, de asta tratează atîta cu neamțul ăla.

— E nevoit să-și investească banii într-o intreprindere oarecare, nu-i poate lua cu el pe lumea cealaltă.

Astfel că după un timp interesul se risipi, iar la Wall Street se reinstaură atmosfera cotidiană.

Exact ceea ce aștepta și Fallon. Se apucă de lucru, cu ambiția de-odinioară ; cele 98 de kilograme nu-i creau oprelișți, era neobosit, ca-n urmă cu douăzeci de ani, pe cînd era unul din campionii bursei.

Într-o zi, îi trimise lui Blocksohn următoarea scrisoare :

„Poftiți la mine, avem de discutat ceva important. Vă aștept la reședința mea.“

Blocksohn se miră foarte la primirea scrisorii. Cu zece ani în urmă se despărțiseră, de-atunci se mai întîlneau uneori, se salutau și atît. Ce voia Fallon acum de la el ?

— Mă voi duce, își zise Blocksohn, deși era inciudat, căci pentru seara asta i se promisese o frumoasă chinezoaică, de care va trebui să se lipsească. Ar fi rămas bucuros în compania tinerei copile, dar nu-l putea refuza pe Fallon. Se prea poate să fie vorba de o afacere serioasă și, de altfel, nu se făcea să-l refuze pe vechiul său asociat.

Sam Thomas Blocksohn era un tip interesant. Înalt, incredibil de slab, părea la șaizeci și cinci de ani un om în putere și agil, avea o gură cu dinți lungi și puternici, niște ochi mici cu vederea bună ; nu purta ochelari. Contrar aparențelor, era bolnav totuși ; îl devora un cancer la stomac, dar îi era groază de bisturiu, deși știa că diavolul îl va lua cu sine, nu peste multă vreme. Lucrase ca agent de asigurări în tinerețe, reușind să acapareze o avere de 150 de milioane. În timpul primului război mondial fusese furnizor al armatelor italiană și franceză, vînzînd chipie, jambiere și pantaloni, obținînd și de aici un profit de cîteva milioane. În 1919 lichidă totul, investind două sute de milioane parte în acțiuni, parte depunîndu-le la bănci și, de-atunci încoace, absenta din afaceri. Nu fusese în stare să cheltuiască decît jumătate din dobînzile încasate, cu toate că trăia cu mare pompă în fastuosul său palat de pe Fifth Avenue. Dispunea de un personal numeros, de automobile, de o vilă la Coney Island, o fermă în California și își petrecea majoritatea anului la Paris ori la Nisa.

Afacerile nu-l interesau ; în schimb, îl preocupau femeile și plăcerile rafinate. În general își ura semenii. Fallon era o excepție ; îl respecta, propria sa avere fiind obținută cu largul concurs al bătrînului grăsun.

Consuela nu se sinchisea de tatăl ei. Locuia în reședința Blocksohn de pe Fifth Avenue. Poseda propriile ei milioane, iar misterioasa odaie violetă a Consuelei era unul dintre subiectele preferate ale vieții mondene newyorkeze. Se zvoneau multe despre odaia violetă. Găzduise actori de cinema, ofițeri de marină, odrasle de milionari, studenți, ba chiar și șoferi de taxi și ofițeri ruși emigranți. Nimeni nu deținea informații precise, iar odaia violetă era, în imaginația newyorkezilor, sediul tuturor păcatelor infernale, Sodoma și Gomora. Consuela

își trăia viața după bunul ei plac făcîndu-și toanele și nu-i păsa de ce spune lumea. Era bogată, putea face ce-o tăia capul.

Cînd Blocksohn primi scrisoarea lui Fallon, i-o arătă și fiicei sale. Consuela își privi tatăl, căzu pe gînduri; apoi, pe neașteptate, îl întrebă :

— Îl cunoști pe neamțul acela înalt și blond, pe care l-am văzut în ultima vreme însoțindu-l pe Fallon ?

— Nu-l cunosc.

Ochii mari și negri ai Consuelei scăpărară.

— Te însoțesc, zise. Întîlnirea are loc în seara asta ?

Blocksohn își pierdu cumpătul.

— *No, no, darling,** este imposibil. Fallon e bătrîn și are idei fixe : urăște femeile. Stai acasă ori du-te unde dorești, știi că poți face ce poftești, dar nu mă însoți. Nu se poate. Bănuiesc dealtfel că este vorba de o afacere. Iar pe tine discuțiile de afaceri te plicitsesc.

Consuela era însă de neînduplecat.

— Mă interesează neamțul și trebuie să-i vorbesc. Vin cu tine. Am să-l potolesc eu pe Fallon. Nu te teme, nu mă va da afară...

— Cu neamțul o să vorbești altădată. Azi n-o să vii.

Consuela sună și-i spuse lacheului cu un ton hotărît :

— Mașina să fie trasă la scară la ora 9 și jumătate. Mă voi duce în Bronx.

Obrazul lui Blocksohn se înroși de mînie.

— Ai înnebunit ? — o întrebă, mînios, pe fiică-sa.

Un hohot de rîs cristalin fu răspunsul.

— La revedere, pe diseară... Ne întîlnim la vila lui Fallon din Bronx. *Farewell !*

Seara, cu șapte minute înainte de ora zece, Packardul cu opt cilindri al Consuelei stopă în curtea vilei lui Fallon. Sosise cu exact trei minute înaintea tatălui ei.

Fallon o opri morocănos.

— Dacă mi-aduc bine aminte, nu te-am invitat pe dumneata, ci pe tatăl dumitale, îi spuse, cu un glas răstit. Ce naiba cauți aici ?

*Nu, nu, dragă (engl. în orig.)

Jimmy luă și el poza revoltatului, deși, în sinea lui, se amuza grozav. Weber, în schimb, simți că renasc în el vechi sentimente cavalerești originare din Potsdam și sări în apărarea femeii.

— Mr. Fallon, nu mai fiți atît de grosolan. O doamnă nu poate fi poftită pe ușă afară. Sper că va asista în tăcere la tratative și nu ne va deranja.

— *Thank you* — spuse femeia, zîmbindu-i lui Weber.

— Wolf Weber.

— Consuela Blocksohn.

Pentru o clipă, ochii lor se întîlniră. Wolf simți că un val de căldură îi săgetează trupul. Femeia era altfel decît Olga. Diferită de femeile berlineze, de toate femeile pe care le cunoscuse pînă în acea clipă. Se simți cuprins de enervare : femeia, de o frumusețe aparte, îl tulbura pe de-a-ntregul. Frumusețea Consuelei se etala în toată splendoarea ei în acea seară. Purta o rochie cu un decolteu adînc, cu o mică bijuterie, un minunat pandantiv din briliante care-i strălucea pe piept, ca picătura de rouă căzută pe o placă de marmură în bătaia soarelui.

Fallon o apostrofă încă o dată cu brutalitate :

— Cred că ați greșit adresa. Aici nu e music-hall sau un dancing-bar. De ce nu ați îmbrăcat o altă rochie ?

— Spuneți-mi, ați fost misogin dintotdeauna ?

Fallon mai vru să adauge o bădărănie, dar ușa se deschise brusc și în odaie intră Blocksohn.

Se adresă lui Fallon, scuzîndu-se :

— N-am putut s-o împiedic, n-am putut s-o conving să nu vină...

Se așezară în jurul mesei imense și Fallon intră direct în subiect.

— Mr. Blocksohn, am nevoie de dolarii dumitale.

Blocksohn îl privi cu surprindere.

— Nu înțeleg de ce aveți nevoie de dolarii mei ? Pentru ce vă trebuie banii ? După cîte vă cunosc, v-ați retras din afaceri, ca și mine.

— Este vorba despre altceva, Blocksohn, îi răspunse Fallon. Îți vei retrage capitalul din bancă, îți vei vinde acțiunile și-mi vei da mie toți banii de care dispui. Am

nevoie de ei. Pentru o afacere nouă, cum n-a mai fost pînă acum.

Brusc, fața lui Blocksohn se alungi. De curiozitate gura-i rămase întredeschisă. Tăcu o vreme, apoi îngăimă:

— Vorbiți mai desluşit.

Milionarul îi făcu semn lui Weber, acesta scoase proiectul din mapă şi-l întinse pe masa lungă.

Se aplecară cu toții asupra desenelor. Minute în şir, în odaie domni o tăcere desăvîrşită. Cinci capete stăteau aplecate asupra mesei, cinci perechi de ochi se cufundară în minunatele desene.

Cel care sparse gheața tăcerii fu Fallon.

— Ei, spune-mi, ce părere ai ?

— Frumos, rosti laconic uscățivul Blocksohn. Cine le-a făcut ?

Fallon îl arătă pe Weber.

— Mr. Wolf Weber.

Consuela exulta :

— E nemaipomenit ! E grandios ! E minunat !

Weber îi privea gura roşie, dinții strălucitori.

„Uite nişte perle" — îşi spuse el în gînd.

Fallon vorbi din nou :

— Trebuie să înălțăm cele 500 de etaje. Se cuvine să dăruim lumii această construcție şi pentru asta am nevoie de banii dumitale. Te asociezi cu noi sau să căutăm un altul ?

Pe Blocksohn ideea Babel Buildingului îl captivase deja. Afacerea, profitul scontat, noul potop de dolari nu erau în stare să-l intereseze, dar grandoarea întreprinderii îi împrospătase parcă puterile. Oricum, nu era o afacere obişnuită... Merita efortul... Era evident că aici se punea la cale ceva ieşit din comun...

Întrebă, mai mult din curiozitate decît din prudență :

— De ce nu fondați o societate pe acțiuni ?

Ochii lui Fallon străluciră. Brusc, ieşi la iveală gîndul fanatic care mocnea de săptămîni de zile într-însul.

— Nu ! Imobilul nu poate fi al unui trust oarecare. Nu-l las pe mîna rechinilor. Eu însumi vreau să-l construiesc. Eu, Edward Theodor Fallon, despre care întregul New York susține că e nebun. Ei bine, dacă tot se spune că mi-am pierdut mințile, atunci hai să

fac o nebunie grozavă ! Blocksohn, tu trebuie să participi, afacerea asta o vom pune pe roate noi doi și o vom duce la bun sfîrșit. E o plăcere cel puțin la fel de mare ca aceea pe care ți-o poate da goana după fuste.

Blocksohn se înroși. Ceilalți zîmbiră, iar Consuela rise zgomotos.

Slăbănogul îi aruncă fiică-si o privire mînioasă, iar aceasta nu-și putu reține încă un hohot.

Fallon vorbi în continuare. Stilul pătimaș al lui Weber îl molipsise și pe el și, cu ochii înflăcărați, mai că nu urlă către Blocksohn :

— Da, noi vom fi cei care înalță turnul, întreg orașul, noi, ăștia, bătrînii. Dolarii noștri se vor preface în beton, sticlă și oțel și se vor înălța pînă-n nori. Ce-ți dorești mai mult ? De ce te temi ? Oricum, trupul tău șubred nu va mai rezista multă vreme, măcar să-i rămînă omenirii un folos de pe urma vieții dumitale. Ori vrei ca după ce te cureți să se sfîșie rubedeniile tale între ele, care să pună mîna mai repede pe avere ? Trebuie să faci ceva cu banii pe care-i ai, nu-i poți lua pe lumea cealaltă. Să pornim împreună și, dacă vom avea zile, vom apuca să privim mîndri al cincisutelea etaj la două mii de metri înălțime ! Pe urmă vom putea porni liniștiți spre iad : înseamnă că n-am trăit degeaba.

Blocksohn îl privea buimăcit. De parcă ar fi simțit adierea înghețată a morții. Se gîndi la boala lui și deodată îl fulgeră întrebarea : într-adevăr, ce se va întîmpla dacă va muri ? Ce se va alege de averea lui ? Rudele ?... Le ura. Consuela ?... Are destul. Partea lăsată de maică-sa plus despăgubirile date de măcelarul din Chicago îi vor asigura o existență lipsită de griji. Ce se va întîmpla cu averea lui Blocksohn, atunci cînd el nu va mai fi ?

Îl cuprinseră fiorii. În fața ochilor lui pluteau schelete imaginare, chemîndu-l cu brațele lor — oase galbene, despuiate...

Într-adevăr, milioanele trebuiau să producă... I le va da lui Fallon, se va asocia, dar de muncit nu mai poate munci. Nu mai dispune de energia necesară. Va semna pentru o anume sumă, va urmări din umbră cum se înalță uriașa construcție, dar își va duce traiul, ca și pînă acuma, pe Fifth Avenue.

Se grăbi să precizeze :

— Uite ce e, Falion. Îți voi pune la dispoziție milioanele de care ai nevoie, dar, de muncit, nu mai pot munci. Sînt obosit, mă chinuie boala știută... Prefer să rămîn un asociat anonim, nu mai vreau să joc nici un rol în viața publică...

— Nici n-avem nevoie de aportul dumitale efectiv, îi răspunse Fallon. Dă-ne banii, iar restul nu te privește ! În cele din urmă, îți dai seama, nu e o afacere riscantă, Babelul îți va înapoia milioanele cu dobîndă.

— *Well* — spuse Blocksohn istovit.

Moartea îl preocupa în continuare și hotărî să vorbească neapărat, chiar în cursul zilei de mîine, cu medicul lui curant.

Ceilalți fură cuprinși de entuziasm.

Jimmy sări de pe scaun și începu să danseze de bucurie.

— *Hoch ! Hoch ! Wir haben gesiegt !* * — striga cu veselie. Prusac dement, te-ai putea cățăra de bucurie pînă la Dumnezeu în ceruri.

Weber Wolf se reținea cu mare greutate. Ar fi dorit și el să țopăie de bucurie. În sfîrșit se va realiza marele lui vis, proiectul ametitor, care, de ani de zile, i se cuibărise în minte. Acum, iată, sosise clipa cînd gîndul devenea faptă. Se va naște și se va întrupa.

Bătrînul Fallon le oferi vinuri fine franțuzești și țigări mexicane scumpe.

Jimmy cunoștea zgîrcenia bătrînului și nu-i venea să-și creadă ochilor. Îi spuse în șoaptă lui Wolf :

— Cred că tu ai fi bun și de dresor de lei. Ai reușit să-l întorci pe dos pe bătrînul zgîrciob.

Consuela luă un pahar și toastă cu solemnitate :

— Pentru Babel !

Tuspatru îi răspunseră cu însuflețire :

— Pentru Babel !

Ciocniră și goliră paharele. Consuela se răsuci brusc spre Fallon și, cu un ton liniștit, caracteristic pentru un om de afaceri versat, se adresă milionarului :

— Mister Fallon, dispun și eu de cîteva milioane. Aș

* Ura ! Ura ! Am învins ! (germ. în orig.)

dori să le investesc în Building. Aș dori să mă asociez cu dumneavoastră.

Obrazul grăsunului se întunecă.

— Nu. Nici nu poate fi vorba de așa ceva. N-am încheiat niciodată afaceri cu femeile. Și n-o voi face nici de-acum încolo!

Consuela se încăpățînă.

— Dar vreau să particip și eu! Înțelegeți-mă, vreau! Doresc să fiu și eu coautoare a marii opere. N-ați observat că m-a cuprins frenezia domniilor voastre? Vreau!

În cele din urmă o dădu pe rugăminți. Se alintă, mîngîind gușa dublă a grăsunului, îl implora ca să-i accepte milioanele.

Fallon era de neînduplecat.

— Nu am nevoie de milioanele dumitale, nu și nu! V-am mai spus: nu colaborez cu fuste. Nu mă mai întăritați că vă dau afară!

Blocksohn se bucura în sinea lui văzînd că există cineva în stare s-o pună la punct pe fiică-sa. O privi pe Consuela cu ironie, apoi rîse zgomotos.

Consuela își mușcă colțurile buzelor. Se ghiceau în toată atitudinea ei semnele unei iminente crize de isterie. Ori se va repezi la Fallon, pentru a-l strînge de gît, ori va leșina.

Weber nu mai putu îndura zbuciumul frumoasei creole. Fu cuprins din nou de un acces sentimental. Din nou, spiritul european își făcea efectul.

— *My lady* — zise întorcîndu-se spre Consuela —, vă rog să nu vă enervați. Cred că o să vă putem ajuta.

Cei trei bărbați îl priviră cu stupoare. În privirea fiecăruia era conținută amenințarea: „De ce te amesteci?"

Fallon se pregătea să-i trîntească o bădărănie de-a lui, dar Weber îl opri făcîndu-i semn cu mîna.

— Lăsați, Mr. Fallon. Dumneaei să-i dea milioanele tatălui, care ni le va da nouă. Noi ne vom putea folosi de acești bani întrucît noi avem nevoie de orice fel de bani. Drepturile de participare ale domnișoarei Blocksohn se vor preciza printr-un contract încheiat cu tatăl ei, deci ea devine asociată prin intermediul tatălui. Asta e tot... Are acest drept. Nu i-l putem lua. Mr. Blocksohn,

care este obosit și bătrîn, va delega, oricum, pe cineva, care să-i reprezinte interesele și de ce nu ar desemna-o în această calitate tocmai pe propria sa fiică ?

Consuela îl ațintì pe Wolf cu o privire fierbinte.

— *Thanks,* îi spuse cu recunoștință și strînse mîna puternică și mare a lui Weber. Weber simți în palmă o arsură ca de jăratic. Ochii li se întîlniră, străfulgerîndu-se din nou...

Vila din Bronx se liniști pe la ora două noaptea. Încheiară o convenție verbală precizînd și suma cu care va contribui fiecare. Peste trei zile vor semna contractul de asociere. La următorul consiliu îi vor invita și pe inginerii-șefi, desemnați pentru angajare. Weber va expune cu această ocazie proiectele sale, iar specialiștii își vor putea formula observațiile concrete.

Le despărțire, Consuela nimeri ca din întîmplare lîngă Weber și, în întunericul din curte, se lipi de uriașul blond. Mîna lui Wolf atinse involuntar sînul femeii. Tresăriră amîndoi. Apoi ieșiră în liniștea străzii, sub felinarele strălucitoare. O roșeață înfocată le ardea obrajii.

Weber bău vîrtos în acea noapte. Se visă sus, între nori, aruncînd etaje pe pămînt, care etaje căzeau îmbucîndu-se unul deasupra altuia.

Dincolo de nori, sus, în cer, căpitanul bețiv din Potsdam rîdea în hohote, bucurîndu-se nevoie mare.

5

Trei zile mai tîrziu se reîntîlniră la vila lui Fallon din Bronx. De această dată, consfătuirea avu loc după-amiază, și cei doi financiari îl invitaseră, la sfatul lui Jimmy și al lui Wolf, și pe Armstrong, un individ tăcut, cu părul spălăcit, de culoarea paiului ; mai erau prezenți Oki-Shi, un inginer japonez, cu care Weber lucrase împreună la firma Brown § Fischer, O'Brien, un inginer constructor de origine irlandeză cu o înfățișare de buldog, precum și J.C. Smith, primarul general al New

York-ului. Aveau mare nevoie de acest primar general, de el depindea eliberarea autorizației pentru construcție, el trebuia să obțină privilegiul ca municipalitatea să le pună la dispoziție, în acest scop, la un preț modest, lotul numit Polo Ground. J.C. Smith era de-abia de patru luni în această funcție. Era sărac, nu reușise încă să se înfrupte, iar acasă avea nu mai puțin de patru fete nemăritate.

Primarul general fu foarte surprins cînd, într-o dimineață, îl văzu pe Fallon năvălind în biroul său, răsuflînd anevoie. Îi ieși în întîmpinare cu mare politețe, oferindu-i loc, se purtă exagerat de amabil, nemaiștiind ce să facă de bucurie.

Fallon își trase sufletul, apoi intră direct în subiect :

— Mr. Smith, voi construi o casă cu cinci sute de etaje în Manhattan. Ce părere aveți ?

Primarul general căscă ochii cît cepele.

— Cinci sute... de etaje...

— Întocmai : cinci sute de etaje. Construcția va începe peste o lună. Doresc să cumpăr de la municipalitate Ball Ground-ul și Polo Ground-ul. S-ar putea, la nevoie, să vă cer și o fîșie îngustă din Bridge Park. Afacerea este urgentă, aș dori s-o închei cît mai iute.

Obrazul primarului general se congestionase.

— Mr. Fallon, este imposibil. Legea nu ne îngăduie. *Building Code*-ul stabilește riguros înălțimea blocurilor. Casa cu cinci sute de etaje ar întrece toate înălțimile admise. Tot astfel, nici nu poate fi vorba de vînzarea locurilor de joacă pentru copii. Orașul este oricum sărac în parcuri și locuri de agrement... Îmi pare rău, proiectul va trebui abandonat.

Fallon bägă mîna în buzunar. Scoase carnetul lunguieț de cecuri. Ochii lui Smith se agățară de hîrtiile care foșneau între degetele groase. Îi veniră în minte cele patru fete ale sale, nemăritate. Oftă din greu, se scărpină în creștet, apoi spuse, cu deznădejde :

— Eu aș putea accepta în cele din urmă, dar nu cred că sînt în stare să-i conving pe membrii consiliului. Prezentîndu-le un astfel de proiect, îmi sap groapa cu propria mînă. Gîndiți-vă bine : acolo unde se construiește un imobil cu cinci sute de etaje, casele din jur sînt sortite

pieirii. Un asemenea monstru de clădire nu se poate construi în interiorul orașului. Există o mie de piedici... Nu... Nu pot accepta...

Fallon deschise carnetul. Se scotoci în buzunar, scoase la iveală un stilou cu care desenă imagini bizare in aer. Bizareriile semănau cu niște cifre.

— Mr. Smith, temerile dumneavoastră sînt de înțeles, dar Babel Buildingul trebuie, totuși, construit. Urmăriți-mă cu atenție : dacă primesc autorizația și semnăm contractul de cumpărare a terenului, aveți 500 000 de dolari. Vă vom pune la dispoziție încă 500 000 pentru lămurirea membrilor consiliului. Misiunea nu mi se pare atît de dificilă. Gîndiți-vă numai cîți industriași, negustori și antreprenori se află printre membrii consiliului... Proiectul acesta gigantic îi va interesa în cel mai înalt grad. De pildă, construirea ascensoarelor, introducerea electricității, încălzirea centrală, lucrările de instalații, de tîmplărie, lăcătușerie, de zugrăveală și ornament. Și de ce oare să nu primească venerabilii consilieri antrepriza asupra acestor lucrări ? Să le-o încredințăm unor străini ? Dacă dumnealor mă vor ajuta, îi voi prefera altora, clauză pe care-o asigur și prin contract. În afară de asta, vom înființa un birou municipal special în Babel, pentru că va fi un oraș în oraș, și aici se vor găsi multe posturi libere și rentabile. Îmi place să cred că întrevedeți perspectivele uriașe care se deschid, nu ? Să nu vă fie teamă de nimeni și de nimic. Dacă ne dați tot concursul, n-o să vă pară rău.

Primarul general revăzu în minte chipurile celor patru capete blonde, zîmbitoare. Patru guriță rosteau în cor : „Tăticule, aș vrea să mă mărit !"

500 000 de dolari...

I-ar putea da fiecăruia cîte 100 000... ca zestre... îi mai rămîn și lui o sută de mii... chiar mai mulți, poate, pentru că n-o să cheltuiască el toată cealaltă jumătate de milion pentru convingerea consilierilor îndărătnici... are și alte mijloace de lămurire, dar grăsunul nu trebuie să știe de ele...

Obrazul îi era scăldat în sudoare. Încuviință dînd semne vădite de osteneală.

— *All right*, îmi plac indivizii inteligenți, spuse Fallon și se ridică în picioare. Mîine după-amiază să veniți la vila mea din Bronx pentru a lua parte la o consfătuire. Restul problemelor le punem la punct acolo.

Îi strînse cu putere mîna lui Smith și ieși. Hotărît lucru, era pe calea cea bună. Restul va merge la fel de ușor.

În după-amiaza zilei următoare Joseph Clement Smith își făcu apariția la vilă unde se aflau deja Fallon, celălalt milionar, Blocksohn, Slipper și Weber. Pe Oki-Shi, O'Brien și Armstrong nu-i cunoștea, cît despre Consuela citise doar în ziare, era pentru prima dată că o vedea în carne și oase. În jurul mesei lungi se aflau nouă persoane. Weber se ridică în picioare și-și desfășură desenele.

Întreaga adunare admira liniile superbe. Primarul general căscă ochii mari : nu mai văzuse una ca asta. Obrazul slab, palid al japonezului se împurpură. Armstrong privi îndelung desenele și nu scoase nici un cuvînt. El îndeobște nu emitea păreri. O'Brien rămase cu gura căscată de mirare, iar restul, cei care le cunoșteau deja, descopereau acum noi și noi frumusețI.

Weber începu să vorbească. Cu elocință, eleganță și nerv, evitînd deocamdată cifrele aride, datele și capitolul financiar, vorbind mai mult despre viața și mișcarea clădirii :

— Domnilor ! Eu doresc să înalț un oraș într-alt oraș. Un *Building City* viu, în mișcare, cu oameni care muncesc, trăiesc și se distrează. Casa cu 500 de etaje nu va fi o cazarmă monstruoasă cu birouri înghesuite, ci un oraș în toată puterea cuvintului, în care se va putea găsi tot ce îi e necesar unui oraș modern. Diferența e că, în timp ce în mod obișnuit orașele se întind pe orizontală, orașul meu se înalță pe verticală. Populația New Yorkului sporește din ce în ce, nu se mai găsesc terenuri pentru noile construcții, trebuie s-avem grijă deci să folosim gospodărește suprafața pe care o avem la dispoziție. Această cerință mi-a sugerat ideea *Babel Buildingului*. Vă rog, deci, domnilor, să nu vă sperie cifrele : avînd în vedere cuceririle tehnicii contemporane, nu este imposibil să construim cele cinci sute de etaje. Se pot face

minuni folosind betonul, oțelul și sticla. Să nu vă dea grijă înălțimea de două mii de metri. Se poate trăi, acolo sus, în înalturi, la fel cum se poate vieţui aici, jos, pe pămînt. Azi nu mai sînt piedici. Știința construcției le învinge pe toate!

Tăcu și deșertă o cană cu bere. Ceilalți schimbară priviri. Nu spuneau nimic încă, așteptau să vadă ce va mai zice neamțul.

Weber trecu la prezentarea detaliilor.

— Fundația va fi neobișnuit de puternică și masivă. Pentru aceasta va trebui să forăm adînc în stînca Manhattanului. Blocul se construiește pe o suprafață regulată, avînd pe fiecare latură 500 metri. Vom avea în vedere deci 250 000 de metri pătrați. La parter vor fi spații comerciale, restaurante, mari magazine, bănci și alte amenajări cu destinații similare. *Buildingul* se construiește sub forma unui pasaj; prin centrul clădirii va trece o șosea lată de 12 metri, pentru automobile, iar în fața magazinelor de la marginea pasajului un trotuar de 2 metri. Vor fi de fapt două autostrăzi care se vor intersecta prin mijlocul clădirii. Imaginați-vă un pătrat perfect împărțit în patru cuburi de două autostrăzi care se intersectează. Etajele care se continuă deasupra parterului înalt de zece metri constituie un bloc monolit, care nu se mai întrerupe pînă la etajul cinci sute. La fiecare al 50-lea etaj există un coridor circular deschis, lat de douăzeci de metri, adică o terasă largă, deci turnul va deveni, la fiecare al 51-lea etaj mai îngust și mai zvelt. Astfel, dacă parterul, cu primele 50 de etaje, are o suprafață de 250 000 metri pătrați, suprafața etajului al 51-lea va fi doar de 211 600 metri pătrați. Acest corp se va încheia cu etajul o sută urmînd ca suprafața etajelor 101—105 să fie de 176 400 metri pătrați. Blocul se va îngusta în această proporție pînă la etajul 450 și de aici începînd, pînă la etajul 499, clădirea se va îngusta cu cîte 2 metri la fiecare al doilea etaj, deci lățimea culoarului circular, altfel spus, lățimea terasei nu va fi mai mare de 2 metri. În acest fel la etajul 500 vom obține un pătrat regulat cu latura de 36 de metri, cu o suprafață de 1 296 metri pătrați. Ultimul etaj va fi construit din sticlă translucidă, înălțimea pereților săi va fi de 15

metri. Ei vor susține o piramidă patrulateră cu înălțimea de 10 metri. Acoperișul și zidurile vor fi din sticlă groasă și bine șlefuită, împlîntată în stîlpii de oțel susținători. Structura corpului va fi făcută tot din oțel. Fiecare grupă de 50 de etaje va constitui un cartier aparte. În acest fel *Babel City*-ul se va compune din zece circumscripții. În cîteva secunde, cu ajutorul ascensoarelor rapide, se va putea face turul tuturor cartierelor. În orașul meu nu vor fi, în consecință, perturbări ale circulației, accidente, ambuscade și nu se va pune problema distanțelor. Locuitorii acestui oraș vor putea trăi după un orar precis. Dacă o persoană locuiește la etajul 121 și lucrează într-un birou aflat la etajul 423, elevatorul îl va transporta rapid într-acolo. În Babel va avea magazine care-i vor oferi toate cele de trebuință. Fiecare „cvartal" de 50 de etaje va dispune de un mare magazin, un restaurant, un bar și locuri de agrement. Dacă cetățeanul va ieși seara de la birou, se va putea duce la cinema, pe urmă va putea dansa în localul aflat cu cîteva etaje mai sus, se va putea distra, ori, dacă va dori, se va putea duce acasă, în apartamentul aflat la unul dintre etaje. El nu va mai fi nevoit să părăsească blocul.

Urmă o scurtă pauză. Cei de față erau uluiți de grandoarea proiectului. Pînă și taciturnul Armstrong exclamă :

— Colosal !

Smith uitase cu desvîrșire de cele patru fete ale sale. Orașul minune îi capta cu desăvîrșire atenția. Consuela stătea nemișcată, de parcă ar fi fost vrăjită de cele auzite. Ochii lui Fallon străluceau de bucurie, Blocksohn nu se mai gîndea la tinerele sale odalisce, japonezul aștepta cu nerăbdare celelalte detalii ale proiectului, iar Jimmy nu-și putu reține un strigăt de bucurie.

Weber goli o nouă halbă de bere, se șterse la gură, apoi continuă :

— Atît apartamentele de lux, cît și cele mici, obișnuite, precum și birourile vor fi cu miile. Nu sînt prevăzute bucătării, oricine va putea ajunge la restaurant în cîteva clipe. Numai apartamentele de lux vor fi dotate cu băi, pentru că voi amenaja cinci băi uriașe și minunate, pe care le va putea folosi oricine în schimbul unei

taxe de cîțiva cenți. Personalul concernului „Babel" va face curățenie în locuințe, birouri și celelalte încăperi, resturile menajere vor fi evacuate cu ajutorul canalului pneumatic în pivniță, unde se vor arde, tot acolo se va afla o fabrică de gheață, o spălătorie, de aici se va dirija ventilația artificială. În fiecare cvartal al orașului se vor afla oficii ale administrației, birouri de îndrumare și informații și, în afară de acestea, poliție, salvare și pompieri.

— Voi mai construi o sală de operă de proporții gigantice între spațiul etajelor 192—200; între etajele 125—130 se va putea amplasa o sală grandioasă de cinema, între etajele 22-24 un fulminant varieteu, iar între etajele 230—235 un stadion cu o capacitate enormă. Vom avea două cluburi: clubul Babel la etajul 75, iar la etajul 475 Excentric Babel Club. Pe urmă, vom dispune de săli mari de conferințe, de dans, de concerte, de o poștă, o centrală telefonică și telegrafică aparte, o stație proprie de emisie și recepție radio și telegrafie fără fir, ba mai mult decît atît, vom avea la dispoziție pînă și un ziar propriu: „Babel-World"-ul, care va furniza locuitorilor toate informațiile legate de orașul lor, fiind redactat și tipărit în clădire. Am prevăzut un hotel luxos și modern, un spital, iar la unul dintre etajele superioare, un sanatoriu în care bolnavii de plămîni vor fi tămăduiți cu ajutorul aerului tare și curat al înălțimilor. Vom avea și un sanatoriu de nevroze, în care terasele largi vor fi transformate în grădini cu flori, prevăzute cu acoperișuri de sticlă pentru vreme nefavorabilă. Ba, mai mult, vom avea și biserici, școli, universitate, o municipalitate proprie, cu primar și administrație. Un etaj va fi amenajat în mod special pentru a găzdui biblioteca, sălile de lectură, de expoziție și așa mai departe. În general, în orașul pe verticală se va găsi tot ceea ce se spune că reprezintă confortul orașelor moderne. Încăperile vor fi riguros izolate fonic, pentru ca nu cumva muzica formației jazz din localuri să deranjeze somnul locuitorilor apartamentelor situate deasupra, întrucît doresc ca fiecare locuitor al orașului să se simtă bine, să beneficieze de avantajele confortului. La etajul 499 voi amenaja un muzeu, aici vor fi expuse proiectele origi-

nale ale Babelului. În fine, destinația etajului 500 nu vreau s-o dau în vileag deocamdată, ea figurează în proiecte sub denumirea de „spațiu cu destinație neprecizată".

Se așează și se împrospătă cu o halbă de bere. În încăpere se așternu liniștea. Numai Blocksohn îi spuse la ureche lui Fallon :

— Neamțul ăsta bea ca un porc.

Milionarul, posomorît îndeobște, nu se putu abține să nu rîdă.

— Toți nemții beau de sting, dar, cu toate acestea, se pricep la multe. Oricum, se știe că indivizii atinși de geniu au și o droaie de păcate.

Pe urmă se porniră discuțiile. Se aplecară cu toții asupra proiectelor, privind desenele, amenajarea etajelor ; Weber prezentă o schiță separată, lată de 4 metri, pe care era precizat în amănunt ce anume dorea să facă la fiecare etaj, cum își va dispune teatrele, bisericile, cafenelele, restaurantele, sanatoriile, magazinele, locuințele și birourile.

— Cum veți rezolva problema transportului persoanelor și a mărfurilor ? — întrebă Armstrong.

— N-o să avem curte, pentru că ea ar necesita mult spațiu. Elevatoarele vor fi amplasate în cele patru colțuri ale clădirii, accesul la ele va fi asigurat direct din stradă. În fiecare sală a elevatoarelor se vor amplasa patruzeci de lifturi, care vor circula fără întrerupere, în sus și în jos. Vom dispune de ascensoare rapide care se vor opri numai la fiecare al 50-lea etaj și lifturi-expres, care se vor opri numai la fiecare al 100-lea etaj. Bineînțeles vom avea și lifturi care se vor opri la fiecare etaj, respectiv din zece în zece etaje. În afara celor patruzeci de lifturi pentru persoane, vor circula și opt ascensoare speciale pentru mărfuri. Lifturile pentru persoane vor avea o capacitate de 10—15 persoane, lifturile pentru mărfuri vor transporta cîte cinci tone, ba chiar mai mult. O instalație ingenioasă poate schimba cursul liftului, îi poate modifica ruta. Adică, în momentul cînd liftul va ajunge la cel mai înalt nivel își va putea schimba ruta, pentru ca apoi, coborînd în subsol, un angrenaj similar să-l repună în circulație pe ruta inițială. În acest mod, va putea

circula din două în două minute — un veritabil tren urcînd spre vîrf ori coborînd spre subsol. Un adevărat perpetuum mobile.

Cu tehnica de tracțiune de care dispunem în prezent, liftul poate urca doar pînă la etajul 250, deoarece cabina s-ar prăbuși datorită greutății cablului. În consecință, voi construi la etajul 250 o altă centrală. Cei care vor să depășească etajul 250 vor trebui să efectueze o singură dată o transbordare. Se prevăd macaze pentru lifturi, la etajele 250 și 450. De la etajul 450 în sus funcționează alte tipuri de agregate. La fiecare etaj de trecere, acolo unde clădirea se va îngusta, lifturile se vor plasa cu 20 metri mai spre interior, fără ca pasagerii să fie nevoiți să coboare, manevra va fi efectuată cu ajutorul altor agregate iscusite, care vor efectua manevra fără zgomot și lin, în cîteva secunde. Studiind timp de un an de zile problemele transportului de persoane și de mărfuri, ajunsesem la o sută de soluții, abandonate apoi, pentru ca, în final, să recurg la a 101-a. Am curajul să afirm că un astfel de ascensor, simplu și practic, nu funcționează nicăieri în lume. E un sistem demn de Babelul nostru.

— Cum se va soluționa alimentarea cu apă ? — întrebă Oki-Shi, japonezul.

— Nici asta nu e o problemă. Am prevăzut o instalație de alimentare, în pivniță, unică în lume. Un inginer german a raționalizat motoarele Diesel într-o asemenea măsură încît dinamul care dezvoltă o cantitate uriașă de energie să poată fi amplasat într-un spațiu relativ redus. Apa care se va pompa din adîncuri va ajunge, filtrată, pînă la etajul 250, unde se va amenaja un rezervor uriaș, din care se va putea dirija prin conducte spre celelalte etaje.

Auditoriul se strînse și mai mult în jurul lui Weber. Întrebările se țineau lanț.

— Cum va fi asigurată clădirea împotriva descărcărilor electrice și a tornadelor ? întrebă Smith, primarul general.

— Am avut în vedere și acest aspect, răspunse Weber. Pe acoperișul blocului și în cele patru colțuri ale fiecărei terase vor fi amplasate paratrăsnete, care vor fi

racordate la scheletul de fier subțire al betonului armat. Scheletul formează, prin asamblarea etajelor, o încrengătură unitară de la etajul 500 pînă la parter conducînd electricitatea în sol. Nu mă tem de furtuni, de tornade. Nu există un fenomen natural atît de distrugător încît să poată dăuna Babelului.

— Unde veți amplasa centralele de energie ? Știu că ele produc un zgomot imens și o trepidație atît de puternică încît pînă și cele mai masive clădiri sînt puse la grea încercare, insistă Smith.

Weber surîse.

— Sala de mașini va fi amplasată la subsol, domnule primar general. Sub planșeul parterului, la mare adîncime. Vom săpa la o sută de metri, mai bine zis vom disloca rocile pînă la această adîncime : și acolo vor fi tot niște etaje. Acolo, jos, spațiul va fi împărțit tot în patru sectoare. Într-unul va funcționa uzina de apă, într-al doilea centrala de termoficare, într-al treilea dinamurile, într-al patrulea centrala penumatică a ascensoarelor, pe urmă agregatele necesare pentru purificarea aerului. Pe coridoarele acestor etaje subterane vor funcționa uzina de gheață, spălătoriile, uriașele săli blindate și safe-urile băncilor, precum și crematorii pentru resturile menajere, care, după ardere, vor fi presate în baloturi mari și prelucrate pentru a deveni îngrășăminte artificiale. Tot aici vom avea instalații de filtrare prin care vor trece apa și aerul pompate spre înățimi, mari depozite de petrol, benzină, ulei și cărbune. În subsol va funcționa un întreg orășel, dar nu se va putea vedea nimic din viața lui, pentru că mașinile sînt amplasate la o asemenea adîncime încît zgomotul lor nu se va putea auzi la suprafață. Precum se vede, Mr. Smith, Babelul își va avea deopotrivă infernul și paradisul propriu. Cel care vrea să ajungă în paradis se urcă la etajul 499, cel care se dorește în infern va putea coborî pînă-n miezul pămîntului.

— Ce aveți de gînd să faceți pentru prevenirea incendiilor ?

— Îndeobște fierul și betonul nu ard. Pavimentul, tavanul și peretele dinspre stradă al fiecărei camere sînt făcute din sticlă, iar sticla este, la fel, ignifugă. Dealtfel,

clădirea va avea propia sa companie de pompieri, la fiecare etaj vor fi pompieri de serviciu, care vor putea interveni în locurile periculoase, stropind cît poftesc. Vor avea apă în cantități nelimitate la dispoziție, vor putea stinge focarele de incendii în cîteva clipe. În afară de asta, fiecare etaj va fi etanșeizat, încît flăcările nu vor putea pătrunde spre etajele inferioare ori spre cele superioare. Ele vor putea fi izolate într-un anumit spațiu, unde să fie stinse cu ușurință.

Taciturnul Armstrong se lupta cu ideea sticlei, de aproape o oră. Nu se mai putu abține și întrebă :

— Mr. Weber, ați declarat că veți folosi ca materie de bază sticla. Ce înțelegeți prin asta ?

Weber îl privi condescendent.

— Da, Mr. Armstrong, voi folosi sticla. Sticla de cincisprezece centimetri grosime se poate măsura în duritate cu oțelul și betonul. Eu am pus la punct o nouă rețetă de compoziție a sticlei, care o face și mai rezistentă. Dealtfel, sticla se va folosi numai la placarea structurii de oțel și nu va avea de suportat sarcini prea mari. Pereții de sticlă vor înlocui zidurile de beton, materialul este mai ieftin, iar peretele se poate aduce de la uzină gata turnat : eu va trebui să-l fixez doar în șinele de oțel, între traverse și piloni. Peretele de sticlă va avea douăzeci de centimetri grosime, pavimentul douăzeci și cinci, la fel tavanul, iar între zidurile exterioare, în locuri anume, vor fi asigurate spații vide între pereții de sticlă pentru ca nici frigul și nici canicula să nu facă insuportabilă atmosfera din interiorul camerei. Acolo unde va fi strict necesar, voi construi totuși ziduri din beton, mai ales în cazul pereților din interior, în ele fiind înglobate diferitele conducte de aducție. Imaginați-vă niște camere de sticlă, luminoase și confortabile, cu dușumeaua și tavanul din sticlă, ușor lavabilă, care nu reține praful, cu pereți care nu vor crăpa din cauza uscăciunii, care nu pot deveni depozite de umezeală ori igrasie. Nu e o soluție ideală ?... Ofer New York-ului un palat din sticlă care va străluci, în lumina a multor milioane de becuri, precum un palat de diamant din basme. Clădirea va fi cu adevărat un elogiu al conviețuirii frățești dintre oțel, beton și sticlă.

Vorbise atît de mult încît simțea că limba i se lipește de cerul gurii. Bău la repezeală două pahare de bere. Ochii îi străluceau. Perorase cu însuflețire, cu har și cu patimă, nu era deloc obosit, se simțea în stare să mai vorbească chiar și două zile despre *Babel-Building* — marele său vis.

Pînă și bătrînul Blocksohn se ridică din fotoliul său încăpător, se duse la Weber și-l întrebă cu naivitate :

— Spuneți-mi, Mr. Weber, nu vă temeți pentru viața celor care vor locui la parter ? Scheletul de oțel conceput de dumneavoastră va suporta o asemenea sarcină colosală ?

Rîseră cu toții, iar Blocksohn se simți rușinat. Weber însă îi servi financiarului uscățiv cu politețe și bună dispoziție explicațiile cerute :

— Nu mă tem, Mr. Blocksohn. La baza muncii noastre în construcții stau calcule precise. Înainte de a concepe proiectul am calculat sarcina dispusă pe fiecare metru pătrat. Cifrele obținute au corespuns la toate verificările. Trebuie să vă spun că sticla își are legile ei de fier. Cine cunoaște aceste legi nu poate da greș niciodată.

Răspunse la toate întrebările, risipi pe rînd toate temerile, reușind să satisfacă pînă și curiozitatea Consuelei.

— M-am gîndit și la timpul liber al femeilor. Le voi construi un club aparte și, în afară de asta, le vor sta la dispoziție, în secțiile pentru femei ale băilor publice, saloane de manichiură, de coafură și cosmetică. Ca să nu simtă lipsa mișcării, a culturii fizice, vor putea juca tenis la etajele superioare, sau, dacă sînt amatoare de sporturi mai dificile, n-au decît să se urce pînă la stadion, unde pot alerga în voie, pot călări, ori practica diferite jocuri cu mingea. În afară de asta, pot dansa, se pot distra, flirta după pofta inimii, iar dacă sînt însărcinate, se pot interna la maternitatea spitalului, unde vor aștepta în liniște și nădejde nașterea viitorilor cetățeni ai Americii !

Ultimele sale cuvinte fură întîmpinate cu hohote răsunătoare. Toată adunarea era bine dispusă, erau cuprinși cu toții de euforie, îi fascina imaginea clădirii gigantice, a noului oraș. Frenezia îl cuprinse în cel mai înalt grad tocmai pe primarul general : realizase perspectivele care i se ofereau : banii vor curge gîrlă, și ce mai afaceri, cîte

noi locuri de muncă ! Şi toate acestea în perioada mandatului său ! Va deveni o personalitate, îi va creşte popularitatea şi ar putea avea şanse serioase la viitoarele alegeri prezidenţiale.

După ce cei doi milionari căzură de acord asupra sumelor pe care le vor investi, semnară contractele. Weber urma să primească în perioada construcţiei o leafă de 250 000 dolari anual. Îi vor mai reveni 15 procente din veniturile brute pînă la sfîrşitul vieţii. Se încheiară contractele cu Jimmy, Armstrong, Oki-Shi, O'Brien în calitate de ingineri-şefi conductori cu cîte 150 000 dolari salarii anuale. Jimmy va construi separat, la etajul 22, marele varieteu, al cărui proiect îl concepuse, dealtfel, împreună cu Weber : pentru asta i se cuveneau, suplimentar, 150 000 dolari. Se mai prevedea apoi angajarea unui mare număr de ingineri şi maiştri cu experienţă în materie de construcţii în beton armat. Căzură de acord ca Jimmy să plece peste două zile la Berlin cu un avion al Companiei Lufthansa, pentru a aduce ingineri mecanici germani, artişti decoratori de origine austriacă, franceză şi rusă.

Fallon nu uită să le ceară, sub cuvînt de onoare, ca un timp de încă două săptămîni să nu întreprindă nimic şi să nu facă publice proiectele discutate. În acest răstimp se va perfecta achiziţionarea terenului, a uzinelor producătoare de oţel, a minelor de fier, a fabricii de sticlă şi a celei de ciment. Producţia în uzine stagnează, deci le vor putea cumpăra la preţuri de nimic. Pe urmă va începe lucrul şi proiectul va putea fi dezvăluit.

Consfătuirea începuse la ora cinci după-amiază şi se terminase la ora unu după miezul nopţii. Cuprinsă de euforie adunarea părăsi vila, mai puţin Jimmy, Blocksohn, Consuela şi Weber. Weber băuse cantităţi enorme, totuşi memoria îi funcţiona impecabil şi era încă în stare să vorbească, şi ar mai fi putut vorbi încă douăzeci şi patru de ore de aici înainte, cu precizie şi inteligenţă, despre marele *building*. Nici măcar băutura nu era în stare să-l doboare.

Weber se cufundă în fotoliu, îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea îmbrobonată de sudoare. Găsi, în buzunar, scotocind după batistă, un obiect mic şi negru. Mai întîi

privi contrariat ciudatul obiect, pe urmă izbucni într-un hohot de rîs sonor.

— Am uitat cu desăvîrșire de dumnealor...

Cei patru îl priviră întrebători.

Weber se grăbi să le explice :

— Venind încoace, zărisem doi tineri suspecți furișîndu-se în grădină. Unul din ei ținea în mînă un microfon miniaturizat. Iată-l. Mi-au mărturisit că sînt ziariști și că au venit cu intenția să înregistreze consfătuirea. Le-am confiscat microfonul și cablul, iar pe băieți i-am închis în dormitorul lui Fallon, neștiind cum să mă descotorosesc de ei. Le-am servit vin, sandvișuri și țigări, ca să nu se plictisească.

Deschiseră, rîzînd în hohote, ușa dormitorului lui Fallon : pe canapeaua lată cei doi pașnici gazetari dormeau duși. Sticlele erau goale. După ce se îmbătaseră strașnic, băieților li s-a făcut somn.

Fallon îi scutură binișor și le făcu vînt afară, dar Weber nu se putu abține să nu strige în urma lor :

— Nu fiți nerăbdători ! Peste puțină vreme veți afla totul. Atunci veți putea scrie ce și cît veți pofti ! ☺ să vă săturați de noi. Răbdare : la momentul oportun, vă anunțăm ! *Good night.*

Curînd plecară cu toții. De cum părăsiră vila, în întuneric, Consuela și Weber se depărtară ușor de ceilalți. Blocksohn și Jimmy rămaseră în urmă la cîțiva pași. Se aflau tot sub imperiul atmosferei febrile, discutînd cu aprindere despre cele auzite la consfătuire.

Weber simți parfumul ciudat emanat de trupul femeii alături de care înainta în noapte, ca mireasma unei flori exotice, tainice, necunoscute, din depărtare. Era atras spre noi tărîmuri ale frumuseții, spre ostroave fierbinți și nesigure.

Consuela înainta, alături de el, cu capul plecat. O singură dată îl privi brusc, și Weber simți, pînă și prin întuneric, privirea femeii care îl pîrjolea, neliniștitoare, de parcă ghicise gîndurile care-l munceau pe Wolf.

Înainte de a se urca în automobil, alături de tatăl ei, Consuela își luă rămas bun de la Jimmy, apoi îi întinse mîna lui Weber. Strîngerea de mînă înmănunchea atîta căldură, dăruire și sete a dorinței încît Weber simți că

i se urcă brusc sîngele la cap. Instinctiv, încercă să cuprindă cu mîna liberă mijlocul femeii, care se feri, ocolind cu iscusință traiectoria mîinii și se urcă în mașina care demară imediat.

Jimmy și Weber băură toată noaptea.

La 8 dimineața, Jimmy nu se mai putea ține pe picioare din cauza băuturii și, cu largul concurs a doi ospătari angajați pentru noaptea de pomină, fu depus în mașină în scopul unei demne întoarceri acasă. Wolf Weber se ținea însă drept pe picioare. Luă un taxi și se întoarse la „Astor". Își aminti că dispunerea etajelor superioare mai trebuia revizuită, o dată, cu minițiozitate, căci mai erau de făcut cîteva modificări.

Adăstă vreme îndelungată sub dușul rece, apoi se îmbrăcă, bău două cești mari de cafea tare și fierbinte și se așeză la birou.

Înainte de a se apuca de lucru se scrută pe sine, răstimp de cîteva clipe. Pentru o fracțiune de secundă, parfumul Consuelei îi reapăru cu atîta intensitate, încît fu cît p-aci să întoarcă capul pentru a vedea dacă nu cumva femeia se afla în spatele lui. Apoi surîse și, cu euforia uitării de sine, se cufundă în treburile sale.

Lucră în liniște, cu o mînă sigură, pînă la prînz, fără întrerupere.

6

În ziua de 2 mai două camioane mari își făcură o zgomotoasă intrare în Polo Ground. Veneau dinspre strada 155. Din camioane coborîră o mulțime de indivizi descărcînd diferite instrumente topometrice, precum și niște lăzi mari și o serie de aparate ciudate. Pe urmă, sosiră încă două camioane și, nu peste multă vreme, două sute de oameni mișunau în spațiul acela enorm. Era ora șapte, se afla lume puțină pe străzi, cei care se îndreptau spre locurile lor de muncă trecură cu nepăsare pe lîngă grup : nici instrumentele de măsurat, nici celelalte unelte misterioase nu le atraseră atenția.

La ora 8 oamenii măsurau în lege, notau, erau adînc cufundați în treburi. Ridicară capetele doar cînd auziră un vînzător ambulant de ziare țipînd cu o voce înaltă :

— Ediție specială ! O casă cu cinci sute de etaje !

— Wolf Weber va construi un zgîrie-nori cu o înălțime de două mii de metri !

— În centrul Manhattanului va răsări un munte de sticlă !

Vînzătorului i se mai alătură unul, apoi încă unul. Pe urmă se luară la întrecere, urlînd din răsputeri :

— *The Babel Building ! Extra ! New York Herald !*

— O minune a arhitecturii în mijlocul New York-ului ! Cea mai înaltă clădire din lume se va construi în doar șapte ani !

— Noul turn Babel în noul Babilon !

— „Sun" vă ofer un reportaj bine informat, cu relatări amănunțite. Fallon își investește milioanele în beton și oțel !

— Ediție specială ! „New York Times !" Știri senzaționale !

— Cumpărați „World", cine-l citește, află tot !

Oamenii se năpustiră asupra gazetelor, citiră articolele culese cu aldine, apoi schimbară priviri întrebătoare.

— Și-au pierdut mințile ? Cinci sute de etaje ?

— Imposibil ! E o nebunie ! E de domeniul fantasticului !

Se adunau tot mai mulți curioși. Devorau relatările explicîndu-și de-a valma proiectul care, după părerea lor, era imposibil de realizat. Sosi un polițist, aruncă și el o privire în gazete, dădu din umeri și își văzu de drum.

Cei care mînuiau instrumentele rîseră și-și continuară lucrul netulburați. Mulțimea n-avea de unde ști că minunea se va înfăptui chiar acolo, în imediata lor apropiere. Astfel, cînd își făcu zgomotos apariția însuși Fallon, în Fordul său antediluvian, fu întîmpinat cu strigăte de uimire. O parte din cei prezenți îl recunoscuseră pe milionar, alții își aduseră aminte de figura lui Wolf Weber, pe care revistele ilustrate avuseseră grijă să-l popularizeze din belșug, se găsi și un vechi funcționar al municipalității care îl cunoștea pe Armstrong, astfel că, brusc, toată lumea își dădu seama că oamenii ce se agitau prin

preajmă erau constructori, iar instrumentele bizare erau de fapt ustensile topometrice și de cadastru. În cîteva clipe constatarea făcu ocolul adunării, circulînd din gură în gură : aici, da, aici se va construi marele *building*.

După altă jumătate de oră inginerii, ceilalți lucrători erau înconjurați de un furnicar viu.

Circulația se împotmolise, polițistul nu mai reușea să facă ordine. Un tînăr muncitor strigă :

— *Hurra for Weber !*

Îi ținură isonul mai întîi zece, apoi o sută, pe urmă o mie de voci. Oamenii își aruncau pălăriile în aer.

— Ura pentru bătrînul Fallon !

Fu și el copleșit de aclamații. Weber răspunse uralelor cu un surîs larg. Fallon, în schimb, se așeză în Fordul său și o întinse. Nu-i erau pe plac ovațiile.

Oamenii, bine dispuși, îi strigară lui Weber :

— Fii atent să nu faci o gaură în cer !

— Dacă te vei întîlni cu Dumnezeu, transmite-i salutările noastre și roagă-l să ne mai lase oleacă aici, pe pămînt !

— Dacă vei ameți acolo sus, agață-te de o stea !

— Transmite-i Soarelui salutările mele personale.

Weber se amuza copios la auzul apostrofărilor. Pe urmă le adresă cîteva vorbe muncitorilor. O sută de oameni formară un cordon, iar cîteva clipe mai tîrziu apăru un panou mare și alb pe care scria cu litere uriașe :

„Atenție ! Pericol de explozie ! Nu vă apropiați !"

Echipa, numeroasă, tăbărî cu uriașe ciocane perforatoare asupra solului stîncos ; făcură niște găuri largi și adînci, apoi așezară în ele niște patroane lunguiețe. Aprinseră fitilele, pe urmă se adăpostiră în mare grabă. Wolf Weber ordonase executarea a patru explozii de încercare, pentru a verifica puterea de detonație a unui nou amestec exploziv, pironita, care avea proprietatea de a exploda fără zgomot și de a nu azvîrli pietrele spre înalturi, ci de a secționa la sol în volume uriașe pe o rază mare.

Muncitorii se retraseră într-un adăpost sigur, adunarea de gură-cască se îndepărtă buluc de locul primejdios. Două minute mai tîrziu solul stîncos era secționat în blocuri mari. Explozia reușise pe deplin.

Totuși, pelerinajul nu conteni, în tot cursul dimineții. Toată lumea dorea să vadă începutul construcției minunii, deveniseră cu toții, brusc, experți : zidirea unei clădiri atît de amețitor de înalte este o inepție, spuneau, ba, mai mult, o blasfemie, întrucît nu s-a inventat încă betonul și oțelul care să suporte o atît de mare sarcină.

Către prînz, întreg New York-ul vuia de incredibila veste. Tăinuirea pe mai departe ar fi fost o prostie ; dar, de fapt, nici nu o mai dorea nimeni. Dimpotrivă, Jimmy îi îndopa pe gazetari cu știri, iar ziarele înhățară senzația cu nesaț. Slipper era, bineînțeles, prudent, relatările sale erau un ghiveci de banalități ; nu voia să dea în vileag dintr-o dată toate amănuntele.

— Scrieți, băieți, după pofta inimii, cît mai mult, le spunea, dăruindu-i fiecărui gazetar cîte o havană.

Gazetele alarmară gigantica urbe, iar Wall Street-ul intră în alertă.

— Ce vor ăștia !? O casă cu cinci sute de etaje ! Au înnebunit de tot ?

Financiarii comentau enervați :

— E imposibil ! E o inepție !

— Ce-i cu această nouă escrocherie ? Se vede treaba că bătrînul Fallon s-a ramolit. Dacă nu cumva îndărătul afacerii se ascunde un nou șiretlic !

— Să ne păzim cu mare grijă buzunarele !

Agenții de terenuri imobiliare scrîșneau din dinți și țipau sufocați de mînie :

— Pungașii ! Vor construi pe terenurile municipalității ! Li s-a concesionat terenul, la un preț derizoriu. Și-au însușit un mare teren de joacă și agrement ! O să-i venim de hac primarului ! Să-l demascăm pe Smith, panamistul ! A scos la mezat bunurile municipalității ! Să-i punem cu botul pe labe pe Smith împreună cu întregul clan de la City Hall !

Erau munciți de o furie oarbă și neputincioasă. Dîndu-și seama de pierdere, asmuțiră și gazetele împotriva municipalității. Mai întîi își făcură auzite glasurile membrii asociației „Prietenii naturii", pentru că le fusese luată o parcelă din Bridge Park. Pe urmă li se alăturară amatorii de sport deposedați de terenurile de joc. Proprietarii caselor din jur le țineau isonul. Cum să nu :

imobilele lor vor fi depreciate, Babel Buildingul le va face o concurență distrugătoare ! Chiriile vor scădea vertiginos. Smith deveni brusc ținta tuturor atacurilor.

Primarul general se scărpina în creștet, dădea declarații, dezminți — promiteau noi loturi pentru jucătorii de polo, le înfățișa tuturor marile avantaje ale Babelului, avîntul scontat al industriilor. Între timp depuse la bancă suma de șapte sute de mii de dolari care-i rămăsese de pe urma milionului încasat.

Corul de proteste se va stinge — se gîndea și, curînd, se dovedi că socotelile nu erau greșite, pentru că alte știri senzaționale provocară trecerea City Hall-ului pe planul doi al atenției.

Antreprenorii din industria oțelului se simțeau cuprinși de speranțe ce nu păreau lipsite de temei. Casa cu 500 de etaje va necesita o cantitate imensă de oțel, marfa se va putea vinde acolo cu miile de tone. O nouă posibilitate care va dicta creșterea cursului acțiunilor din industria oțelului. În consecință, se puteau aștepta la un *hausse* drăgălaș la bursă.

Dar realitatea le gîtui speranțele. O gazetă publică în mare grabă știrea :

„E. T. Fallon a cumpărat săptămîna trecută la Pittsburgh o turnătorie și o mină de fier. Afacerea s-a încheiat în mare taină, negocierile au fost purtate de unul dintre oamenii săi de încredere, fără ca opinia publică să se poată sesiza. În turnătoria achiziționată se lucrează zi și noapte, se produc traverse tipizate, șine, piloni, macarale, mașini de găurit, strunjit, nituit, agregate de forță și inele mari de oțel necesare fundațiilor."

Capii trustului oțelului erau consternați. Dacă ar fi aflat la timpul oportun, ar fi achiziționat uzinele și minele pe care nu le dețineau încă, iar în acest caz Fallon s-ar fi lins pe bot, n-ar fi primit nici un kilogram de oțel. L-ar fi putut sili să plătească prețul fixat de dînșii. Dar acum lucrurile stăteau altfel... Se dădeau cu capul de pereți, numindu-l pe Fallon ticălos, un pirat bătrîn, care nu-i lăsa pe alții să trăiască, care voia și de astă dată să tragă toată spuza pe turta lui.

Situația se repetă întocmai și în cazul trusturilor cimentului și al sticlei. Fallon cumpărase în mare taină

la Jersey City și la Pittsburgh fabrici de sticlă care furnizau rapid plăcile de sticlă tipizate, pereții groși, fragmentele de tavan. Vagoanele încărcate cu saci de ciment soseau și ele cu sutele la New York.

Afacerea le scăpase printre degete. Fallon producea cele necesare de unul singur. Muntele de osînză îi păcălise, din nou, ca pe vremuri. Dar Fallon nu se sinchisea deloc de necazurile lor. Îi lăsă să scheaune. Cunoștea prea bine haita aceasta de șacali, doar crescuse între ei. Se puse pe treabă din răsputeri, robotea de dimineață pînă seara purtînd tratative, luînd măsuri, semnînd contracte, angajînd oameni. Întinerise cu adevărat, slăbise cu șase kilograme într-o lună de zile. Nu-l mai interesa nimic în afara Babelului. Trăia numai pentru Babel și, din cînd în cînd, îi răsărea în minte imaginea finală a minunii pe care o va construi cu ajutorul său neamțul cel bețivan, pe jumătate țicnit, care s-a dovedit a fi însă unul dintre cei mai geniali indivizi ai veacului al XX-lea.

Blocksohn plecă în Europa, însoțit de fiică-sa. Nu voia să știe de construcția propriu-zisă. Hotărî să se întoarcă numai după ce vor fi ridicate primele zece etaje. Îi înmînă lui Fallon acțiuni în valoare de o sută de milioane de dolari și astfel se consideră, cel puțin deocamdată, absolvit de orice îndatoriri.

Weber Wolf luă cu asalt terenul din Polo Ground cu cinci mii de muncitori. Nu avea nevoie de mai mulți, deocamdată, pentru că numeroasele și feluritele mașini facilitau o mare economie a mîinii de lucru. Sosiră de-a valma englezi, germani, ruși, spanioli, francezi, indieni, evrei, japonezi, chinezi, albi, galbeni, negri, reprezentanți ai tuturor popoarelor, raselor, națiunilor și țărilor. O lume pestriță robotea pe șantier. Dar limba în care își vorbeau oamenii nu se mai amesteca precum se întîmplase odinioară, la construcția marelui turn Babel din negura vremii. Cei cinci mii de indivizi formau o mare echipă internațională reunită prin limba engleză, fiecare fiind obligat să cunoască limba sumar, exact cît să înțeleagă comenzile și ordinele. Inginerii șefi erau, și ei, de diferite naționalități. Weber era afro-german, Oki-Shi japonez, O'Brien irlandez, Armstrong provenea dintr-o familie de suedezi imigrată în America, Jimmy era anglo-

saxon, inginerii mecanici care lucrau în sălile de mașini din subsol erau prusaci și austrieci, șefii de echipă—ruși, francezi și spanioli. Europa, America, Asia, Africa și Australia își dăduseră întîlnire la construcția Babelului.

Camioanele aduseră mașini gigantice, care fură instalate pe șantier și conectate la centralele electrice provizorii.

Excavatorul cu un braț înfricoșător cobora în adîncime, scobind piatra, un alt braț apuca și scotea la suprafață pietrișul. O macara uriașă prindea cu patru gheare un inel lat și greu de oțel, îl așeza în fundul unui puț, oamenii se grăbeau într-acolo, potriveau lamele frezei care rupea bolovanii înspre perimetrul inelului acoperindu-l, iar piatra era adusă de vagonete la suprafață. După ce săpară la o adîncime de o sută de metri, îngropară aici primul inel, umplut pe dinăuntru cu beton, care, după ce se întări, fu acoperit cu o placă groasă de oțel. Peste acest inel veni altul, la fel umplut cu beton, acoperit cu o placă de oțel și, tot urcînd astfel, se ajunse la o înălțime de 50 de metri. Mii și mii de astfel de inele așezate unele lîngă altele constituiau fundația pe care aveau să se înalțe cele 500 de etaje ale Babelului. Inelele, cuplate, erau solide ca stînca și nu exista sarcină care să le încovoaie, să le biruie. Lîngă inele au fost amplasate pompele de apă. Inginerii blestemau de zor solul Manhattanului, deoarece nu reușiseră decît cu mare greutate să dea de pînzele freatice.

Înainte de a fixa primul inel, se procedase la o nouă serie de foraje de probă, pentru a verifica pentru ultima oară rezistența terenului, lipsa totală a pericolului de surpare. Forajele reușiră să convingă definitiv și irevocabil pe toată lumea : solul era constituit pînă la o adîncime considerabilă din rocă masivă, care suportă orice greutate, iar acolo unde era de formație aluvionară vor veni în ajutor tonele de beton. Weber angajă șase geologi de renume mondial din diferite țări spre a examina solul acestei părți din Manhattan ; îl găsiră corespunzător. După încheierea operațiunilor de instalare a inelelor, a început fixarea schelei de oțel. Mașinile folosite la găurit, nituit, aparatele de sudură vîjîiau, zbîrnîiau, urlau, scrîșneau, camioanele aduceau cu miile planșeele de oțel, șinele,

piloanele, traversele, bîrnele și le aruncau pe toate în hăul fără fund. Cîte trei macarale legănau un bloc de oțel în greutate de mai multe tone. Cei care priveau spectacolul din depărtare puteau crede că lanțurile firave se vor rupe, blocul masiv de oțel se va desprinde și se va prăbuși zdrobindu-i pe toți cei aflați dedesubt. Greșeau. Lanțurile suportau sarcina, depunînd-o exact la locul indicat de Weber.

Pe urmă începu construirea sălilor mașinilor. Dinamurile și motoarele Diesel aduse din Germania au fost încorporate în fundația de beton, încetul cu încetul se încheie și construcția uzinelor de apă, centrala termică necesară încălzirii cu aburi și formidabila centrală pneumatică cu ajutorul căreia se va pompa aerul condiționat spre înălțime. Deasupra sălilor mașinilor se ridicaseră deja etaje întregi, destinate fabricii de gheață, spălătoriilor, crematoriilor pentru reziduuri, camerelor blindate și seiful băncilor, apoi urmară alte etaje, pentru depozite de cărbune, păcură, benzină și petrol, pentru troliile ascensoarelor. Toate amenajările erau rezolvate practic și ingenios, nici o mașină nu împiedica buna funcționare a celorlalte. Lifturi pentru persoane conduceau în adîncuri spre fiecare compartiment, pe lîngă ele treceau vijelioase ascensoare de mărfuri transportînd materialul în jos și evacuînd molozul la urcare.

Jos, în infern, era o atmosferă pestilențială. Erau nevoiți să pompeze necontenit aer curat de la suprafață. Cu toate acestea multora li se făcu rău. Cei care se încumetau să coboare primeau simbrie dublă pe oră ; în acest sector deosebit de nociv se angajau numai muncitori cu o condiție fizică impecabilă.

Pietrișul extras din adîncuri era preluat de mașini uriașe care-l zdrobeau acolo, la fața locului, iar acest amestec era întrebuințat la mortarul pentru betoane.

Weber se afla în permanență pe șantier, dormea chiar acolo într-un adăpost improvizat. Viața de familie îl preocupa și mai puțin ca înainte. Olga, în schimb, se interesa de lucrări nu atît din curiozitate, cît din orgoliu, căci o măgulea renumele bărbatului ei. Veni de mai multe ori pe șantier, dar Wolf n-avu timp să se ocupe de ea.

— Nu e un loc potrivit pentru tine, *my dear !* Du-te la tenis sau la concertele filarmonicii !

Îi săruta mîna plin de curtoazie și lua de urgență liftul care-l ducea în subteran.

Weber, Fallon și Babelul se aflau în centrul atenției opiniei publice. *Babel Building* deveni tema favorită a gazetelor, îi abreviară numele, deveni pur și simplu B.B.-ul.

Se publicau articole de cîte o pagină despre clădire și despre Wolf Weber, al cărui nume fu, bineînțeles, abreviat și el : W.W.

— „WW a început să sape fundațiile BB-ului" — scriau ziarele.

— „WW ne declară că în răstimp de 7 ani va încheia BB-ul".

Cele patru litere deveniră un cuvînt de ordine, o parolă. Pretutindeni, în paginile ziarelor, pe panourile electrice de afișaj cele patru litere îți luau ochii, la varieteu comicii în vogă născoceau anecdote și prezentau scheciuri despre neamțul WW și despre zgîrcitul de Fallon.

Weber apăsă pe accelerator, grăbind ritmul. Dar nu era un zbir, nu suporta relațiile americane de muncă. Punea umărul, împreună cu oamenii. Era mereu vesel și în formă, fluierînd vechi cîntece studențești germane ori melodii de jazz la modă și, dacă din pricina canicule, i se usca gîtlejul, se împrospăta cu bere rece. Muncitorii îl iubeau, pentru că lucra cot la cot cu ei, asudînd și înjurînd în răstimpuri. Pe Weber îl considerau unul de-al lor, dar cu atît mai abitir îl urau pe Armstrong cel sever și taciturn, pe care-l porecliseră, din pricina părului, „cloncanul bălan". Se împrieteniseră și cu Jimmy cel vesel, dar pe plăpîndul Oki-Shi, japonezul, îl aveau mai puțin la inimă. Îi spuneau „japp" și „maimuță galbenă" și rîdeau cînd japonezului i se scurgea saliva pe la colțul buzelor subțiri, din cauza gumei de mestecat. Se temeau de O'Brien, irlandezul impulsiv cu mutră de buldog care se înfuria din te miri ce ajungînd chiar să-l ia la palme pe cîte unul.

Cei cinci mii de oameni lucrau fără încetare, și către toamnă fundația era gata. Un grup numeros de arhitecți

și experți năpădea în permanență șantierul, cu toții fiind copleșiți și uimiți de masivitatea fundației.

— E o adevărată fortăreață, ziceau experții.

În revistele de specialitate și în presa cotidiană se porni polemica. Se făcură auzite glasurile tuturor celor care se pricepeau cît de cît la construcții. Ingineri, arhitecți, geologi, așii betonului și ai oțelului : dacă astăzi zece erau în favoarea construcției, mîine, cu siguranță, se năpusteau douăzeci s-o atace.

Una dintre partide declara :

— Solul nu va rezista la o asemenea sarcină.

— Manhattanul rezistă la o solicitare cu mult mai mare, răspundeau adepții Babelului.

Se calculă îndată că insula Manhattan suportă pe un masiv stîncos de soliditate medie 15 tone, iar pe un masiv cu o soliditate de categoria I 35 tone sarcină maximă pe un picior pătrat. Iar BB-ul n-ajunsese nici pe departe pînă la limita maximă.

— Va distruge orașul, casele din jur se vor devaloriza ! — țipau proprietarii de imobile.

— Va spori atractivitatea și frumusețea New Yorkului. Turiștii de pretutindeni vor veni să vadă minunea, răspundeau în cor fanaticii Babelului.

— E o nebunie ! Un proiect ireal ! — țipa o gazetă bulevardistă care avea o singură preocupare : să-i muște pe toți cei din jur.

— E o glorie a Americii, clădirea de două mii de metri înălțime va fi un simbol al grandorii S. U. A. ! — o combătea cu vehemență un alt ziar.

Fiecărui muncitor i se părea că știe cîte ceva : se grăbiră să pună pe hîrtie ori să-și facă publice opiniile, gîndurile care le munceau creierii. Sezonul de „relache“ din vară fu aprovizionat din belșug cu informații despre Babel. Ziarele scriau în permanență despre Wolf Weber, Fallon și Babel iar publicul cititor devora cu sîrg știrile senzaționale.

Opinia publică era în general încredințată că Weber nu va izbuti niciodată să înalțe cele 500 de etaje. Motivul nu ar fi putut nimeni să-l explice logic, dar atît la-

ici cît și experții ar fi putut jura că „va interveni ceva" și că BB-ul nu va avea 500 de etaje.

Lui Wolf Weber însă puțin îi păsa de campania zgomotoasă, de aroganța experților și de ofensele oamenilor din jur. Muncea. Truda îi ocupa fiecare clipă. Lasă — își zicea —, cînd voi isprăvi cu primul cvartal, cu primele cincizeci de etaje, atunci, ca la un semn magic, mi se vor alătura întreg New York-ul și stimatele State Unite ale Americii. Abia atunci își vor da seama că nu sînt trași pe sfoară, că Babelul nu e un *bluff* ordinar, o escrocherie, o nebunie, ci o realitate. Pînă atunci n-am decît să înghit pălăvrăgelile netoților. Va persevera, va urca din subterană la nivelul zero, iar de acolo, mai departe, către înalturi. Nu se îndoia cîtuși de puțin de perfecțiunea proiectului său. Nu admitea existența nici unei erori.

Numai banii îi stîrneau o anumită îngrijorare... Nu știa dacă cele 500 de milioane vor fi suficiente, pentru că la o asemenea uriașă întreprindere se pot ivi sumedenie de obstacole, de angarale imprevizibile. Dar de-acum zarurile erau aruncate și nu-i prea păsa lui de angarale. Lucrarea era începută, iar el nu avea de gînd să se lase păgubaș.

Prima etapă se încheie în septembrie. Fusese o muncă grea, încheiată cu succes. Experții verificară, măsurară, ciocăniră totul pe toate părțile, pe urmă îl îmbrățișară pe Wolf, îi strînseră mîna, îl copleșiră cu felicitările.

Wolf Weber îi adună pe muncitori pentru a se bucura împreună de încheierea fundației și puse la bătaie uriașe cantități de bere. Pînă și bătrînul Fallon se îndupleca să închine un pahar, ceea ce produse o senzație mai mare decît terminarea fundației însăși. La petrecere luă parte și fostul colonel de gardă Egon Von Falke, fost camarad de regiment cu Alfred Weber și bun amic cu acesta, care lucra acum la o firmă de export germană. Îl îmbrățișă cu lacrimi în ochi pe Weber și îi spuse plîngînd, la ureche :

— Dacă te-ar fi putut vedea tatăl tău ! A visat toată viața asemenea lucruri !

7

Fără să pregete, douăzeci de mii de muncitori se apucară să construiască parterul și etajele pe care avea să le susțină acesta. Weber îi împărți în detașamente de cîte cinci sute de oameni, încît fiecărui pătrat îi reveneau zece asemenea detașamente. Armstrong deveni comandantul formației de lucru din sud, Jimmy al celei din nord, Oki-Shi fu numit diriguitor al pătratului vestic iar O'Brien, cel cu mutră de buldog, al celui de răsărit, De toți acești oameni dispunea, ca un comandant de oști, Weber însuși, care era prezent peste tot, vedea și auzea totul și nu-i scăpa nimic din vedere. Această veritabilă armată nu era ușor de recrutat și de pus în mișcare. Weber nu angaja decît muncitori cu experiență în construcțiile la înălțime, de preferință americani get-beget, care lucraseră deja la zgîrie-nori, dar accepta și germani, englezi, francezi, ruși și de alte națiii. Supraveghetorii îi examinau mai întîi cu mare atenție pe cei propuși pentru angajare; pe cei cu plămînii slăbiți ori fără forță fizică îi trimiteau să-și caute de lucru în altă parte, pentru că aici nu era loc decît pentru bărbații robuști, cu brațe zdravene.

Lucrările înaintau într-un ritm rapid. Ca o mașină bine pusă la punct, care funcționează cu înaltă precizie. În fruntea detașamentelor se aflau inginerii șefi de lucrări; fiecare detașament era împărțit în cinci plutoane conduse fiecare de cîte un șef de echipă. Camioanele transportau zi și noapte materiale și mașini, care erau instalate pe dată; inginerii mecanici îi instruiră pe muncitori în numai cîteva zile cum să mînuiască agregatele. Centralele de energie din subteran funcționau impecabil, nu se producea nici o întrerupere.

În timpul nopții veneau transporturile de grinzi, traverse, piloane, șine necesare uriașei schele de oțel, întrucît în timpul zilei, dacă un camion mastodont dintre cele folosite aici ar fi executat un singur viraj, ar fi trebuit să fie închise străzile și circulația s-ar fi oprit. Mașinile urlau fără încetare, dar muncitorii se obișnuiseră cu zgomotul, nimeni nu se enerva, căutau cu toții

să ciulească urechile pentru a auzi cît mai deslușit comenzile șefilor de echipă.

Weber înălță în două săptămîni în Bridge Park, în apropierea șantierelor, o casă cu două etaje, din beton. Se amenajă aici sediul, biroul central și tot aici își păstră o odaie pentru folosință proprie. O'Brien și Oki-Shi înnoptau tot în vila din beton, mergînd acasă doar duminicile. Armstrong și Jimmy plecau la casele lor în fiecare seară, dar la ora 6 dimineața fix erau prezenți la posturi. În fiecare sîmbătă, la casieriile aflate tot în clădirea de beton se plăteau lefurile muncitorilor. Operația dura ore întregi, pînă cînd întreaga armată își încasa banii cuveniți. Grație spiritului de prevedere al lui Weber, se înființaseră cantine și birturi unde muncitorii puteau mînca și bea la prețuri modeste.

Construcția Babelului inaugura de fapt o epocă de aur. Criza care dura de ani de zile încetă creîndu-se o mare cerință de mînă de lucru. Șomajul masiv luă sfîrșit. Veniseră la New York muncitori din zone îndepărtate și găsiseră de lucru cu toții. Dolarii curgeau girlă, iar sîmbetele, în Broadway și în Bowery, te puteai întîlni cu o droaie de bețivani.

Fallon se puse și el pe treabă. Căută și găsi chiriași pentru apartamente. Se ținu de cuvînt făcîndu-le oferte avantajoase oamenilor municipalității, pentru a păstra bunele relații. La parter, în fiecare sector se aflau nouă spații uriașe și patru săli mari oficiale. În cele patru sectoare erau cu totul șaizeci de astfel de spații. Prețurile erau considerabile, puteau emite pretenții numai marile magazine, restaurante, bănci, birouri, depozite. La etaj, în schimb, se puteau închiria spații mai mici și mai ieftine. Parterul aparținea exclusiv întreprinderilor cu capital solid, care nu precupețesc banul. Una din sălile dinspre stradă fu închiriată de firma Wanamacker pentru magazinul său. Aceeași firmă achită o sumă frumușică pentru dobîndirea monopolului asupra magazinelor din Babel. O altă sală mare cu deschidere spre stradă ii reveni lui Express Motors Company, care dorea să deschidă aici o expoziție permanentă cu automobilele sale ieftine și populare. Child, proprietarul a o sumedenie de restaurante și localuri de lux, optă și el pentru una din

săli. Mai obținură astfel de spații comerciale firma de navigație Cunnard Line, banca Morgan și două mari companii de asigurare. „New York Times“ se prezentă și el, iar pe lîngă încăperile amenajate acestei redacții Fallon rețînu un spațiu aparte pentru redacția gazetei „Babel World“, organul de presă al Building-ului care avea să apară nu peste multă vreme. Milionarul încasă de la fiecare partener chiria pe un an înainte, căci lucrările costau enorm. Peste un an chiriașii se vor putea instala la parter și-și vor putea vedea de afaceri. Weber se va afla atunci la nivelul 60. Va transporta cu lifturile sale materiale pe acoperișul terasat al etajului 50, care va deveni următoarea bază a construcției. Va lichida pe de-a-ntregul aprovizionarea de la sol și nu-i va păsa de ce fac cei aflați dedesubt.

Era o toamnă blîndă și în preajma Crăciunului parterul era terminat. Urmau acum etajele, unul după altul, pînă sus, la al 500-lea. Cînd dădu gerul cel mare, peretele exterior de sticlă al etajului al doilea, cel care privea spre stradă, strălucea cu trufie, iar schela de oțel ajunsese să se înalțe pînă la etajul 20. Sticla strălucea în întunericul serii friguroase de iarnă, iar oamenii o priveau cu evlavie. Una ca asta nu se mai văzuse ! Un zid făcut în întregime din sticlă !

Înainte ca cel de-al patrulea etaj să se fi încheiat, avu loc și primul accident. Era ora trei după-amiază, muncitorul betonist Fred Lockmann lăsă șpaclul din mînă și-i ceru o țigară lui Dick Buller, care lucra lîngă el.

Deasupra lor cobora balansîndu-se o placă de sticlă ancorată cu lanțuri. Fred vru să-și aprindă țigara, dar vîntul stinse flacăra chibritului. Aprinse un alt chibrit, ocroti flacăra cu palma să nu i se stingă din nou.

— Alo ! Atenție ! se auziră țipetele de la înălțime.

Fred își feri speriat capul, dar fumul țigării îi intrase în ochi și în zăpăceala de o clipă văzu că placa de sticlă ajunsese deasupra creștetului său.

— Stop ! se auziră strigăte agitate.

Era prea tîrziu. Panoul de sticlă în greutate de mai multe sute de kilograme îl îngropă sub el și-l făcu zob. Cînd ridicară placa, nu se mai vedea decît o masă plată, însîngerată, de carne.

Accidentul se petrecuse în sectorul răsăritean. Lucrătorii se bulucirăă repede la locul întîmplării. O'Brien înjura în gura mare.

— Scoateți-l pe smintitul ăsta și spălați sîngele de pe jos ! — ordonă el.

Lucrătorii, înfricoșați, făcură rost degrabă de o foaie de pînză de cort înfășurînd ce mai rămăsese din trupul lui Fred Lockmann, apoi îl coborîră cu ascensorul la sol.

— Nu m-ați auzit, dobitocilor, v-am spus să spălați sîngele de pe jos. De ce căscați gura ?

Irlandezul turba de mînie, așa că doi muncitori aduseră în mare grabă două găleți cu apă, pentru a curăța locul de sîngele lui Fred.

Apăru și Weber și-i opri pe cei doi oameni :

— Să nu spălați sîngele. Lăsați totul așa !

Muncitorii îl priviră fără să-i priceapă intenția. O'Brien căscă și el ochii mari.

— Să continuăm zidirea pe acest loc : așa cum este el acum, ordonă Weber.

Își aduse aminte de vechile legende germane, pe care le citise la Berlin, pe cînd era încă elev de liceu. Exista odinioară o superstiție potrivit căreia zidul unei cetăți sau al unei biserici nu poate fi solid și durabil decît dacă mortarul se amestecă cu sînge de om. Dacă se întîmplau nenorociri, sîngele nu era spălat, se zidea peste el, pînă cînd peretele înghițea definitiv pata roșie.

Weber se simțea pătruns de duhul romantismului german. Înseamnă că zidurile sale vor rezista numai dacă în tencuială se amestecă sînge omenesc. Acest accident nu fusese întîmplător. A trebuit să intervină moartea lui Fred Lockmann pentru ca zidul BB-ului să devină trainic.

— Trebuie să zidim pe sînge, rosti el energic.

Muncitorii rămaseră neclintiți. Îi înspăimînta tencuiala înroșită de sînge. Părea că picioarele li se prinseseră în betonul pietrificat, nimeni nu se apropie de locul acela, deși erau bărbați puternici, călîți, care văzuseră multe.

— Duceți-vă la toți dracii, neghiobilor ! — zbieră Weber și apucă mistria cu care cu puțin timp înainte

lucrase chiar Fred Lockmann. O'Brien, și dumneata te temi ?

Irlandezul slobozi o sudalmă, apoi puse mîna să-l ajute pe Weber. Armstrong, adus încoace din sectorul său de vestea accidentului, li se alătură și el, fără o vorbă. Nici nu clipea măcar, nervii lui erau de oțel, nu cunoșteau nici teama, nici compasiunea.

Muncitorii se dădură îndărăt. Un bătrîn strungar, care lucra acum la mașina de găurit, își făcu cruce. Într-o jumătate de oră cei doi ingineri isprăviră și betonul înghiți sîngele lui Fred Lockmann. Muncitorii începură să lucreze în acel loc mai întîi cu o teamă superstițioasă, apoi se obișnuiră și curînd începură să glumească pentru a se îmbărbăta.

Pe urmă, se instaură o iarnă neobișnuit de grea și fură nevoiți să întrerupă construcția. Zăpada acoperi etajele terminate ale Babelului. Weber își petrecu aproape toată iarna la Pittsburgh, pentru a supraveghea producția fabricilor de oțel și sticlă.

Aștepta primăvara, pentru a da marea bătălie cu înălțimile albastre.

8

În martie, detașamentele de muncitori se năpustiră din nou asupra BB-ului. Weber le pretindea un ritm nemaiîntîlnit. Majoră plata cu ora, dar ceru un randament și mai înalt. Plătea, dar îi jupuia de vii. Se lucra și noaptea : arcurile electrice uriașe și reflectoarele cuprindeau șantierul într-o lumină orbitoare. Wolf aproape că nu mai dormea, inginerii din jurul lui clacau pe rînd, nu suportau ritmul îndrăcit. Singurul care rezista era Armstrong. Acest individ cu părul spălăcit, cu ochii incolori era inepuizabil. Muncea cu rîvnă, îndeplinea tot ce-i era încredințat, dirijîndu-i pe muncitori cu privirea ori cu un simplu gest al mîinii și nu scotea, deseori, ore întregi nici o vorbă. Nu-l văzuse nimeni zîmbind ori glumind încît, o dată, Weber îl și întrebă :

— Ia spune, Armstrong, cînd ai zîmbit ultima oară ?

Armstrong îl privi cu ochii săi cenuşii, apoi îi spuse cu răceală :

— Mr. Weber, panoul de sticlă numărul 75 de la etajul al nouălea are un defect de la turnare. Trebuie înlocuit.

După care-l lăsă în plata domnului pe Weber, care rămase ţintuit locului. Sobru, fără nici un cuvînt şi fără să se fi mîniat. Se ducea să înlocuiască, într-adevăr, placa numărul 75.

Weber se preumbla la înălţime, gol pînă la brîu şi nu ameţea cînd privea în adînc. Umbla la fel ca pe sol. Se aşeza pe pilonii care ieşeau în afară, se urca pe spetezele de oţel, ca maimuţele pe arborii din jungla camerunză. Oricîtă bere ar fi băut, nu-şi pierdea echilibrul, executînd adevărate numere de acrobaţie, înspăimîntătoare acolo, la înălţime. Vara, în perioada căldurii toride, nici nu mai catadicsea să coboare. Mînca, dormea acolo, sus, unde cerul era mai curat, nu te toropea căldura, în vreme ce jos te păştea apoplexia. Muncitorii dormeau la fel, pe etaje, răceala betonului umed potolea fierbinţeala de iad a verii caniculare.

În mai multe rînduri Fallon vizită Babelul şi liftul de mărfuri îl urcă, dimpreună cu plăcile de sticlă, pe şantier. Weber, care trata cu ironie pe toată lumea, nutrea un respect profund pentru o unică persoană : acesta era Fallon. El nu era la fel cu ceilalţi. În acest personaj intuise un amestec de geniu şi fanatism. Fallon se purta în faţa seifului blindat aşa cum se purta el, Weber, în faţa planşetei. Era un artist al finanţelor, care ştia să scoată bani şi din piatră seacă, să facă să apară, ca prin farmec, milioanele de care aveau nevoie ; omul care, la anii bătrîneţii, acceptase să se ralieze la o idee fixă, pentru ca în cele din urmă să se lase el însuşi purtat pe aripile imaginaţiei.

Weber voia să termine etajul 50 pînă în noiembrie. Dorea cu tot dinadinsul ca prima terasă să fie dată în primire Odată cu terminarea primului cvartal va putea afirma cu mîndrie în faţa opiniei publice : vedeţi, eu nu clădesc o himeră, aceasta e o cetate adevărată. Veniţi să

vă convingeți că nu vă trag pe sfoară, totul e realitate. Celelalte etaje vor arăta la fel.

În septembrie izbutise să ajungă la etajul 15. De-aici încolo ritmul scăzu. Concedie 35 la sută din personalul muncitor și trecu mai multe mii de oameni la lucrările de amenajare din interior. Era sigur că următoarele 5 etaje vor putea fi încheiate pînă în noiembrie, cu toată scăderea ritmului.

Intrară în acțiune tîmplarii, lăcătușii, instalatorii, muncitorii de la ascensoare, zugravii, geamgiii, decoratorii. În încăperi se trudea zi și noapte. Electricienii instalau în fiecare birou ori locuință cîte o sursă tipizată, una singură, dar care avea o putere de două sute de lucși și care costa doar cît un bec de 50 de wați. Un inginer mecanic de origine franceză pe nume Dubois inventase acest corp de iluminat, care fu instalat pentru prima dată în incinta Babelului.

Muncitorii luară în primire fiecare colțișor, ungher, coridor, cioplind, scobind, găurind, rindeluind, ciocănind : de sub mîinile lor ieșiră ca prin farmec odăi și birouri luminoase, curate, comode, însuflețind etajele pustii. Totul strălucea de-ți lua ochii, geniul lui Weber se afirma și în amenajările interioare. De-abia acum se afirma și se desfășura în toată grandoarea ei forța imaginației arhitectului neamț. Într-adevăr, Babelul va deveni un oraș, unde oamenii se vor naște, vor trăi, vor muri, fără să iasă din imobil.

Luă hotărîrea de a celebra printr-o festivitate inaugurarea celui de-al 50-lea etaj, în ajunul Crăciunului. Primul succes va fi celebrat la fața locului, aici, la etajul 50.

O singură dată îi permise și Olgăi să viziteze clădirea. Poloneza simți că i se întețesc bătăile inimii la vederea tuturor acelor încăperi. Se simțea mișcată, ametită de cele văzute. În sinea ei, se considera soția unui erou. Un erou pe care, pînă acum, nu și-l putuse imagina decît așa cum e descris în romane. Wolf, masivul și blondul ei bărbat, fu promovat astfel la rangul de personaj de roman. Se simțea mîndră de el. Cînd, condusă de Oki-Shi ajunse la etajul 50 și se întîlni cu Wolf, îl îmbrățișă cu dragoste și-l sărută.

Pe Wolf îl surprinse în chip plăcut efuziunea aceasta tardivă, deşi simţea că soţia lui preţuieşte mai degrabă renumele decît omul. Dealtfel, de-acum îi era totuna. Babelul îl acaparase : îi aparţinea, cu totul. Era unul cu el, trup şi suflet, pentru nimic în lume nu s-ar fi putut întoarce pentru a trăi o tihnită şi fericită viaţă de familie. Cu toate acestea, schiţă o încercare, se înapoie pentru cîteva zile în Bronx, unde nu mai fusese de cîteva luni. Se duseră împreună în cîteva localuri la modă, pentru a se expune privirilor curioase şi a pierde timpul. Muzica, petrecerile îl plictiseau, prin faţa ochilor îi jucau numai cifre, metri pătraţi, volume, materiale şi linii, pe care nu le putea izgoni nicidecum.

Se înapoiară şi Blocksohnii din Europa...

Bătrînul era şi mai uscăţiv, iar fiică-sa, Consuela, şi mai frumoasă, mai împlinită, mai senzuală.

Văzînd Babelul, Blocksohn bătu din palme încîntat.

— N-am mai văzut una ca asta, Mr. Weber, sînteţi un om mare !

Weber mulţumi pentru felicitări, dar în timp ce mormăia formulele de complezenţă duhnea amarnic a bere, drept pentru care Blocksohn, sensibil la astfel de amănunte, se îngreţoşă.

La 3 decembrie apăru şi „Babel World", o gazetă de mărimea unui cearşaf. Un ziar redactat cu deosebită îndemînare. Fallon adunase aici cele mai bune condeie, cei mai buni gazetari. Ştirile erau preluate din surse de încredere, se ocupau pe larg de BB. ; primul număr avea şi un supliment în care se făcea prezentarea Babelului în toată viitoarea sa splendoare ; cu ajutorul unor ilustraţii iscusite se descria viaţa viitoare a oraşului, cu spitalul, restaurantul, hotelul, varieteul, şcolile, locuinţele sale, cu miile de încăperi care vor avea diferite destinaţii. Fiecare etaj era descris în amănunţime, numai despre etajul 500 nu se spunea nimic. Despre acest etaj „World"-ul va scrie mai tîrziu.

Gazetele bulevardiere începură să combată. „World"-ul devenise un jurnal de mare popularitate, avea succes, îl cumpăra toată lumea. Exista pericolul ca gazetele astea să nu se poate vinde decît „en gros", ca maculatură.

Vînzătorii ambulanți se întorceau la redacții cu buzunarele goale, avînd sub braț teancuri de ziare nevîndute.

— Nu se mai cere decît „World"-ul !

Vînzătorii trecură în corpore la „World", care-și avea sediul într-o încăpere de la parter, cu ieșire spre stradă. În acea sală imensă își găsiseră locul toate sectoarele — editura, redacția, tipografia, expediția, centrala telefonică, sala de lectură și biblioteca.

Gazetele concurente trecură la atac împotriva BB-ului și a „World"-ului. Își făcură apariția articole cu titluri enorme, provocatoare.

„WW este ori nebun, ori fantast ! Se crede în stare să tragă pe sfoară întreg New York-ul. Dar se înșeală amarnic. Noi sîntem vigilenți, opinia publică va protesta împotriva celei mai mari cacealmale a secolului... Neamțul promite multe, dar nu se va ține de cuvînt. A construi 500 de etaje nu este, practic, imposibil, bravii noștri arhitecți americani au construit și clădiri mai înalte și n-au făcut atîta zarvă ca acest Weber cu dezgustătoarea sa cazarmă. Așteptăm cu interes să vedem dacă se va ivi vreun amator care să se mute în uriașul stabiliment, care urîțește priveliștea New-York-ului."

Și totuși, se găsiră chiar și chiriași. La începutul lui decembrie marile spații comerciale s-au ocupat, toate. Wanamacker, companiile Express Motors, Cunnard și celelalte s-au mutat toate și se porni bătălia pentru sălile de la etaj. În decursul unei singure săptămîni Fallon închirie fiecare ungher existent pînă la etajul 49 băncilor, companiilor de asigurare, marilor birouri de avocatură, iar apartamentele de lux fură arvunite de cei mai renumiți milionari și miliardari.

Gazetele inamice trecură la o nouă ofensivă :

„Ne socotim datori să vă prevenim să nu vă mutați în Babel ! Vă asumați riscul a o seamă întreagă de nenorociri. Etajul de deasupra se poate dărîma oricînd peste capetele voastre. Nici un imobil nu poate suporta o asemenea sarcină. Se va dărima negreșit. Atenție ! Ar fi nimerit să vă gîndiți bine și să fiți prevăzători ! Atenție, newyorkezi ! Să nu ne-aducem nenorocirea pe cap cu propria noastră mînă ! Noi considerăm că ne-am făcut datoria : am atras atenția opiniei publice !"

Cea mai mare hărmălaie o producea revista „News", care împroșca, spumegînd, cu o sumedenie de acuzații Babelul, pe Fallon și pe Weber. Această revistă era finanțată printre alții de oamenii Ku-Klux-Klan-ului. „News" publică o anchetă minuțioasă, rezultat al unor cercetări amănunțite care constatau că străbunicul lui Fallon era de origine evreiască și imigrase în S.U.A. venind din Starisambor din Galiția ; strămoșul se numea încă Farbenblum. Fură detectate și rădăcinile africane ale lui Weber și, pe baza acestor date, începu o campanie deșănțată de atîțare împotriva negrilor și evreilor. Tot „News"-ul dădu de un arhitect decavat și decrepit, îl declară un expert extrem de competent și-l puse să declare că nivelul atins de știință nu era suficient pentru construcția Babelului. În cel mai bun caz, clădirea ar mai putea suporta încă patruzeci de etaje, dar el avea dubii serioase chiar și în această privință.

Chiriașii Babelului întîmpinară noianul de articole cu zîmbete. Totuși Weber îi solicită ca în cazul în care au dubii ori temeri în ceea ce privește trăinicia construcției să le declare, întrucît în acest caz contractul se poate rezilia, restituindu-se imediat sumele respective. Nimeni nu procedă la rezilierea contractului, iar banii curgeau mai departe gîrlă spre conturile lui Fallon.

Pentru revistele umoristice și pentru lumpenul dornic de scandal provocările din „News" veneau la țanc. În feluritele spectacole de revistă și în gazetele umoristice apăreau zilnic cuplete, articole, ca de pildă :

„În Babel poți găsi tot ce-ți poftește inima. Dacă te îmbolnăvești la etajul 100, să nu cazi pradă deznădejdii, dai o fugă sprinten cum ești la 400 și-ți vei afla alinarea suferințelor."

„Dacă ți-e sete la 80, iei și tragi o fugă la 320 unde poți bea pe săturate ! Dacă ai chef să-ți petreci seara cu o muierușcă, să nu-ți pierzi curajul. WW le are pe toate în vedere ! Îți pune la dispoziție cabarete cu atrăgătoarele puicuțe ale Babelului."

„Iată cum arată o zi din viața Babelului : te scoli la 121, te îmbăiezi la 228, te duci să lucrezi în biroul tău de la 297, îți iei prînzul la 460, cina la 22, te cherchelești la 290, petreci o noapte cu domnișoarele de la 308, te

îmbolnăvești la 33, crăpi la 408, te azvîrle în beci, concasoarele te prefac într-un hașeu, pe care Fallon îl revinde la preț bun. Îți dai seama, nu-i așa, cît de fericită va fi viața care te așteaptă ?"

Desenatori de prima mînă lansară minunate caricaturi cu figuri grotești, așa că, în cele din urmă, figura, demnă de plîns, a aceluia care-și petrece viața între lifturi, suferind de un soi de rău de mare, deveni arhicunoscută. Revista „The Caricature" publică o secțiune a Babelului, lîngă care erau postate personaje gigantice ale căror căpățîni ajungeau pînă la etajul 500. În imobil locuia un individ îmbrăcat în costum de baie și purtînd pe cap o căciulă împlănită, acoperită de albul zăpezii. Legenda desenului suna astfel : „Dacă jos e vară, apoi sus e iarnă."

Valul de ironii se potoli însă încetul cu încetul. Cu zece zile înainte de Crăciun, cele 50 de etaje fură cuprinse de viață, culoare și agitație. Se deschiseră magazinele de la parter, mașinile goneau prin pasaje, telefoanele începură să zbîrnîie în birourile de la diferitele etaje. Pe coridoare îți stăteau la dispoziție, îmbrăcați în uniforme albastre, cu chipie țeșite, *groom*-ii * care te îndrumau cu complezență, iar liftierii te însoțeau cu amabilitate în ascensoarele ultrarapide. Totul funcționa impecabil, ca o mașină uriașă și precisă. Nu interveni nici o avarie, nici o dereglare, nimic.

La parter fu inaugurat elegantul restaurant „Babel", pe care locuitorii din Manhattan și de aiurea începură să-l frecventeze din primele clipe cu mare sîrg. În seara inaugurării, sala se umplu pînă la refuz. Sticlele de șampanie se deschideau pocnind cu mare zgomot, iar proprietarul își freca mîinile a mulțumire.

A doua zi „The Caricature" publică un desen înfățișînd restaurantul „Babel". Clienții cu chipuri îngrijorate ședeau la mese privind alarmați spre tavanul crăpat. Legenda suna după cum urmează : „Nu te temi că-ți va cădea în farfurie o tonă de beton ?" Apărură și alte caricaturi : „Ce-ai spune dacă s-ar prăvăli peste tine cele 50 de etaje ?". Înainte de a te așeza la o masă în restau-

* groom — (aici) om de serviciu în hoteluri (engl. în orig.)

rantul Babel fă-ți o asigurare pe viață !" „Vezi să nu-l găsești pe Weber taman în farfuria cu supă !"

Pe urmă, se publică un alt desen în care un client își vedea liniștit de mîncare dar, deodată, tavanul se crăpa în două iar Weber Wolf, cu capul în jos, zbura drept în farfuria lui. Clientul îl scoate cu furculița pe Weber din farfurie, apoi îl cheamă pe chelner și-i spune cu indignare :

— Am cerut șnițel de vițel, nu negrotei la tavă !

Caricatura avu un uriaș succes. Hurley, un desenator de origine scoțiană, trecu brusc, cu acest ciclu de desene, din rîndul anonimilor în cel al celebrităților.

Ori de cîte ori dădea peste asemena desene, Fallon avea un acces de furie. Weber, în schimb, se amuza de minune. Nu era deloc scos din sărite, dimpotrivă, decise să-i administreze o lecție caricaturistului cu pricina. Trase mașina în fața redacției, intră și-l luă pe sus pe plăpîndul redactor.

— Vii cu mine ! — îi ordonă fără drept de apel omului rămas perplex.

Îl înghesui în mașină și, înainte ca ceilalți doi colegi de birou să se fi putut dezmetici, se îndreptară în viteză spre BB. Wolf urcă cu redactorul care tremura ca varga la etajul I, chiar deasupra restaurantului „Babel". Aici îl așeză pe un scaun pe redactorul amuțit de frică, își scoase pardesiul, puse mîna pe un baros de cincizeci de kilograme și izbi din toate puterile în planșeul de sticlă. În odaie se găseau douăzeci de muncitori puternici ca niște bivoli, toți cu cîte un baros în mînă, și cele 21 de unelte se prăvăliră ritmic, răpăind timp de o oră, cu o putere grozavă asupra sticlei. Baroasele lucrau toate deodată, un tavan cu o altă structură s-ar fi prăbușit de mult, dar sticla nici măcar nu se zgîriase, ca și cum asupra ei s-ar fi abătut niște bețe de chibrit risipite de pe masă pe dușumea.

După o oră încheiată, Weber își șterse fruntea de sudoare și-i spuse redactorului :

— Deci, Mr. Burke, după cîte se vede, tavanul nu s-a năruit. Dacă doriți, putem cutreiera toate etajele și mai pot aduce încă o sută de muncitori în ajutor, spre a vă convinge.

Mr. Burke era însă pe jumătate leşinat, îi ţiuiau urechile şi se îndreptă, clătinîndu-se ruşinat, spre ascensor.

Un redactor şi doi dintre fotografii „World"-ului fură martori oculari la neobişnuitul spectacol ; de asemenea, un operator de cinema. În aceeaşi seară, în o sută de săli se proiecta scurt-metrajul realizat cu acel prilej, iar la scena în care Burke cu o faţă deznădăjduită îşi pune degetele în urechi se auzi un hohot răsunător de rîs care spori apoi în intensitate la scena în care, cu mîinile amîndouă împreunate, bietul gazetar îl implora pe Weber să înceteze demonstraţia. Revista „World" publica a doua zi un reportaj viu şi antrenant despre demonstraţia oferită lui Burke.

— Babelul nu se va dărîma !

— Babelul este cea mai solidă construcţie de pe mapamond !

— Pe ce pune mîna Weber ţine pînă în ziua de apoi !

Nefericitul de Burke fu silit să dispară pentru cîtva timp din New York, căci ridicolul l-ar fi adus în pragul sinuciderii. Gluma îl costă pe Weber 200 de dolari, pentru că un comisar de poliţie, cu toate că s-a amuzat copios, îl amendă pe faimosul arhitect pentru sechestrare de persoană.

În seara de Ajun s-au aprins luminile şi la etajul 50 al Babelului. Weber dori să celebreze într-un cadru restrîns, în sala încă goală, încheierea primei faze a operei sale.

Într-una din sălile imense fu aşezat un brad uriaş. La serată erau invitaţi cei doi financiari, Consuela, cei patru ingineri şefi ; mai veniră Edith, Olga, nevasta lui Armstrong, o doamnă slabă, bigotă, purtînd la gît o cruce mare, pe urmă doamna O'Brien, o franţuzoaică amabilă, care împărţea tuturor, curtenitoare, complimente. Îl invitară şi pe Mr. Smith, primarul general, care era văduv şi veni însoţit de fiica sa cea mai mare, o păpuşă zîmbitoare cu ochii albaştri şi părul blond. Luară loc în jurul mesei lungi de 14 persoane. Dorinţa expresă a lui Weber era ca ceremonia să aibă un caracter intim. Îşi adusese aminte de serile plăcute şi joviale de la Berlin pe care le petrecuse cu unchiul său Max. Tare ar fi dorit să petreacă o asemenea seară fericită a Crăciunului în compania prie-

tenilor. Şi unde s-ar fi putut simţi mai acasă decît în Babel, care era al lor, al tuturor ?

Meniul fu alcătuit de personalul restaurantului Babel. Bucătarul adus special de la Paris se întrecu pe sine. O adevărată epopee a artei culinare ! O mulţime de torturi, jeleuri, sortimente de îngheţată, turnedo-uri, fantezii de haşeuri apărură pe masă lăsîndu-i pe musafiri cu gura căscată. Bucătarul francez dori să facă o surpriză care să-l bucure pe Weber în mod deosebit, şi construi din pateu o machetă a BB-ului. Cînd, pe o tavă de argint, îşi făcu apariţia turnul înalt de un metru, se auzi un cor de glasuri exprimîndu-şi la unison admiraţia.

Tacîmurile, farfuriile fuseseră puse la dispoziţie de Blocksohn. Îşi călcase pe inimă şi scosese la iveală serviciile de porţelan chinezesc din colecţia strînsă de-a lungul anilor şi expusă în vitrine, precum şi farfuriile şi tacîmurile sale de argint. Îngheţata fu consumată în farfurioare de aur, cu linguriţe de aur, iar pateul „Babel" cu furculiţe şi cuţite din sticlă. Erau tacîmuri confecţionate din aceeaşi sticlă dură, din care se turnau pereţii BB-ului. Weber le născocise, ca o surpriză a serii, comandîndu-le la uzina din Jersey.

Dar nu era acesta unicul eveniment. Oaspeţii, toţi cei patruspreze ce, îşi făcură apariţia îmbrăcaţi în salopetă. Pantaloni din pînză tare şi rezistentă, cu o croială unică, făcînd corp comun cu vesta care ajungea pînă la gît, prinsă cu bretele de nasturii din spate ai pantalonilor. Dedesubt, o cămaşă din pînză obişnuită (sau de bumbac), în rest nimic. Era, tocmai, uniforma în care lucrau muncitorii din fabrici şi ateliere. Wolf ţinuse morţiş ca toată lumea să apară îmbrăcată identic. Nu dorea ca femeile să se ia la întrecere în privinţa toaletelor, pentru ca nevestele mai sărace să se ruşineze, comparîndu-şi rochiile lor obişnuite cu cea de brocart, de pildă, a Consuelei, care ar putea costa o avere. Nu trebuie să fie o petrecere de lux, nici o paradă a modei, ci o festivitate cu caracter intim. BB-ul reprezenta un emoţionant poem eroic al energiei, sîrguinţei, ştiinţei şi al efortului uman. Cei care îl realizau erau muncitorii, îmbrăcaţi în asemenea salopete, deci cea mai frumoasă, mai cinstită şi mai

potrivită îmbrăcăminte era tocmai costumul de lucru al celor care robotesc.

Cu mare greutate reușise să-i convingă pe oaspeți. La început Blocksohn nici nu voia să audă de așa ceva, ținea să apară în frac, totuși după multe insistențe se lăsă și el înduplecat.

Consuela aprecie de la bun început că acest consemn are ceva excentric și consimți la primul apel. Cei patru ingineri se îmbrăcară în salopete fără nici un fel de comentarii, ei erau obișnuiți cu ținuta asta, purtînd-o zilnic, pe șantier. Primarul general Smith se eschivă la început explicînd mai întîi pe larg că salopeta este incompatibilă cu demnitatea poziției sale, mai tîrziu însă se dădu bătut, în schimb fiică-sa se bucură grozav pentru amuzamentul ieșit din comun. Fallon nu dorise să se despartă de jacheta sa străveche, dar în cele din urmă se dădu și el pe brazdă.

Olga era supărată, pentru că-și comandase o rochie la Paris pe care, acum, era obligată s-o lase acasă. Edith și doamna O'Brien se temeau și ele de pantaloni, dar cînd Weber le lămuri că toată adunarea va fi costumată identic, consimțiră de asemenea să îmbrace salopeta. Sarcina cea mai grea fusese aceea de a o convinge pe bigota doamnă Armstrong. N-avea obiecții la ideea costumului, dar, auzind de pantaloni, își făcu cruce. Weber era însă irezistibil : o lămuri și pe ea să îmbrace salopeta.

Seara, la ora 9, începură să sosească pe rînd musafirii cîntărindu-se din ochi, amuzat fiecare de aspectul năstrușnic al celuilalt. Mai tîrziu începură să rîdă, pe urmă născociră glume pe seama pantalonilor. Femeile purtau bluze sub vestele adînc decoltate. Olga îmbrăcase doar un furou roșu. Pielea roză a doamnei Slipper răzbătea prin bluza de crêpe-de-Chine, doamna Armstrong însă își ascunsese nurii sub o bluză groasă de soie-écrue. Femeile căutaseră în general să compenseze prin croială dezavantajele pînzei albastre și tari ; unele călcară salopeta, altele o strînseră pe talie sau își împodobiseră vesta cu nasturi de forme savante. Weber și cei patru ingineri îmbrăcaseră salopetele, murdare și rupte pe ici-colo, în care trudiseră pe șantier întreaga vară. Pantalonii atîrnau pe picioarele slăbănoage ale lui Blocksohn ; pe trupul

gros al lui Fallon, salopeta se vedea cît colo că n-avea ce căuta, dar nu catadicsea să-şi facă una nouă, la comandă, fiindcă îi părea rău de bani.

Primarul general Smith evolua în această uniformă suigeneris plin de autoritatea funcţiei sale, neuitînd nici în această împrejurare că era stăpînul City Hall-ului, în vreme ce fiica sa blondă, atrăgătoare şi neastîmpărată, cu părul coafat à la Eton, semăna, îmbrăcată în pantaloni, cu un băieţandru.

Consuela apăru ultima şi celor aflaţi în sală le scăpă un strigăt de uimire.

Consuela nu era, de fapt, îmbrăcată. Purta numai pantalonii albaştri şi vesta cu bretele. Braţele, gîtul şi spatele, pînă la brîu, erau goale complet. Sub salopetă nu-şi pusese nimic. De fapt, nu se expusese mai mult ca la un bal oarecare, cînd spatele i se putea zări la fel din toaleta de seară adînc decoltată, dar, în această rochie-pantalon de culoare albastră, era o apariţie extrem de picantă, apetisantă, senzuală. Salopeta era confecţionată din pînză de in uşoară şi moale. Pantalonii croiţi cu gust erau călcaţi la dungă, vesta se mula pe sînii rotunzi, pînza era bine întinsă. Nu purta nici un fel de bijuterie, minunata ei piele cafenie părea că scînteiază în lumina alb-lăptoasă a becurilor electrice. Nu-şi pusese ciorapi, în picioare purta nişte sandale uşoare, iar pe cap o şapcă de muncitor.

Bărbaţii se repeziră către dînsa, felicitînd-o pentru toaletă, iar Weber nu se putu opri să nu îngaime cîteva fraze. Simţi, din nou, fierbinţeala de pojar care emana din toată fiinţa femeii, ca şi atunci cînd, în vila din Bronx, se apropiase de ea prima oară.

Cina debută într-o atmosferă de stinghereală, dar curînd stinghereala se risipi. După al treilea pahar de şampanie limbile se dezlegară şi democraţia salopetei muncitoreşti făcu să dispară deosebirile de rang şi poziţie socială.

Se rostiră toasturi, Weber şi Jimmy intonară vechi cîntece germane de Crăciun, iar doamna Armstrong ascultă cu smerenie melodiile monotone. Mai tîrziu, se puseră în funcţiune aparatele de radio şi răsună din marile difuzoare glasul clopotelor de la Trinity Church

și ale celorlate biserici. Pe urmă, veselia și buna dispoziție se înstăpîniră. Se gîndeau din ce în ce mai puțin la evlavia serii. Se apucară să mănînce ; goleau cu sîrg cupele cu șampanie.

După ora 11, societatea se împărți în grupuri mai mici fiecare dorind să-și găsească partenerul.

Oki-Shi îi făcea curte fiicei blonde a primarului, șoptindu-i la ureche complimente galante, pe care fata le primea cu chiote de veselie.

— Ești cea mai frumoasă fată din New York, îi spunea japonezul și ochii negri îi străluceau.

— Nu mai spune prostii, rîdea Emmy Smith.

— Dacă ți-ai depune candidatura pentru funcția de primar general, ți-aș da votul meu, fără îndoială, glumi în continuare japonezul. Crede-mă, te-ar alege în unanimitate. Am prefera să ne dăm voturile unei păpuși zîmbitoare, decît unui republican sau democrat bărbos.

Rîseră și goliră pe nerăsuflate cupele cu îmbietoarea șampanie franțuzească.

Blocksohn ședea lîngă doamna O'Brien. Franțuzoaica nu mai contenea cu trăncăneala. Pălăvrăgiră despre Paris, despre Versailles, despre Moulin Rouge, Trocadero, baruri, varieteuri, străzi, parcuri, toalete, despre dulcea viață pariziană. Blocksohn cunoștea capitala franceză la fel de bine ca și New York-ul și se bucura grozav că se putea întreține cu cineva despre un subiect atît de drag sufletului lui. Glumiră pe seama salopetei și doamna O'Brien își arătă picioarele pe care pantalonii de salopetă le făceau să pară butucănoase.

— Ce părere aveți despre picioarele mele ? Sînt dizgrațioase, nu ? — întrebă, rîzînd, femeia.

Milionarul pipăi cu compasiune glezna fină, în timp ce sîngele i se urca la cap.

Atmosfera devenea tot mai însuflețită. Chelneri pricepuți și discreți urcau cu liftul mîncăruri, băuturi, umplînd paharele fără să li se ceară, debarasînd mesele de farfuriile goale.

Mai tîrziu, Fallon și Smith se retraseră într-un colț, iar prin gălăgie răzbătea cîte o frază răzleață din conversația purtată între milionar și primarul general.

— A mers tare greu... am crezut că membrii consiliului mă vor jupui de viu... terenurile municipalității... le-am dat prea ieftin... gazetele au urlat, oamenii Polo-Ground-ului m-au numit escroc... dar am reușit, pînă la urmă.

— Dacă rămîi de partea noastră și ne vei fi fidel, n-o să fii în pierdere, se auzi mormăiala lui Fallon, în replică. Trimite-l mîine la mine pe Black, îi închid eu gura : îi dau antrepriza amenajării uneia dintre băile comunale... Snow va primi transportul baloturilor de gunoaie arse... Thomas și Jefferson ne vor livra instalațiile sanitare : WC-urile și robinetele... Fiecare membru al consiliului va avea cîte un os de ros... se vor găsi și apartamente pentru oamenii City Hall-ului, la prețuri avantajoase... mai doriți ceva ?

O'Brien stătea de vorbă cu Armstrong, deși americanul foarte laconic răspundea doar cu cîte un „da" și „nu" scurt. Își fuma havana și privea în gol, rigid și fără a vorbi. Discuția se purta despre Babel, despre materiale, despre detaliile tehnice ale construcției, erau curioși să afle cum va amenaja Weber etajele și dacă va putea onora toate angajamentele. Irlandezul era aproape beat și-l obligă pe Armstrong să golească două pahare cu vin de Tokaj.

Astfel Armstrong bău și el. După ce goli și al patrulea pahar, i se dezlegă și lui limba. Individul acesta bizar își deschise inima. Avea o patimă uriașă, care-i preocupa toată ființa și-i lua tot timpul : timbrele. Colecționa mărci, umpluse patru clasoare uriașe cu nenumărate timbre din Europa, America și de aiurea.

— Am investit o avere în timbre, spunea Armstrong cu limba îmbîcită, dar dorința de a face rost de o raritate mă înnebunește cîteodată. Acum mă dau de ceasul morții să pun mîna pe un timbru bleumarin, din Mauritius — 1847 — valoarea de 2 pence și un timbru albastru din Moldova — anul 1858 — un cap de bour cu valoare de 81 de parale.

Pînă la urmă ajunse la un debit verbal considerabil și din gură-i dădeau năvală în devălmășie serii complete și incomplete, emisii secunde, timbre cu filigran, timbre tipărite în timpul revoluțiilor... Vorbi cu evlavie despre

valoarea de 2 cenți, culoarea roz-pal din Guyana Britanică — 1850 — despre cea de 2 cenți, albastră, din Hawai — 1851 —, două raritățI imposibil de procurat avînd niște prețuri exorbitante. Ținu un adevărat expozeu filatelic irlandezului țintuit locului de uimire despre ocuparea Europei de către Antantă, despre revoluțiile din Ungaria și Germania, despre cea din Rusia sovietică, despre harta Europei de după războiul mondial. Trecu apoi la Africa, Asia, Australia, America de Nord și de Sud, la statele din America Centrală ; cunoștea toate statele de pe cele cinci continente, coloniile, avînd depozitate în țeasta sa, sub claia de păr galben de culoarea paiului, harta întregului mapamond și zecile de mii de timbre emise. Colecția înlocuia pentru el femeile, vinul, jocurile de noroc, natura frustă, liberă. Toată asceza lui era compensată de bucățelele mici, pătrate, colorate de hîrtie.

Ziua muncea ca un animal, îi detesta pe semenii săi și nu scotea o vorbă, iar noaptea se cufunda, se îngropa între timbrele sale aranjînd, organizînd, clasificînd minusculele bucățele de hîrtie.

O'Brien era deja pe de-a-ntregul beat, dar reuși încă să priceapă tîlcul poveștii lui Armstrong și rămase mut de uimire. Nu era dumerit, nu știa ce părere să-și facă despre omul din fața lui. Îl privea tîmp, repetînd întruna :

— N-am văzut în viața mea un om mai țicnit ca dumneata, Armstrong !

Rostise fraza de cel puțin douăzeci de ori, în timp ce-l altoia în repetate rînduri cu palma sa uriașă pe umăr pe colecționarul împătimit.

Pe Olga societatea o plictisea. Nu găsea nici un bărbat capabil de o conversație. După părerea ei americanii nu se pricepeau la artele frumoase, nu înțelegeau stările, nuanțele, nu știau întreține o conversație cu o distinsă doamnă din Europa... Stătu de vorbă mai întîi cu Edith, dar curînd doamna Slipper o părăsi pe Olga, abordîndu-i pe Blocksohn și pe doamna O'Brien. Milionarul era vizibil bine dispus din pricina societății celor două femei

frumoase, le distra cu anecdote ușoare, primite cu hohote cristaline de rîs.

Olga nu puse gura pe băutură, fiindcă ura alcoolul. După oarecari cercetări, reuși, în fine, să descopere o persoană feminină care refuza și ea paharul cu băutură : doamna Armstrong. Cele două femei se întîlniră în opoziția lor față de societatea pornită pe veselie și dezmăț. Tot căutînd un subiect comun de discuție găsiră unul : religia. Pe urmă doamna Armstrong o descusu noaptea întreagă pe Olga despre organizațiile catolice europene, despre episcopate, despre Roma, despre acțiunile mișcării catolice europene deoarece citise mult despre ele, dar nu le înțelesese pe de-a-ntregul. Polonezei, ea însăși catolică, îi făcea plăcere să vorbească despre religie și astfel ajunseră repede la o înțelegere fără cusur.

Jimmy vorbi mult la început, ținîndu-se de glume, pe urmă însă se îmbătă cu repeziciune. Se întinse pe un șezlong și adormi curînd. Pe el cheful nu-l mai interesa. Ceilalți îl tratară cu indiferență, fiind preocupați de propria lor persoană ori de vecinul de masă, uitînd cu desăvîrșire de bietul Jimmy.

Wolf băuse o cantitate enormă de șampanie. Obrazul i se înroșise de tot, ochii-i străluceau precum cristalul. Se retrase însoțit de Consuela într-un colț și frumoasa creolă nu se mișcă toată seara de lîngă arhitect.

Consuela băuse și ea. Către miezul nopții reușea doar cu greu să mai îndruge vreo frază coerentă.

— Ești frumoasă, ești ca o zeitate păgînă ! — spunea Wolf și pieptul vînjos îi sălta ritmic, precum foalele unui făurar.

— Îți plac, uriașule ? — întrebă femeia cu cochetărie, apropiindu-și piciorul zvelt de genunchiul vînjos al lui Wolf.

Weber nu se mai putea stăpîni. Nu-i mai păsa de restul adunării, se apropie cu gura-i cărnoasă și senzuală de glezna cu curbură fină și mușcă din carnea tare. Femeia dete un țipăt, cîțiva aruncară priviri într-acolo, japonezul începu să rîdă, iar doamna O'Brien notă cu neastîmpăr în glas :

— Mi se pare că sîntem de prisos...

Olga observă purtarea soțului ei, se întoarse spre doamna Armstrong și-i răspunse, fără să-și piardă cumpătul, la întrebare ce-i fusese pusă :

— Am avut o singură dată onoarea de a fi primită în audiență la Sfinția Sa. Vă spun cu toată sinceritatea, a fost un moment de neuitat.

Wolf apucă cu patimă brațul Consuelei și-i șopti fierbinte :

— Pentru tine voi construi Babelul ! Pentru tine ! Numai pentru tine ! Tu ești o zeiță, ție ți se cuvine un astfel de templu !

Către orele două toată lumea era ametită de-a binelea. Chiar și Fallon, ba mai mult decît atît, doamna Armstrong însăși, împreună cu Olga. Li se uscaseră gurile de indelungata conversație fiind nevoite să-și răcorească gîtul cu șampanie, iar băutura degustată în înghițituri mici le doborî pe nesimțite. Pe jos se aflau risipite cioburi de pahare, farfurii și cești. Vinul și șampania curgeau, băltind din loc în loc pe placa de sticlă netedă, pantofii ușori ai femeilor se umeziseră. Pomul se destrămase și el, acele de brad erau ciudat colorate cu vin roșu. Din aparatele de radio se revărsa în șuvoaie asurzitoare muzica de jazz. Apropiară un difuzor de urechea lui Jimmy care dormea, la care acesta sări în sus, îngrozit.

— Ce se întîmplă, unde mă aflu ? — întrebă speriat și, pentru că din pricina muzicii nu-și mai putu continua somnul, se sculă în picioare. O invită la dans pe nevasta lui O'Brien, dar nu reuși decît să se bîțîie caraghios în jurul femeii.

În mijlocul zarvei, Fallon se ridică și urlă din toate puterile :

— Ridic... ridic... pa-pa-paharul pentru Babel...

Reuși cu greu să încheie fraza, la care, drept răspuns, răsunară urale. Fallon cel gras și posac ținea toasturi... Băutura îi anihilase sobrietatea posomorîtă și-l făcu să spună nenumărate nerozii.

Jos, pe sol, la o distanță de 50 de etaje orașul dormea. Aici, la înălțime, pe culmea provizorie a monstrului imobiliar, oamenii se îmbătaseră sărbătorind încheierea primei etape a construcției lor gigantice. Îi ameți băutura și întîiul mare succes. Acești oameni care lucrau altmin-

teri cu chibzuință își ieșiseră din fire în acea noapte aflîndu-se vremelnic la polul opus al existenței lor de pînă acum...

O mare parte a adunării ar fi dorit deja să plece, să se odihnească, dar Weber încuiase toate ușile și ascunse cheile în buzunar.

— Nu va pleca nimeni înainte de ora cinci ! — răspundea strigînd, cînd i se cereau cheile. O să treacă o perioadă lungă de timp pînă vom petrece din nou la Babel. Următorul festin va avea loc de-abia după ce vom izbuti să isprăvim și etajul 500.

Jimmy, care se trezise de-a binelea, începu din nou să bea, făcînd o sumedenie de nerozii. Le stropi cu șampanie pe Olga și pe Edith, o curtă pe doamna Armstrong, se luă la trîntă cu irlandezul, care, deși era mult mai puternic, rămase totuși mai prejos, pentru că se afla la acea oră într-o stare grea de beție.

Către ora trei, Consuela se aplecă spre Weber, șoptindu-i cu insistență :

— Vreau să văd Buildingul ! Vino ! Condu-mă ! Arată-mi totul ! Vreau să văd coliba pe care ai înălțat-o pentru mine !

— Acum ? — o privi visător Weber mirîndu-se și nesigur pe el.

— Da. Acum. În această clipă.

Se ridicară în picioare și, clătinîndu-se, se furișară spre ieșire. Weber deschise ușa. Plecarea lor nu fusese observată de nimeni.

Se urcară în lift, vizitînd fiecare etaj și Wolf, cît de beat să fi fost, reuși să dea totuși explicații limpezi și coerente. Fiind vorba de Babel, își reveni pe dată, dezmeticindu-se din aburii băuturii.

— Nu putem intra la această oră în birouri, chiriașii le țin închise.

Coborîră la etajul 22, care era încă neamenajat.

— Aici puterea mea magică va așeza un varieteu cum New York-ul nici în vis n-a visat. Și explică îndelung și detaliat cum va organiza și mobila imensul spațiu.

Consuela își puse brațul gol pe umărul lui Weber. Bărbatul simți cum îl pîrjolește un val de dorință fier-

binte din cap pînă în picioare. Se urcară pînă la etajul 49, unde nu locuia încă nimeni. Peste tot — moloz, sticlă, lăzi, unelte, haine murdare. Se așezară pe un morman de cîrpe îmbibate cu ulei. Weber începu să explice structura zidului. Încetul cu încetul, se lăsă furat de propria imaginație. Luă de pe jos un fragment de beton, fărîmițîndu-l între degete și fu cuprins de un adevărat extaz în fața idolului construcției lăudîndu-l cu înfocare.

— Vezi, betonul, acest amestec solid, cenușiu este însăși viața mea. Existența mea depinde de el. E unicul zeu la care mă închin.

Apropie bucata cenușie de beton de gură și o sărută.

Consuela își petrecu brațele pe după gîtul lui Wolf. Îi smulse din mîini bucata de beton, o aruncă, apoi îl sărută cu gura ei fierbinte.

Un sărut lung, fără de sfîrșit. Cînd se desfăcură din îmbrățișare se priviră: erau amîndoi aproape fără simțire.

Deasupra lor, la etajul 50, radioul urla, oamenii beți se împleticeau pe dușumeaua de sticlă, șampania curgea șiroaie. În stradă, dincolo de peretele de sticlă, zorile se îngemănau cu noaptea. New York-ul se pregătea de o nouă zi...

Pentru Weber și Consuela nu mai exista nimic pe lume în afara lor. Sărutările le devorau trupurile și sîngele le tropotea asurzitor în urechi, anulînd orice zgomot din jur.

9

Se lăsă o iarnă grea, cu viscole puternice și geruri mari. Pe Babel nu se putea lucra, uneltele se lipeau de mîinile lucrătorilor din cauza gerului. În schimb, la Pittsburgh și la Jersey munca nu contenise. Grămezi uriașe, adevărați munți de piloni, de bîrne de oțel, traverse se ridicau către înalturi, în așteptarea vagoanelor care să le transporte la New York.

Traiectoria vieții lui Wolf Weber cunoscu o cotitură esențială. Fusese un om vesel și plin de energie. Acum, la vîrsta de 40 de ani, întîlni o femeie care-l scoase din ale sale, îl răpi de lîngă planșetă, îl dezbrăcă de hainele de lucru înlocuindu-le cu fracul și *tuxedo*-ul. Îi trezi din nou la viață flacăra senzualității adormite : simțea acum, din ce în ce mai des, chemarea extazului.

După seara de Crăciun, Consuela și Wolf se căutau mînați de o și mai mare patimă. Se căutau și se găseau. Deosebirea dintre firile lor devenise tocmai puntea de legătură, veriga care-i ținea înlănțuiți : două lumi, două temperamente, două moduri diferite de a reacționa ...Contrariile se atrăgeau...

Wolf își împărțea timpul între splendida femeie și munca de pe șantier. Se afla însă din ce în ce mai mult în compania Consuelei. Alerga de la birou la palatul Blocksohn, unde urca în limuzina etanșă, încălzită a Consuelei. Mașina străbătea în mare viteză bulevardele și străzile și ieșea în șoseaua națională. În timp ce șoferul manevra volanul cu mîinile în mănuși îmblănite, în interiorul mașinii gurile celor doi se căutau cu ardoare.

— Te iubesc, uriașul meu nebun, șoptea Consuela la urechea lui Wolf.

— Te iubesc, răspundea Wolf sărutînd gîtul cu miros de ambră al femeii.

Luau cu ei adeseori șampanie și mîncare, coborau din mașină amețiți, în cîte un cătun ascuns de lume. În zori se desfăceau din îmbrățișare, se grăbeau să iasă în strada înzăpezită, se rostogoleau în neaua proaspătă, ca niște copii, pe urmă se urcau în mașina care zbura spre New York cu o viteză infernală.

Alteori o luau pe jos, haimana, pe Broadway. Se pierdeau în șuvoiul de oameni lăsîndu-se purtați de mulțime. Cîteodată se înghesuiau fără nici un țel propriu-zis în *street-car*-uri ori se urcau în *elevated*, coborau spre metrou ori se agățau de barele omnibuzelor supraaglomerate. Alteori pașii îi purtau printre oameni pe care nu-i văzuseră niciodată, pe străzi și în cartiere necunoscute. Pasageri în mijloace de transport veșnic grăbite, își aruncau priviri drăgăstoase, izbucneau în rîsete home-

rice, apoi coborau în vreo zonă necunoscută din Brooklin, Queens, Jersey sau Richmond.

Uneori, noaptea, dădeau o raită prin speluncile de pe Bowery. Se așezau la masă împreună cu marinari, cu negri, cu chinezi, cu vagabonzi, cu pungași de rînd, dansau în saloane ori pătrundeau în speluncile murdare ale fumătorilor de opiu din Five Points. Weber însă nu puse niciodată gura pe pipa cu mușțiuc de nefrit.

Odată luaseră chiar parte la o încăierare, puțin a lipsit să nu-i omoare. Se aflau într-una din tavernele de pe Fourth Ave și urmăreau evoluția a doi prestidigitatori chinezi. Spelunca era ticsită, în aer plutea un miros din cale-afară de ciudat. După ce dădură pe gît un punch fierbinte, brusc, Consuela începu să țipe. Sub masă, ghemuit înaintea picioarelor ei, un chinez mititel îi scotocea în poșetă.

Weber îl scoase pe chinez de sub masă trăgîndu-l de ciuf și, smucindu-l, îl proiectă drept în mijlocul cîrciumii. Puștiul se sculă anevoie urlînd cît îl ținea gura. În acel moment doi chinezi robuști se ridicară de pe scaune. Se adunară și alți conaționali de la alte mese. În cîteva secunde erau înconjurați de un grup numeros.

— *What do you want?* * — îi întrebă iritat Weber și se sculă în picioare.

Un bărbat slab și cu o cicatrice pe obraz întinse mîna spre el.

— Băiatul și-a rupt piciorul, trebuie să-l despăgubiți.

— Băiatul a vrut să fure. Mai degrabă să-mi mulțumească că nu am chemat poliția.

Unul dintre chinezi începu să agite un cuțit. Consuela scoase un țipăt.

Weber vîrî mîna în buzunar.

Azvîrli bancnota spre cel cu cicatricea, care însă găsi că suma era prea mică și ceru cinci sute.

Weber îl pocni peste obraz, chinezul se dezechilibră și îl podidi sîngele. Situația se agravă. Doi chinezi scoaseră cuțitele spre a-l înjunghia pe Weber, dar primiră cîte o lovitură grea în moalele capului și căzură leșinați

* Ce vreți? (engl. în orig.)

pe dușumea. Wolf răsturnă masa cu placa de marmură, apoi luă în mînă un scaun și începu să lovească în stînga și-n dreapta. Consuela își scoase din poșetă browningul și trase cîteva focuri în aer.

Zarva mare și împușcăturile aduseră la locul cu pricina cîțiva polițiști. Uriașii în mantale albastre făcură degrabă ordine. Subofițerul îi inspectă pe cei care zăceau pe jos, apoi își exprimă aprecierea dînd din cap.

— Iată ceea ce se cheamă o ispravă pe cinste, îi spuse el lui Wolf.

Urmă legitimarea. Subofițerul era contrariat: nu pricepea ce caută renumitul arhitect și fiica miliardarului în acest lupanar din cartierul chinezesc. Cînd ajunseră afară, în strada acoperită de zăpadă, Consuela îi sări de gît lui Weber.

— Te ador, dragul meu, te ador, dragul meu... — repeta plîngînd de fericire, sărutînd nebunește mîna uriașă a bărbatului. Doamne, cît ești de puternic și de mare!

Opriră un taxi. Consuela observă că mîna lui Weber sîngera.

— O nimica toată, dădu din mînă a lehamite Wolf, apoi își înfășură mîna cu batista. Vreun țopîrlan dintr-ăștia o fi reușit să mă zgîrie cu cuțitul.

Consuela însă nu se lăsă și îl chemă încă în aceeași noapte pe cel mai renumit chirurg, un profesor universitar, căruia îi înmînă un cec de 1 000 de dolari pentru ca acesta să-i panseze mîna personal lui Wolf. Profesorul o privi cu mirare, apoi pansă zgîrietura și puse banii în buzunar.

Trăiau ca niște copii mari, căutau dinadins aventura, riscul, dulcile desfătări, nu le păsa de nimeni și de nimic, zicîndu-și că lumea asta le aparține în întregime.

Erau copleșiți de fericire cînd se puteau îmbrățișa pe una din străzile întunecoase sau se puteau săruta în voie sub porți cufundate în pîclă. Rătăceau ore în șir prin Central Park, intrau în sălile uriașe ale American Museum of Natural History, căscînd gura la antichitățile peruane, născocind vrute și nevrute pe seama craniilor uscate ale mumiilor. Pe furiș, dacă paznicul privea în-

tr-altă parte, Consuela îl săruta pe Wolf, șoptindu-i tot felul de dulci nimicuri.

Vizitară și Muzeul Metropolitan, unde Wolf, care era un mare iubitor al artelor frumoase, dădea explicații cu seriozitatea unui magistru despre tablourile lui Rembrandt, Van Dyck, Frans Hals sau ale vreunui meșter italian. Consuela asculta cît asculta explicațiile savante, dar după vreo zece minute îndeobște o umfla rîsul.

— Zău că mi-e de-ajuns, mi-e lehamite de atîta artă, zicea și, privind mai întîi în jur, să vadă dacă nu e cineva prin preajmă, căuta cu nesaț gura bărbatului.

Se duceau la cele mai importante premiere, erau spectatori frecvenți la Operă, la concerte. Văzuseră toate filmele în vogă, unde Wolf rîdea nestingherit, cu candoare de nebuniile burlescului. Cînd zăpada se așternea îndesat ori se lăsa gerul, nu mai ieșeau ziua-ntreagă din odaia violetă.

Această cameră violetă era produsul fanteziei unui artist decorator de origine franceză. O încăpere uriașă, cît o sală, tapetată cu mătase. Cu mătase indiană de culoare violetă. Pe tavan un gobelin impozant : „Leda cu lebăda". În mijlocul odăii trona o canapea tapisată tot cu mătase, iar pe jos un covor moale violet. Pretutindeni în jur găseai numai mătase moale și lucioasă. Nu erau ferestre, aerul era împrospătat cu ajutorul unui sistem de ventilație ascuns cu rafinament. Arhitectul francez proiectase o minunată lampă electrică într-un colț al camerei în care străluceau luminile a o mie de lumînări : la o simplă apăsare pe un buton odaia se putea cufunda într-o lumină violetă, verde, roșie, albastră, galbenă sau albă. Nu răzbătea nici un zgomot al străzii. Mătasea te cufunda într-o liniște profundă, încît nu se auzea decît răsuflarea fierbinte a celor doi amanți, tăcerea fiind întreruptă doar de hohotele de rîs dezlănțuite.

Odaia era un templu al dragostei. Mătasea care-ți lua ochii, clar-obscurul, mirosul de parfum puternic, indian, îl amețeau pe cel ce intra aici.

Wolf ameți̦se și el.

Imaginea bustului cafeniu, a minunatelor coapse ale femeii alungară cifrele aride din țeasta sa teutonă. Pielea de creolă a Consuelei părea o torță arzîndă pe lîngă

trupul alb, atletic al lui Wolf. Cînd se îmbrățișau cu dragoste, cele două trupuri ofereau o imagine ciudat bicoloră, neobișnuită. Îmbrăcau uneori chimonouri sau pijamale de mătase, alteori apăreau în ținută de seară, pentru ca în cele din urmă să se dezbrace febril de veșmintele inutile. Găseau mereu cîte ceva nou în dragoste, fantezia lor era inepuizabilă.

Wolf consimțea și participa cu toată ființa și nu protesta decît împotriva unui singur obicei. Refuza stupefiantele. Consuela era consumatoare de heroină, dar degusta și morfina, cocaina și opiul cu aceeași plăcere.

— Gustă, neamțul meu cumpătat, îl îndemna ea pe Wolf, poftindu-l, ademenindu-l, zicîndu-i că va cunoaște stări dumnezeiești.

— *No, no my beautiful, thank you...* *

Îi era pur și simplu silă de astfel de obiceiuri. Băutură și femei, asta da, dar prafurile cele albicioase... Nu, de ele n-are nevoie și nici nu poate fi înduplecat să le încerce.

Cînd drogul o dobora pe Consuela, Wolf o părăsea furios, se refugia în vila de beton de lîngă BB, făcea un duș și se apuca de lucru.

Legătura nu putu rămîne tăinuită. În numai cîteva zile, tot New York-ul află că în odaia violetă apăruse un nou personaj. Fallon fu cuprins de neliniște. Se temea mai ales pentru Weber, dar îl îngrijora și viitorul Babelului, așa că la începutul lunii februarie îi făcu o vizită arhitectului în biroul său.

— Mr. Weber, spuse cu îngrijorare — nu-mi pot imagina sfîrșitul acestei povești. Nu am dreptul să mă amestec în chestiunile dumitale intime, dar în numele intereselor noastre comune îți cer să rupi legătura cu dumneaei.

Wolf izbucni în rîs.

— Vă rog să nu fiți îngrijorat. Știți, iarna este foarte plicticoasă, și oricum construcția stă pe loc. Și, la urma urmei, nu-s un moșneag.

— Nebuna asta vă va aduce numai necazuri. Cine a decis să participe la o asemenea întreprindere se cu-

* Nu, nu, frumoasa mea, îți mulțumesc... (engl. în orig.)

vine să se păstreze om întreg. Mă tem să nu vă consume energia. Ce se va întîmpla atunci cu Babelul ?

Vocea lui Fallon tremura. Weber simți că-i pare rău de bătrînel.

— Cînd o să mă pot urca din nou pe schele, o voi uita pe Consuela. E-n ordine ?

Fallon plecă clătinînd din cap. Weber simțea și el minciuna. Dacă cineva ar avea îndrăzneala să-l întrebe acum ce intenții are în legătură cu Consuela era sigur că l-ar cuprinde fîstîceala și n-ar putea răspunde. În schimb, nu se poate să neglijeze șantierul, numai moartea l-ar putea face să contenească lucrul. Dealtfel, se va dumiri el curînd ce trebuia să facă... Sarcinile care urmau erau mai ușoare. Îi va rămîne timp suficient pentru a se ocupa de splendida femeie.

La început, Olgăi îi păsa prea puțin de întreaga poveste, dar curînd începu să se înfurie. Se obișnuise cu ideea că bărbatul se înstrăinase de ea întrucît încă din primele zile ale căsniciei înțelegerea dispăruse din relațiile lor. Orgoliul îi era însă rănit de faptul că Wolf o neglijase cu desăvîrșire în timpul din urmă. Nu dădea săptămîni de zile pe-acasă și dacă totuși catadicsea să vină la vila Bronx, adăsta cîte o jumătate de oră, rostind complimente pline de politețe, ca să fugă apoi la iubita inimii lui. După atîția ani de conviețuire nepăsătoare Olga începu să simtă o atracție de un anumit fel pentru soțul ei, pe care-l adula întreaga Americă, și pentru geniul lui față de care, într-adevăr, simțea o admirație fără margini.

Mîndria, ca și educația o împiedicau să-și exteriorizeze sentimentele. Ea, Olga Vihniczky, care-și poate reconstitui un respectabil arbore genealogic cu rădăcini care se întindeau pînă în veacul al XV-lea, nu se cuvine să se înfrunte fățiș cu o parvenită americană nici dacă este propriul ei bărbat în joc. După o vreme, se conturase în ea o altă convingere : Bărbatul meu, e totuși al meu în cele din urmă. Wolf mi-a jurat mie credință în fața altarului...

Cînd într-o dimineață blîndă de februarie Wolf veni din nou acasă să caute niște acte, îl apostrofă :

— Spune, Wolf, cînd ai de gînd să pui capăt istoriei cu creola aceea ? Tot New York-ul se distrează pe socoteala mea !

Pentru nimic în lume n-ar fi mărturisit că-şi iubeşte soţul, că durerea se trage nu atît din umilinţă, cît din teama că-l pierde pe omul îndrăgit. Nu. Mîndria nu-i îngăduia o asemenea mărturisire. O Vihniczky nu-i poate mărturisi bărbatului ei că suferă pe motiv că e neglijată...

Wolf rămase perplex.

— Să lăsăm... Dispuneţi de tot ce vă poftește inima, ce mai doriţi ?! Îmi pot permite şi eu o mică escapadă...

Olga simţi că nu mai suportă. Ochii i se umplură de lacrimi şi rosti cu un glas întretăiat :

— Eu te vreau pe dumneata...

Iar Wolf era în fond un om cu o inimă de aur. Era uşor de cucerit, ce-i drept, prin senzaţii şi situaţii noi, dar acum îl copleşi compătimirea pentru femeia aceasta, soţia lui, care suferea din pricina dragostei sale tîrzii. Petrecură seara împreună în dormitorul conjugal.

A doua zi însă, dis-de-dimineaţă, telefonul sună prompt. În receptor se auzi glasul binecunoscut, cu inflexiunile sale fierbinţi :

— Te-am aşteptat. Mi-ai promis că plecăm împreună la Pittsburgh...

Iar Wolf Weber goni ca vîntul într-acolo, uitînd de toţi şi de toate.

Olga se luptă multă vreme să-şi învingă trufia, pînă cînd decise, în cele din urmă, s-o viziteze pe Consuela.

Fiica miliardarului o primi într-un salon mobilat cu un lux exorbitant, fiind oarecum surprinsă de vizita soţiei amantului ei.

— Cărui fapt îi datorez, doamnă, onoarea pe care mi-o faceţi vizitîndu-mă ?

Olga se tulbură. Se simţi dezarmată în faţa creaturii bizare, a duşmancei care se afla în faţa ei. Luxul contribui şi el, ce-i drept, la pierderea stăpînirii de sine.

— Doamnă, noi două avem ceva de vorbit...

Consuela luă o atitudine expectativă. Studie rochia rivalei, pantofii, pălăria, atitudinea, gesturile, timbrul vocii. Apariţia Olgăi era caracteristică pentru tradiţia

conservatoare, pentru anacronismul Europei. Pantofii cu tocuri nu prea înalte, mantoul de astrahan, rochia cu o croială sobră, vorba graseiată, ținuta mîndră a capului : iată cum arăta o femeie europeană de origine aristocrată. Era tipul pe care America tînără, veselă și cochetă nu-l cunoștea și nici nu-l recunoștea, nu voia să-l adopte. Ce vrea creatura asta de la ea și de la Wolf ? Ce caută ea, aici, în America ? De ce nu se întoarce acasă ? În America trebuie să muncești și să rîzi. Vanitatea, blazarea, acreala aparțin Europei.

— Vă stau la dispoziție, Mrs. Weber.

Olga se concentră și spuse lapidar :

— Dați-mi bărbatul înapoi.

Consuela răspunse cu ironie :

— Zău că nu eu v-am răpit bărbatul. Dar se vede treaba că bietul om e nevoit să caute în străini ceea ce nu primește acasă !

Obrajii Olgăi se împurpurară.

— Dacă se poate, să evităm jignirile. La urma urmei, sînt oaspete în casa asta.

Tăcu. Apoi adăugă brusc, aproape dezvinovățindu-se :

— Intervenția mea are un singur motiv : Babelul. Nu am venit aici să-mi apăr drepturile. Cînd e preocupat de aventuri galante, Wolf își neglijează munca.

Acum i-a zis-o. Rostise apăsat cuvîntul „aventuri". În sinea ei se bucura că fusese în stare să formuleze o replică incisivă.

Prima reacție a Consuelei fu să sară în sus, s-o pălmuiască zdravăn ori s-o dea afară. Se stăpîni însă. Olga era, într-adevăr, un musafir în casa ei și nu se cădea să o bruscheze. O va pune în alt fel cu botul pe labe...

— Mrs. Weber, nu doresc să ne certăm. Orice-am face, tot nu vom reuși să găsim o platformă de înțelegere. Trăim în lumi diferite. Nu neg legătura mea cu bărbatul dumitale. Într-adevăr, întreg New York-ul știe de legătura noastră. Din punct de vedere juridic, Wolf este soțul dumneavoastră. Este adevărat. După părerea mea, ați trăit cu el suficientă vreme. Acum, îl vreau eu. Mi-e necesar ! Bărbatul dumneavoastră nu vă mai iubește. Dispuneți de el, cu dreptul pe care vi-l dă o bucată de hîrtie, dar dreptul dragostei mi-l dă mie. După opinia

mea, dragostea e mai puternică decît legea. Ce părere aveți ?

Olga își mușcă buzele. Ce răspuns să dea la o asemenea declarație francă ? Femeia avusese curajul să-i comunice pe față și fără pudoare că întreține relații amoroase cu Wolf, care e soțul ei, ba, mai mult, dovedise că știe s-o înfrunte cu neobrăzare... Nu era pregătită pentru un astfel de răspuns. Crezuse că rivala ei își va pierde cumpătul ori va nega legătura, în așa fel încît să-i poată spune de la obraz cît de josnică e și să părăsească apoi victorioasă cîmpul de luptă, cu capul sus. Dar această recunoaștere deschisă, această neașteptată sinceritate îi încurca toate socotelile...

— Să discutăm... rațional, continuă Consuela. Renunțați la soțul dumneavoastră, oricum relațiile sînt înghețate de mult. Înaintați divorțul. Veți primi cît veți cere. În ziua cînd vă veți prezenta cu sentința de divorț veți primi 500 000 de dolari. Este exact prețul unei moșii frumoase, acasă, în Polonia. Veți putea fi o femeie bogată, adulată și curtată, vă veți putea mărita cu un conte și veți putea duce o existență fericită. Deci ne-am înțeles ? Mîine îl căutați pe avocatul meu, care va face toate demersurile. Peste o lună vă veți îmbarca, liberă, pe un vas care vă va duce spre Europa atît de iubită !

Olga se ridică în picioare. O privi cu dispreț pe Consuela, apoi rosti, cu răceală :

— La noi, în Europa, bărbații nu sînt de vînzare. Bună ziua.

Se îndreptă spre ușă.

Consuela se sculă și ea.

—*Just as you like* *. Îmi mențin și-n continuare oferta. Vă recomand să cîntăriți situația cu multă luare-aminte. Nu vă dau bărbatul înapoi !

Olga se întoarse din prag și-i răspunse amenințător :

— Atunci îl voi recăpăta prin alte mijloace. Aflați că și noi, europenii, știm să ne luptăm.

În ochii spaniolei apăru un licăr de cruzime.

— Vă recomand să preferați pacea și înțelegerea, spuse întărîtată, pentru că puteți avea necazuri mari.

* Cum doriți (engl. în orig.)

La noi, cea mai mare putere ți-o dă dolarul. Eu dispun de mulți dolari. Vă recomand să luați în considerare că aici nu ne aflăm în Polonia, sîntem pe pămînt american. Unde totul e posibil. Vă recomand să aveți grijă.

Dar Olga nu mai auzi ultimele cuvinte. Coborî scările în mare grabă.

Consuela privi în urma ei. Avea întipărită pe obraz o expresie de ură sălbatică. Stătu pe loc o clipă pentru a se gîndi, apoi ridică capul.

— Ne vom socoti !... murmură ea cu aprigă hotărîre.

10

Șantierul se redeschise în luna martie.

Batalioanele de muncitori trecură din nou la asalt ; o cantitate imensă de materiale sosea încărcată în vagoane, în camioane, pe vasele care urcau pe Harlem River ; se instalau noi mașini, pentru a ușura munca oamenilor, lifturile de marfă urcau și coborau fără încetare, zi și noapte. Inginerii, supraveghetorii, șefii de echipă își reluară pozițiile de luptă, iar Wolf își îndemna armata din răsputeri.

Se simțea din nou în apele sale. Babelul îl acaparase din nou cu totul. Își propusese să încheie pînă la toamnă și construcția celei de-a treia terase. Pentru asta trebuiau să fie terminate pînă-n noiembrie 100 de etaje.

Se rupsese cu totul de căminul său, ba, mai mult, în primele săptămîni, evită cu iscusință și întîlnirea cu Consuela. Îl preocupa construcția, într-adevăr, dar nu-i mai împlinea viața ca înainte vreme. Spaniola îi cotropea gîndurile, și petrecea, săptămînal, cîte-o noapte-două cu dînsa. De multe ori era cuprins de reverii amintindu-și de camera violetă și, în asemenea ocazii, muncitorii șopteau în spatele lui :

— Vedeți, Wolf nu mai e cel de altă dată !

Ritmul însă nu scăzu. Cu toate că Wolf era cuprins de reverii, O'Brien, Oki-Shi și Jimmy rămaseseră neschimbați.

Într-o dimineață își făcu apariția în biroul lui Wolf un muncitor tînăr, cu fața smeadă.

— Vreau de lucru, spuse energic.

Arhitectul îi aruncă o privire, pe urmă izbucni în hohote de rîs.

— Draga mea, e doar un nou capriciu de-al tău. Locul ăsta nu e potrivit pentru tine...

Consuela se încăpățînă :

— Ba da !... Vreau să rămîn aici și să lucrez.

Era îmbrăcată în salopetă, în salopeta pe care o purtase la faimoasa reuniune de Crăciun.

Weber o găsi din nou încîntătoare, ar fi dorit s-o îmbrățișeze, dar în fața mulțimii de privitori fu nevoit să se stăpînească. Consuela era însă neînduplecată, așa că, în cele din urmă, Weber fu nevoit s-o plaseze într-un birou de contabilitate. Nu avură prea mare folos de pe urma ei. Consuela, lucidă, dete bir cu fugiții în chiar a treia zi. Urcă la etajele superioare ale șantierului : dorea să se afle în permanență lîngă iubitul ei. Weber nu știa ce să se facă cu ea. O rugă să-i ajute pe șlefuitorii de sticlă, crezînd că, în raport cu celelalte, aici e locul de muncă cel mai ușor. Trăgea nădejde că în cel mult două zile va scăpa de ea, că, istovită de zgomotul infernal, se va lăsa păgubașă.

Se înșelă din nou. Consuela rămase. Își făcea apariția în locurile cele mai dificile : la prepararea betonului, la strunjirea traverselor și piloanelor, la instalarea plăcilor de sticlă, la mașinile de forat și nituit, la macarale. Muncitorii erau enervați, nu puteau înjura ca lumea din pricina ei, erau obligați să execute manevrele cu mare atenție, pentru ca nu cumva s-o accidenteze fără voia lor.

Jimmy îi spuse pe șleau lui Wolf :

— *Alter Freund* *, așa nu mai merge. Muncitorii sînt revoltați, femeia îi încurcă, îi stînjenește. Pe urmă, recunoaște și tu că te faci de ris. Îți vei pierde toată autoritatea.

În sinea sa Weber îi dădea dreptate. Îi ordonă energic Consuelei să părăsească clădirea : a doua zi femeia nu

* Bătrîne camarad (germ. în orig.)

se mai ivi pe șantier. Muncitorii erau bucuroși, dar fericirea le fu de scurtă durată. Într-o marți dimineață apăru din nou muncitorul cu fața smeadă : plîngînd, implorînd, declară că nu putea suporta singurătatea, că voia să fie în preajma lui Weber și că promitea să nu scoată nici un cuvînt, cît o fi ziua de lungă. Muncitorii bombăniră din nou, se agitară, cei patru ingineri-șefi își mușcau buzele de furie, dar n-aveau ce face.

Într-o bună zi însă izbucni scandalul. Era în data de 17 august, pe cînd construcția se afla la nivelul 98. La ora 11 dimineața liftul o aduse pe Olga. Femeia fu condusă la Weber.

La vederea ei, lucrătorii începură să comenteze în batjocură :

— Băieți, mai vine o femeie !

— Să nu uit să-mi aduc și eu mîine nevasta !

— Va fi grozav să lucrezi la Babel !

Pe Weber îl apucă mirarea la vederea neveste-si. Ce caută aici sensibila odraslă a bătrînului continent ?

— Wolf, trebuie să stăm de vorbă într-o chestiune importantă.

— Vă ascult.

— Aș dori să discutăm între patru ochi, zise Olga, privind-o cu subînțeles pe Consuela care, îmbrăcată în salopetă, se afla în dreapta lui Wolf.

— Puteți vorbi fără de grijă, spuse Wolf.

Uitase, la repezeală, că se mai afla de față o femeie.

— Nu doresc să vă vorbesc în aceste condiții. Vă rog s-o expediați de-aici, spuse Olga arătînd spre Consuela. Spaniola simți că i se urcă sîngele la cap.

— Dar, doamnă, uitați că stați de vorbă cu fiica șefului !

Olga își privi rivala cu dispreț.

— N-am obiceiul să conversez cu muncitorii, spuse și îi întoarse demonstrativ spatele.

Scandalul izbucni pe dată. Cele două femei se certară împroșcîndu-se cu ocări de toate felurile, iar Weber, aflat între ele, rămase complet interzis. Muncitorii se stricau de rîs, iar Jimmy fu nevoit s-o evacueze pe Consuela cu forța.

— Ce doriți ? întrebă Wolf cu voce surdă.

I se făcuse foarte rușine. Pentru o clipă învie în el Weber cel de altă dată și simți că le-ar azvîrli bucuros pe amîndouă de la etaj. Apoi realiză cu întristare că nu mai e cel de odinioară.

— Wolf, aseară a sosit mama. Te rog să vii diseară acasă. N-aș dori ca mama să asiste la spectacolul sumbru al căsniciei noastre. Atîta măcar poți face pentru mine. Nu vreau să-i pricinuiesc tristețe sărmanei și bătrînei femei, care e convinsă că noi trăim în pace și bună înțelegere. Rămîne trei săptămîni, apoi se va întoarce la Varșovia. Doresc să plece împăcată de la noi. Sper că-mi înțelegi situația.

Wolf simți că se înmoaie.

— O să vin. Transmite-i complimentele mele mamei tale.

Își luă un călduros rămas bun de la Olga, pe care o conduse pînă la lift.

Consuela își făcu apariția cu ochii în lacrimi. Brusc, se dezlănțui furtuna :

— O asemenea rușine ! Să mă înjosească în asemenea hal în fața muncitorilor !

Weber nu izbuti să îngaime nici un cuvînt. Se simțea împotmolit într-o situație imposibilă și se gîndi că cel mai nimerit ar fi să se ascundă undeva, unde să nu-l mai poată găsi frumoasa Consuela.

Jimmy dădu fuga la un etaj, unde găsi un telefon și zbieră cu iritare în receptor :

— Mr. Fallon ! Te poftesc să vii și să faci ordine, pentru că așa nu mai merge !

Nu trecu nici o jumătate de oră și Fallon își făcu apariția la etajul 98. Se adresă furios lui Wolf :

— De azi înainte Mrs. Blocksohn nu mai are acces pe șantier. Nu mai tolerez prezența ei. Vă rog, Mr. Weber, să vă conformați întru totul ordinelor mele !

Weber încercă să se disculpe. Îl înfuria mai cu seamă tonul poruncitor folosit de miliardar. La urma urmei, el e cel care construiește BB-ul, deci numai el poate da ordine.

Fallon îi replică tăios :

— Vă rog să nu uitați că imobilul se construiește din fondurile mele ! *Good bye.*

Îl lăsă în plata domnului pe Weber. ⊙ căută și pe Consuela și-i spuse răstit :

— Ce naiba cauți dumneata aici ? Du-te acasă și nu ne mai stingheri. Șantierul nu este un local. Să nu te mai prind la Babel.

Părăsi mînios șantierul. Se răsti pînă și la liftier, zicîndu-i că-l concediază dacă o mai prinde pe Consuela pe teritoriul șantierului.

A doua zi Consuela reuși să urce doar pînă la etajul 80. Aici fu silită să coboare din ascensor.

— Îmi pare rău — spuse liftierul —, am ordine severe...

Consuela plînse, imploră, amenință, îi oferi bani. Liftierul își fuma tacticos pipa gîndindu-se la leafa lui de 35 de dolari pe săptămînă pe care nu era dispus s-o piardă. Consuela plecă înfuriată. Noaptea i se plînse cu amărăciune lui Weber în odaia violetă, dar nici acesta nu putea face nimic.

— Iarna va fi din nou a noastră, draga mea, zise el, mîngîind-o. Iar cînd voi isprăvi Babelul, vom avea timp, vom fi tot timpul împreună...

A doua zi, Consuela plecă împreună cu bătrînul Blocksohn la Palm Beach. Pe milionar îl chinuia din nou boala, era nevoit să se refugieze pe malul oceanului. Consuela nu voise să-l însoțească, dar bătrînul o implorase :

— Nu mă lăsa singur, poate mor. Rămîi cu mine...

Plecară. Weber o vizită la început, în mai multe rînduri, între două avioane, dar pe urmă o defecțiune tehnică, mai apoi o eroare de calcul îl sechestrară cu desăvîrșire. Timp de zece zile fu preocupat de proiecte, într-a unsprezecea se simți obosit, într-a douăsprezecea trebui să se ducă la Pittsburgh, în a treisprezecea promisese o vizită soției, în a paisprezecea zi avu altă treabă. Încetul cu încetul uită cu desăvîrșire de Consuela. Proiectul îl acaparase din nou. Era din nou Weber cel de pe vremuri, bea, fluiera, se balansa ca o maimuță pe grinzile de fier slobozind chiote asurzitoare. Dacă-l suna Consuela, punea să se spună că nu e acolo. Șefii de

echipă și muncitorii începură să-și spună cu nedisimulată satisfacție :

— Wolf e din nou cel de odinioară !

În luna noiembrie încheiară etajul 140 ameținînd New York-ul. Buildingul creștea zilnic în înălțime ; cînd cerul era înnorat, nu i se mai putea vedea vîrful. Scepticii căzură pe gînduri, deși mai exista un mare număr de neîncrezători, care bîrfeau pe la colțuri :

— N-o să apuce să ajungă dincolo de etajul 250. E imposibil... Nici lifturile nu pot urca mai sus...

La începutul lui decembrie terminară lucrul și la etajul 150. Se finisa și a treia terasă.

În ziua de 2 decembrie Blocksohn se înapoie la New York și, în aceeași noapte, Consuela se ghemuia fericită din nou la pieptul lui Wolf.

— M-am gîndit mult la tine, dragul meu.

— Eu am construit în acest răstimp, spuse Wolf, privind-o cu încîntare.

Cît timp Consuela fusese departe, iar el era copleșit de treburi, nu-i simțise lipsa, dar acum, cînd erau atît de aproape, se simți cuprins de o mistuitoare dorință.

În cea de-a patra zi care urmă înapoierii Consuelei se petrecu o întîmplare ciudată. La ora 11 dimineața, Olga fu chemată la telefon.

— Alo ! Aici trustul de construcții Babel. Mr. Weber o roagă pe Mrs. Weber să vină pe șantier, are să-i comunice ceva important. V-a trimis mașina.

Olga se bucură nespus. Poate că Wolf se întoarce totuși... Dealtfel, în răstimpul în care spaniola se aflase la Palm Beach vizitele sale acasă deveniseră mult mai dese ca înainte. Coborî în mare grabă în stradă, unde o aștepta o limuzină mare, verde. Șoferul își scoase chipiul.

— Poftiți, stimată doamnă.

Olga se miră întrebîndu-se de ce-i trimitea Wolf un asemenea colos de automobil, dar deschise portiera fără să bănuiască nimic.

În mașină ședeau doi bărbați robuști, cu totul necunoscuți. Vlăjganii o traseră înăuntru. Olga nu mai avu nici răgazul să țipe. Mașina demară îndată.

— Ce vreți ? Cine sînteți ? — întrebă speriată.

— Nu vă pierdeți cumpătul, spuse unul dintre bărbați, gras la față, cu o mustață lungă.

— Ni s-a ordonat să vă ducem într-un anumit loc, spuse celălalt, un tînăr blond, cu obrazul ras. Vă rog să nu vă opuneți, ca să nu aveți neplăceri. Vă propun să colaborați cu noi, să ne ușurați sarcina : este singurul mod înțelept de a reacționa.

Olga simți că o cuprinde un soi de leșin. Mașina gonea, cei doi bărbați traseră perdelele, așa că femeia nu se putea orienta.

— Ce vreți de la mine ? — întrebă după scurtă vreme. Puse mîna pe portmoneu. Numără banii. Avea 600 de dolari asupra ei.

Grăsanul refuză banii în mod categoric.

— Scuzați, *my lady,* noi nu sîntem tîlhari. Vă vom duce într-un loc sigur, unde vă veți simți foarte bine. Locul se află cam departe, vom călători mai multe zile în șir, în care ne vom strădui să vă simțiți cît se poate de comod în situația de față.

Olga încercă din răsputeri să-și adune gîndurile. Tipii nu sînt niște tîlhari. Susțin că o duc într-un loc sigur, unde se va simți bine. În schimb, voiajul va dura mai multe zile. Cine are interes ca ea să dispară ? Se gîndi la o mie de ipoteze dar nici una nu stătea în picioare. Weber ?... Nu, e imposibil. Wolf are un caracter deschis și drept, el nu procedează astfel. Îi veni brusc o idee : Consuela... Da, ea este. Întrebă, surescitată :

— Mrs. Blocksohn v-a încredințat misiunea, nu-i așa ?

— Nu vă putem lămuri, răspunse blondul. Din tonul său, Olga se convinse însă că acesta era adevărul.

— Dar este ilegal ! Protestez împotriva răpirii... Vă atrag atenția că sînteți pasibili de închisoare.

Cel gras răspunse cu liniște în glas :

— Nu veți avea prilejul de a ne denunța. Veți fi păzită cu luare-aminte.

Olga își pierdu cumpătul și începu să strige după ajutor.

Grăsanul îi replică din nou, la fel de liniștit :

— Nu vă mai enervați, păcat de osteneală. Strigătele dumneavoastră nu se pot auzi, nu puteți sări din mașina

în mers, iar în cazul în care totuși veți încerca o evadare, vom fi nevoiți să facem uz de forță. Ar fi în detrimentul dumneavoastră, credeți-ne.

Mașina își continua goana. Nu se mai auzea zgomotul trepidant al orașului, de unde Olga deduse că se aflau deja pe șosea, dar nu reuși să determine direcția în care se îndreptau. La ora prînzului făcură un popas și gazdele scoaseră dintr-o valijoară tot felul de bucate și apă minerală. Olga refuză să se atingă de mîncare, dar grăsunul îi atrase atenția cu amabilitate :

— Nu ne vom mai opri înainte de lăsarea serii. Îmbucați ceva, e în interesul dumneavoastră...

Olga înghiți dumicatele cu sila. Îi veniră în minte amenințările Consuelei și o cuprinse teama. În această țară coruptă, banul îi poate îndupleca pe oameni să facă orice. Ce se va întîmpla cu ea ? Deocamdată era sigură că nu-i vor lua viața. Tipii nu se purtau cu ea ca niște călăi. Se împăcă, pe moment, cu soarta. Decise s-aștepte cu răbdare ocazia spre a evada, într-un fel oarecare.

Seara, se opriră într-un cătun. Înainte de a coborî, cel blond îi atrase atenția cu politețe :

— Vă sfătuim să nu strigați după ajutor și să nu încercați să evadați. La hotel vom declara că sînteți grav bolnavă de nervi. Dealtfel, proprietarul hotelului va primi și el un cec, deci nu va pune întrebări inutile.

Către ora 11 se pregăti de culcare. Înainte de a ațipi, grăsunul mai deschise o dată ușa :

— Încă un sfat, doamnă : scrieți-i soțului dumneavoastră o scrisoare și dați-i de știre că nu mai suportați acest mod de viață și că ați decis să vă întoarceți în Europa. Dacă doriți, vă putem formula noi scrisoarea.

— Și dacă nu voi scrie, ce se întîmplă ? Mă veți sili s-o fac ?

— Scuze, dar nu ne-ați înțeles... Vă repetăm că noi nu sîntem bandiți. În această situație, vom telegrafia la New York, iar domnul Weber va primi o falsă scrisoare. Sîntem în posesia cîtorva scrisori autografe ale domniei voastre, nu ne va fi greu să plastografiem una. Totuși, am prefera să aranjăm totul într-un mod civilizat. Acceptați ?

— Nu, răspunse Olga.

— Cum doriți... Noapte bună.

Olga nu închise ochii toată noaptea. Auzea mereu pașii unui bărbat care-și făcea rondul în fața ușii. Fereastra avea zăbrele.

A doua zi, mașina goni mai departe. Seara, scena se repetă într-un alt sătuc — și călătoria decurse identic timp de cinci zile. În cea de-a șasea zi, ajunseră într-un oraș ceva mai mare. Mașina intră pe o poartă cu gratii, mai merse cîțiva metri, apoi se opri în fața unui pavilion baroc. Cei doi însoțitori o conduseră pe Olga la etajul întîi, pînă în dreptul unei uși pe care era prinsă o placă de aramă cu inscripția : Medic-șef, director.

După un scurt schimb de cuvinte cu directorul, îi predară niște acte și două teancuri de bancnote de o sută de dolari. O salutară apoi pe Olga. Grăsunul i se adresă, cu politețe :

— Vă rugăm să ne scuzați pentru neplăcerile pricinuite. N-am putut proceda altminteri... Sărut mîna.

Cu aceste cuvinte, cei doi cerberi plecară.

Directorul o pofti să ia loc pe scaun.

— Mrs. Weber, vă aflați la San Francisco. În spitalul meu, în institutul meu particular. Știu că nu sînteți suferindă, că aveți mintea întreagă, în consecință nu mă voi purta cu dumneavoastră așa cum mă port cu adevărații mei bolnavi. Vi se pune la dispoziție o cameră separată, veți fi hrănită cu hrană excelentă, puteți citi, juca tenis, practica ce sporturi doriți. Ne vom strădui, în general, să vă asigurăm o petrecere plăcută a timpului. Singurul lucru pe care vi-l cerem e să nu intrați în contact cu bolnavii. Veți lua masa împreună cu personalul medical. Veți avea la dispoziție o cameristă în exclusivitate. Puteți face tot ce doriți, dar nu puteți părăsi teritoriul sanatoriului. Să nu încercați să evadați, personalul este instruit și demn de încredere. Să nu încercați să scoateți prin contrabandă vreo scrisoare adresată vreunui ziar ori poliției căci vă aflați sub supraveghere și vă vom intercepta fiecare rînd. Avem dealtfel un document oficial parafat de patru psihiatri din New York care vă certifică boala și vă recomandă îngrijire medicală.

Olga sări în sus.

— Dar eu nu sînt nebună ! Nu i-am văzut niciodată pe medicii din New York.

Directorul zîmbi.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, stimată doamnă, de sănătatea minții dumneavoastră, dar dolarul e un stăpîn atotputernic și, în schimbul unei sume frumușele, putem obține certificatul pe care-l dorim. În cazul în care nici dolarul nu ne ajută, vom proceda la confecționarea unor certificate false. Nu e o problemă, în ziua de azi.

Olga închise ochii. Simțea că amețește, întreaga lume se rotea cu dînsa. Spaniola avea dreptate : nu sîntem în Polonia, ne aflăm în America... Iar dolarul... Această forță teribilă...

Își adună toate puterile și întrebă, istovită :

— Pînă cînd sînt condamnată să rămîn aici ?

— Dacă miine ați introduce acțiune de divorț el va fi pronunțat peste 6 săptămîni. În clipa cînd vom avea în mînă sentința, veți primi o sumă apreciabilă, drept despăgubire, și vă veți îmbarca pe un vas spre a vă întoarce în Europa. Un voiaj de la San Francisco pe Oceanul Pacific e splendid. În cel mult șapte săptămîni puteți fi liberă.

— Și dacă nu introduc acțiunea de divorț ?

Directorul ridică din umeri.

— Atunci veți fi internată la noi, pînă cînd vă veți decide !

Olga sări în picioare și începu să strige, într-un acces de isterie :

— Niciodată ! N-am să mă despart de Wolf !

— Nu vă enervați, doamnă, spuse medicul-șef cu liniște în glas. Nădăjduim că vă veți revizui atitudinea cît se poate de repede. Oricît de plăcută ar fi șederea în institutul nostru, libertatea e de preferat.

Olga se prăbuși pe canapea. Directorul sună, ordonîndu-i surorii care apăru în ușă :

— Lady e extenuată din pricina lungii călătorii cu mașina. Nu se simte bine. Condu-o în camera dumneaei.

La o zi după dispariția Olgăi, Wolf primi o scrisoare recomandată. Recunoscu scrisul soției sale, mirîndu-se foarte de conținutul scrisorii. Erau doar cîteva rînduri :

„Sînt convinsă că nu mai putem trăi împreună. Mă întorc în Europa, spre a nu te mai incomoda cu prezența mea. Fii fericit și încheie-ți cu bine opera vieții tale. Sînt încă tînără, nădăjduiesc și cred că-mi voi putea afla fericirea de care — din păcate — n-am avut parte alături de tine."

Wolf citi de două ori scrisoarea. Îi părea rău de ea, dar, în schimb, se liniștise. Faptele vorbesc : răceala intervenită între ei devenise evidentă. Olga provenea dintr-o altă lume, ea nu-l putea înțelege, căsnicia lor apucase pe un drum greșit, din vina amîndorura. Poate că, astfel, va fi mai bine.

Seara, îi arătă scrisoarea Consuelei, care exclamă, cuprinsă de euforia victoriei :

— Vezi, n-a fost o femeie demnă de tine. Nu te-a înțeles. A fost laşă și te-a părăsit.

Se lipi fericită de bărbatul mare și puternic, sărutîndu-l îndelung și cu patimă.

A doua zi achită agenției „Argus" suma de 60 000 de dolari. Prețul răpirii și al spitalizării la San Francisco, pe o perioadă de 6 luni...

11

În ziua de 24 februarie, în cea de-a treia iarnă a construcției, ajunseră la etajul 161. Atunci interveni îngrozitoarea catastrofă care zgudui temeliile uriașului Building.

Wolf își petrecuse din nou noaptea în odaia violetă, bînd cantități nemăsurate de șampanie. Consuela fusese în această noapte neobișnuit de nervoasă. Înghițise mai multe doze de heroină, ca să se liniștească întrucîtva. La ora 2 erau încă treji, femeia povestind cu ochi strălucitori despre noua existență care-i aștepta.

— Voi fi soția ta, Wolf, îi spuse, nespus de bucuroasă.

— Da, vei fi soția mea, îi răspunse bărbatul, strîngînd-o în brațe, tare, atît de tare încît femeia scoase un țipăt.

Pe urmă își aminti că încă nu divorțase de Olga. Se mira în sinea lui că nevastă-sa nu-l căutase încă. Era convins că încă înainte de plecare soția sa îi încredințase unui avocat apărarea intereselor sale. Nu putea înțelege de ce nu-l căutase acel avocat.

Consuela luă o nouă doză de heroină. Agitația îi dispăru, ochii enormi aveau pupilele dilatate. Se întinse pe canapeaua de mătase și-i șopti languros :

— Cîtă liniște îți oferă... Gustă și tu, Wolf...

— Nu... Nu ! — se feri enervat bărbatul.

Consuela se încăpățînă.

— Hai, nu mai fi copil, gustă. E un simțămînt grozav... Nimeni și nimic nu-i poate pricinui vreun rău unui bărbat atît de puternic.

Wolf șovăi. Se simțea de mult atras de otrava necunoscută, îl rodea curiozitatea : să afle care e taina prafului alb, deși, în același timp, îl chinuia o ciudată teamă.

— Dragul meu... Fă-o, pentru mine... O singură dată, acum... Numai un pic.... Să savurăm visul împreună...

Curiozitatea învinse prudența. Gustă. La urma urmei, își zise, un asemenea fleac nu-i poate pricinui vreu rău. Nu se va obișnui, după o singură degustare... Să-i facă o bucurie Consuelei.

În primul moment simți că otrava îi dă o senzație plăcută. O senzație surdă de liniște. Mai întîi o amețeală ușoară, apoi o stare inexplicabilă de eliberare. Goli două pahare de șampanie, apoi încă două. Mai ceru o doză de heroină, mai mare de astă dată.

I se păru că praful alb îi usucă gîtlejul. Ducea mecanic paharul la gură. Unul după altul. Fără pauză.

La ora 8 dimineața ieși din odaia violetă. Se îndreptă cu mașina direct spre BB. În timp ce mașina străbătea în mare viteză Broadway-ul simțea că totul se învîrtește în jurul lui.

Se frecă la ochi.

Ce era cu el ? Ce se întîmplă ? De ce se alungeau casele ?

Se îndreptă ametit spre lift și, cînd ajunse la etajul 161, reuși cu greu să coboare. Capul îi vijîia, totul era un vîrtej în jurul său, panourile de sticlă răsfringeau

parcă o arșiță violetă. Zăpada era și ea violetă. Totul era colorat in violet, ca o anume odaie din palatul Blocksohn...

Ceru apă. Se spălă. Apa rece ca gheața îl răcori puțin, dar capul continua să-i vîjîie.

Se preumbla clătinîndu-se printre muncitori, fu cît p-aici să răstoarne o schelă. Se izbi de una dintre mașini : dacă nu-l prindea un muncitor, l-ar fi putut face zob. Supraveghetorii îl priveau cu îngrijorare. Nu-l văzuseră niciodată într-o asemenea stare. Îl anunțară pe Jimmy, care veni în mare grabă și-și petrecu brațul pe după umerii prietenului său.

— Ce-i cu tine, Wolf ? Ești bolnav ?

— Da' de unde... N-am nimic...

Limba i se împleticea în gură, ceea ce nu i se mai întîmplase niciodată. Oricît de beat ar fi fost, vorbea coerent și fluent.

— Du-te acasă, Wolf, spuse din nou Jimmy și privi cercetător ochii tulburi ai celuilalt.

— Nu fi îngrijorat, mi s-a mai întîmplat să beau. O dată, la Berlin, după ce petrecusem patru nopți în șir, în dimineața celei de-a cincea zile eram din nou prezent la facultate, în fața planșetei.

Încercă să se adune. Se îndreptă de spate și Jimmy crezu că nu se va întîmpla nici un necaz. Fără îndoială, băuse rachiu, din cel tare — se gîndi —, pentru că vinul ori șampania nu-l pot aduce într-un asemenea hal. N-avea de unde ști că mintea amicului său era otrăvită de heroină...

— Ai grijă de tine, bătrîne, îi spuse lui Wolf și, cu aceste vorbe, îl părăsi.

Era grăbit să ajungă în sectorul nordic pentru că voia să conducă personal lucrările de asamblare a grinzilor transversale, o lucrare de importanță capitală. Dar, în prealabil, însărcinase doi muncitori să urmărească cu atenție fiecare pas al lui Wolf și să nu-l slăbească din ochi.

Către ora 9, omul se liniști întrucîtva. Nu-i mai vuia capul, vălul liliachiu însă nu înceta să-i fluture în fața ochilor. Îi apostrofă pe cei doi muncitori care-i urmăreau fiecare mișcare :

— Duceți-vă la treburile voastre ! Nu am nevoie de dădăceala voastră !

Cei doi oameni dădură din umeri și plecară.

Către ora 9 și jumătate se sui pe o traversă aplecată în afară, la etajul 161. Voia să examineze cum s-a nituit grinda de oțel, pentru că în ziua precedentă i se raportase că mașina respectivă funcționează prost. În alte ocazii, se cățăra cu ușurință, acum reuși cu greu, de parcă ar fi avut două chintale de plumb în picioare. În cele din urmă ajunse sus. Deasupra sa, cerul senin, de un necuprins albastru. Jos, în adîncuri, vedea puncte și linii mișcîndu-se pe pămîntul alb. La 700 metri înălțime, stătea pe o bîrnă de oțel, neancorată, de care se prinse cu încrîncenare, simțind că amețește. De cînd se știa, nu mai amețise vreodată. Ce se petrecea acum cu el ?

Privi în jos. Pe terasa etajului 150 zăceau de-a valma grinzi și saci de ciment. În această perioadă baza de aprovizionare funcționa la acest etaj. Cum le privea fix, cu ochii ieșiți din orbite, siluetele și obiectele dispăreau încet-încet. O ceață liliachie cuprindea tot ce era în jurul său.

În fumul ceții, se aprinseră deodată becurile electrice. La fel cu luminile reclamelor de pe firmele magazinelor. Din literele alcătuite cu ajutorul becurilor se putea descifra limpede : H...E...R...O...I...N...A...

Acum sosește Consuela... Stinge luminile. Se întinde pe canapea, își întinde superbul picior gol îmbiindu-l :

— Vino, uriașul meu...

Închise pleoapele. Inima i se strîngea. Pentru prima dată în viață, simți teama...

Cu o mînă își șterse fruntea asudată, cu cealaltă mînă strînse crispat grinda de fier. Va coborî de pe traversă, se va duce acasă și se va culca. Da. E cel mai înțelept lucru pe care-l poate face. Nu i-ar fi fost permis să înghită dozele de heroină... De ce s-a lăsat ademenit ?

Cînd deschise ochii, ceața liliachie se învolbura chiar în preajma sa. La început, se vălătucea răsfirat, apoi prinse a forma arătări compacte și ciudate. O mînă... un picior de femeie cu curburi moi... un gît arcuit cu finețe,

pe care-l vedea atît de limpede, încît putu deslușì pînă și parfumul răsărit pe piele... un braț grațios și rotund... imagini într-o rapidă succesiune, care vibrau, apoi, reunite, alcătuiau, brusc, o singură imagine.

Consuela...

Simți parfumul femeii acolo, în preajma sa, și-i auzi glasul. Același glas ciudat, ușor răgușit, care de atîtea ori îi murmurase răscolitor în ureche cuvintele poftei de dragoste... Nu izbuti să deslușească silabe inteligibile, nu auzea decît glasul. Era un simțămînt ciudat, de parcă ar fi dormit ore în șir în cîmp, în arșița verii și, trezindu-se acum din somnul greu, ar fi privit năuc fără să priceapă unde se află.

Brusc, ceața liliachie dispăru.

Consuela îi zîmbea cu dorință și-și dezveli piciorul gol pînă la genunchi de sub plapuma de mătase multicoloră.

Se repezi să-l sărute...

În acel moment se desprinse de traversă și se prăbuși în gol. Un salt, ca la înot, un salt cu capul în jos de pe trambulină.

Se prăvăli pe sacii de ciment de la etajul 150. Rămase nemișcat.

Un muncitor care trebăluia lîngă saci auzi zgomotul prăbușirii. Se întoarse și cînd îl văzu pe Wolf încremeni. Un altul sosit în fugă începu să strige după ajutor. Sus, la 161, nimeni nu pricepu în primul moment ce se petrece. Numai doi strungari văzuseră prăbușirea unui obiect negru : îi raportaseră supraveghetorului, fără să poată preciza natura obiectului.

Două minute mai tîrziu însă Jimmy hohotea de plîns lîngă trupul neînsuflețit al lui Wolf.

Găsiră, în pripă, la etajele inferioare un medic care, examinînd trupul inert, spuse :

— E mort. Atacul de cord l-a dat gata încă din aer. Cînd s-a prăbușit pe saci, nu mai era în viață.

Jimmy plîngea ca un copil.

— Wolf, dragul meu, bătrîne Wolf, scoală-te ! Nu poți lăsa Babelul ! Wolf, prietenul meu drag, nu ne părăsi !

Se cutremura de plîns. Inginerii îl îndepărtară cu forța temîndu-se că-și va pierde mințile.

Activitatea încetă pe întreg șantierul. Dădură cu toții năvală la etajul 150. Trupul neînsuflețit al lui Wolf fu înconjurat de un inel uriaș de privitori. Știrea se răspîndi cu iuțeala fulgerului prin tot Babelul. Telefoanele din birouri zbîrniiau continuu, iar cei care veneau de sus erau interogați cu insistență :

— Ce s-a petrecut la 150 ?

— E adevărat că Wolf a murit ?

— S-a prăbușit de pe traversă ?

Peste cîteva minute, Babelul era înconjurat de o masă compactă care bloca circulația. Din magazinele de la parter ieșiră în stradă o mulțime de oameni care se ciocneau unii de alții. Pe coridoare nu se mai puteau zări decît fețe pline de consternare.

Mulțimea din stradă se despărți brusc în două, să-i facă loc lui Fallon, care sosise în Fordul său hodorogit. Mătăhălosul bătrîn zorea acum ca un puștan. Mai tirziu, mulțimea trebui să se mai despartă în două rînduri. Polițiștii făcură loc limuzinei cenușii care o aducea pe Consuela, precum și mașinii secției criminale a poliției.

Sus, la 150, oamenii erau tot nemișcați, încremeniți de uimire. Le făcură loc Consuelei, lui Fallon și celor de la poliție.

Milionarul cel gras aruncă o privire asupra mortului, apoi își duse batista la ochi. Consuela țipă disperată și se prăbuși peste trupul lui Wolf.

— Wolf, dragul meu... Ce s-a întîmplat ? N-ai murit... nu-i așa ? Tu nu poți muri...

Urla și își smulgea părul.

Pe Fallon îl apucă un acces de furie. Zbierînd, se năpusti asupra femeii.

— Tu l-ai omorît, bestie !

Ridicase mîna s-o lovească, însă polițiștii reușiră să-l împiedice.

Lucrătorii o priveau pe Consuela cu ură.

— Da, așa este, ea l-a omorît, se auzi un murmur de voci. Zeci de pumni se ridicară în aer.

Doi ofițeri o înfășcară pe Consuela, conducînd-o în mare grabă spre lift. O urcară în limuzină și o conduseră pînă acasă.

Pe drum, oamenii o împroșcau cu vorbe de ocară.

— Ești o asasină ! Tu l-ai ucis pe Wolf ! — strigă o femeie corpolentă și o scuipă pe Consuela în obraz.

Bastoanele de cauciuc intrară și ele în funcțiune. Limuzina cenușie izbuti pînă la urmă să iasă pe Broadway. Dacă poliția ar mai fi întîrziat cinci minute, fără îndoială că mulțimea ar fi linșat-o pe Consuela.

Pe cea de-a treia terasă a BB-ului, comisarul de sector îi interogă pe cei prezenți. Nimeni nu era în stare să declare vreun amănunt demn de reținut. Weber, ca de obicei, sosise pe șantier pe la orele 8 dimineața. Ce-i drept, îl văzuseră clătinîndu-se, dar asta nu le dăduse de bănuit. Mai venise el și în alte dimineți cam băut ori mahmur, dar starea lui nu produsese niciodată incidente ori dereglări în bunul mers al șantierului.

Comisarul dresă, de formă, un proces-verbal apoi se întoarse spre Fallon.

— Unde să ducem cadavrul ?

Milionarul își revenise. Răspunse cu o voce stinsă :

— Duceți-l în Bronx, la domiciliul meu. Acolo-l vom pregăti pentru înmormîntare.

După aceea, Fallon se întoarse spre muncitori.

— Munca să nu înceteze. Construcția Babelului va continua. Comanda o va prelua Armstrong. Te invit, Armstrong, să-ți iei funcția în primire.

Cu un gest simplu, dar hotărît americanul cu părul de culoarea paiului îi îndreptă pe lucrători la etajul 161. Toată lumea se reîntoarse la posturi. Armstrong ținu să precizeze că cine nu dorește să-și reia lucrul va fi concediat de îndată.

Polițiștii plecară și ei. Lîngă Wolf rămaseră doar Fallon, Jimmy, O'Brien și doi supraveghetori. Făcură rost de o bucată de pînză impregnată, în care se amestecă de obicei betonul, înfășurară mortul în ea, apoi îl coborîră cu liftul. Jos, îi aștepta mașina pompelor funebre. Oamenii cu brasardele avînd însemnele Crucii Roșii îl azvîrliră grăbiți în mașină.

Mulțimea fu străbătută de un murmur de compasiune.

— Sărmanul Wolf !

Toată lumea îi spunea pe numele mic. Persoana sa se întipărise în conștiința oamenilor, cucerise inima mulțimii.

Vînzătorii de ziare țipau în gura mare pe străzi :

— Ediție specială ! Ediție specială ! Moartea lui Wolf Weber !

— Accident la Babel !

— BB-ul l-a ucis pe WW !

— Tragedia arhitectului german !

— A amețit și s-a prăbușit de pe schele !

Întreg New York-ul era cuprins de panică. Orașul îl compătimea adînc pe Wolf, autorul celui mai îndrăzneț proiect al tuturor timpurilor. La bursă, în cafenele, restaurante, în saloane, pe Broadway, în *elevated*, în metrou, în tramvai, pe străzi și-n locuințele oamenilor, pretutindeni nu se vorbea decît despre el. Ziarele răscoliră toate amănuntele, descriindu-i viața, cu toate detaliile pe care putuseră să le afle : nașterea, copilăria din Camerun, anii petrecuți la Berlin, războiul, sosirea sa la New York, tratativele purtate cu Fallon și Blocksohn, relația sa amoroasă cu Consuela, viața conjugală și lucrările de la BB : sute și sute de episoade, adevărate și neadevărate. Cititorilor le fu înfățișată din nou macheta Babelului, li se reaminti ceremonia de inaugurare a etajului 50 și alte zeci și zeci de întîmplări, mai importante sau mai mărunte.

Trupul neinsuflețit al lui Wolf Weber se găsea în acest răstimp expus pe un catafalc în salonul vilei lui Fallon din Bronx. Îmbrăcat în salopeta albastră, în care muncise și în care îl găsise moartea. Sicriul era acoperit cu aceeași pînză impregnată folosită pentru prepararea betoanelor. Ritualul fusese pus la cale de către Jimmy, care știa că în ochii lui Wolf cea mai distinsă ținută era salopeta de lucru, din pînză ordinară.

Milionarul angajă doi profesori cu renume, care-l îmbălsămară artistic.

Pe urmă îl chemă pe Jimmy.

— Mr. Slipper, te rog să-mi construiești din beton și sticlă un Babel în miniatură, cu înălțimea unui etaj. Interiorul să rămînă gol.

Jimmy întrebă cu stupoare :

— Pentru ce ?

— Va fi cavoul lui Wolf Weber.

Arhitectul pricepu. Fallon îl va îngropa în beton și sticlă, în materiale esențiale, vitale pentru Wolf. Pentru ele trăise, cu ele trudise, și în cele din urmă ele îi aduseseră moartea. Monumentul funerar va semăna cu însuși *Babel Building*-ul.

— Peste trei zile îl vom îngropa pe Weber, rosti financiarul în surdină. Pînă atunci va trebui să termini construcția. O vei ridica aici, în curtea mea. O înconjuri cu un gard de fier înalt. Grăbește-te, lucrează zi și noapte, s-o poți termina în timp util. Zidul să fie gros, să reziste intemperiilor, iar lăcașul din interior să fie încăpător, pentru ca să poată fi adăpostite acolo mai multe sicrie.

Jimmy se pregăti de plecare, cu fruntea în pămînt. Din prag îl privi, încă o dată, preț de o clipă, pe milionar și i se păru că vede în ochii lui Fallon un licăr dement.

Se afla deja în stradă, cînd financiarul îl întoarse din drum.

— Te rog să ceri fabricii din Jersey să confecționeze un sicriu din sticlă. Din sticlă translucidă, dar solidă !

Două sute de muncitori se apucară de lucru în acea noapte și în două zile Babelul miniatural de înălțimea unui etaj și aria de o sută de metri pătrați fu terminat. Fiecare terasă se afla la locul ei, inclusiv turnulețul de la etajul 500. Semăna întru totul cu marele BB, numai magazinele de la parter îi lipseau ; în locul lor fusese turnat un brîu din beton masiv.

Fallon inspectă blocul și se declară mulțumit.

— Da, așa mi l-am dorit. Va fi dealtfel un loc de veci provizoriu. Mai tîrziu, Weber va fi depus în altă parte.

Jimmy îl privi pe milionar cu mirare. În altă parte ? Unde în altă parte ? Zări din nou licărul acela în ochii lui Fallon...

Înmormîntarea avu loc într-o vineri. Catafalcul fusese înălțat în spațiul mare din fața BB-ului, în Bridge Park. Piața fu împînzită de o mulțime de oameni, circulația tramvaielor și automobilelor fu deviată ; privitorii se înghesuiau unul în coasta celuilalt.

Activitatea încetă în toate uzinele, pe tot parcursul ceremoniei de doliu. Jaluzelele BB-ului au fost trase, la ferestre se arboraseră steaguri de doliu. Construcția fiind întreruptă în acea zi, batalioanele de muncitori fură amplasate în jurul catafalcului. În jurul coșciugului făcură de gardă Fallon, Blocksohn, Slipper, Armstrong, Oki-Shi, O' Brien, șefii de echipe, apoi primarul general Smith, ambasadorul german din Washington și consulul german de la New York.

La căpătîiul celui decedat, în ținută de doliu, se afla Consuela, iar la o mică distanță de ea, Olga, care, după vestea morții, fusese eliberată din institutul de la Frisco. Era prezent întregul personal al ambasadei germane de la Washington și al consulatului din New York, erau de față, de asemenea, membrii camerei de comerț americano-germane, reprezentanții asociației inginerilor, uniunii arhitecților, sindicatului lucrătorilor din construcții, ai coloniei germane, ai chiriașilor BB-ului, a o sumedenie de asociații, organizații și uniuni obștești, profesionale și culturale.

Sicriul era covîrșit de flori, de jerbe, și de coroane. Se remarca în mod deosebit coroana roșie ca sîngele și cununa de lauri cu panglică de culoare neagră-roșie-aurie a ambasadei germane, pe care era imprimată cu litere aurii dedicația *„Deutschland dem deutschen Genius“* *. Consuela trimisese o coroană uriașă de violete, cu panglică violetă... În tot decursul ceremoniei funebre bîzîiră aparatele de filmat și multora le veni rău în nemaipomenita înghesuială.

Dorința expresă a lui Fallon fusese ca ceremonia să fie de scurtă durată ; i se dete curs. Pastorul protestant german ținu un discurs scurt, delegatul sindicatelor își luă rămas bun ca de la un erou al muncii ; din partea uniunii arhitecților, vorbitorul îl evocă pe marele om, pe

* Geniului german din partea Germaniei (germ. în orig.)

proiectantul genial; în cele din urmă, O'Brien, în numele muncitorilor de la Babel, rosti cîteva cuvinte de rămas bun.

În vreme ce lunga coloană înainta spre vila lui Fallon, circulația se opri cu desăvîrșire. Peste o sută de mii de oameni participaseră la adunarea de doliu. În fața carului păşeau muncitorii BB-ului, care intonau marşuri funebre. Apoi se cîntă Internaționala... Muncitorii țineau să-l conducă pe ultimul drum pe marele martir al muncii cu imnul lor...

În grădina lui Fallon nu fură admiși decît o sută de oameni. Aici nu mai avu loc nici un fel de ceremonie. Sicriul de sticlă fu ridicat pe umeri de către Jimmy, Armstrong, O' Brien și Oki-Shi și introdus în lăcașul micului BB, apoi cutia fu închisă. Cei patru ingineri șefi au zidit cu mîna lor peretele închizător.

După-amiază, la ora 5 și jumătate, se porni ninsoarea. Babelul miniatural se înveşmîntă în alb.

Oamenii se împrăştiară. O jumătate de oră mai tîrziu New York-ul absorbise întreaga mulțime. Tramvaiele și automobilele alergau din nou pe marile bulevarde și străzi, elevatoarele se urcau cu mare zgomot spre înalturi, vagoanele *subway*-ului goneau pe sub pămînt, pe Broadway mulțimea se scurgea în ambele sensuri. Viața își reluase forfota. Se auzea din nou muzica ei înfricoşătoare, goana nebună după dolari continua la fel de sălbatică.

Jos, în grădina vilei din Bronx, în sicriul său de sticlă groasă, feciorul lui Alfred Weber și al Vnyahei își dormea somnul de veci visînd poate la preafrumoasele sale năluciri.

În liniștea sa încremenită, continua să înalțe etajele menite să-l apropie de stele...

Partea a doua

1

Etajul 161 inaugură epoca lui William Armstrong. Țeasta lui acoperită de un păr de culoarea paiului nu adăpostea idei năstrușnice sau originale. Probabil că nici nu le simțea lipsa avînd la dispoziție planurile și schițele minunate datorate lui Wolf Weber. Lui nu-i rămînea decît sarcina de a întrupa năstrușnicele visuri ale neamțului.

Îi lipsea însă cu desăvîrșire scînteia geniului. Era incapabil să schimbe pînă și ordinea operațiilor, să dea muncii un nou avînt sau un caracter diferit, să imprime operei pecetea propriei sale personalități, ori să introducă în manoperă înnoiri tehnologice pe care Wolf Weber nu le putuse prevedea în perioada elaborării proiectului. Unul dintre inginerii din subordinea sa, un austriac pe nume Wieser, îi propusese o nouă schemă de organizare a muncii. Proiectul era bine conceput; de la prima vedere se putea stabili că aduce economii de timp și de bani; Armstrong însă îl refuză cu încăpățînare.

— Obligația mea este să respect proiectul de organizare a muncii verificat vreme îndelungată de predecesorul meu, Wolf Weber. Nu-mi pot permite să experimentez în acest domeniu.

Era firesc ca inginerii și muncitorii să nu-l aibe la inimă pe acest tip acru și uscat, care-și făcea apariția pe șantier cu o punctualitate de ceasornic și care nu fusese auzit vreodată rostind o vorbă în plus.

„Cloncanul are o mie de ochi" — își spuneau oamenii cu amărăciune. Într-adevăr, Armstrong vedea totul. Nu răcnea, nu se răstea la nimeni, îl ațintea cu o privire de gheață pe muncitorul ori pe șeful de tură care comisese vreo greșeală, iar sîmbăta îl concedia fără milă. Toată lumea se minuna de capacitatea lui de muncă, de energia, de precizia sa. Nu obosea, nu fusese niciodată bolnav.

Nu-i păsa de arşiţă, de ger ori de ploaie. Avea o rezistenţă de fier.

Un singur lucru lipsea, totuşi : elanul pătimaş al lui Wolf. Precizia meticuloasă a lui Armstrong nu reuşea să-l suplinească. Ritmul nu mai era atît de însufleţit. Neamţul avea simţ, ştia cînd trebuiau dirijaţi o mie de muncitori de la un punct de lucru la altul, cum trebuie înteţit ritmul, în ce moment anume trebuiau regrupate braţele de muncă, pentru a da maximum de randament. Acestea nu erau idei incluse în proiecte. Weber intervenea întotdeauna la momentul oportun, cînd situaţia o cerea. În ţeasta sa imensă se cuprindea întregul Babel, el era singurul care-i cunoştea fiecare colţişor. Armstrong, în schimb, era omul şabloanelor, ceea ce se oglindea şi pe şantier, unde etajele se înălţau riguros, conform proiectului, ce-i drept, dar inginerii îşi dădeau seama că Weber ar fi realizat mult mai mult cu aceeaşi cantitate de muncă.

Cu toate acestea, Wolf Weber fu dat uitării cu repeziciune. La început se mai găseau unii care să-şi exprime temerile că moartea lui Weber va însemna falimentul marii întreprinderi, dar cînd văzură că în era lui Armstrong munca nu stagnează, tăcură.

Pînă şi Fallon îl dădu uitării pe Wolf. Pe el îl interesa doar *Babel Building*-ul, n-avea timp să bocească. După catastrofă, devenise şi mai preocupat de ideea lui fixă, nu putea şi nu voia să vorbească despre altceva decît despre imobilul cu cinci sute de etaje. Deveni şi mai zgîrcit cu sine însuşi refuzîndu-şi orice plăcere, chiar şi pe cele pe care orice om civilizat simte nevoia să şi le îngăduie : ploaia îi mura pălăria veche ; semăna, cu vestonul său decolorat, cu o sperietoare de ciori. Maşina lui era un hîrb care se tîra jalnic pe străzi, dar pentru nimic în lume nu şi-ar fi schimbat-o. Fuma cele mai ieftine ţigări ; la prînz mînca fructe şi roşii crude. Într-un cuvînt, Babelul îi mistuia toţi dolarii.

Era mereu cufundat în calcule şi proiecte ; pe stradă, în maşină, la birou ; manipula coloane de cifre sau le depozita în creier, oriunde s-ar fi aflat, la birou ori la domiciliu. Ce-i drept, Fallon avusese necazuri serioase. Banii se consumau cu repeziciune şi într-o bună zi con-

stată scrîşnind din dinţi că socotelile sale fuseseră greşite. Construcţia, mai ales fundaţiile şi sălile pentru maşini, înghiţise o sumă enormă ; şi, cu cît ajungeau mai sus, cu atît munca devenea mai costisitoare, deoarece economiile realizate la materiale sau la numărul braţelor de muncă erau devorate de diferenţele preţurilor — mereu în urcare — ale mîinii de lucru. Numai lucrătorii cu un curaj temerar se mai încumetau să urce la înălţimile ameţitoare, dar aceştia cereau lefuri pe măsură. Interioarele luxoase consumaseră şi ele milioane de dolari. Acum se gîndea cu îngrijorare la clipa cînd îşi va isprăvi capitalul. Ce se va face atunci ? Ce se va întîmpla ?

Avusese grave disensiuni şi cu Blocksohn. Financiarul uscăţiv, pe care boala îl chinuia şi mai abitir în ultima vreme, refuzase în mai multe rînduri să onoreze sumele cerute.

— Dumneata mă storci de toţi banii pe care-i mai am ! izbucnea el, tot mai mînios.

— Ar fi bine să opreşti construcţia la etajul două sute, îl sfătuia Blocksohn. Da, isprăveşte-o, pentru ca să nu mă mai storci de ultimii cenţi pe care-i mai am. Am început să regret că am acceptat să particip la nebunia asta a ta.

La auzul unor asemenea sfaturi, milionarul cel gras fu cît p-aci să-şi ia de piept asociatul. Să se oprească ? Niciodată ! Preferă să se arunce de sus decît să se oprească la etajul 200. Două sute de etaje ? Ce minune ar mai fi şi asta ? O nimica toată... Trebuia neapărat să ajungă la etajul 500. Era hotărît, zise el, să-l strîngă de gît pe cel care-l va mai îndemna să lase baltă construcţia.

Între timp, *Babel Building*-ul îi aducea totuşi profituri considerabile, numai că toate sumele astea erau investite imediat. Numai lefurile plătite sîmbătă de sîmbătă însumau mai multe milioane. Fallon îşi dădu seama că, în cel mai bun caz, avea bani pentru a ajunge pînă la etajul 320. Asta, bineînţeles, dacă între timp nu avea loc vreo defecţiune tehnică.

Vara, cînd ajunseră la etajul 185, îi adună în consiliu pe Blocksohn, Armstrong şi pe inginerii şefi.

Le vorbi limpede, fără înfloriturí, făcîndu-le cunoscute dificultățile financiare la care se puteau aștepta. Apoi le ceru părerea.

Toți participanții avură cîte ceva de remarcat. O'Brien propuse să se renunțe la amenajările somptuoase din interioare, să se mulțumească cu ornamentații mai simple, realizîndu-se în acest fel economii considerabile.

Fallon nici nu voia să audă de așa ceva. Se dezlănțui într-o veritabilă criză de furie.

— Palatul de sticlă nu va fi o colibă pentru cerșetori.

În ochii lui apăruse din nou lumina aceea ciudată, iar Jimmy, văzînd-o, se sperie de-a binelea.

Oki-Shi, mai ponderat, recomandă reducerea ritmului.

— Dacă vom concedia o treime din numărul muncitorilor, putem progresa o vreme cu ritmul de producție diminuat. Nu vom termina în șapte ani, așa cum plănuia Weber, ci, să zicem, în nouă. Să nu uităm nici faptul că cu cît vom ajunge mai sus, venitul va fi mai mare, căci se vor da mai multe spații de locuit în folosință. Dealtfel, zise japonezul privind cu subînțeles spre Armstrong, nici cu ritmul actual nu se putea încheia construcția la termenul stabilit de șapte ani.

Jimmy fu cel care rosti ultimul cuvînt.

— Ar trebui, poate, să facem apel și la alte capitaluri, sau să întemeiem o societate pe acțiuni !...

Auzind această ultimă opinie, Fallon izbucni, dînd frîu liber mîniei care mocnea într-însul.

— Sînteți niște potlogari ! — zbieră el. Nu-mi va lua nimeni Babelul ! N-am să permit ! Eu vreau să-l construiesc ! Eu, Edward Theodor Fallon ! Băgați bine la cap : eu. Bandiții de pe Wall Street m-ar curăța dacă ar putea, m-ar aduce la sapă de lemn. Eu singur îi voi dărui lumii această minune, mie mi se cuvine întreaga glorie.

Dădea din mîini, răsturnă călimara, dărîmă scrumiera. Repeta cu obstinație :

— Eu singur ! A mea trebuie să fie gloria !

Ceilalți se priviră cu subînțeles. Erau cu toții conștienți de faptul că Fallon nu mai era cu mintea întreagă,

dar nu se gîndiseră că o emoție puternică ar putea provoca o catastrofă.

Blocksohn încercă să-l liniștească :

— Fallon, gîndește-te, situația nu e atît de disperată. Avem, deocamdată, fonduri, iar mai încolo se pot întîmpla multe...

Fallon se potoli încetul cu încetul. Momentul de furie se consumase. Glasul îi deveni rugător.

— Înțelegeți-mă și pe mine : dacă reduceți ritmul eu n-am să mai apuc să văd etajul 500. Și vreau să-l văd terminat, în toată splendoarea lui. Viața mea nu face nici două parale dacă n-o să-mi pot încheia opera capitală...

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obrazul buhăit. Omul acesta gras, un munte de osînză, era mai degrabă comic decît tragic cînd plîngea, glasul său scîncit, care se împotmolea la răstimpuri, îl făcea ridicol, chiar grotesc, și cei prezenți nu izbutiră să-și ascundă un zîmbet.

Din acest motiv, conducerea consfătuirii fu preluată de Blocksohn.

Conveniră să reducă cu 15 la sută numărul muncitorilor, să diminueze cheltuielile de producție la toate nivelele, dar să nu se atingă de amenajările interioare. Aici totul va rămîne conform cu proiectele lui Wolf Weber.

După terminarea consfătuirii, Fallon avu nevoie de un însoțitor căci îl cuprinsese un soi de febră. A doua zi nu veni la birou. Zăcu în pat o săptămînă încheiată, dar într-a opta zi se puse din nou pe picioare și se apucă din nou de lucru, cu energia și fanatismul știute. În perioada cît bolise, Blocksohn preluase cîrma acțiunilor financiare, dar, în momentul însănătoșirii asociatului, se grăbi să se dea din nou la o parte.

— Plec peste două zile în Europa. Boala îmi face zile negre, nu mai pot îndura. La Viena există mulți medici pricepuți, am hotărît să mă supun unei operații. Cu bine, Fallon. Sper să revin la iarnă. Banca are ordine precise în privința fondurilor pe care să vi le pună la dispoziție.

Fallon îi întinse mîna, fără o vorbă. Criza lăsase urme vizibile, îl slăbise, dar pofta de lucru începuse totuși să-i

revină. Doar că era şi mai tăcut şi mai morocănos. În fiecare zi, la amiază, vizita şantierul, cercetînd cu nelinişte sporul construcţiei pe parcursul unei zile.

Blocksohn plecă în Europa, dar fiică-sa rămase la New York. După tragica moarte a lui Weber, Consuela ducea o viaţă retrasă. Nu vizită nici măcar o dată *Babel Building*. După toate semnele, era cuprinsă de o manie religioasă. Se lansă în tot felul de acţiuni filantropice. Îi ajuta pe săraci, cu mare osîrdie, le făcea sumedenie de daruri. Putea fi văzută deseori, în maşină, în preajma azilelor şi blocurilor cu apartamente de închiriat din Bowery. În zori stăruia îndelung şi cu evlavie în cîte-o biserică catolică.

Pe Olga moartea soţului o zdruncinase. Ea suporta însă încercarea cu demnitate. Nu plînse, nu se jeli, primi condoleanţele cu stoicism, cu o expresie îndurerată, dar mîndră, orgolioasă. În sufletul ei dorinţa de a se întoarce în Europa devenea din ce în ce mai puternică. Voia să părăsească neapărat această lume sălbatică în care dolarul îl poate ucide pe om. La început, o muncea gîndul să provoace un scandal, deferîndu-i justiţiei pe Consuela şi instituţia din San Francisco. Consultă în acest sens un avocat polonez imigrant, care însă o convinse să renunţe.

— Eu pot să pornesc acţiunea, dar vă previn că nu există şansa unui rezultat satisfăcător. Consuela va putea muşamaliza totul, cu ajutorul dolarilor, iar dumneavoastră riscaţi să fiţi condamnată pentru calomnie. Cunosc prea bine justiţia americană.

Olga se făcu verde de supărare.

— În această ţară poţi face orice fără să fii pedepsit?

Avocatul, care locuia de douăzeci de ani în Statele Unite, schiţă un zîmbet.

— Din punct de vedere legal, faptele comise împotriva dumneavoastră sînt pasibile de o pedeapsă de mai mulţi ani de închisoare. Dar... se cer dovezi. Dacă dolarii ajung unde trebuie, ancheta se prelungeşte la infinit. Martorii citaţi şi indispensabili nu vor fi găsiţi, actele vor dispărea ca prin farmec, în schimb vor găsi

modalitatea de a vă acuza pe dumneavoastră. Ce mai încolo și încoace, inamicii dumneavoastră au o mie de mijloace la dispoziție. Cel mai înțelept lucru ar fi să cădeți la învoială cu Fallon, iar pe urmă să vă întoarceți în Europa.

A doua zi Olga își făcu apariția în biroul milionarului relatîndu-i intenția sa de a părăsi America. Fallon ridică din umeri, apoi rosti cu indiferență :

— *Good bye, my lady,* drum bun. Vă rog să transmiteți Europei salutul meu.

Cinismul și lipsa lui de tact o îndurerară pe doamna Weber, dar în sinea ei recunoscu că nu se putea aștepta la un alt mod de comportament.

Învățase totuși de-a lungul anilor regula că în America se cuvine să vorbești scurt și concis cu oamenii de afaceri, astfel că dădu următoarea replică :

— Mr. Fallon, după decesul soțului meu mi se cuvine o compensație definitivă. Achitați-mi leafa lui Weber pe doi ani de zile și partea ce i se cuvine : 15 la sută din beneficiu. În clipa în care suma va fi în posesia mea, vă promit că nu ne vom mai vedea niciodată.

Milionarul, care era bolnav din pricina cheltuielilor enorme din ultimele săptămîni, avu o izbucnire violentă :

— Leafa lui Weber pe doi ani însumează 500 000 dolari, iar partea lui de beneficiu face cam tot atîta. Nici nu poate fi vorba de o asemenea sumă. Soțul dumitale a murit. Noi nu avem cum profita de pe urma lui, deci nu putem cheltui inutil atîția bani. În schimb, vă achităm o sumă de două sute de mii de dolari și cu asta sîntem chit. E în ordine ?

— Vă atrag atenția, Mr. Fallon, că vă pot da în judecată pentru cei 15 la sută care mi se cuvin de drept. În acest caz, veniturile actuale ale *Babel Building*-ului vor fi puse sub sechestru. Va trebui să dați socoteală de felul cum ați gospodărit veniturile de pînă acum.

Fallon încremeni. Se temea de scandal, de procesele nesfîrșite, de sechestrul judecătoresc. Ar fi mai nimerit să cadă la învoială cu femeia asta, se vede cît colo că cineva i-a dat povețe bune, își zise. Dar, mai întîi, încercă s-o sperie puțin.

— Nu mi-e teamă de procese, am şi eu mijloacele mele de apărare. Două sute cinzeci de mii : ultima mea ofertă. Am terminat.

Olga se predă. Îşi aduse aminte de vorbele ameninţătoare ale avocatului : nu poţi lupta împotriva dolarilor.

Semnă o declaraţie, primi un cec, pe urmă plecă fără să salute.

O săptămînă mai tîrziu părăsea America pentru totdeauna, lăsînd-o în plata Domnului, cu minunile sale, cu Babelul său, cu dolarii săi, cu toate infamiile sale. Într-un fel, îşi părăsea astfel şi soţul, care după moarte îi devenise parcă şi mai străin. Naviga de mult în largul mării, dar *Babel Building*-ul tot îi mai stăruia încă în faţa ochilor, semeţindu-se, depăşind în înălţime *Woolworth*-ul şi ceilalţi monştri imobiliari.

Într-adevăr, Babelul întrecea cu mult în înălţime zgîrie norii, privindu-i de sus, precum se uită bradul zvelt la tufa pitică. Etajele de sticlă creşteau, solide, trainice, inseparabile.

Cînd, la finele celui de-al patrulea an al construcţiei, se ajunse la etajul 200, finisîndu-se şi cea de-a patra terasă, într-unul din separeurile elegante ale Majestic Clubului, J. Weeb, preşedintele trustului oţelului, îi spuse lui H. Walter, preşedintele trustului sticlei :

— S-ar putea să mai reziste un an. În noiembrie viitor, Fallon şi Blocksohn vor fi terminaţi sub aspect financiar, iar *Babel Building*-ul va încăpea pe mîinile noastre.

Slobozeau rotocoale de fum şi se priveau cu surîsul pe buze. Ei între ei deciseseră deja soarta turnului de sticlă.

2

Terminarea etajului 200 constituia un uriaş succes moral. Fallon şi Armstrong erau sărbătoriţi pretutindeni. Americanul cu părul de culoarea paiului deveni erou naţional.

Presa naționalistă îl ridica în slăvi pe Armstrong. Apăreau tot mereu fotografii de-ale sale, i se făcea biografia, istoria vieții lui apărea cu adevărat colorată, căci nouăzeci la sută din conținutul articolelor erau pure invenții ; în viața lui Armstrong, fadă și monotonă, nu se petrecuse în realitate aproape nimic demn de interes. În vitrinele magazinelor erau puse la vedere mici drapele naționale. Figura colțuroasă a lui Armstrong se zărea străjuită de dungile albe și roșii. Ku-Klux-Klan-ul organiză mari întruniri populare, în care personalitatea lui Armstrong era cu pasiune evocată ; pe temeiul meritelor sale, vorbitorii cereau ca la construirea Babelului să fie folosiți numai anglo-saxoni născuți în America. Alte coloane de manifestanți împînzirâ Broadwayul, scandînd numele Americii, al lui Armstrong și Fallon și luîndu-i la bătaie pe negrii și japonezii care le ieșeau în cale.

Armstrong evita festivitățile. În fond, nici nu avea habar ce doreau oamenii de la el, de ce-l glorificau, de vreme ce el nu făcuse decît să execute întocmai proiectele concepute de Weber. Primea sute de invitații : de la cluburile patriotice, de la asociații ale arhitecților, de la cunoscuți oameni de afaceri. Nu le dădea curs. După încheierea programului obișnuit de lucru, se urca în mașină, grăbindu-se spre Harlem, unde se cufunda în împărăția timbrelor. Nimeni și nimic nu l-ar fi putut despărți de timbrele sale. În orele pe care si le putea consacra acestei pasiuni, bucățelele colorate de hîrtie îl captivau infinit mai mult decît întreg *Babel Building*-ul și toată America.

Orașul fremăta de bucurie, iar popularitatea BB-ului creștea pe zi ce trecea. Se dădea o luptă frenetică pentru a pune mîna pe spațiile libere, biroul lui Fallon era luat cu asalt. Fallon închirie anticipat toate încăperile și încasă toate sumele gîndindu-se însă cu spaimă că peste cîteva luni construcția se va opri, deoarece, în ciuda, ofertei crescînde, capitalul era pe sfîrșite. Toate rezervele fuseseră consumate, nu-i rămăsese decît vila din Bronx. Din venituri nu-și reținuse decît strictul necesar întreținerii sale modeste. Și totuși, în cîteva rînduri, sîmbăta, cînd era zi de plată, n-a avut destui bani în casă,

fiind nevoit să facă împrumuturi pe termen scurt. Milioanele lui Blocksohn se isprăviseră şi ele. Uscăţivul milionar nu se întoarse iarna de la Viena, ba mai mult, îşi chemă şi fiica la el, căci îl cuprinsese teama de moarte. Nu răspundea la telegramele care cereau cu insistenţă bani. Fallon fu nevoit să-l trimită la Viena pe Jimmy care află că întreaga avere a lui Blocksohn se redusese la suma de un milion şi jumătate de dolari bani lichizi, palatul de pe Fifth Avenue, ferma din California şi vila de pe malul mării. Acţiunile, cele multe, erau încorporate în Babel. După pledoaria lui Jimmy, milionarul consimţi cu inima îndurerată să-şi vîndă palatul, urmînd să i se amenajeze un apartament de lux în BB. Jimmy se întoarse aducînd cu sine procura, iar peste o săptămînă stăpînul cel nou se şi muta în minunatul palat. Mobila, covoarele lui Blocksohn, colecţia de antichităţi fură mutate în BB, unde, într-o aripă a etajului 155, fu amenajată locuinţa milionarului, tot aici aflîndu-şi locul şi apartamentul Consuelei, din care nu lipsea nici celebra cameră violetă. Fallon îşi vîndu şi el vila din Bronx şi se mută la etajul 102 al Babelului, în două camere mari, luminoase, cu ferestre ce dădeau spre stradă. Tot aici se aflau şi birourile administrative ale BB-ului. Făcuseră astfel rost de banii necesari pentru continuarea construcţiei.

Weeb şi ciracii lui dispuneau de informaţii precise. Cunoşteau criza BB-ului şi apropiatul său faliment financiar, dar socoteau că încă nu sosise momentul să-şi facă publice informaţiile. Aşteptau, cumpărînd în taină poliţele semnate de Fallon cu mare uşurinţă.

— Cred că pînă la toamnă bătrînul se va da bătut, îi spuse Weeb lui Walter cu zîmbetul pe buze.

— Mai dispune de cîteva milioane. Cînd se vor consuma şi astea, o să intrăm noi în scenă ! — îi răspunse Walter.

Agenţii de bursă adulmecară însă ceva. În atmosferă pluteau ştiri confuze şi ameninţătoare. Un ziar făcu o serie de aluzii la dezordinea financiară a BB-ului sugerînd că bugetul fusese de la bun început eronat : imobilul costa de trei ori mai mult decît în proiect. „Babel World“ publică o dezmînţire energică, astfel că

știrea muri în față, mai ales că furnizorii erau onorați cu punctualitate, iar muncitorii, inginerii și funcționarii își primeau leafa, sîmbăta, din nou, cu regularitate. E drept că și lumea îi credea mult mai bogați pe Fallon și pe Blocksohn : nu-și puteau imagina că banii lor erau, într-adevăr, pe sfîrșite.

În toiul verii interveni un moment cînd părea că șantierul se va închide totuși. Atunci însă Fallon primi o înștiințare despre moartea vărului său din Carolina de Sud, de la care n-avusese nici o veste de douăzeci de ani. Fusese un individ la fel de ciudat ca și Fallon. Nu avea familie, nu făcuse nici un testament. În consecință, întreaga lui avere, o fermă în valoare de 30 milioane de dolari, precum și o serie de mari suprafețe împădurite îi reveniră vărului de la New York. Fallon vîndu în mare grabă proprietatea și, cu suma obținută, se salvă de la faliment.

Izbuti să se achite punctual de datorii și apucă să vadă etajul 243 terminat de Armstrong în preajma Crăciunului celui de-al cincilea an al construcției. Atunci fură obligați să sisteze lucrul, pentru că un ger năprasnic se abătuse asupra New York-ului.

Fallon se plimba prin clădire privind cu încîntare sălile pompoase, mîngîia pereții, se îmbăia în uriașa piscină de sticlă și se înfiora de proporțiile gigantice ale sălii Operei.

Urca în mare grabă cu liftul de la un etaj la altul, aspira cu plăcere aerul condiționat livrat fără greș de instalațiile respective și repeta ca un maniac :

— Toate astea sînt ale mele ! Ale mele !

La cei 68 de ani ai săi, devenise de-a dreptul copilăros, nu puteai vorbi cu el decît despre Babel. Răspundea aiurea, la cele mai simple întrebări te privea ca picat din lună, însă dacă discuția aborda tărîmul Babelului, dezlănțuia de îndată un potop de vorbe, etajele, încăperile, materialele, sticla, oțelul și betonul se înghesuiau toate la gura lui. Uneori, vizita în taină vila din Bronx, în care locuia acum un negustor de săpunuri, se oprea în fața Babelului miniatural și striga către locatarul amuțit pe vecie al micului BB :

— Vezi, BB-ul se înalță totuși !

Fallon își păstrase partea de grădină care găzduia cavoul impozant, această suprafață înconjurată cu un zid înalt.

La 15 februarie se termină și finisajul ultimelor etaje, iar gazetele publicară din nou imnuri de slavă închinate Babelului. Sosiră curioși de pretutindeni, din toate părțile Americii, din Europa, Africa, Asia și chiar din îndepărtata Australie, pentru a admira uriașa construcție. Ascensoarele transportau zeci de mii de suflete către etajele superioare.

În seifurile Babelului nu se mai găsea însă nici un cent. Milionarul încasă în avans chiriile pe birouri și locuințe, pentru a putea achita lefurile. Moștenirea din Carolina de Sud se dusese, ca și palatul Blocksohn și vila din Bronx : nu mai rămăsese nimic. Iar la primăvară aveau iarăși nevoie de sume enorme. Vor sosi din nou eșaloanele de lucru, vor fi necesare noi mașini, la etajul 250 se va instala o nouă centrală energetică pentru ascensoare, precum și noi rezervoare de apă. Și-n afară de asta, polițele vor ajunge la scadență.

Fallon, genialul om de afaceri, deveni pe de-a-ntregul neputincios. Calculele efectuate la începutul lucrării se dovediră a fi fost în mod fatal greșite. Setea sa de glorie îi jucase un renghi, ideea uriașului Babel îl zăpăcise cu totul și, odată pornit, nu se mai putuse opri. În loc să fi fondat o societate de acțiuni, cu rezerva menținerii majorității drepturilor, voise cu tot dinadinsul să înfăptuiască de unul singur toată opera dar crahul era acum iminent. Și nu ajunsese nici pînă la jumătate. Trustul oțelului se pregătea pentru lovitura de grație : știind cu precizie că fondurile lui Fallon erau epuizate, Weeb și oamenii lui deciseră că sosise momentul propice.

— Oricum, bătrînul pirat a rezistat mai mult decît mă așteptam — îi spuse Weeb lui Walter —, se vede treaba că se apără din răsputeri de faliment. Dar acum și-a consumat toate resursele.

Președintele trustului oțelului plănuia să preia lucrările din mers, nu dorea un scandal care să dea apă la moară presei de senzație. El prefera manevrele de culise și aparența gesturilor mărinimoase.

— Mai întîi îi vom lua lui Fallon oțelul.

În cel mai strict secret, tocmiră un individ care să plaseze o bombă cu ecrazită în mina de fier a lui Fallon. După socotelile lor, explozia va pricinui asemenea stricăciuni minei, încît timp de luni de zile nu se va produce nimic. Un maistru minier fără căpătîi acceptă să execute atentatul. Misiunea îi fu încredințată de un tip cu desăvîrșire necunoscut, care-i numărase în palmă zece bancnote de o mie de dolari tăiate în jumătate, urmînd să primească celelalte jumătăți după explozie, împreună cu un bilet de vapor direcția Australia. Weeb rămăsese în umbră, omul care punea la cale explozia n-avea habar de la cine primea banii și în folosul cui va lucra. Se plănuise ca bomba să explodeze la 1 martie, într-o noapte de sîmbătă, cu prilejul inaugurării Operei. La 21 februarie Fallon primi următoarea telegramă, expediată de la Viena :

„Tatăl meu a decedat la clinica Eiselberg din Viena. Diagnostic — cancer stomacal. Transport avion rămășițe pămîntești. Peste 48 de ore sînt la New York. Consuela."

Fallon mototoli depeșa între degetele crispate. S-a sfîrșit... Rămăsese cu desăvîrșire singur, iar în jurul lui hăul se căsca din ce în ce mai amenințător. Se gîndi cu strîngere de inimă la ziua de 15 martie, cînd va trebui să reînceapă lucrul. Și n-avea de unde scoate fondurile...

Două zile mai tîrziu Consuela se reîntorcea însoțind trupul îmbălsămat al tatălui ei. Pe Babel se arboră drapelul de doliu. Blocksohn fu depus într-un sicriu de sticlă, identic cu cel în care fusese înmormîntat odinioară Weber.

Astfel, Wolf Weber nu mai era singur în cavoul său.

Ninsese, și micul BB se înveșmîntase din nou în alb. În interiorul monumentului, constructorul german și bancherul american își vor desăvîrși împreună de-acum marea operă, în tăcerea mută a sticlei și betonului...

Cînd Fallon plecă de la înmormîntare zări corbii roind în jurul micului B.B...

La fel, păsările mari și negre dădeau tîrcoale în stoluri dese marelui BB...

I se păru că acei corbi se îndreaptă spre el și închise ochii... Ca și cum ar fi vrut să-i sfîrtece trupul cu ciocurile lor ascuțite.

3

Ziua de 1 martie se profila ca o adevărată zi de sărbătoare națională. Se inaugurau Opera Babel, Cinematograful Babel, Varieteul Babel și Stadionul Babel.

Cele patru locuri de agrement reprezentau, fiecare, cîte o atracție : veritabile minuni ale veacului XX.

Tot New York-ul era în alertă. Afișele Babel, pe panouri de cîte trei metri, vesteau de trei săptămîni încoace la fiecare colț de stradă :

Veniți la 1 Martie la Babel ! În sala Operei orchestra Babel compusă din o mie de instrumentiști va executa în primă audiție „Simfonia Americii" !

Nu scăpați ocazia ! Vizionați filmul „America", o peliculă cum nu s-a mai văzut ! La Cinematograful „Babel" !

O mie de fete dansează la Varieteu ! Veți vedea un program care vă va face să nu vă credeți ochilor ! Puteți invita la dans cele mai frumoase femei ale lumii, în sala de cristal, acompaniați de o orchestră special adusă din Senegal !

Atenție ! La stadionul Babel are loc finala de box dintre Wilson și Jefferson pentru centura de campion al Statelor Unite ! Un eveniment epocal ! Tot acolo puteți urmări și meciul de fotbal S.U.A. — Canada !

Atenție ! Rețineți : de 1 martie să nu vă faceți alt program. Să nu vă îmbătați, să nu vă fure somnul : Babelul vă așteaptă !

Afișele menținură într-o stare de excitație permanentă uriașul oraș, oamenii luau cu asalt casele de bilete, în dreptul cărora izbucneau exclamații de furie :

— Ticăloșii, bine-au mai piperat prețurile !

— Fallon e un nesătul, o să i se rupă buzunarele de atîta bănet !

— Monstrul de osînză fură dolarii din buzunarul sărmanului cetățean de rînd !

— Banditii ! Nu le ajunge cît au !

Înjurau, scrîșneau din dinți, dar plăteau, pentru că nimeni nu voia să rămînă mai prejos.

Întîi martie cădea într-o zi de sîmbătă.

Era zi de leafă, bancnotele foșneau prin buzunare. Reprezentațiile începeau toate la orele 21, dar la orele 19 la cele patru intrări ale Babelului se adunaseră atîtea mașini încît se bloca circulația. Mașinile Ford de mic litraj stăteau cu miile, dar nici limuzinele de lux nu puteau trece mai departe. Agenții de circulație erau neputincioși.

La etajul 20 al Babelului, pe cele patru laturi străluceau transperantele electrice cu avertizarea :

— „Atenție ! Nu vă îmbulziți ! Țineți mașinile departe de accesul spre lifturi !"

Cei veniți pe jos erau avantajați. Ei se apropiară cu ușurință de intrările spre lifturi.

Pompierii chemați în mare grabă găsiră soluția salvatoare pentru a dizloca aglomerarea din fața străzii 155 și a Pieții St. Nicholas. Îndreptară tulumbele către mulțime și strigară în gura mare :

— Dacă nu lăsați liberă intrarea, vă vom trata cu un duș rece ca gheața.

Mulțimea se sperie.

— O baie, acum, în martie ? Nu... nu. N-avem nevoie.

— Mulțumim ! Ne-am spălat acasă !

O jumătate de oră mai tîrziu spațiul se eliberase, iar oamenii se îndreptară disciplinați spre intrări.

Ascensoarele hămesite înghițeau zeci de persoane deodată. Cabinele rapide goneau cu o viteză ametitoare, ușile mari se deschideau la etajul 22, își lăsau pasagerii în holul Varieteului, apoi zburau la 125, acolo îi plasau în sala de Cinematograf Babel, apoi urcau mai departe, la 192, la Operă, unde ascensorul se golea din nou și în cele din urmă la 230, la Stadion. Ascensoarele porneau

cîte unul la două minute, înțesate pînă la refuz, mai tîrziu au fost puse în funcțiune și cele de marfă, pentru că cele de persoane, singure nu erau suficiente.

Liftierii cu șepci albastre se purtau cu oamenii ca și cum ar așeza monezile în fișicuri :

— Unu... doi... trei... cincisprezece... douăzeci... Să mergem... Decolarea !...

Cele patru săli de agrement găzduiră 180 000 de suflete. Era prezentă o lume. Muncitori, fermieri sosiți de la mari depărtări, funcționari, marinari, comercianți, militari, financiari.

Din Broadway, Manhattan, Bronx, Haarlem, Queens, Brooklyn, Jersey, Marsonia : din întregul New York.

Fuseseră reținute bilete pentru San Francisco, Chicago, Baltimore, Boston, Philadelphia, Pittsburgh, Detroit, Washington, New Orleans, Cleveland, Los Angeles, pentru Texas, ca și pentru Dakota, Oregon, Virginia.

Veniseră însă spectatori și din Cuba și Mexic, din întreaga Americă Centrală și de Sud, pe calea aerului, din Hawai ; cu navele rapide și cu zeppelinul, din Europa, Africa, Asia și Australia.

Ascensorul îi transportă pe președintele S.U.A., pe vicepreședinte, pe miniștri, pe membrii Senatului și ai Congresului, pe tipii încrezuți de la municipalitate și de la Tammany Hall, pe primarul general Smith însoțit de cele patru fiice ale sale, pe inginerii, șefii de echipă, muncitorii BB-ului, pe Fallon, pe Weeb și pe Walter, generali, diplomați, amirali, milionari, ingineri, proiectanți, antreprenori, arhitecți, artiști și femei, băieți și fete, moșnegi și matroane, bolnavi și sănătoși : pe toată lumea.

180 000 de oameni !... Un eșantion al Universului...

Toate ferestrele erau scăldate într-o lumină orbitoare. De la primul etaj pînă la etajul 240, becurile erau aprinse în încăperile care dădeau spre stradă, pentru că magnificul triumf al construcției se cuvenea a fi cinstit cu strălucire și lumină.

Babelul părea incandescent. Privit de departe aducea cu un colos în flăcări. Ca și cum palatul de cristal ar fi

părăsit cartea cu povești și ar fi poposit în Manhattan, pentru a-i fermeca, pentru a-i ului pe oameni...

Stadionul Babel avea o capacitate de o sută de mii de locuri. Uriașul lăcaș se construise între etajele 230—235, în formă de amfiteatru. În mijloc elipsoidul grandios al terenului, iar jur-împrejur scări, pînă la o înălțime de cinci etaje. Stadionul era proiectat să găzduiască meciuri de fotbal, concursuri de ciclism, întreceri atletice și meciuri de box. Pentru seara de inaugurare fuseseră angajate reprezentativele Canadei și S.U.A. După meciul de fotbal campionul de culoare Tom Wilson se va urca pe ring pentru a-l înfrunta pe Jefferson Allan, campionul alb, pe care anul trecut la Chicago îl făcuse knock-out în repriza a 12-a.

Revanșa era așteptată cu mult interes, toată lumea fiind convinsă că Jefferson îl va întrece de astă dată pe boxerul negru. Ambii combatanți aveau cîte o partidă masivă de susținători : pariurile ajunseseră la milioane de dolari.

Pe scările amfiteatrului oamenii erau înghesuiți ca sardelele. Și nu era deloc un public distins și stilat... Nu. O sută de mii de oameni cuprinși de patima jocului, dezlănțuiți, țipînd, cu ochii injectați, gata să sară la bătaie, să scoată pistolul sau cuțitul. O mulțime cuprinsă de frenezie...

Suporterii nemiloși ai competițiilor sportive...

Partida dintre selecționatele S.U.A. și Canadei avu o desfășurare scandaloasă : echipele jucau într-un ritm infernal, faulturile, henturile, loviturile de pedeapsă se țineau lanț, publicul înfuriat voia să pătrundă în teren pentru a-l linșa pe arbitru. Cînd atmosfera deveni prea înfierbîntată, răsăriră brusc din gazon niște balustrade din fier, de un metru și jumătate înălțime, iar sus, pe tavanul arenei apăru o avertizare scrisă cu becuri roșii :

„Atenție, spectatori ! Nu produceți scandal, pentru că vă veți pomeni cu un duș venit de sus ! În astfel de ocazii, baia este neplăcută ! Rugăm pe toată lumea să stea locului liniștită !"

Într-una dintre nișele tavanului se putea zări o țeavă de tun, cu gura îndreptată spre public.

Gălăgia încetă brusc, apoi un val de rîsete străbătu publicul care se îngrămădise pe scări :

— E o idee formidabilă !

— Un duș deasupra stadionului !

— Un torent de apă prăvălit peste noi !

— Dacă mai scot un cuvînt, mă pomenesc cu un duș rece !

—Mai bine să-mi țin gura !

După vacarmul din primele momente atmosfera se mai însenină ; jocul luă și el o întorsătură mai liniștită. Superioritatea canadienilor reieși încă din minutul 20. Evoluau cu o tehnică mai bine pusă la punct, practicau un joc în manieră englezească, pase rapide, lungi, de pe o parte pe alta a terenului. La pauză scorul era 1-1, dar cei care țineau cu roș-albaștri erau abătuți văzînd că echipa S.U.A. nu va putea face față ritmului impus de canadieni.

Pe scările amfiteatrului, bufete mobile plasate cu ingeniozitate îi îmbiau pe cei cărora le era foame și sete. Toată lumea își stingea năduful cu berea de 2%, ori cu sifon, sirop ori altă băutură răcoritoare. Poliția, dînd dovada unei prevederi pline de înțelepciune, interzisese vînzarea băuturilor alcoolice pe stadion. Publicului îi plăcea priveliștea. Oamenii remarcau cu satisfacție :

— Asta e un teren pe cinste !

— E curat, e luminat, vizibilitatea e garantată de pretutindeni !

— E splendid ! Un teren de fotbal acoperit !

— Nu mai trebuie să ne temem de ploaie ori de furtună !

— Și nici de ger ! Se poate folosi și iarna !

În repriza a doua canadienii, mai experimentați, dominară fără drept de apel, obligînd echipa S.U.A. să rămînă mai tot timpul în propria jumătate de teren, mai înscriseseră încă 3 goluri. Scor final : 4-1 pentru Canada. Cei care pariaseră pe victoria americanilor erau dezolați. La un moment dat, izbucni totuși scandalul, pentru că arbitrul nu acordase un gol marcat în poarta canadienilor. Pumnii și măciucile improvizate se înălțară în aer, mai mulți indivizi încercară să sară în teren, pen-

tru a-l învăța minte pe arbitru, dar o inscripție avertizoare se aprinse din nou pe tavan și toată lumea își reocupă spășită locurile.

După terminarea meciului, personalul, mobil și eficace, înălță pe o estradă de proporții considerabile un ring delimitînd cu frînghii groase spațiul pentru partida de box.

Un ropot de aplauze salută intrarea celebrului Jefferson Allan. Era unul dintre favoriții New York-ului și nimeni nu se putea împăca cu gîndul că Wilson, negrul din Alabama, cu o putere de taur, îl doborîse fără drept de apel, cu un an în urmă. Jefferson era un tînăr cu o statură impecabilă, mușchii îi ieșeau în relief pe sub pielea brațelor, pieptului și pe spatele-i lat, părul lui blond și cîrlionțat era pieptănat în sus, iar obrazul de fecioară, alb ca laptele, îi era urîțit doar de o ureche tăiată și de o cicatrice roșie strălucind pe nas, amintiri amîndouă ale unor întîlniri memorabile. Campionul mulțumi pentru ovații cu zîmbetul pe buze. Fu întîmpinat de strigătele celor de pe scări :

— Să-l bați, Jeff, să nu te lași !

— Doboară-l pe negru !

Wilson, boxerul de culoare, fu primit și el cu urale. Pe stadion se aflau mulți negri și metiși care rîvneau cu ardoare victoria confratelui lor de rasă ori culoare. Wilson era întruchiparea însăși o forței. Era cu un cap mai înalt decît Jefferson, mai lat în umeri, cu niște pumni ca baroasele, în stare să trimită la podea chiar și pe cei mai puternici adversari.

Mulțimea era nerăbdătoare.

— *Go on !* *

— Haideți !

— Ce mai așteaptă ?

— Jeff, achită-ți datoria !

În fine, apăru și arbitrul. După ce își puseră mănușile uriașe, cei doi combatanți se urcară în ring și se auzi fluierul. Jefferson și Wilson se postară față în față. Contractul prevedea zece reprize a cîte 5 minute, cu cîte

* Dați-i drumul (engl. în orig.)

o pauză de două minute. Victoria se putea obține doar prin knock-out, cea la puncte era exclusă.

Negrul trecu imediat la un atac furibund, dar Jefferson se apăra liniștit și meticulos, apoi trecu brusc la atac și, cu o fentă splendidă, îl lovi în plex pe Wilson, care se dezechilibră.

— Bravo, băiete, bună treabă !

— Dă-i fără milă !

— Tot așa mai departe !

Uralele îl încurajară pe Jeff care trecu la atac, din ce în ce mai încrezător, dar o lovitură în regiunea inimii îl făcu să se clatine. Wilson vru să profite de avantaj, dar arbitrul anunță sfîrșitul reprizei și adversarii se așezară pentru odihnă.

Cea de-a doua repriză fu mai degrabă una de tatonare. În repriza a treia însă încleștarea fu amarnică. Negrul din Alabama izbea cu pumnii ca niște ciocane, loviturile puternice se prăvăleau una după alta și, luat o dată prin surprindere, adversarul său căzu la podea. O rumoare puternică străbătu asistența, toată lumea sări ațițată în picioare, dar Jefferson se ridică după două secunde și-l altoi cu o lovitură grozavă pe Wilson.

— Ura ! Bravo ! Formidabil !

— Bine i-ai făcut, Jeff !

— Ai grijă să nu obosești !

Publicul era în extaz, întreaga arenă urmărea, ca un singur om, întîlnirea.

Zarva creștea cu fiece repriză, încurajările se țineau lanț, izbucnirea încăierării părea iminentă și în tavan apăru din nou avertismentul care-i mai potoli pe oameni, cu atît mai mult cu cît peste o parte dintre cei așezați în rîndul 71, acolo unde unii se scărmănau deja, căzu, ca o mostră a ceea ce ar fi putut să se întîmple, o ploaie slabă.

După repriza a șaptea meciul deveni și mai impetuos. Partenerii se străduiau din răsputeri să obțină knock-out-ul, dar superioritatea lui Wilson, dotat cu un fizic mai puternic, ieșea tot mai mult în evidență. Jefferson fusese expediat de trei ori la podea și se scula cu tot mai mare greutate, o dată după ce arbitrul îl numărase pînă la nouă. Negrul încasă și el cîteva lovituri în plex, în

inimă, în gură, îi curgea sîngele dintr-o ureche, dar reușea totuși să se mențină pe picioare. Toată lumea era încredințată de victoria lui Wilson, nimeni nu-i mai dădea șanse lui Jefferson, care se tîra doborît de oboseală prin ring. La începutul reprizei a noua, Wilson îl lovi năprasnic în umărul stîng, Jefferson căzu ca un sac pe dușumea. A fost o lovitură sigură, și Wilson coborî garda fiind convins că adversarul nu se va mai scula. Publicul era consternat. Peste arenă se așternu o tăcere glacială, nu se auzea decît vocea ascuțită a arbitrului care număra :

— Unu... doi... trei... patru...

Cînd numărătoarea ajunse la 8, Jefferson deschise ochii. La 9 se mișcă. La 10 era sculat în picioare și mai înainte ca Wilson, surprins, să-și poată relua poziția de apărare, îi aplică o lovitură năprasnică în bărbie. Era un upercut periculos, care putea decide soarta unui meci de box.

Trupul mătăhălos al negrului se prăbuși la podea.

Arbitrul începu să numere în liniștea de gheață :

— Unu... doi... trei... patru...

O sută de mii de oameni așteptau cu răsuflarea tăiată.

Se auzi, surd, și numărul zece... Tom Wilson rămase la podea.

Uralele dezlănțuite răsunau pînă la ceruri. Stadionul jubila, era în delir.

Crainicii-reporteri urlau extaziați în microfoane.

— Jefferson a învins prin knock-out !

Învingătorul privea tîmp, cu ochii împăienjeniți, spre Wilson, care zăcea în fața lui, apoi spre publicul care-l ovaționa frenetic. Apoi, totul se întunecă în jurul lui și se prăbuși leșinat. Patru medici veniră în grabă, îl înconjurară pe boxerul care-și pierduse cunoștința, îi ascultară inima, apoi îl așezară pe o targă. Oamenii salvării scoaseră trupurile masacrate cărîndu-le înspre adîncurile clădirii.

Jefferson încasă 150 000 de dolari și se alese cu o fractură a umărului stîng. Wilson, fiind cel învins, fu nevoit să se mulțumească cu 75 000 de dolari și cu frac-

tura maxilarului. Jefferson îi luase titlul de campion al Americii.

La ora unu și jumătate după miezul nopții, stadionul era pustiu.

Hollywood-ul luă parte la deschiderea Cinematografului Babel cu o superproducție. Într-un cadru fabulos, era evocată întreaga istorie a Americii de la Cristofor Columb pînă la *Babel Building*. Printre interpreți se numărau cele mai faimoase vedete. Evoluau pe ecran mulțimi de cîteva zeci de suflete și filmul nu ducea lipsă de umorul și sentimentalismul obligatorii. Spectatorul revăzu meciuri de box, de rugby, încăierări, spargeri, greve, răpiri, pe Washington, pe Abraham Lincoln, războiul civil, apoi Flandra, unde ostașii americani luptaseră împotriva germanilor în primul război mondial, munți și preerii. Vestul sălbatic, parcul Yellowstone, mine, cîmpuri petrolifere, orașul Detroit cu uzinele Ford, cetățile oțelului de la Pittsburgh și Betlehem, marile metropole, minunatele ferme ale Sudului și paradisul californian. Nu lipsea nici oceanul cu monștrii navali de cîte 60 sau 70 de mii de tone, pe urmă avioanele, dirijabilele, tancurile, armata și marina militară. Spectatorul avea ocazia să vadă toate celebritățile Americii : pe președinte împreună cu actorii în vogă, cu politicienii, cu sportivii cu renume, artiștii, scriitorii, pe Fallon, pe inginerii care construiau Babelul, pe Consuela, în cele din urmă era prezentat însuși Babelul pornind din subsolurile sale așezate la mare adîncime și pînă la etajul 243, cu armăturile schelelor încă neracordate. Finalul era alegoric, cuprinzînd Statuia Libertății și Babelul cu toate cele 500 de etaje.

„America" era o operă grandioasă, toată lumea era încîntată de proporțiile gigantice ale filmului, de originalitatea sa. Se simțiră cu toții deosebit de mîndri revăzînd — pe pînză — măreția și gloria Statelor Unite.

Și, în timp ce între etajele 230-235 fotbaliștii celor două state nord-americane se luptau pentru întîietate iar Jefferson și Wilson pentru titlul de campion și la etajul 125 se proiecta istoria Americii, mai jos, la etajele

22-25 o mie de fete tinere cu pielea albă îi țineau pe jăratic pe privitori. Sălile somptuoase ale Varieteului Babel străluceau de-ți luau ochii. Se afla și aici o puzderie de lume. Varieteul fusese destinat celor avuți, taxa de intrare, mîncarea și băutura erau nemaipomenit de scumpe, așa încît pînă și cei mai cărpănoși clienți fuseseră ușurați de cel puțin 500 de dolari.

Varieteul era opera lui Jimmy, proiectele fuseseră elaborate tot de el, la vremea lor, împreună cu Weber. Spațiul era împărțit în trei sectoare. Din holul placat cu marmură, spectatorul intra într-o uriașă sală, unde se putea așeza la unele din mesele de la parter sau urca scările spre loje.

Varieteul fu inaugurat cu spectacolul intitulat *Miss New York*.

Revista, compusă din zece tablouri, avea ca subiect viața femeii newyorkeze. În fiecare tablou apăreau frumuseți celebre, stele la modă, în toaletele strălucind orbitor. Cel mai modest număr de balet avea două sute de interprete, cel mai grandios o mie. Ochiul nu mai prididea să se uite ; fiece trup era armonios, bine proporționat, picioarele,brațele, gleznele, chipurile, toate erau de o frumusețe perfectă.

Dorința ardea în ochii spectatorilor.

— Dumnezeiesc ! Minunat !

— Superb !

— *Cunning girls !* *

— Una mai frumoasă ca alta !

Se succedară, într-un vîrtej amețitor, multicolore tablouri coregrafice ; în fiecare tablou se puteau vedea alte dansuri și costume ; protagonistele erau îmbrăcate în fantezii de mătase împodobite cu pietre prețioase. Toaletele interpretelor fuseseră concepute de cei mai renumiți creatori de modă de la Paris.

Lumea nu mai avusese prilejul să vadă un asemenea lux nemăsurat ; Miss Dora Land, de pildă, cea care cîștigase concursul de frumusețe din anul precedent, apăru goală toată, avînd doar în jurul șoldurilor o centură îm-

* Șmechere fete (engl. în orig.)

pletită din rubine iar pe mugurii sînilor două rubine mari. Aducea cu o zeitate păgînă. Miss Gloria Taylor, adorata primadonă a Majestic-ului, intră în scenă într-un costum confecționat din pene de canar. Mii și mii de biete păsărele plătiseră cu penajul lor efectul acestei intrări. Clara Osborne de la Teatrul Apollo purta o rochie din mătase de o sută de culori. Era compusă din o sută de culori diferite, strălucind toate, încît te dureau ochii la vederea lor. Materialul — un veritabil poem în mătase — fusese țesut special pentru ea la Lyon. Fiecare actriță purta cîte un unicat : fantezii de briliante, rochii ușoare ca fulgul, mantii din pene de colibri ori de pasărea-paradisului, sau, cel puțin, o pălărie sau un pantof extravagant.

Publicul se topea de plăcere. Pînă și bogătașii deprinși cu atracții rafinate rămaseră cu gurile căscate la vederea luxului fantezist și exorbitant. Fiecare număr a trebuit repetat, spectatorii nu se puteau sătura de cele văzute.

Cînd spectacolul luă sfîrșit, publicul fermecat, amețit de parfumuri, de aroma trupurilor, trecu în *dancing-bar*, unde îi așteptau alte surprize. Sala era toată din cristal, o încăpere netedă și strălucitoare. Dacă în decorațiunile teatrului de revistă se materializase admirația lui Jimmy pentru armonia și măsura Europei, atunci dincoace el dăduse frîu liber fanteziei sale debordante. Tavanul și pereții alcătuiau o mică prismă din sticlă, strălucind în mii de culori, dușumeaua era din sticla cea mai netedă, pe care era într-adevăr o încîntare să dansezi. Nu exista nici o piesă din metal ori din lemn. Tot astfel, nici un bec care să lumineze. Pereții, dușumeaua, tavanul luminau ele însele. La o apăsare de buton, barul de cristal era învăluit, pe rînd, în violet, albastru, galben, roșu sau verde.

— Fulminant !

— E o feerie !

Într-adevăr, era ceva cu totul ieșit din comun. Nimeni nu mai văzuse așa ceva. Mese și scaune din sticlă... Pereți luminiscenți... Și, pe deasupra, muzica...

Treizeci de senegalezi negri ca abanosul, în costumele din țara lor de baștină, purtînd cîte o coroană de pene pe cap și o centură mică din împletituri vegetale în jurul șoldurilor. Veniseră cu instrumentele lor primitive, a căror muzică fierbinte se armoniza cu sunetul tobei, al cinelului, al banjoului, al saxofonului și al viorii.

Șampania curgea în valuri, fracurile și toaletele de mătase se deprindeau într-un extaz sălbatic cu noul dans: stepul patagonez, avînd o coregrafie sălbatică și grotescă, preluată de la locuitorii Țării de Foc.

Negrii din Africa cîntau muzica indienilor din America de Sud, iar în ritmul ei dansau albii Americii de Nord...

În restaurantul de lîngă bar îi aștepta o altă surpriză.

O sală luminoasă, fastuoasă în care mesele puse îi îmbiau pe invitați. Nu-și făcu apariția nici un ospătar. Restaurantul nu dispunea de personal. Clientul se așeza la masă, unde găsea hîrtie și plic, își scria comanda, punea contravaloarea în plic, apoi depunea comanda într-o nișă îngustă. Restul se petrecea cu o iuteală neînchipuită. Aspiratorul pneumatic transporta plicul spre bucătărie. După cîteva minute dintr-o altă nișă, ascunsă, apărea o servantă automată care se oprea docilă, drept în fața mesei tale. Dacă domnul de la masa 144 dorea raci de apă dulce cu maioneză, atunci el găsea cu siguranță, sub clopotul de sticlă, felul de mîncare dorit. Apăsa pe un buton, aflat pe masă, și o clanță prinsă cu un lanț sărea îndată ; cu ea deschidea clopotul și se servea. Fiecare masă era prevăzută cu un alt tip de cheie. Defecțiunile, erorile erau imposibile.

Oamenii se priveau cu uimire. Nici în vis nu-și imaginaseră un mod de servire atît de ingenios și de simplu. Era una din ideile lui Jimmy, care studiase, în acest scop, timp de șase luni metodele automate de servire și, în cele din urmă, pusese la punct cea mai eficientă rezolvare.

Clienții băură pe cinste în restaurant și la bar. Toată lumea era bine dispusă, pusă pe glume, bucurîndu-se de succesul Babelului, golindu-și buzunarele fără reticențe.

La ora 6 dimineața plecă și ultimul dintre clienți, pe patru cărări, bineînțeles.

Potrivit calculelor riguros exacte, un număr de 11 328 de oameni își petrecuseră noaptea de 1 martie în bar, la teatrul de revistă și la restaurant. Încasările întreceau suma de 9 milioane de dolari...

Cea mai mare senzație o constituia, totuși, sala Operei.

Teatrul de operă, cu o sală unică în felul ei, fusese construit de către Feodor Smirnov, un arhitect din Moscova, care inoculă în betonul arid toată căldura arhitecturii noi din Rusia. Wolf Weber nu lăsase decît niște schițe referitoare la teatrul de operă și, cînd se trecu la execuție, consiliul de ingineri nu reuși deloc să se descurce cu schițele moștenite. Luni de zile nimeni nu îndrăzni să se apuce de construirea Operei, pînă cînd, într-o dimineață, își făcu apariția în fața lui Fallon un tînăr cu obrazul palid, purtînd părul lung și pieptănat pe spate.

— Sînt Feodor Smirnov, arhitect din Moscova. Am venit să construiesc teatrul de operă.

Fallon era cît p-aci să-l dea afară cu brutalitate, dar se abținu, îl cîntări din ochi și decise să-și amîne gestul.

Individul venise tocmai de la Moscova pentru a-și oferi serviciile... Își aminti brusc că primise recent o telegramă prin care un oarecare Smirnov îl informase că citise într-o revistă de specialitate despre impasul în care se afla construcția Operei. Menționase că, dacă i s-ar oferi prilejul, ar accepta lucrarea.

Hm... ciudat, iată-l acum pe rus aici, în fața lui, deși nici prin gînd nu-i trecuse să-i răspundă la telegramă... Își aduse brusc aminte că auzise cîte ceva despre formidabila artă a rușilor... Și la urma urmei, privindu-l pe individ, i se păru că din toată făptura sa emană cîte ceva din optimismul nețărmurit al lui Weber.

— Spune-mi, pe scurt, ce dorești — zise Fallon, întorcîndu-se spre Smirnov.

— Domnule, arhitecții dumitale sînt fie incompetenți, fie lași. Din punct de vedere profesional, nici unul dintre ei nu este un artist. Weber a fost un geniu ; am studiat schițele Operei și m-am edificat asupra intențiilor sale.

— Deci dumneata susții că ai putea construi Opera — mormăi financiarul.

— Dați-mi timp, oameni și materiale. Peste zece luni, la 1 martie deci, vom inaugura cel mai mare teatru de operă din lume.

Milionarul examină încă o dată fruntea înaltă a rusului, chipul său lunguieț, apoi dădu din cap a încuviințare.

Astfel se decise soarta Operei. Smirnov se apucă îndată de lucru. Teatrul fu amplasat între etajele 192-200. Proiectă un fagure gigantic cu o înălțime de 32 de metri, al cărui portal urma să fie ancorat, la nivelul superior, de etajul 200, iar la nivelul inferior de etajul 191. Baza fagurelui era scena, în jurul ei, dispuse circular, se înălțau lojele, cercurile îngustîndu-se spre înălțime. Se prevedeau nouă rînduri de loje una peste alta. Galeriile, parterul, stalurile, balcoanele lipseau. Rîndul de loje din partea inferioară forma un inel uriaș și atotcuprinzător ; cel de sus un mic cerc.

Rusul înălță mai întîi scheletul de beton, care semăna cu o colivie uriașă de formă conică. Apoi umplu spațiile goale cu beton și consolidă construcția. Restul veni parcă de la sine mai ușor. Clădi lojele, coridoarele circulare, puțurile pentru ascensoare, holurile. Pe pereți concepu decorațiuni cubiste și constructiviste, în același timp fantastice și totuși nemaipomenit de armonioase. Găsi o rezolvare genială pe baza schițelor lui Wolf, respectînd stilul acestuia ; aduse o contribuție personală numai în ornamentație, unde dădu frîu liber propriei sale viziuni artistice.

Scena constituia un obiect de studiu aparte. În adîncimea ei exista un singur cerc imens, în rest nimic. Noul stil al artei teatrale înlătură decorurile inutile și false, preconizînd contopirea scenei cu sala pentru a instaura un raport nemijlocit sub raport psihic și fizic. Orchestra se va dispune în jurul cercului scenei, actorii vor veni în scenă din adîncuri, cu liftul. Acustica va fi perfectă, cel mai neînsemnat piano se va auzi curat pînă la etajul al IX-lea. Cu această construcție, Smirnov dobîndi peste noapte o faimă considerabilă. Gazetele îl acaparară, reporterii consacrîndu-i nenumărate articole. Chipul său

era prezent, cu fizionomia sa hieratică, pe pagina întîi a mai tuturor gazetelor. În schimb, rusul ura festivitățile, ceremoniile și nu primea nici un gazetar : reporterii fură nevoiți să obțină datele sale biografice direct de la ambasada sovietică.

— Feodor Ivanovici Smirnov, 32 de ani, necăsătorit ; născut la Taşkent, în Uzbekistan ; a studiat la Politehnica din Moscova. Tatăl său este rus, maică-sa tătăroaică.

Acestea fură toate informațiile. Se mai pomeni de construirea unei băi din sticlă la Kiev, a unui teatru din beton la Moscova, care devenise una din capodoperele arhitecturii moderne. În țara sa este considerat un arhitect cu renume.

Nu peste multă vreme își făcu apariția și o altă celebritate : Joe Patkinson, compozitorul „Simfoniei Americane". Omul, în vîrstă de 42 de ani, sosi în Est venind de la Los Angeles, după ce-și cîștigase pîinea în felurite chipuri : fusese cowboy, muncitor într-o uzină, negustor ambulant, zilier, maşinist într-un teatru, pînă cînd, din centii strînși cu rîvnă, reușise să pună deoparte suma necesară pentru a se înscrie la Conservatorul din Boston, unde simțul muzical al tînărului fu remarcat de către unul din profesori. Acesta nu se lăsă pînă nu-i obținu o bursă cu care-l trimise în Europa. Patkinson studie vreme de trei ani de zile la Milano, la Viena și la Dresda, pe urmă, cînd se întoarse în țară, se dedică cu desăvîrșire adevăratei sale vocații : compoziția. Serile cînta în mici cafenele iar noaptea lucra, în sordide camere cu chirie, la înfăptuirea unicului său vis : Simfonia Americană. Intuind spiritul epocii sale compuse o simfonie pe de-a-ntregul în acord cu aceasta. De fapt, nu se putea vorbi de o simfonie compusă după canoanele clasice europene ; Joe Patkinson reușise să condenseze într-un poem simfonic în trei părți întreaga istorie a Americii. Lucrase la ea timp de doi ani. Cînd o încheie, obținu cu ajutorul fostului său profesor ca Filarmonica din Boston să organizeze o audiție a lucrării în fața unei adunări de specialiști. Simfonia Americană suferi un fiasco total. Isteții rafinați nu se simțeau atrași de motivele sirenelor de uzină, de jazz, nici de sunetul claxoanelor de automobil, de ritmul sacadat al roților de tren, de toate cele-

lalte noutăți. Îl declarară pe Joe Patkinson nebun de legat. Compozitorul, cu obrazul brăzdat de riduri, chel și știrb, se întoarse în cafenele, pentru a cînta charleston și step, pe placul onoratului public consumator.

Cînd auzise vorbindu-se despre noua Operă, Patkinson îl căutase pe Fallon, spunîndu-i că ar dori ca localul să fie inaugurat cu Simfonia Americană. Milionarul nu se pricepea la muzică, dar îi făcea plăcere ideea ca minunea americană să fie inaugurată cu o operă muzicală emanată de pămîntul american.

— Caută-l pe Smirnov — îi spuse —, e un om cu idei moderne, stai de vorbă cu el.

Rusul era într-adevăr un artist. A înțeles pe deplin grandoarea lucrării; Simfonia Americană era un imn dedicat noului ev, demn de măreția Babelului.

Restul decurse firesc. Avînd această șansă, Patkinson fu descoperit. Anonimul de ieri deveni, grație conștiinței yankee grandomane, o mîndrie a națiunii.

La 1 martie, seara la ora 21,45 se făcu întuneric în sala fagurelui. O mie de interpreți s-au așezat în jurul cercului.

O mie de interpreți...

Era o orchestră, în toată puterea cuvîntului.

Fără dirijor. Orchestra formată din o mie de interpreți funcționa cu o precizie de automat.

La ora 21,50 un bec roșu-incandescent se aprinse în mijlocul cercului. Era semnalul de începere. În clipa următoare se făcură auzite instrumentele.

Istoria Americii.

Se începu cu un andante. Viorile și violoncelele executau melodii minunate: răsuna muzica voluptuoasă a cîmpiilor: freamătul pădurilor tainice vuia acolo în mijlocul fagurelui, umplîndu-i fiecare colțișor.

Pe urmă intrară pe neașteptate suflătorii și instrumentele de percuție. Sună cornul, tobe cu sunet ciudat bubuiau într-un crescendo puternic; apoi andantele de adineaori se transformă într-un piano, rămînînd doar un fundal sonor pe cale să se stingă. Melodia era preluată de allegro-uri plăcute la auz: băștinași indieni dansau în lumina soarelui, veseli încă, senini, omul alb se afla

încă departe. Deodată, un sunet străin se auzi gemînd în orchestră, din ceruri se probozea o teamă ancestrală, exprimată printr-o dizarmonie sălbatică : sosea Cristofor Columb, omul alb. Se auzea acum andantele-religioso, se înălța rugăciunea, către zeul albilor, cînt de slavă și mulțumire pentru că-i ajutase pe spanioli să treacă apa cea mare, călăuzindu-le vasul spre uscat. Din acest moment orchestra transforma melodia într-o adevărată cacofonie, cornurile și bombardoanele vîjîiau, oboiul țipa, clarinetul țiuia, toba mare vuia : indienii, înfricoșați, se refugiau. Apoi o armă de foc lătră, un țipăt năvăli ascuțit, o mie de instrumente intrau la unison și din acest vacarm haotic răsărea, deslușindu-se din ce în ce mai puternic răsunetul imnului de victorie al oștii spaniole. Pe urmă, se lăsă liniștea. Din acordurile viorilor izbucnea un plînset de jale în maiestuoso, îngemănat cu motive indiene : băștinașii pierduseră cîmpul liber, pășunea, pădurea, rîurile lor minunate și munții albaștri : omul alb cucerise America. Se jelea copacul, se jelea floarea, pămîntul, apa, soarele, piatra, omul și vita, iar pe fundal vuietul oceanului tot mai încet, trecînd, în final, în piano pe de-a-ntregul ; apoi, peste toate, se-așternea tăcerea.

Becul roșu se-aprinse în mijlocul cercului, fagurele se lumină : prima parte luase sfîrșit. Oamenii rămaseră ca vrăjiți locului, apoi izbucniră aplauzele, mii și mii de palme ropoteau într-un extaz dezlănțuit. Instrumentiștii obosiți se ridicară în picioare.

— Patkinson ! Patkinson ! — un singur cuvînt, un strigăt umplea fagurele, apoi cercul se frînse la mijloc.

Prin deschizătură își făcu apariția compozitorul.

Stătea în mijlocul cercului uriaș, modest și stîngaci, obosit ; în inelul format de orchestră emoția îi alungă de pe obrazul ridat semnele bucuriei. Plîngea de fericire. Lacrimile îi curgeau pe obrazul ridat. În timpul pauzei publicul din fagure se îmbulzi pe culoare. Se porni, în șuvoi, critica.

— Patkinson e genial !

— A compus o muzică minunată !

— Pe de-a-ntregul originală.

— Ce părere aveți despre motivele indiene ?

Bineînțeles că se făcură auziți și conservatorii, pe lîngă alții plini de temeri cărora nu le fusese pe plac tenacitatea sfidătoare.

Discuții vehemente produseră în special orchestrația și măsura muzicii, întrucît Patkinson rupsese cu tradiția ; pînă și compozitorii cei mai moderni, cunoscuți la ora aceea, rămăseseră mult în urmă. Se spulberau formele clasice împreună cu legile arhitecturii muzicale, muzica nouă săgeta dintr-o extremă într-alta ; Patkinson nu căutase treceri line de la pianissimo la fortissimo și introdusese în partitură clopotul, sirena uzinei, claxonul, arma, mitraliera, țăcănitul mașinii cu aburi, fluieratul locomotivei, bătaia ciocanelor, sunetul trenului în goană, toate zgomotele vieții moderne — ceea ce constituia o culme a temerității.

Lumina roșie se aprinse din nou în mijlocul circului : începu a doua parte. Motive spaniole răzbăteau dincolo de cele indiene, monocorde ; la început mai puține, apoi din ce în ce mai multe. Mercenarii spanioli și aventurierii luară în posesiune întreaga Americă. După aceasta, în muzica spaniolă începu să se înfiltreze melodia olandeză, apoi ritmul englez, vesel, săltăreț, urmat de melodii ușoare franțuzești. Europa începu să împînzească America. Timp de un sfert de oră se înfruntară motivele spaniole, olandeze, englezești și franțuzești într-un haos nedeslușit ; se auzea limpede lupta crîncenă a sonurilor. Apoi, cu un crescendo ascuțit, melodia engleză le întrecu pe toate, dominînd de-aici încolo orchestra. Anglia, limba engleză, obiceiurile și morala sa invadau răspîndindu-se pe noul pămînt. Deodată se auziră sunetele cunoscute ale *Yankee Doodle*-ului *, apoi focuri de armă și salve de tun răsunară în forte-ul tunător compus din sunete de tobe, contrabași, violoncele, viori, viole, instrumente de percuție, suflători din lemn și alamă. George Washington își purta lupta pentru libertate, triumful fiind anunțat printr-un puternic glas de clopot. Apoi, solemnitatea fu întreruptă de un sunet tînguitor. În urma lui izbucni tamtamul Africii : ritmul ne-

* Cîntec foarte popular în timpul Războiului de independență (1775—1783)

grilor, pe care cei albi îi subjugau, îi biciuiau, îi jecmăneau fără milă. Din nou se auziră armele, tunetele, tobele bătînd darabana, vestind primejdia iar în urma lor bubuitul din bombardoane imita marşul bocancilor grei, trompetele sunau ascuţit, impunîndu-se în concertul zgomotelor : încleştarea dintre Nord şi Sud se dezlănţuise, Abraham Lincoln îi eliberează pe sclavii negri. Bătălia se încheia cu un marş triumfal, ritmul maiestuos al melodiei vestind întregii lumi : sclavia era abolită, America devenise patria libertăţii !

În această atmosferă se încheia a doua parte.

Aplauzele răsunară cu o putere de tunet ; după cîteva minute de dezlănţuire Patkinson fu nevoit să apară din nou în interiorul orchestrei.

În partea a treia geniul compozitorului se desfăşura în toată amploarea sa. Ceea ce urmă fu de fapt portretul muzical al Americii contemporane, un adevărat poem eroic închinat muncii.

Se începu cu un glas de sirenă, cel al uzinei, care zbîrnîia ascuţit, urmat de altele, tot mai multe. În final răsunau nu mai puţin de cincizeci de sirene. Patkinson reuşi să le dea şi acestora un ritm al lor. Adunate laolaltă, executau un imn grandios şi înfricoşător de puternic.

Apoi tăcură, şi America îşi făcu auzite marile furnale, către care se tălăzuia întreaga lume. Muzica specifică fiecărei naţiuni, a fiecărui popor, a fiecărei rase se auzi la unison din toate părţile orchestrei.

Jazzul american, muzica veselă a cîmpoierilor englezi, marşul german, valsul austriac, melodiile săltăreţe italiene, glasul nesfîrşitelor stepe ruseşti, melancolia Balcanilor, ceardaşul maghiar, hora românească, graţia şi frivolitatea francezilor, hohotul de rîs al cehilor, posomoreala scandinavă, frenezia spaniolă, ritmul sacadat şi înăbuşit al Japoniei şi al Chinei, unisonul monoton al Indiei, misterul Africii, jalea indienilor, melancolia evreiască : era condensată muzica întregii lumi, pentru că Statele Unite nu aparţin englezilor, ci sînt un loc de adunare şi întîlnire al tuturor popoarelor de pe cele cinci continente. Din conglomeratul muzicii popoarelor se plămădea, se cristaliza, tot mai curată, mai ascuţită melo-

dia fierbinte a Marseillaisei, motivul muzicii popoarelor dispărură cu totul, întreaga orchestră executa în fortissimo cîntecul libertății compus de Rouget de Lisle.

Patkinson introduse aici o infuzie de sănătate. Un fluier de locomotivă țiuia îndelung și ascuțit, apoi începu să duduie sacadat trenul, pe urmă gîfîia mașina cu aburi, păcăni un dinam, se auziră scîrțîitul roților, loviturile înfundate ale ciocanelor, vîjîitul ferăstraielor, claxonul automobilelor, hîrîitul motoarelor, goana tramvaiului și a metroului, duruitul ascensorului ; lucrau toate mașinile și uneltele, la răstimpuri muzica se oprea pentru cîteva secunde și-n liniște se putea distinge sunetul dolarilor de aur. Concertul mecanic fu întrerupt de un acord brusc. Urmau cultivatorii pămîntului american. Se-auziră cîntecele fermierilor și ale cowboy-ilor, pe strune de vioară, într-un ritm de presto antrenant, tobele și instrumentele mecanice tălmăcind ropotul herghelliilor, al turmelor de vite, pe urmă întregul tablou se scufunda în lumina soarelui, prin unduirea argintie a harfelor. Marșul Babelului încheia a treia parte ca un cîntec de laudă adus izbînzii omului constructor. Era, de asemenea, o muzică deosebit de originală. Febrilă, încinsă, în prestissimo-ul cel mai puternic posibil, simbolizînd ritmul vertiginos al construcției Babelului. La încheierea marșului răsunară din nou sirenele, acum nu mai erau ritmice, apărînd în diferite octave, ci toate cele cincizeci sunau deodată într-un acord unic, infernal, nespus de lung. Sunetul ținu două minute fără oprire, apoi totul tăcu brusc, ca și cum ar fi fost tăiat cu o bardă uriașă...

Liniște. În adîncime, becul se înroși.

Simfonia Americii se încheiase.

Minute în șir nimeni nu se mișcă de pe scaun, oamenii rămaseseră pe locuri, încremeniți și năuci.

Apoi izbucni jerba de aplauze.

— Patkinson ! Patkinson !

Compozitorul apăru în rotondă, se înclină, bucuria îi juca de-acum pe obraz. Umerii obrajilor proeminenți, palizi de obicei, erau roșii acum, din pricina succesului.

În această seară se deschidea un nou capitol în istoria muzicii.

După marea sărbătoare a Babel Buildingului în zorii zilei următoare un factor poștal îl trezi din somn pe Fallon.

„Explozie de proporții incalculabile la mina de fier de la Pittsburgh. Toate galeriile surpate. Accident petrecut după încheierea lucrului. Opt morți. Mina este impracticabilă. Cer măsuri urgente. Directorul Jackson."

Fallon încerca să citească literele care-i jucau în fața ochilor. Reuși să îngaime doar atît :

— Nu mai avem oțel... Nu mai avem oțel.

Apoi, trupul masiv, gras, căzu inert pe podeaua rece de sticlă.

4

Catastrofa stîrni o uriașă senzație.

Accidente similare se întîmplau de fapt aproape în fiecare lună iar mina de fier de la Pittsburgh era una dintre cele mai mici. Dar era mina BB-ului... Oamenii dădeau apă la moară bănuielilor. Parcă Babelul s-ar clătina... O, nu era vorba de imensa clădire căreia Wolf Weber îi croise o temelie solidă, ci de afacerea Babel Building, de dolarii cărora Fallon, după cum se vede, uitase să le asigure surse trainice de regenerare.

Ancheta nu reuși să descopere nimic. Fără îndoială că era vorba de un atentat, ceea ce se constatase ; dar făptașul nu era de găsit. Cu toate eforturile, nu reușiseră să-l depisteze pe autorul exploziei de la mina Babel. Nimeni nu se prezentă pentru a prelua cele zece jumătăți de bancnote de o mie. Cadravul atentatorului se găsea și el printre cele opt trupuri sfîrtecate în așa hal încît nu li se mai putea reconstitui identitatea ; mandatarul misterios arsese în sobă jumătățile de bancnote rămase asupra lui. Acțiunea de identificare a cadavrelor dete greș iar cei zece mucitori arestați în mare grabă, considerați a fi suspecți, fură eliberați ; curînd, toată întîmplarea se cufundă într-o pîclă deasă.

Continuarea activității deveni practic cu neputință. Ingineri mineri și experții examinară galeriile cu minuțiozitate, apoi plecară dînd din cap a pagubă.

Va fi necesar cel puțin un an pentru remedierea defecțiunilor și repunerea în funcțiune a tuturor galeriilor...

Pe Fallon lovitura îl doborî, totuși nu renunță să mai spere. Mai avea în depozit oțel suficient pentru zece etaje ; va încerca să cumpere o altă mină, ori să achiziționeze minereu din altă parte, pe care să-l prelucreze în uzinele BB de la Pittsburgh. Se apucă, cu toată energia de care mai era în stare, să facă rost de fonduri. Uzinele Babel funcționau, localurile de distracție aduceau bani cu nemiluita, în schimb investițiile și cheltuielile de regie cereau zilnic sume imense. Închirie Varieteul unui consorțiu, se găsiră antreprenori și pentru stadion și sala de cinematograf ; opera și băile le reținu pentru sine. În acest mod reuși să facă rost de sume mai importante, dar tot îi mai trebuiau bani, mulți bani pentru că la etajul 250 liftul avea nevoie de o nouă centrală de forță pneumatică, nemaivorbind de faptul că rezervoarele de apă erau grozav de costisitoare. Apoi, la 15 martie soseau echipele de muncitori pentru a-și ridica leafa grozav de mare, ceea ce îi va înghiți din nou dolarii. Mai sînt și furnizorii care vor veni pe rînd, prezentîndu-și conturile neonorate în timp ce polițele ajung și ele la scadență.

Bani, deci, trebuie să obțină bani cu orice preț ! Nopți în șir nu închise ochii. Era mereu pe fugă, ducînd tratative, sudoarea îi curgea șiroaie, slăbise, carnea îi atîrna bugedă pe obraz.

Plecă în California, ca s-o abordeze pe Consuela, care trăia acolo, retrasă la ferma ei. Creola se izolase după moartea tatălui ei, nu mai voia să știe nimic despre lume, așa că nu luase parte nici măcar la festivitățile Babelului.

Consuela fu surprinsă de vizita milionarului, iar mirarea îi crescu și mai mult cînd omul gras se aplecă și-i sărută, curtenitor, mîna.

— Ce doriți, Mr. Fallon ? — întrebă ea cu vădit interes.

Financiarul ocoli la început problema, apoi, cu mare greutate, își spuse păsul :

— Am mare nevoie de bani, Miss Blocksohn.

Consuela izbucni cu vehemență.

— Lăsați-mă în pace ! Ați topit toate fondurile sărmanului meu tată, iar milioanele mele s-au dus și ele pe apa sîmbetei. Ne-ați prăpădit și marele palat Blocksohn. Ce mai vreți ? Toate fondurile noastre au fost înghițite de Babelul acela blestemat. Nu mai am bani, și, chiar de-aș avea, nu mai consimt să-i dau Babelului nici un dolar.

Fallon nu se lăsă. Deveni persuasiv. Începu să vorbească despre Babel, despre afacerea mănoasă, despre etajul 243 deja terminat, despre localurile cu un fast nemaivăzut. O roagă să-i mai dea bani, acum, pentru ultima oară, ca să poată termina centralele de forță de la etajul 250, apoi va slăbi ritmul ; va lucra mai lent, cu mai puțini muncitori, iar etajele inferioare vor amortiza cheltuielile de construcție ale celor superioare, în timp ce venitul obținut de pe urma marilor săli de distracții va aduce un profit curat. Îi vorbi meșteșugit, despre opera sa unică în lume, despre amintirea lui Wolf Weber, despre omagiul Americii, care i se cuvine ; acum cînd se încheiase jumătate din construcție, cînd urmează jumătatea mai ușoară, acțiunea nu se mai poate abandona.

Trecu sub tăcere încurcăturile financiare ale BB, apreciind că explozia din mină fusese doar un accident neînsemnat ; nu pomeni nici de criza de oțel care-l păștea. Totul fu descris în cele mai avantajoase culori, reușind mai întîi s-o amețească pe Consuela, pentru ca mai apoi s-o cîștige pe de-a-ntregul de partea lui. Minți cu nerușinare, iar atunci cînd descrise profiturile care se vor obține, deveni un veritabil orator... Era în stare de orice minciună, numai pentru a face rost de bani.

— Dar de unde să scot fonduri ?! — întrebă Consuela.

Ochii lui Fallon străluciră. Peștele se apropia de momeală. Încă puțin și va mușca.

— Trebuie să vindeți ferma, tot nu vă pricepeți s-o gospodăriți ca lumea. O femeie fără experiență este expusă bunului plac al lumii hrăpărețe. Pe urmă, viața la țară nu vi se potrivește. Cea mai frumoasă femeie a New York-ului se cuvine să strălucească acolo, în marea metropolă.

Făcu o pauză, savurînd efectul, apoi urmă, cu prudență :

— Aveți cîteva milioane depuse și la banca din Chicago : jumătate ați putea investi în Babel și tot ați mai dispune de o sumă apreciabilă de bani lichizi.

Consuela căzu pe gînduri. Ce-i drept, se plictisise de gospodărirea fermei și, mărturisind cinstit, îi era dor de New York. Se hotărî : își vinde ferma și-i încredințează banii lui Fallon. Grăsunul are dreptate, construcția nu se poate lăsa la jumătate. Dacă au început-o, se cuvine s-o și termine. Telegrafie la Chicago să i se vireze banii în casieria BB din New York și trecu la tratative cu Farmer Bank de la San Francisco pentru vînzarea fermei. Fallon mai adăstă pentru a pune la punct scriptele, apoi plecă îndărăt la New York, cu avionul.

Avea din nou fonduri. La 15 martie construcția se urni din nou. Uzina din Pittsburgh lucra însă sub capacitate, prelucrînd doar minereul ce se afla gata extras pe rampele minei.

Timp de o lună nu interveni nici un accident. Trecură la instalarea ascensorului, a centralei de forță și a rezervoarelor de apă care vor fi înglobate la etajul 250. Era o muncă grea necesitînd multă precizie, dar care reușî pe deplin ; amîndouă centralele funcționau impecabil. Fallon căuta cu asiduitate minereu. Mai întîi se gîndi să cumpere o mină, dar constată cu surprindere că nici una nu era de vînzare. Trustul le înghițise pe toate. Uzina siderurgică prelucră ultimele rezerve de minereu, apoi furnalele înghețară. Fu nevoit să concedieze muncitorii cu miile. Nu avea oțel ! Mai exista oțel disponibil pentru schelele a trei etaje, pe urmă totul se va împotmoli.

Plecă la Pittsburgh, trecu în revistă toate uzinele, dar primi peste tot același refuz politicos.

— Ne pare rău, Mr. Fallon, sîntem potopiți de comenzi, așa că regretăm, dar nu vă putem servi.

— Ceea ce ne cereți este imposibil, Mr. Fallon. Avem o comandă pentru poduri din partea statului, iar Mexicul ne solicită peste o mie de tone de oțel pentru zgîrie-norii care se construiesc acolo.

— Dacă am lucra fără încetare, un an întreg, ziua și noaptea, și tot nu v-am putea livra nimic acum, decît peste un an.

În birourile minelor de fier i se făcu o primire similară.

— Ne pare sincer rău, Mr. Fallon, dar avem un contract ferm cu uzinele de oțel, care și-au rezervat toate cantitățile de minereu extras pe mulți ani înainte. În asemenea condiții nu putem livra minereu altor solicitanți.

Peste tot, oriunde s-ar fi dus, trustul i se punea în cale. Trustul îl sufocă ! Trustul îl condamnă la pieire !

Simțea cum degetele de oțel îl strîng de beregată. De-abia acum înțelesese că avea de-a face cu indivizi mai puternici decît el ; trustul oțelului strîngea năvodul, din ce în ce mai mult.

Să facă rost de oțel cu orice preț, altfel se oprește construcția ! Îi veni o idee : să-l importe din Europa. Apoi își aminti că transportul pe calea ferată sau pe apă va mări costul materialului de cel puțin trei ori. Iar mîna lungă a trustului poate să răzbească și-n Europa.

— Bandiții ! Mă vor ucide — gemu în sinea lui cu deznădejde. Mă execută pentru a pune mîna pe Babel.

Îl informă pe Jimmy despre îngrozitoarea situație.

— Aduceți capital străin în Babel — l-a sfătuit arhitectul. Orice bancă ar contribui bucuros la reglarea conturilor BB. V-ar achita datoriile, v-ar face rost de oțel și treaba s-ar pune din nou pe roate.

Fallon nici nu voia să audă de așa ceva. Ținea cu înverșunare la ideea lui fixă.

— Nu, asta nu, în ruptul capului ! — urlă ca ieșit din minți.

A doua zi, bolnav și sfîrșit, îl vizită pe Weeb, președintele trustului oțelului, care îl primi afabil, cu un zîmbet mieros și îl servi cu havane scumpe, interesîndu-se de bunul mers al afacerilor.

— Cu ce ocazie pe la noi ? — întrebă președintele.

Weeb se prefăcea că nu știe nimic. Arboră o mină candidă de copilaș inocent.

— Am nevoie de minereu, zise Fallon, ostenit.

— Dar vă servim cu plăcere. De cîte tone aveți nevoie ?! Vi-l putem livra chiar mîine.

Fallon nu vru să-și creadă urechilor. Președintele trustului oțelului îi oferă minereu ? Atunci se poate continua construcția...

— Vă oferim un credit pe termen nelimitat, veți semna doar niște polițe. Puteți primi și bani, pentru a vă achita datoriile, trimiteți-mi chitanțele și le onorăm. Ne-am înțeles ?

Fallon încuviință cu apatie. De-acum îi era totuna, cu toate că, fără să poată preciza cum anume se va desfășura manevra inamicului, știa că amabilitatea președintelui ascunde o ticăloșie. Dar nu asta conta acum. Unicul său scop era ca Babelul să fie înălțat cît timp el se mai afla în viață, să apuce să vadă clădirea cu 500 de etaje terminată pînă la utimul etaj. Semnă polițele : nici una nu avea termen de scadență. Ceea ce însemna că oricînd i se poate pune sula în coaste. Simți că-l cuprinde un fior rece. Ce vrea de la el omul care-i zîmbește atît de drăgăstos ?...

În clipa în care Fallon ieși pe ușă Weeb puse mîna pe receptor și ceru legătura cu trustul sticlei. Walter aștepta nerăbdător. Președintele trustului oțelului strigă fericit în receptor :

— Fallon a acceptat toate condițiile noastre. Acum urmează restul. În curînd noi vom fi constructorii Babelului !

Își aprinse o havană, vîntul zburătăci fumul pe fereastră, îl purtă pînă departe, jos, lîngă Harlem River, pe malul căruia se va construi, de-acum pentru el, minunea lumii.

5

Coșurile fabricii din Pittsburgh fumegau din nou ; șiruri nesfîrșite de vagoane de marfă încărcate cu oțel soseau fără întrerupere la New York.

Pe etajele BB-ului se lucra asiduu. Deocamdată tot Armstrong era cel care dirija operațiile dar, încetul cu încetul, Smirnov trecuse pe primul plan. Primi condu-

cerea pătratului sudic ; Armstrong era nevoit să recurgă la serviciile rusului în cazul calculelor mai complicate. Se lucra în continuare tot după proiectele lui Wolf Weber, deşi nu mai aveau la dispoziţie fonduri nelimitate, aşa cum se obişnuiseră la începutul marii construcţii. În consecinţă se puse problema unei reorganizări a muncii. Smirnov concepu un plan, care, pus cu inteligenţă în aplicare, putea determina reducerea cu 10% a efectivului braţelor de muncă ; pe lîngă aceasta, proiectă un agregat ingenios care găurea, poliza, ciocănea şi tăia, efectuînd toate operaţiile deodată, înlocuind cu succes munca manuală a multor lucrători.

Weeb şi Walter vizitară în mai multe rînduri şantierul şi plecară foarte mulţumiţi. Cei doi preşedinţi se priviră cu subînţeles şi zîmbiră cu încîntare : numai ei ştiau de ce.

În iulie se înălţă schela etajului 275, în timp ce sub ea se amenaja interiorul etajului 270. Baza de aprovizionare se afla de-acum la etajul 250, sub ea viaţa se desfăşura normal, ca şi cum sus n-ar fi existat viermuiala unui imens şantier. Hotelul Babel se pregătea de mutare, i se prevăzuse spaţiul dintre 250 şi 260.

Firma Wanamacker îşi amenajă şi ea magazinele sale ; deschise cîte un supermagazin la cinci etaje diferite, în care puteai găsi de toate pentru toţi, de la guma de mestecat în valoare de 5 cenţi pînă la limuzinele de lux.

În fiecare sector al oraşului pe verticală se înfiinţară oficiile poştale, de telegraf, centralele telefonice.

Se deschiseră şi farmaciile, staţiile de salvare şi birourile poliţiei. Aflai pretutindeni magazine, sucursale ale asigurărilor, birouri de avocatură, cabinete ale medicilor ; agenţiile de toate soiurile împînziră etajele. Restaurantele, cinematografele, localurile şi micile saloane ofereau culoare peisajului citadin.

Se dădură în folosinţă şi locuinţele din BB. Erau apartamente luminoase şi confortabile cu cîte două, respectiv trei camere. Gospodinele aveau de ce se bucura : pereţii şi duşumelele erau de sticlă, aici nu se putea aşterne praful, nici gîndacii n-aveau cum se aciui ; iluminatul, apa curentă, caldă şi rece erau asigurate. Părinţii îşi puteau vedea de treaba lor, fără griji, ziua întreagă : copiii

se puteau lăsa, sub supraveghere, în căminele de zi. La fel nici hrana nu constituia o problemă ; se putea mînca, pe săturate, în restaurante, contra cîtorva cenți. A locui în Babel constituia o șansă fără pereche...

Una dintre atracțiile deosebite ale BB-ului erau băile. Numai apartamentele de lux erau dotate cu băi separate, pentru restul populației se amenajaseră băi comunale. Fiecare grupă de două sectoare ale orașului avea cîte o baie. O piscină, felurite bazine, șiruri întregi de săli pentru baie de aburi, o adevărată pădure de dușuri de toate soiurile, saloane de manichiură și coafură, ca și pentru masaje ; tot aici se puteau organiza concursuri de înot ori meciuri de polo pe apă. Nu lipseau nici ștrandurile. Trei dintre aceste băi erau terminate, celelalte două se vor construi după ce se vor încheia etajele superioare.

Ziua de 17 iulie fusese o mare sărbătoare a BB-ului. În această zi se inaugurară Catedrala catolică Babel și biserica anglicană, Babel Protestant Church.

Consuela participă și ea la festivități, ascultînd slujba cu evlavie, în al doilea rînd de bănci al bisericii catolice. După vînzarea fermei, se stabilise definitiv la New York, în apartamentul luxos de la etajul 155.

La terminarea ceremoniei se afla chiar în dreptul intrării : printr-o întîmplare rochia ei ușoară, din crêpe-de-Chine, se aprinse de la flacăra unei lumînări. Alarmați de țipetele femeii, oamenii sosiră în mare grabă s-o ajute, dar, între timp, primejdia se potolise, întrucît un tînăr înalt, palid și slab stinse flăcările astupîndu-le cu propria lui haină. Bărbatul în cămașă o strîngea acum cu putere în brațele sale ; pe urmă, o predă în mîinile unui medic sosit în mare grabă.

Oamenii Salvării chemați de urgență de la stația cea mai apropiată îi pansară rănile. Avea o ușoară arsură pe antebrațul drept ; dar, peste două săptămîni, pielea catifelată se va vindeca, nu va rămîne nici o cicatrice.

Consuela își reveni repede. O paralizase mai degrabă sperietura iar nu durerea ; cînd bărbatul chipeș și slab vru să plece, îl reținu.

— *Thank you,* îi spuse cu căldură și strînse cu mîna stîngă mîna bărbatului. Apoi adăugă încet : Dacă dum-

neata nu m-ai fi ajutat, s-ar fi putut întîmpla o nenorocire.

Bărbatul își îmbrăcă haina atinsă de flăcări și, scuzîndu-se, vru să se retragă.

— Vă rog, conduceți-mă la 155...

Adunarea de curioși se îndepărtă cu discreție. La brațul necunoscutului, Consuela porni spre ascensoare.

Omul se prezentă :

— Sînt Feodor Smirnov, unul dintre constructorii BB-ului...

Consuela îl privi cu surprindere.

— Cel care a construit Opera ? Mi-aduc aminte... figura dumitale mi se părea cunoscută. Din păcate, numai fotografia din ziare. N-am luat parte la spectacolul de inaugurare. Sînt în doliu.

Bărbatul notă cu modestie că meritul cel mare îi aparține lui Weber.

Ajunseră la 155.

— Te rog să intri pentru cîteva minute... Oricum, cu haina asta pîrlită nu poți ieși pe stradă... O să te invit să aștepți pînă ți se aduce altă haină.

Rusul o urmă cu supunere. De fapt, auzise multe zvonuri despre femeia asta ciudată. Muncitorii BB-ului mai discutau și azi, în șoaptă și pe la colțuri, despre misteriosul accident în care murise Weber, afurisind-o mereu pe femeia creolă și născocind tot felul de fantasmagorii pe seama ei.

Înainte de a lua loc în salonul mobilat cu gust și rafinament, Smirnov simți limpede cum conștiința și voința sa protestează alarmate împotriva șederii sale aici, în preajma femeii din a cărei privire emană spre el lumini ciudate, care te cheamă spre necunoscute depărtări. Rămase totuși, țintuit locului. Consuela conversa ușor, Smirnov răspundea cu jumătăți de cuvînt. Îi era ciudă pentru sfiala sa, își simțea gesturile stîngace și purtarea nelalocul ei, iar cu o astfel de stare deveni și mai puțin maleabil.

Un lacheu servi lichior și țigări. Băură, își aprinseră țigările. În timp ce Consuela, cu ochii pe jumătate închiși, slobozea rotocoale de fum violaceu și parfumat, în mintea lui Smirnov gîndurile se perindau în neorînduială.

„Ce frumoasă femeie...“ — gîndul se năștea iarăși și iarăși ca un refren care revenea, care-l toropea. Înregistră cu o teamă surdă influența pe care o exercita femeia asupra lui. Era convins că trebuie să-și ia rămas bun, să fugă cît mai departe de-aici. Dar nu, nu se putea urni. Își adună toate puterile, toată energia pentru a-și păstra în fața femeii cumpătul, măcar în aparență.

— Ați fost la biserică ? — întrebă Consuela cu o voce cu inflexiuni adînci, ușor voalată.

— Nu, n-am fost... Nu prea merg la biserică.

Povesti, în cîteva fraze, că-n țara lui de baștină, în Rusia Sovietică, religia nu se mai predă în școli și că el este un ateu convins. Vorbea uscat, aproape monoton, ca și cum ar dori să se refugieze în demonstrații abstracte, de teama farmecului pe care-l emana femeia. Consuela însă, pe care o plictisea vizibil demonstrația care se anunța a fi lungă, îl întrerupse în mijlocul unei fraze :

— Sînteți comunist ?

— Nu, *my lady*... Eu sînt artist. Arta mea e singurul lucru în care cred și pe care-l susțin.

Roși pentru o clipă. Privirea Consuelei îi cuprinsese cu un interes nedisimulat și fără stinghereală trupul ; Smirnov se simți de parcă i-ar fi atins, pătrunzînd veșmintele, pielea.

Într-adevăr, Consuela îl privea pe rus cu un mare interes. Figura sa ovală emana inteligență, lumini ciudate pîlpîiau în ochii săi negri și strălucitori, glasul cu inflexiuni molatice ți se cuibărea parcă în ureche. Smirnov nu avea optimismul senin al lui Weber, nici statura lui robustă și energia lui constructivă. Nu... E un altul... E cu totul altfel... Pare fin, sfios, cultivat, are mîini cu degete prelungi, o bărbie ascuțită și visează cu ochii deschiși... Gonește pe nori albi la înălțimi ametitoare... E altfel decît fusese Wolf — alt tip, alt caracter... O altă lume, tot străină. Asia.

Un comisionar intră anunțînd :

— Sînt de la etajul 98. Am adus o haină pentru Mr. Smirnov.

De pe sofa îi fu adresată bărbatului o întrebare, cu un glas înecat :

— De ce plecați ? N-ați dori să luăm masa împreună ?

Rusul ezită. Venise încoace, constrîns de împrejurări, pentru zece minute. Trecuse între timp o oră jumătate. De ce nu e în stare să-i spună femeii că O'Brien îl așteaptă cu proiectele... Cine-l oprește, îi strînge beregata de nu poate rosti un cuvînt răspicat, de ce nu se poate împotrivi ?

Consuela era încîntătoare. Se îmbrăcă cu toaleta de prînz, într-o rochie de mătase de culoare închisă, avînd un decolteu adînc, care-i punea și mai mult în evidență culoarea maronie a pielii. Continua să poarte aceeași conversație ușoară.

Puse multe întrebări despre tatăl și mama lui Smirnov. Arhitectul n-avu încotro, fu nevoit să relateze amănunte despre Taşkentul cel pitoresc și Moscova cea misterioasă.

— Tatăl meu a fost funcționar în slujba guberniei din Taşkent — povesti Smirnov. Închise ochii, de parcă ar revedea aievea cele descrise : depăna imagini copleșite de pîcla amintirii.

— Mama a fost tătăroaică ; se spune că semăn cu dînsa. Bătrînul Smirnov își trăia zilele în chiolhanuri cu votcă urmate de popasuri îndelungate prin biserici ; înjura la tot pasul guvernul care-l silise să-și omoare timpul în barbara Asie. Mama, doamnă din înalta nobilime, aduna de multe ori în casa ei femeile tătare din Taşkent, se întreținea cu ele despre trecut și viitor. Înaintea războiului ne-am mutat la Moscova. Pe urmă, în răstimpul unui an, mi-am pierdut amîndoi părinții. Pe tata l-a răpus alcoolul, iar pe mama frigul Rusiei...

Consuela îl asculta cu atenția încordată ; înțelese de ce îl interesează atît de mult individul. Era străin și ieșit din comun... Aceeași însușire o frapase și la Weber... Bărbați a căror plămadă vine din pămînturi străine și neștiute. Nu poți trece indiferentă pe lîngă ei. Trebuie să-i iei în seamă. Africa și Asia par a fi mai mult decît America. Locuitorii, semințiile sînt mai vechi și mai pătimașe, mai curate, mai puternice.

În ochii senini ai lui Weber clocotea Africa. În privirile adînci ale lui Smirnov hălăduia tulburea Asie...

Se încredință cu totul acestor gînduri. Îi plăcea, o pasiona acest ins ciudat.

Îl privi îngîndurată, apoi, deodată, îl întrebă :

— Ce părere ai despre femeile americane ?

— Nu vă pot da un răspuns precis — îi răspunse Smirnov, dus și el pe gînduri. Am impresia că femei americane nici nu există încă. Cel puțin, nu se poate vorbi despre un tip de femeie americană. În schimb, cînd cunosc pe vreuna, nu mai izbutesc să deduc cu precizie dacă e de origine franceză, engleză, spaniolă, italiană ori germană.

— Cu toate acestea, eu sînt o femeie americană. Ce părere ai despre mine ?

Smirnov o privi cu consternare preț de o clipă. În privirea Consuelei nu era nici o urmă de cochetărie. Vorbea cu aceeași ușurință, fără intonație, ca și pînă acum, și întrebarea din urmă avu același timbru — cu o oboseală disimulată, aproape imposibil de sesizat.

Bărbatul nu dădu răspunsul imediat.

Ca niște roiuri de albine îi zumzăiau prin minte feluritele povestiri, bîrfe pe care le auzise despre femeia care se afla acum în fața lui. Se gîndea la misterioasa odaie violetă despre care circulau atîtea zvonuri și realiză în sinea lui, minunîndu-se involuntar, că în purtarea Consuelei nu descoperea nimic din atitudinea demonică a femeii fatale pe care o compusese în imaginația sa, conform celor auzite.

Răspunse cu o privire serioasă, ținîndu-și buzele subțiri întredeschise :

— Sînteți prea frumoasă și prea deșteaptă pentru ca să-mi pot formula o părere, după prima noastră întrevedere...

Consuela își ridică pentru o clipă sprîncenele a surprindere. Un zîmbet ciudat îi adie peste obraz ; sfărîmă în mînă țigara fină pe care urma s-o aprindă.

Apoi discuția continuă.

Cînd, seara, în jurul orei 7, Smirnov se pregăti de plecare, Consuela îi întinse mîna.

— Să mai veniți și altă dată... Sper să ne împrietenim... Aș vrea să vă ofer prilejul de a mă cunoaște

bine. Mărturisesc că îmi doresc să aveți o părere bună despre mine...

Smirnov sărută mîna albă întinsă cu aceeași liniște plină de seriozitate ; apoi plecă. Consuela adăstă multă vreme în fața ușii închise în urma lui Smirnov. Acum, rămînînd singură, îi dispărură de pe obraz semnele liniștii arborate silnic. Cute ale încăpățînării, ale unei porniri aproape sălbatice i se adunară în jurul gurii, ochii îi străluceau ca jarul, în ei juca un licăr fantast. Părea că ajunsese la o decizie ; ridică din umeri, își înălță capul și se îndreptă cu pași ușori spre camera sa.

Se așeză în fața oglinzii și începu să-și examineze fața, ca pe un obiect pe care nu-l mai văzuse. Păru mulțumită de rezultat. Apoi, deodată, i se păru că revede în oglindă gura lui Smirnov cu buzele subțiri și frumos arcuite.

Astfel pieri în acea zi pentru Consuela Wolf Weber, definitiv și iremediabil.

6

În ziua de 25 iulie, exact la o săptămînă după inaugurarea bisericii, izbucni o grevă la fabrica de sticlă din Pittsburgh. Totul începu cu niște divergențe oarecare, transformate cu iuțeală în periculoase tulburări. În seara zilei de 23, sîmbătă, liderii sindicali îi înmînară directorului Lamark un memoriu, conținînd cererile muncitorilor : mărirea lefii cu 33 de procente, concedierea imediată a 12 șefi de lucrări.

Directorul fu surprins. Telegrafie lui Fallon, precizînd că pretenția de mărire a lefurilor este neîntemeiată și că el nu-i poate concedia pe șefii de echipă. Patru mii de muncitori refuzară să se prezinte la lucru. Fallon sosi în mare grabă la Pittsburgh. Cu același tren călători și Walter, președintele trustului sticlei.

Ziua de duminică trecu în liniște, în schimb, pichete de polițiști se postară la intrarea fabricii, pentru că se răspîndise vestea că se pregătește „ceva". Fallon înțe-

lese că are de-a face cu o grevă pregătită după un plan minuțios elaborat.

Sindicatul muncitorilor din industria sticlei, în schimb, nu avea știință de mișcarea ce se pregătea ; celelalte fabrici funcționau : acțiunea pentru mărirea lefurilor era strict locală.

Fallon plănuia să-i izoleze pe muncitorii greviști și să-și asigure aprovizionarea de la celelalte fabrici și uzine. Se duse și cercetă situația din cîteva fabrici de sticlă, dar primi un răspuns similar cu cel de pe vremea crizei oțelului.

— Ne pare rău, nu vă putem livra sticlă, sîntem încărcați pînă peste cap cu comenzi...

— În cel mai bun caz, vom putea lucra pentru BB doar peste un an.

În același timp, liderul sindicatului Sauer primi, într-unul din apartamentele hotelului Washington, un plic cu zece mii de dolari în beneficiul greviștilor.

În dimineața zilei de joi Lamark aduse la lucru două sute de muncitori nesindicaliști. După-amiază, Sauer organiza deja un miting cu greviștii, descriind cu fraze abile situația, subliniind că cererea muncitorilor de a li se mări cu 33% leafa este justă, deoarece munca în fabrica de sticlă Babel este mult mai grea în comparație cu celelalte fabrici, el putînd dovedi cu statistici la zi că indicele de morbiditate și mortalitate cel mai ridicat îl are fabrica în cauză ; mai departe : cei doisprezece șefi de echipă sînt niște vechili fără inimă, ei trebuie să dispară, fără discuție. Nu uită să lanseze o amplă diatribă la adresa lui Lamark și a lui Fallon, apoi, în final, adresă un apel muncitorilor, pentru a face o demonstrație în fața uzinei.

La ora patru și jumătate două mii de muncitori se aflau în stradă. Nimeni nu observase, în schimb, că la un colț cinci băiețandri, necunoscuți, purtînd șepci de sportivi, cu înfățișarea de derbedei, se infiltraseră în coloană la un semn discret al liderului Sauer, apoi, la un alt colț, îi urmară alți cinci. După alte cîteva clipe unul din ei începu să strige lozinci amenințătoare :

— Jos cu spărgătorii de grevă ! Jos cu Lamark, care ne jupoaie ! Jos cu vampirul de Fallon !

Cei zece necunoscuți erau grozav de activi. Reușiră, în scurt timp, să-i întărîte pe muncitorii pașnici de pînă atunci.

Cînd coloana ajunse în fața fabricii, oamenii, cu ochii injectați, îi zădăreau pe polițiști :

— Dați spărgătorii de grevă pe mîna noastră ! — urlau două mii de guri.

Un polițist gras, cu un glas autoritar, încercă să-i potolească.

— Duceți-vă acasă — zise și-și scoase browningul.

Cineva răcni :

— Să intrăm cu forța în uzină ! Să-i scoatem pe spărgătorii de grevă !

Cîțiva se repeziră spre poartă. Polițistul cel gras vru să închidă ușile mari din fier forjat, dar era prea tîrziu : unul dintre cei cu șepci își propti piciorul încălțat cu bocanci grei în deschizătura ușii. În următorul moment, zece pistoale ale polițiștilor detunară și căzură patru inși. Cei din spate nu puteau ști ce se petrece în față, ei n-auzeau decît răpăitul gloanțelor și-i înghesuiau pe cei din primele rînduri. Pe poarta fabricii muncitorii năvăleau precum curge șuvoi o apă prin ecluza brusc deschisă.

Polițistul gras nimeri sub picioarele celor care goneau și deveni în cîteva clipe o masă de carne informă și însîngerată. Aceeași soartă o avură și alți trei camarazi ai săi. Ceilalți se refugiară spre pavilionul birourilor și se baricadară aici, așezîndu-și armele în poziție de tragere. Nimeni însă nu luă cu asalt birourile, se îndreptară cu toții spre ateliere. O mare parte dintre spărgătorii de grevă se ascunseseră bine, ori se refugiaseră pe poarta din spate ; nu găsiră decît vreo zece muncitori în atelierul de polizat, pe care-i bătură măr.

Unul din cei care purtau șepci dete un chiot :

— Să distrugem mașinile !

Se apucară de treabă. După cum se putu vedea, unii dintre necunoscuți aveau asupra lor ciocane, rîngi, șurubelnițe, cu care demontară la repezeală și cu mare îndemînare mașinile — ori le deteriorară. Nimeni nu observase cînd oamenii tocmiți cu simbrie se amestecară

cu muncitorii și nici ei, străinii, n-aveau de fapt alt scop decît să distrugă mașinile scumpe.

Dezmățul dură un sfert de oră. Agenții distrugerii lucraseră cu spor. Imensa topitorie de sticlă era scoasă din activitate pentru un lung răstimp.

În fața uzinei sosiră camioane uriașe din care coborîră în mare grabă polițiștii. Năvăliră în ateliere și începură să curgă din belșug loviturile cu bastoanele de cauciuc. Îi arestară pe loc pe cei găsiți în flagrant delict și îi înghesuiră în camioane. Mai toți liderii sindicali fură reținuți. Intrușii dispărură în învălmășeală încă înainte de sosirea polițiștilor. Nici liderul Sauer nu era de găsit. Se constată că mecanismele de fină construcție ale mașinilor fuseseră demontate de mîini iscusite și că hoții le luaseră cu dînșii. Bilanțul după-amiezii sîngeroase era funest : patru polițiști și șapte muncitori morți, iar numărul răniților se ridica la 46.

Uzina de sticlă fusese complet deteriorată. Colac peste pupăză, o zi mai tîrziu se petrecu un alt incident. În Uzina „Babel Steel" explodă un cazan de mare capacitate provocînd distrugeri enorme. Doi inși își dădură obștescul sfîrșit, șase fură răniți, iar puterea exploziei scoase din funcțiune o mare parte din secția de turnătorie. Mai trecu o zi, urmă încă un necaz : se defectară patru macarale. După aceea urmă o mică pauză, răstimp de două zile nu se mai petrecu nici un incident. Dar liniștea fu de scurtă durată, întrucît într-a treia zi deraie un tren încărcat cu minereu, care distruse calea ferată pe o porțiune considerabilă. În aceeași zi, ciocanul pneumatic se desprinse din stativul său. Aproape în fiecare zi avea loc cîte un accident. Din nou fură arestați o mulțime de oameni, dar nu se putu dovedi nimic, drept urmare fură eliberați. Un soi de teamă animalică puse stăpînire pe lucrători. În unele sectoare, munca încetă cu desăvîrșire, deoarece lucrătorii se așteptau, în fiecare clipă, ori să le cadă în cap acoperișul, ori să se caște pe neașteptate vreo prăpastie sub ei.

Nenorocirile care se țineau lanț îl doborîră pe Fallon. Se refugie îngrozit la New York, unde-l aștepta o telegramă cu următorul conținut :

„Fabrica de ciment de la Detroit arsă în întregime. Continuarea activității este imposibilă pe o durată de timp nelimitată."

Milionarul căzu pradă unei grave crize de nervi și fu ținut la pat. Reușì să se scoale abia într-a cincea zi și, sprijinindu-se în baston, se duse la Weeb.

Președintele îl primi din nou cu multă politețe și-și exprimă compasiunea pentru înrăutățirea stării sănătății lui Fallon.

Fallon simți o aprigă pornire să-l pocnească pe distinsul președinte, însă își reținu pornirea. Recunoscu, în sinea lui, că un astfel de gest n-ar face decît să-i înrăutățească situația. Rosti cu aparentă indiferență :

— Mr. Weeb, nu mai dispun de materiale. Peste o săptămînă șantierul nu mai are cu ce lucra.

Președintele îi răspunse cu aceeași complezență :

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă stau la dispoziție cu dragă inimă.

Weeb îl chemă telefonic pe Walter, acesta sosi în zece minute. Își exprimă și el părerea de rău pentru cele întîmplate și i-l recomandă lui Fallon pe dr. Erich Bauer, un neurolog german care a pus la punct un tratament rapid și eficace pentru depresiuni nervoase.

Înțelegerea fu încheiată rapid. Uzina de sticlă și cea de oțel de la Pittsburgh își vor sista producția. Fallon va achiziționa de la trusturi materia primă necesară BB-ului. Nu i se cere să plătească cu bani peșin, e suficient să-și pună semnătura pe cîteva polițe. Fabrica de ciment de la Detroit fusese distrusă cu totul ; Walter, săritor, îl anunță că va face rost și de cimentul necesar.

Pînă în clipa de față Fallon cumpărase sticla și cimentul la prețul de producție, dar de-acum încolo va fi nevoit să achite un preț triplu.

Președintele trustului oțelului găsi de cuviință să prezinte cîteva scuze de complezență :

— Știți, în situația financiară precară din ziua de azi, n-avem cum proceda altminteri. În general, obișnuim să vindem contra bani gheață ; vă oferim acum acest credit numai pentru că avem în vedere persoana domniei voastre.

Patronul sticlei consideră şi el că e dator cu nişte explicaţii :

— Pentru a livra Babelului, trebuie să facem mari eforturi, întrucît avem comenzi care întrec cu mult posibilităţile noastre. Va trebui să-i refuzăm pe ceilalţi parteneri şi o să suportăm toate consecinţele !

Fallon contractă o cantitate de oţel, sticlă şi ciment suficientă pentru 50 de etaje. Semnă polițe pentru sume exorbitante, cele cincizeci de etaje costau cît o sută cincizeci de etaje construite pînă în prezent.

Nici o poliţă nu avea precizat termenul de scadenţă.

Calculele lui Weeb şi ale acoliţilor săi erau teribil de simple. Nu aveau de gînd să se asocieze cu Fallon, doreau să acapareze în mod definitiv BB-ul. Ştiau cu precizie că Fallon nu mai avea nici un cent. Cunoşteau slăbiciunile financiarului, dragostea sa nemărginită pentru BB ; aceasta era filiera prin care-şi puteau adjudeca grandioasa întreprindere. Mai întîi îi luaseră materia primă, pentru ca Fallon să depindă cu totul de ei, apoi îl obligaseră să le fie dator. Dacă îi vor cere vreodată onorarea polițelor, ori vor sista pe neaşteptate livrarea materialelor, Fallon va fi silit să se predea. Deocamdată, milionarul va accepta totul, pentru ca să poată continua lucrul, pentru ca să nu existe goluri în construcţia BB-ului. Între timp îi vor acorda noi credite cu dobînzi considerabile, în aşa fel încît, la terminarea clădirii, Fallon nu va mai dispune nici măcar de un cui. Partea lui Blocksohn aparţine Consuelei, o vor putea acapara cu uşurinţă, deoarece legea spune că asociaţii răspund în egală măsură de datoriile lor. Consuela va primi drept despăgubire cîteva milioane şi un pachet de acţiuni, pe urmă, trusturile, cu forţe reunite, vor lua pe de-a-ntregul în stăpînire BB-ul.

Era un plan viclean, ticluit fără scrupule : Weeb şi acoliţii săi nu se dăduseră în lături să recurgă la toate metodele posibile : atentate, greve, incendii şi alte ticăloşii puse la cale cu scopul de a-l nimici pe Fallon.

Accidentele care se ţineau lanţ produseră mare vîlvă. Presa publica articole cu titluri enorme, pe coloane întregi, despre criza financiară a BB-ului, despre crahul lui Fallon, iar mai multe gazete insinuaseră că

şantierul BB se va închide pe o perioadă nelimitată din cauza lipsei de fonduri. Ceea ce nu se întîmplă însă. Weeb şi ai săi livrau prompt materialele din fabricile lor proprii, iar lucrările îşi urmară cursul fără întreruperi.

Între timp, creditele creşteau progresiv, Fallon fu obligat să semneze mereu polițe noi pentru a onora dobînzile ; în cele din urmă BB-ul înghiţise, cu averile lui Fallon şi Blocksohn, cu ferma Consuelei, cu palatul ei de pe Fifth Avenue, cu moştenirea din Carolina de Sud şi cu veniturile obţinute între timp, peste 600 de milioane de dolari : cu toate acestea nu se aflau nici măcar la etajul 300.

Fallon îşi pierdu pe de-a-ntregul cumpătul. Avea 69 de ani, suferea de cord şi de nervi şi era cu desăvîrşire posedat de ideea BB-ului.

Pe urmă mai interveni un eveniment care agravă şi mai mult situaţia. În ziua de 6 septembrie pe şantierul BB-ului se petrecu un accident teribil.

Se lucra la scheletul de oţel al etajului 293. În sectorul de sud, în care grinzile de oţel nu erau consolidate încă, tocmai voiau să se apuce de nituire. Era sectorul lui Smirnov, în care muncitorii trudeau de zor pentru a separa zona în care se va construi liftul. O muncă pentru care se cerea mare atenţie, multă prudenţă, iar acolo sus, la înălţimea aceea ameţitoare, nu se puteau lua măsuri de siguranţă, mai ales în perimetrul afectat liftului.

La ora 11 şi 27 de minute a.m. instalatorul englez Bennet îşi consultă cu un gest obişnuit ceasornicul şi în aceeaşi clipă un pilon uriaş, în greutate de mai multe tone, începu să balanseze. Ar fi dorit să strige, să le atragă atenţia celor de jos asupra primejdiei, dar limba parcă i se lipise de cerul gurii. În clipa următoare auzi un trosnet asurzitor, apoi căzu, se lovi cu capul de o traversă şi leşină.

Pilonul greu se prăbuşi asupra schelei de oţel a liftului sfîrîmînd-o ; apoi căzu în picaj peste ascensorul care urca încărcat cu oameni şi materiale. Cabina se prăbuşi şi ea la rîndul ei sub povara greutăţii imense, izbind în cădere la etajul 268 un alt ascensor încărcat, aflat de asemenea în urcare : îl împinse în jos, apoi cele 2

ascensoare împreună cu uriașul pilon de oțel se izbiră, cu un zgomot infernal, de macazul de pe terasa etajului 250. Aici făcură praf macazul și o cabină goală, pregătită tocmai pentru plecare. Prăbușirea grozavă fu stopată aici.

Cei aflați sus, la 293, nu înțeleseseră la început ce se petrece. Numai peste cîteva minute reușiră să-și dea seama de catastrofă. În sectorul sudic munca încetă, se auziră urlete fioroase, începu o goană nebună a celor care voiau cu orice preț să se salveze, ceea ce mări considerabil panica.

Și iarăși se auzi un strigăt :

— Atenție ! Macaraua nr. 20 se balansează !

Avertismentul veni prea tîrziu. Macaraua nr. 20, un monstru de oțel, care ridica grinzile în aer ca pe niște bețe de chibrit, nu mai era ancorată solid de sol din pricina trepidațiilor și a pilonului, care, în cădere, rupsese grinzile de oțel din jur.

Uriașul agregat se lăsase într-o rînă, apoi căzu peste schela etajului 282, o rupse și pe aceea, de aici își continuă avalanșa, distrugînd totul în drumul său. La etajul 280, brațul gigantic se agăță într-o traversă lată, care nu se frînse, așa că macaraua rămase suspendată în aer, agățată cu brațul de traversă.

Panica deveni generală. Oamenii, înfricoșați, alergau de colo-colo în perimetrul etajului 293. Se loveau de grinzi, bucăți de oțel, saci cu ciment, mașini, cădeau, își izbeau capetele, cei mai mulți săreau în picioare, o luau la goană din nou, iar alții rămîneau pe jos, călcați în picioare.

— Se dărîmă Babelul ! Să ne salvăm !

Se repeziră spre lift. Unicul lor scop era să pună piciorul cît se poate de repede pe pămîntul ferm.

Panica din sectorul sudic se răspîndi cu repeziciune, îi cuprinse și pe cei aflați în celelalte trei sectoare. În cel sudic lucrau trei mii de oameni. Ascensorul lor era scos din funcțiune, așa că această mulțime de oameni dorea cu orice preț să ajungă la ascensoarele sectoarelor est, vest și nord, pentru a putea coborî.

— Se dărîmă Babelul ! Se dărîmă Babelul !

În preajma ascensoarelor se încinse o încăierare sălbatică. Se manevrau bricegele, se împărțeau pumni cu

nemiluita, cei mai puternici îşi croiau drum lovind în stînga şi în dreapta cu grinzile de oţel. Armstrong îşi pierdu cu desăvîrşire cumpătul. Americanul, de obicei imperturbabil, avea acum o privire tîmpă, neînţelegînd ce se petrece, de ce se iscase îmbulzeala. Inginerii şi şefii de echipă nu reuşiră să frîneze şuvoiul dezlănţuit. Douăsprezece mii de oameni erau cuprinşi de isterie; riposta dură devenise inutilă.

Smirnov îşi redobîndi primul stăpînirea de sine. Puse mîna pe telefon, strigînd în receptor:

— Toate lifturile să fie oprite! Să nu mai urce nici o cabină! Să fie anunţată poliţia!

Ştia că dacă navetele cu mărfuri se pun în mişcare, se va încinge o asemenea bătălie pentru fiecare loc liber, încît catastrofa va fi şi mai mare.

— *The elevator should come up!* *

— De ce nu vin să ne ia?

— Să vină liftul!

— Vrem să coborîm!

— Nu mai putem lucra!

— Nenorociţilor, vreţi să ne prăpădim aici, cu toţii?

Cel mai disperat atac avu loc în sectorul de răsărit. Aici O'Brien se postă în faţa ascensorului ţinînd în mîini două pistoale cu piedica ridicată. Se înconjurase cu încă zece ingineri, care nu-şi pierduseră capul. Inginerii aveau de asemenea revolvere.

— O să tragem fără somaţie în cei care se apropie de ascensor! — zbieră irlandezul.

Un lăcătuş se apropie ameninţător de O'Brien.

— Mr. O'Brien, sînteţi zece, iar noi sîntem mai multe mii! Vă sfătuim să vă păziţi pielea. Altfel o puteţi încurca!

— *Scamp* ** Du-te naibii! — zbieră inginerul-şef, iar browningul detonă.

Muncitorul căzu. Patru ingineri îşi ascunseră în buzunare revolverele şi se retraseră. La ce bun să înrăutăţească situaţia — se gîndiră, tot nu se mai poate face

* Trebuie să vină ascensorul (engl. în orig.)

** Nemernicule (engl. în orig.)

nimic. Un tînăr iniginer francez găsi însă de cuviință să tragă în mulțime și mai căzură doi muncitori.

— Dacă nu vă luați tălpășița, o să încasați și mai multe gloanțe ! — zbieră irlandezul și, din nou, ridică pistolul.

N-a mai avut timp să tragă. Un muncitor negru care strîngea în mînă un ciocan, azvîrli obiectul greu spre O'Brien. Ciocanul îl nimeri pe irlandez drept în obraz. Inginerul-șef se clătină, obrazul îi fu inundat de sînge, apoi se prăbuși pe un planșeu de oțel aflat lîngă casa liftului. Francezul trase din nou, un inginer neamț slobozi și el trei salve. Dar nu putură face mai mult. Muncitorii le săriră în spinare și-i trîntiră pe jos. Doi dintre ei, scoși din fire, îl apucară pe O'Brien care sîngera și-l aruncară în casa liftului.

— Drum bun, buldogule ! — strigară cu hohote smintite de rîs.

Răstimp de cîteva clipe se auziră bufniturile trupului care se izbea de grinzile de oțel, apoi zgomotul se liniști în adîncuri. Cadavrul sfîrtecat al lui O'Brien se prăvăli peste macazul etajului 250. Tot aici fură aruncate trupurile inginerilor francez și german. Ceilalți ingineri nu mai încercară să se opună. Își ascunseră pistoalele. Acțiunea sîngeroasă fu urmată de consternare. La început, se bucurară cu toții, pentru că-l potoliseră pentru totdeauna pe inginerul-șef brutal și urît de toată lumea, dar acum se gîndeau cu teamă la represaliile care-i așteaptă. Pentru astfel de fapte se cuvine o pedeapsă severă. Poate chiar scaunul electric...

Iar liftul tot nu se urnea din loc.

— Să vină liftul !

— Vrem să plecăm de aici !

— Să nu crăpăm cu toții laolaltă !

Urlau cu disperare în puțul liftului, dar numai ecoul deznădejdii lor le răspundea. Binecunoscuta cabină cenușie nu-și făcu apariția din întunericul puțului.

Auzind zarva și împușcăturile Smirnov sosi și el, la puțul din est. Nu avea nici un fel de armă asupra sa. Se urcă pe o ladă și spuse apăsat, dar cu un soi de liniște în glas :

— De ce atîta zarvă ? N-aveți de ce vă teme. Clădirea e solidă, iar accidentul s-a limitat la sectorul sudic. De ce fugiți ? Nu vă este rușine să-i părăsiți fără ajutor pe camarazii voștri ? Cine să-i scoată pe morți și pe răniți ?

Vorbele rusului îi liniștiră întrucîtva. Se gîndiră cu toții la sectorul sudic, la cei răniți și la cei morți, pe care vor trebui să-i scoată din adîncuri, din etajele aflate sub ei.

— Mai stați puțin pe locurile voastre ca să nu mai sporiți panica ! Nu vom sili pe nimeni să rămînă. Oricine e liber să plece, dar în liniște și în ordine. Ar fi bine să formăm degrabă niște detașamente de salvare și să ne apucăm de transportul celor morți și răniți.

Discursul lui Smirnov, rostit cu cumpătare, reuși întrucîtva să astîmpere furia și disperarea.

— Să vină liftul ! — se auziră cîteva țipete răzlețe.

— Să vină liftul, atunci vom stabili cine să coboare de pe acest blestemat de Babel și cine să rămînă sus.

Rusul afirmă atunci cu energie că pînă cînd nu se încheie acțiunile de salvare, liftul nu va urca.

— N-aveți decît să mă căsăpiți, să mă ucideți, liftul tot nu va veni : veți răbda de foame, o săptămînă în șir poate, pînă cînd liftul își va face apariția.

Muncitorii se priviră perplecși. Dar după ce fură asigurați că nu mai există primejdia unei alte surpări, tăcură din gură.

De-abia acum Smirnov avu răgazul să arunce o privire în jurul lui.

— Unde este O'Brien ? — îi întrebă pe cei care îl înconjurau.

Nu primi nici un răspuns. Oamenii se priviră, dar nimeni nu vorbea. Unii îi întoarseră spatele, alții — își plecară capetele. Un supraveghetor schiță un gest arătînd spre puț și atunci Smirnov pricepu totul. Îl apucă groaza. Realiză că gloata sălbăticită îl ucisese pe inginerul-șef. Pumnii i se încordară...

Îi ocărî pe muncitori, cum îi venea la gură, nu-i păsa că se află singur în fața a mii de oameni riscînd să împărtășească soarta irlandezului ! Nimeni însă nu îndrăzni

să se atingă de el. Primul acces de furie oarbă trecuse. Smirnov se afla acum în fața unor indivizi înfricoșați, conștienți de ce ispravă făcuseră, domoliți pe de-a-ntregul.

La liftul din sectorul sudic Jimmy încercă și el să facă ordine și să-i liniștească pe cei cuprinși de teamă.

— Hai, băieți, nu vă mai prostiți, zău așa, necazul nu-i atît de mare pe cît se crede. Drăgălașa aceea de grindă s-a dus în vizită la etajul 250, asta e tot. Totul va fi remediat pînă mîine. Cîțiva însoțitori ai lifturilor au capetele sparte, ceea ce nu e încă o catastrofă. *It does not matter !* *

Mai mulți lucrători strigară cu nerăbdare :

— Să vină liftul ! Vrem să coborîm !

Jimmy nu-și pierduse nici în aceste împrejurări stăpînirea de sine și umorul. Se scărpină după ureche, apoi rosti cu o mutră acră și comică foarte :

— Aveți un mare ghinion, fir-ar al naibii. Cablul are o fisură. *Patience, boys* ** Peste o jumătate de oră vom fi dat uitării incidentul. Ne ducem să bem o bere, întrucît ni s-au uscat amarnic gîtlejurile. Nimeni să nu se teamă, WW ne-a asigurat coliba cu o fundație solidă, așa că ea nu se poate dărîma ! Știți prea bine că în privința asta WW nu știa de glumă, el se pricepea grozav la meseria sa.

Pe Jimmy muncitorii îl aveau la inimă. Umorul său senin îi crease o anume popularitate. Nu jignise niciodată pe nimeni, glumea cu oamenii, le vorbea pe limba lor, nu ca japonezul cel trufaș ori ca Armstrong cel imposibil. În consecință, îl ascultară și de această dată pe Jimmy, care se bucură în sinea lui că reușise să-i potolească gîndindu-se cu teamă că nu o să-i poată ține vreme îndelungată în frîu și că furia și disperarea o să pună din nou stăpînire pe ei.

În sectorul vest, care aparținea lui Oki-Shi, un inginer ungur pe nume Bárdos încerca să-și potolească subordonații. Oki-Shi dispăruse fără urmă. După catastrofă și după dezmățul care urmase, se cățărase pe o grindă, coborînd pînă la etajul 291, unde se ascunsese

* N-are nici o importanță (engl. în orig.)
** Răbdare, băieți (engl. în orig.)

după un vraf de saci cu ciment. Bárdos, împreună cu Wieser, un inginer evreu originar din Austria, convinsese mulțimea să se liniștească întrucîtva.

De undeva, din mulțime, se porni un val de strigăte amenințătoare.

— Armstrong e vinovat pentru toate !

— Unde e cloncanul pleșuv ?

— Să vină aici și să dea socoteală !

Pîrjolul mîniei se aprinse brusc. Revolta se dezlănțui asupra lui Armstrong, pe care îl înhățară trei muncitori și, într-un cor de înjurături grosolane, îl duseră tîrîș spre sectorul de vest pentru a-l arunca și pe el în puțul liftului. Bárdos și Wieser se postară cu pistoalele în poziție de tragere în fața puțului, ceea ce îi determină pe cei trei agresori să-l abandoneze pe moment pe inginerul-șef palid ca un mort.

Situația deveni și aici critică.

Muncitorii îi atraseră atenția inginerului ungur și celui austriac să nu îndrăznească să tragă, pentru că vor fi aruncați și ei laolaltă în puț cu Armstrong. Cei doi ingineri auziseră deja tragedia lui O'Brien, știau ce soartă îi așteaptă dacă vor îndrăzni să tragă, totuși, țintiră cu pistoalele.

Un salahor chinez luă un balot de șpan de pe jos și-l azvîrli spre Bárdos, dar nu-și nimeri ținta. Alți muncitori îi urmară pilda.

Din puțul liftului se auzi în acest moment un fluierat ascuțit. Apăru o cabină și din ea săriră polițiștii. Fiecare ținea în mînă cîte un pistol. Ofițerul strigă amenințător :

— Toată lumea să rămînă pe loc, că altfel vom trage !

Cincizeci de polițiști în uniforme albastre săriră din lift, doi dintre ei înarmați cu mitraliere, cu țeava îndreptată spre muncitori.

— Atenție ! Cu mitraliera nu e de glumă — adăugă ofițerul.

Împreună cu polițiștii veniră și oamenii Salvării însoțiți de cîțiva medici ; apoi cabina fu îndreptată, cu ajutorul macazului, spre un alt sector. Cu următorul transport își făcură apariția alți cincizeci de polițiști înarmați. În celelalte sectoare sosiseră, de asemenea, lifturile în-

țesate cu polițiști. Cîte trei transporturi, unul după altul. În fiecare sector se aflau acum cîte o sută cincizeci de polițiști avînd două mitraliere la fiecare grupă. Se aflase că Smirnov a telefonat Poliției și Salvării, după ce ordonase oprirea lifturilor.

Polițiștii înconjurară în semicerc puțul liftului și nu mai permiteau nimănui accesul în preajma lui.

Apăru și comandantul poliției, care întrebă cu severitate :

— Cine este mai mare peste șantier ?

Armstrong se prezentă tremurînd, dar nu reuși să îngaime niște răspunsuri inteligibile la întrebările interogatoriului febril. Individul, liniștit îndeobște și dotat cu sînge rece, arăta acum ca un cadavru viu.

— Nu stau de vorbă cu dumneata — îl apostrofă comandantul. Cine este adjunctul dumitale ? Ori să vină alt inginer !

Se prezentă Smirnov.

Comandantul poliției ordonă :

— Mai întîi îi transportăm pe cei răniți și pe cei morți. Nimeni în afara lor nu poate părăsi clădirea. Vă rog să formați echipe de brancardieri.

Smirnov alcătui o echipă de o sută de persoane compusă din ingineri, supraveghetori, șefi de echipă. Muncitorii stăteau de-o parte, cu încăpățînare. Nici unul nu voise să se prezinte. Nu, ei nu se duc, nici sub amenințarea gurilor de foc ! Se poartă cu ei precum cu niște ciini. N-au decît să se descurce inginerii, de unii singuri, cum îi taie capul.

Acțiunile de salvare nu fură deloc ușoare. Nimeni nu voia să pătrundă în sectorul sudic. Dealtfel, n-ar fi avut nici un rost. Nu se puteau apropia de cele două cabine încălecate și de pilonul de oțel căzut peste ele, care se oprise la etajul 250, decît de jos în sus. Macazul sudic de la 250 trebuia demontat complet. Se părea că acolo nimeni nu rămăsese în viață. Smirnov dirijă 50 de oameni spre etajul 250 pentru a da la o parte cele două cabine. El, împreună cu alți 50 de oameni și cu cei de la Salvare, coborîră la etajele inferioare pentru a evalua distrugerile provocate de macaraua deraiată.

Coborînd, găsise la fiecare etaj dintre cele peste care se prăvălise macaraua, trupuri sfîrtecate, răniți sîngerînd. La 280, unde brațul macaralei atîrna agățat de o traversă, zăceau în jur treizeci și șase de trupuri mutilate. Cadavrele acestor nenorociți nu vor putea fi evacuate decît după ce brațul va fi săltat. Dar pentru această operație nu era timp deocamdată. Întregul agregat uriaș va trebui demontat, operație care cerea un efort imens. Douăzeci și șase de răniți fură transportați cu mare trudă la 293, unde cei de la Salvare le dădură primele îngrijiri ; apoi, îi așezară pe targă și îi transportară pe terasa a cincea, în Hotelul Babel, unde se amenajase un spital de campanie.

— Luați-i mai întîi pe cei răniți și doar la urmă pe cei morți — ordonă comandantul echipei de intervenție a poliției.

Inginerii lucrară din răsputeri, ca niște adevărați eroi. Aveau cu toții mîinile pline de sînge și hainele rupte.

Pînă la ora 1 și jumătate, toți morții și rănițiii fură coborîți de la etajul 280 și de la cele următoare, rămînînd numai cei 9 morți striviți sub macara, pe care nu izbutiră să-i scoată. Morții au fost așezați pe jos, la rînd : bilanțul nefastului accident era de 192 de oameni sfîrtecați, încă 9 se aflau sub macara ; în total 201, cifră în care se includeau și muncitorii uciși de ingineri, împreună cu O'Brien și ceilalți doi colegi ai săi. Numărul răniților se ridica la 83.

Toată lumea era cuprinsă de o stare de disperare. Nimeni nu-și imaginase că nenorocirea are asemenea proporții. Se gîndeau cu groază : oare cîți morți se mai găsesc în puțul liftului ? Din nou se auzi un cor de strigăte :

— Armstrong ! Armstrong !

— El e vinovat pentru tot ce s-a întîmplat !

— N-a luat măsurile necesare de securitate !

— Armstrong ! Să moară !

— Să-i venim de hac pleșuvului !

— Armstrong ! Îl vrem pe Armstrong !

Polițiștii încărcară banda cu cartușe în mitralieră. Comandantul se adresă energic muncitorilor :

— Cel care îndrăznește să se miște se va trezi cu un glonte în țeastă ! Veți fi înșirați acolo, lîngă cei morți !

Singurul care comandă sînt eu, restul, oricine-ar fi, să-şi ţină gura !

Doi inşi de la Salvare îl găsiră pe Oki-Shi. Japonezul tremura ca varga.

Comandantul ţipă la el :

— Dumneata unde ai fost ?

— A trebuit să mă ascund de furia muncitorilor.

— Cînd situaţia e atît de periculoasă, iar colegii dumitale sînt asasinaţi pe capete, ai găsit de cuviinţă să te ascunzi, să-ţi scapi pielea. În loc să încerci să menţii ordinea, te-ai refugiat. În numele legii eşti arestat !

Le făcu semn poliţiştilor care-l aşezară într-un colţ păzindu-l cu pistoalele întinse.

Apoi comandantul se întoarse spre Armstrong.

— Cum a fost posibilă o asemenea catastrofă, Mr. Armstrong ?

Omul cu ochii spălăciţi răspunse tîmp şi inert :

— Nu ştiu !

Comandantul zbieră furios :

— Nu credeţi că e cel puţin ciudat ca tocmai inginerul-şef, diriginte al unui asemenea uriaş şantier, să nu aibă habar de motivele catastrofei ? În faţa tribunalului o să găsiţi, fără îndoială, argumente. Vă arestez !

Doi poliţişti îl încadrară şi-l aşezară lîngă japonez. Inginerul cu părul de culoarea paiului era mai mult mort decît viu.

La vederea lui, muncitorii izbucniră din nou :

— Cloncanul pleşuv îşi va lua zborul spre Sing-Sing !

— Călătorie sprîncenată !

Poliţiştii se-apucară de cercetări. Mai întîi voiau să afle cine anume îi aruncase pe O'Brien şi pe cei doi ingineri în puţ. Inginerii care păziseră puţul împreună cu irlandezul identificară vreo patru inşi, şi-n afară de ei îşi mai aduseră aminte figurile a vreo şase persoane. Poliţiştii le puseră cătuşele ; comandantul mai arestă o mulţime de muncitori, mai cu seamă dintre cei care au instigat la acţiune ori fuseseră capii răzmeriţei. După aceea, i se adresă lui Jimmy :

— Cine e inginerul şef al sectorului sud ?

— Eu, spuse Smirnov.

— Cum explicați accidentul petrecut în sectorul dumneavoastră ?

Rusul dădu un răspuns circumspect :

— Nu vă pot da un răspuns complet, acum, la repezeală, dar sînt convins că expertiza va da un răspuns limpede și documentat. După părerea mea, poate fi vorba de un atentat, deși pînă cînd nu voi fi examinat totul cu de-amănuntul nu pot formula acuzații împotriva nimănui.

Comandantul vru să-l aresteze și pe el, dar inginerii și supraveghetorii protestară în cor :

— Să nu faceți una ca asta ! — se adresară polițaiului cu indignare. Mr. Smirnov nu poartă nici o vină. Dacă el nu ar fi fost aici, catastrofa ar fi avut proporții mult mai mari. Datorită măsurilor sale energice sectorul sud a fost ferit de panică.

Ofițerul renunță la intenția lui.

— Mr. Smirnov, sînteți liber, dar aveți obligația să vă aflați la orice oră din zi și din noapte la dispoziția poliției, pentru a ne fi de ajutor în decursul cercetărilor.

Rusul încuviință, dînd din cap.

— Bineînțeles. Avem aceleași scopuri ; vreau ca adevărul să iasă la lumină, mai ales pentru că este vorba de sectorul meu.

Vestea accidentului se răspîndi în BB cu iuțeala fulgerului. La etajele superioare bubuiturile succesive se făcuseră auzite, în schimb zgomotul nu ajunsese la cele inferioare. Telefoanele zbîrniiau fără încetare, dar nici la birourile centrale de la etajul 162, nici la birourile șantierului de lîngă Building nu reuși să afle nimeni nimic.

— Nu am primit nici un fel de comunicat cu privire la 250 ! — răspundeau domnișoarele de la Telefoane la insistențele celor nerăbdători.

După ce sosiră polițiștii și se urcară în lifturi, panica deveni și mai mare. Oamenii ieșiră buluc pe coridoare, unii o zbughiră în stradă.

Se colportau cele mai îngrozitoare versiuni. Se spunea, de pildă, că de la 293 la 250 totul e în ruină, că întreg BB-ul se zguduise. din temelii, că numărul morților se cifra la cinci mii și că se găsise de fapt un număr

imens de morți, întrucît muncitorii se omorîseră între ei, în cursul încăierării.

Inginerii și ziariștii dădură buzna la etajul 250, ca să afle tot ce se putea afla dar, în conformitate cu ordinul comisarului de poliție, nimeni nu se putea apropia de macazul sfărîmat. Cu toate acestea, ziariștii văzură și auziră destule. Reporterii își dictau relatările la telefoane.

Nu trecu nici un sfert de oră și vînzătorii de ziare strigau în gura mare pe străzi titlurile ediției speciale :

— Un accident de proporții colosale la Babel !

— O mie de morți, mai multe mii de răniți !

— Duel cu pistoalele la 1 200 metri înălțime !

— O'Brien și încă doi ingineri azvîrliți în puțul liftului !

Peste o jumătate de oră apăru și „Babel World" ai cărui redactori fuseseră informați de Jimmy asupra celor întîmplate. Organul de presă al BB-ului reda cele întîmplate cu o mai mare fidelitate.

„Nenorocirea nu-i atît de mare pe cît se crede. Nici nu poate fi vorba despre prăbușirea clădirii ori de vreun alt pericol : de la 250 la 293, clădirea este solid în picioare. Am consemnat avariile și cunoaștem acum că mai întîi s-a deteriorat liftul din sectorul sudic ; pe urmă o macara s-a prăvălit peste etajele aflate dedesubt. Pînă și numărul morților de care se tot vorbește este mult exagerat. Au fost în total 201 morți, dar printre ei se numără și cei uciși în timpul tulburărilor, împreună cu O'Brien, cu cei doi ingineri, precum și cu cei care și-au pierdut viața în timpul acțiunilor de salvare."

Trecură deocamdată sub tăcere pe cei sfîrtecați la macaze.

„Babel World" nu reuși să-i liniștească pe oameni. Nu crezură nici o iotă, spunîndu-și că organul oficial al BB-ului diminuează cu bună-știință proporțiile catastrofei. Pe stradă, în fața BB-ului, se strînsese o mulțime uriașă. Poliția fu obligată să mențină un cordon de securitate pe o mare distanță. Sosiră în număr mare soțiile, copiii și rudele muncitorilor, locuitori ai periferiilor și ai suburbiilor, cerînd cu insistență să li se dea permisiunea să urce la etajul 250. Neliniștea era mărită de in-

terdicția aplicată muncitorilor aflați încă sus, cărora nu li s-a permis să coboare ; cei de jos începură să se agite, afirmînd că cei de sus nu mai vin întrucît nu se mai află în viață.

Lifturile transportau necontenit morții și răniții. În stradă se puteau vedea scene de coșmar. Femeile, disperate, încercau să ajungă în preajma mașinilor care transportau răniții și morții, pentru a-i recunoaște pe cei dragi, dar poliția nu îngăduia nimănui să se apropie de porți.

— Oricine îl poate găsi pe cel căutat la morgă, dacă a murit, sau la spital dacă e rănit. Așteptați cu răbdare și nu vă îmbulziți !

— Cloncanul pleșuv și japonezul i-au căsăpit pe ai noștri ! — țipau femeile, bezmetice.

Cordonul se găsea în mare pericol întrucît putea fi rupt din moment în moment.

— Moarte cloncanului pleșuv ! — striga mulțimea, iar pumnii se înălțau în aer.

Armstrong, care pînă mai ieri fusese foarte popular, un soi de erou popular, ca unul care contribuise la făurirea gloriei Americii, despre care în ziare se publicau coloane întregi, se îndrepta acum spre mașina blindată a poliției ștergîndu-și de zor urmele de scuipat de pe obraz.

Transportul cadavrelor dură o jumătate de oră. Majoritatea erau maldăre de carne informă, capul și obrazul fiindu-le sfîrtecat în așa fel încît nimeni nu-i mai putea recunoaște. Identitatea fusese constatată, totuși, după legitimațiile aflate în buzunare și ecusoanele prinse de salopetă. Mai tîrziu lifturile coborîră pe sol batalioanele de muncitori, care relatară povești de groază despre cele întîmplate la înălțime. Într-un asemenea context se răspîndi și vestea că la macazul etajului 250 se mai află cel puțin 150 de morți.

Disperarea ajunse acum la culme.

— Asasinii ! Îi ucid pe muncitori !

Polițiștii chemară întăriri, alte mașini ale poliției sosiră în goană, adunîndu-se din toate suburbiile New York-ului la BB. Coborîră și polițiștii de la 293 instalîndu-și mitralierele, amenințătoare.

Totuşi, nimeni nu putu fi înduplecat să plece, pînă cînd nu se vor fi coborît morţii şi răniţii din preajma macazelor. Inelul viu din jurul clădirii se făcea din ce în ce mai mare : se strînseseră aici oamenii din Manhattan, Bronx, Brooklyn şi Harlem. O sută de mii. Comandantul poliţiei decise să ceară, in extremis, ajutorul armatei.

În fine, pe la ora 5 după-amiază, patru regimente de infanterie împrăştiară, cu mare greutatea şi ele, mulţimea furibundă. În unele locuri se iscă tumult mare, avu loc şi o încăierare, totuşi, către ora 6, piaţa din faţa BB-ului era goală ; nu mai circulau decît maşinile poliţiei cărindu-i pe cei morţi, răniţi ori arestaţi. La ora 6 şi jumătate seara se dezlănţui o furtună deasupra New York-ului, o rupere de nori, care izbuti să cureţe pe de-a-ntregul terenul.

În sectorul de sud al etajului 250 munca continuă însă fără preget. Smirnov şi inginerii săi nu închiseră ochii toată noaptea, robotind ca nişte salahori. Salopeta lui Jimmy era ferfeniţă. Bárdos şi Wieser nu-şi părăsiseră nici pentru o secundă posturile, căznindu-se să spargă cu tîrnăcoapele betonul solidificat pentru a ajunge cît mai degrabă în apropierea macazelor. Se iviră şi lucrători, voluntari, care le dădură o mînă de ajutor, aşa că spre dimineaţă, către ora 6, accesul la macaze era liber.

Dar aici îi aşteptă iarăşi o privelişte cutremurătoare. Pînă şi aceşti oameni încercaţi care văzuseră multe în viaţa lor simţiră un fior rece pe şira spinării. Cabinele uriaşe ale lifturilor erau mărunţite în aşchii, iar sub ele se aflau oamenii striviţi de ziduri. Salvatorii strigară că dacă cineva se mai află în viaţă să facă un semn, dar nu răspunse nimeni. Nu găsiră decît cadavre prinse fără scăpare între spetezele de oţel şi sacii cu ciment.

La ordinul lui Smirnov, se instală o macara. Operaţia se termină la ora 10 dimineaţa. În cele din urmă reuşiră să urnească pilonul uriaş prăvălit peste cabinele lifturilor. Pe urmă se apucară de evacuarea celor morţi. Îi încărcară în amîndouă cabinele. Numărară 128 de morţi. Între ei se aflau şi cei patru lucrători de la macaze. Asta, după ce-i examinară cu atenţie pe fiecare, cu nădejdea că poate mai rămăsese într-înşii un licăr de viaţă :

truda lor se dovedi a fi zadarnică. Erau, cu toții, încremeniți pe vecie.

Mulțimea se strînse din nou în fața BB-ului, de această dată erau mai puțini la număr, căci cei care-și găsiseră rănițiii și morții deunăzi nu mai veniră și-n ziua următoare.

Inginerii erau complet epuizați și căzură inerți ca niște saci, pe padimentul de sticlă al terasei. Cei de la Salvare îi purtară pe la casele lor. Consuela luă parte și ea la acțiunile de salvare, îngrijindu-se ca Smirnov, murdar și însîngerat, să fie transportat la locuința ei.

Fallon se aflase în ziua catastrofei la Pittsburgh, însă vestea nu-i fusese comunicată pe dată. Mai tîrziu fu informat despre un accident oarecare, petrecut la Babel. Financiarul nu pregetă. Plecă îndată cu avionul la New York. Cînd află de adevăratele proporții ale catastrofei făcu o criză de nervi și leșină. Fu dus de urgență în apartamentul său, unde medicii îi administrară calmante ; pe urmă s-au angajat doi infirmieri care să-l supravegheze în permanență.

Catastrofa produse mare senzație. Gazetele publicară relatări minuțioase. Martori oculari descriau pe puncte fazele catastrofei, avînd fiecare bineînțeles stilul și punctul său de vedere propriu, apoi intrară în acțiune experții care se pronunțară cu competență asupra cauzelor accidentului. Se comunică și cifra exactă a morților : în total, cu victimele incidentelor din stradă împreună cu muncitorii împușcați de ingineri, cu oamenii salvării, inginerii și muncitorii care și-au pierdut viața în timpul acțiunilor de salvare, bilanțul îngrozitoarei zile de 6 septembrie era de 408 morți. Se incluse aici și numărul celor decedați în spitale din cauza rănilor grave. Numărul rănițiilor : 135, dintre care 40 se aflau în comă, 30 aveau răni grave, 65 relativ mai ușoare.

Presa sindicală incita fără contenire împotriva BB-ului, celelalte publicații nu ezitară nici ele să publice articole critice. Se cerea, în unanimitate, pedepsirea exemplară a celor vinovați.

Se suspendase orice activitate.

De la începutul construcției, lucrările nu mai încetaseră decît o singură dată, pe durata unei jumătăți de

schimb, în ziua înmormîntării lui Weber. Acum însă nimeni nu mai îndrăznea să urce la punctele de lucru. Schelele se sumeţeau părăsite spre cer, numai inginerii mai urcau de două-trei ori pe zi, pentru ca măcar ploaia să nu deterioreze maşinile şi agregatele scumpe. Se adresau apeluri zadarnice muncitorilor, nimeni nu voia să urce în infernul din înalturi, iar acţiunea de recrutare a unui nou lot de muncitori eşuă.

Ancheta poliţiei îşi urma cursul ; toată lumea aştepta cu mare curiozitate rezultatul ei ; dealtfel întreg New York-ul părea să ştie că Armstrong va fi ţapul ispăşitor.

Jimmy ceru ca trupul lui O'Brien să fie îmbălsămat şi-l îngropă în Babelul miniatural din Bronx : micul BB avea astfel deja trei locatari pe vecie. După înmormîntare îi spuse lui Fallon cu tristă amărăciune :

— Se vede treaba că destinul meu e să fiu cioclul BB-ului.

Milionarul îi aruncă arhitectului o privire obosită. Închise ochii şi, în imaginaţie, se şi vedea în grădina din Bronx, în compania lui Weber, Blocksohn şi O'Brien, în sicriul de sticlă translucidă...

Smirnov se refăcu, după trei zile de febră din cauza surmenajului ; cînd deschise ochii, îl cuprinse mirarea.

Capul i-era însă greu, nu pricepu din primul moment unde se află, apoi îl cuprinse ruşinea, obrazul i se acoperi de roşeaţă cînd o văzu pe Consuela aplecîndu-se asupra patului său. Îşi puse gura fierbinte pe mîna ei frumoasă de creolă, apoi şopti înfierbîntat :

— Blagodariu vas, krasivaia barinea... *

Şi continuă să bolborosească pe ruseşte. Cu obrajii încinşi, cu ochii strălucind.

Consuela îi scruta cu atenţie gura subţire, nepricepînd cuvintele străine pe care le rostea, dar intuia că rusul îi spunea acum ceva foarte frumos. Îi mîngîie fruntea înaltă, răvăşind cu degetele fine părul negru şi lung al bărbatului.

Pe urmă Smirnov îşi pierdu din nou cunoştinţa. Se cufundă într-un somn îndelungat şi nu-şi reveni decît

* Vă mulţumesc, frumoasă doamnă ! (rus. în orig.)

peste două zile. Atunci se îmbrăcă și mulțumi într-o franceză impecabilă pentru îngrijirea și ospitalitatea Consuelei. Femeia îl privi cercetător, din nou. Acest obraz era altul decît cel de-acum două zile, cînd cuvintele pătimașe spuse în limba rusă exprimaseră cu mult mai mult; iar acum Smirnov încerca să ascundă ceva... Parcă s-ar rușina... Ori parcă s-ar teme de ceva...

Își luară rămas bun strîngîndu-și mîinile și Smirnov ieși pe culoarul etajului 155. Simțea că întreg Babelul se învîrtește cu el. O vreme cutreieră fără scop pe coridoare, neputînd să dea un răspuns plauzibil întrebării care-l chinuia: de ce l-a dus Consuela în apartamentul ei? Ce vrea să obțină femeia asta de la el? Dar el ce-o fi vrînd? Își simțea gîndurile tulburi.

În spatele său se auzi o voce:

— *How do you do,* Smirnov?

Se răsuci. În spatelee lui se afla inginerul Bárdos.

— *Very well, thank you!*

— Văd că sînteți slăbit încă... Totuși, n-ați vrea să veniți la etajul 250? Să vedeți ce e nou pe-acolo?

Urcară cu liftul la terasa a cincea. Găsiră o uriașă dezordine, materiale și scule răspîndite peste tot; se putea observa lesne că de zile întregi munca era sistată. Se întîlniră aici cu încă doi ingineri.

Smirnov examină cu minuțiozitate pilonul de oțel care fusese excavat între timp, apoi strigă:

— Cînd a fost scos pilonul?

Unul dintre ingineri îi răspunse cu mirare:

— Ieri după-amiază. De ce întrebați?

Smirnov arătă spre baza pilonului:

— Lipseau și ieri buloanele?

Inginerii examinară pilonul și încuviințară.

Smirnov se repezi la un telefon și-l ceru urgent pe judecătorul de instrucție.

Peste douăzeci de minute, judecătorul White, care conducea ancheta în afacerea Babel, însoțit de procuror și de un stenograf se afla deja în preajma pilonului de oțel.

Smirnov, fără să dea bună ziua măcar, intră direct în subiect și începu să explice febril.

— Domnilor, am bănuit din prima clipă a catastrofei că avem de-a face cu un act criminal. Acum posed probe, vi le pun la dispoziție.

Evident că oamenii legii și inginerii așteptau urmarea cu mare interes.

— Vedeți acest pilon ? Îi lipsesc de la bază trei buloane mari. Îmi aduc foarte bine aminte : pilonul fusese instalat cu o săptămînă în urmă. Vă pot aduce o sută de martori care să ateste, sub prestare de jurămînt, că am fost și eu prezent acolo la instalare. Cum de lipsesc însă buloanele pe care le-am înșurubat corect atunci ? Mi-aș putea imagina că acest colos de fier se poate rupe în două, dar să sară buloanele asta nu, în ruptul capului !

— Nu se poate presupune că s-au slăbit în timpul prăbușirii ? — întrebă judecătorul de instrucție.

Cei trei ingineri zîmbiră, iar Smirnov arătă spre pilon și continuă :

— Piloanele se prind, în general, cu patru buloane, iar aici a rămas doar unul singur. Trei lipsesc. Vă invit, domnilor, să încercați să scoateți bulonul rămas... cu puterea mîinilor voastre.

Procurorul apucă bulonul, se strădui din răsputeri, dar degeaba, piesa rămase înțepenită. Fără o sculă oarecare, piesa nu putea fi mișcată din locul ei. Chiar dacă pilonul ar fi căzut din cer, bulonul ar fi rămas la locul său. Deci nu s-ar fi putut pierde în cădere.

Judecătorul de instrucție întrebă cu nerăbdare în glas :

— Iar dumneata ce concluzii ai tras ?

— Că avem de-a face, în cazul de față, cu un atentat premeditat cu intenții criminale. Dacă din neglijență, buloanele n-ar fi fost bine înșurubate, pilonul, după ce a fost instalat, s-ar fi răsturnat la prima solicitare ori după o trepidație mai serioasă produsă în zonă. Asta e clar. Pe urmă, fiind prezent la instalare, am văzut eu însumi că toate cele patru buloane au fost montate în mod corespunzător. În ziua accidentului, la ora 9 dimineața, pilonul se afla ancorat solid la locul său, cele patru buloane îl fixau cu trăinicie. Se deduce de aici că cineva, în ziua de 6 septembrie, între orele 9 și 11 a.m., a deșurubat trei buloane ; pilonul și-a pierdut astfel echilibrul

și, la prima solicitare mai serioasă sau la o simplă trepidație, s-a răsturnat. Vă propun să ne ducem la etajul 293 ; s-ar putea să găsim buloanele ori alte dovezi.

La 293 totul se afla în starea de după accident din 6 septembrie. Procuratura nu autorizase efectuarea nici unei operații de curățire, pentru ca nu cumva să dispară eventualele dovezi materiale. La etajul 250, în dreptul macazului stăteau de pază trei polițiști. Nimeni nu putea trece de acest post fără aprobarea procurorului.

Se îndreptară spre sectorul sudic, la locul catastrofei de tristă amintire. Smirnov cercetă suprafața din jurul locului unde fusese implantat pilonul ; după un scurt răgaz, nu prea departe de acest loc, găsi trei buloane mari și ruginite.

— Iată-le : sînt buloanele cu pricina — spuse cu ochii scăpărînd de indignare. Precum vedeți, nu se găsesc altele nicăieri în jur. Dacă pilonul ar sta în picioare, ele nu s-ar găsi aici, întrucît din acest tip de piloane nu se instalează decît unul singur pe lîngă fiecare ascensor.

Se întocmi un proces-verbal, apoi judecătorul de instrucție White puse întrebarea :

— Pe cine bănuiți, Mr. Smirnov ?

Rusul căzu pe gînduri.

— Nu pot să acuz pe nimeni, fără dovezi întemeiate. Mai întîi ar trebui interogați muncitorii care au lucrat în jurul ascensorului și, mai ales, în jurul pilonului.

— Dumneata unde te-ai aflat în timpul accidentului ?

— Am stat aproape întreaga dimineață cu Armstrong împreună, destul de departe de sectorul meu. Ne-am consultat asupra unui calcul.

Comisia plecă, iar Smirnov părăsi și el Babelul. Se îndreptă spre biroul șantierului, spre a se informa asupra stadiului operațiilor. Îi găsi acolo adunați pe toți inginerii șefi, dar știrile erau cu totul nefavorabile. Despre reluarea lucrului nici nu putea fi vorbă, deocamdată. Lucrătorii refuzau cu îndîrjire să se urce la înălțime. Exista totuși șansa remedierii acestei stări de lucruri întrucît era limpede că muncitorii se vor prezenta voluntar atunci cînd li se vor termina fondurile ; pe cei mai porniți o să-i potolească amenințîndu-i cu concedierea. Năpasta cea mare o constituiau din nou banii. Fallon nu

mai avea de unde face rost de bani. Weeb și Walter se aflau la odihnă pe malul oceanului, puțin le păsa de Babel în clipa de față. Dealtfel, se părea că pun din nou ceva la cale.

De aici, Smirnov se duse cu mașina pe Broadway oprindu-se în fața închisorii Tombs. Orele de vorbitor se terminaseră, așa că reuși să intre numai după lungi parlamentări. Dorea să vorbească cu Armstrong și cu japonezul, însă directorul penitenciarului nu voia să-i elibereze în ruptul capului o autorizație de vizită la vorbitor. Invocă drept argument regulamentul penitenciarului care interzicea vizitele de după-amiază ; apoi îl trimise la procurorul-șef ; Smirnov încercă să-l convingă pe director că e vorba de o chestiune de viață și de moarte, așa încît în cele din urmă directorul se lăsă înduplecat.

Îl conduse în penitenciar și-l îndrumă spre celula lui Armstrong. Omul ședea cu capul plecat, cuprins de o stare de apatie. Cînd Smirnov intră în celulă, nu schiță nici un gest.

— Nu te mai amărî, Armstrong, spuse încercînd să-l consoleze, vei fi eliberat în curînd. Ești totalmente nevinovat, eu voi prezenta dovezile.

Armstrong își ridică capul și-i aruncă o privire rătăcită.

— De-acum înainte mie-mi este totuna — spuse cu o voce de pe altă lume.

Rusul îl privi îndelung. Ochii aceia spălăciți, cu o privire de gheață alteori, erau acum total încețoșați. Unde mai văzuse o astfel de privire ? Odată, de mult, cînd își vizitase un prieten internat în spitalul de psihiatrie... Omul avusese o privire la fel de tulbure... Nu cumva... ?

Îl mai apostrofă o dată :

— Adună-te, Armstrong, fii bărbat. Ți-o repet : nevinovăția dumitale va fi dovedită...

Americanul ridică ochii și spuse apatic :

— *Thank you, Smirnov.* Nu te mai obosi, mie mi-e totuna de-acum încolo, orice mi s-ar întîmpla.

Căzu în letargie din nou, privind fix la dalele de piatră din fața lui.

Ieşind de aici, Smirnov se îndreptă spre celula lui Oki-Shi. Japonezul stătea culcat cu faţa în sus privind fix la tavan. Slăbise îngrozitor.

Rusul întrebă compătimitor :

— Ce e cu dumneata, Oki-Shi ? De ce nu chemi un medic ?

Japonezul dădu din mînă şi rosti fără vlagă :

— Pentru ce ? Eu sînt mort de-acum...

Smirnov îl repezi cu năduf :

— Să nu te mai aud spunînd astfel de prostii. Vei fi, fără îndoială, eliberat, s-a făcut dovada nevinovăţiei tale. Peste zece zile va avea loc procesul, pînă atunci se vor aduna toate probele şi vei fi achitat. Ştii şi tu că a avut loc un atentat criminal ; anchetatorii şi cu mine sîntem pe urmele făptaşilor.

Oki-Shi schiţă un zîmbet ciudat, apoi răspunse încet :

— Se prea poate ca la proces să iasă totul la iveală. Dar asta pe mine nu mă interesează, eu sînt mort de-acum.

Tăcu, apoi, peste un scurt timp vorbi din nou :

— Smirnov, promite-mi că înainte de ziua judecăţii îmi vei trimite un preot catolic. Nu te mira. Eu m-am născut la New York, tatăl meu s-a dezis de credinţa străbună, iar eu am fost botezat catolic. N-am fost niciodată în Japonia. Am crezut şi am sperat că dacă se termină construcţia BB-ului mă voi duce şi eu să văd patria strămoşilor mei. Dar viaţa mea a luat o altă întorsătură şi nu voi mai ajunge niciodată acolo. Am devenit american, Statele Unite m-au otrăvit. Sînt catolic, deşi trebuie să-ţi mărturisesc că religia n-a jucat niciodată un rol important în viaţa mea. Nu am nevoie de preot pentru că aş dori să mă spovedesc. Dispun de o sumă modestă de bani şi vreau să-i încredinţez cuiva, în scopuri de binefacere. Nu am încredere decît într-un preot catolic de origine europeană, pentru că el nu mă va escroca. Vei face asta pentru mine, nu-i aşa ? Nu ne vom mai întîlni în ziua procesului, pentru că eu am murit.

Rusul părăsi celula, dînd din cap ; din prag mai auzi glasul fără putere al japonezului.

— Eu sînt deja mort...

Ieşi gînditor în stradă. Înainta agale, cu capul plecat. Curînd ajunse în faţa BB-ului. Se opri în faţa uriaşei clădiri, privi spre înălţime, apoi rosti cu o voce abia auzită, ca pentru sine :

— Cîte blesteme s-au năpustit asupra uriaşei clădiri şi cîte vieţi nu s-au stins, din pricina ei...

Privi la plăcile de sticlă strălucitoare.

— Va mai curge mult sînge pînă se vor înălţa toate cele 500 de etaje...

Oftă şi intră în lift. Ascensorul îl urcă lin pînă la etajul 98.

7

În ziua de 26 septembrie, la 20 de zile după catastrofă, avu loc procesul. Publicul luă cu asalt, în adevăratul sens al cuvîntului, clădirea imensă a *Criminal Court*-ului. Şedinţa avu loc în marea sală a curţii cu juri ; completul era prezidat de Richard Bowler, un judecător temut pentru severitatea sa. Juraţii erau cu toţii aleşi dintre arhitecţi şi ingineri, iar atmosfera era foarte puţin favorabilă acuzaţilor.

Se aşteptau cu toţii ca Bowler să împartă un număr mare de ani de închisoare...

Pentru proces fură citaţi un număr foarte mare de martori ; în primul rînd, mai toţi inginerii şi şefii de echipă din B.B. ; în afara lor, cinci sute de muncitori îşi aşteptau rîndul într-o sală separată. Acuzaţii erau apăraţi de cei mai renumiţi avocaţi ai New York-ului.

La ora 8 dimineaţa preşedintele Bowler deschise şedinţa cerînd să fie introduşi în sală acuzaţii, inculpaţi pentru uciderea lui O'Brien şi a celor doi ingineri, precum şi cei şaisprezece indivizi care, cu ocazia manifestaţiilor din stradă au tras în poliţişti şi-n militari. Alţi douăzeci, acuzaţi de agitaţie şi instigare, erau citaţi separat. După audierea muncitorilor urmă Armstrong, care intră în sală cu capul plecat şi cu obrazul şi mai spălăcit. Semăna cu o mumie înviată din morţi.

Un murmur străbătu rîndurile de bănci.

Grefierul citi lista cu numele celor citați. Președintele constată că acuzatul Oki-Shi e lipsă la apel.

— Ce s-a întîmplat cu el? — îl întrebă pe ofițerul care-i păzea pe acuzați.

Polițistul raportă :

— Direcțiunea penitenciarului m-a înștiințat că Oki-Shi este grav bolnav.

Peste 15 minute apăru un curier aducînd un plic sigilat.

— Domnule președinte — raportă acesta —, Oki-Shi a murit cu 10 minute în urmă ; a fost tot timpul în stare de inconștiență. Medicul penitenciarului a constatat că aseară s-a otrăvit cu morfină. Cînd s-a descoperit fapta, otrava se absorbise deja în organism : nu a mai putut fi salvat. În buzunarul lui s-a găsit o scrisoare pe adresa domniei voastre...

Se iscă o zarvă cumplită. Spectatorii săriră în sus, zgomotul era străpuns de glasuri ascuțite :

— Japonezul e vinovat !

— El e autorul tuturor fărădelegilor !

— E vinovat de moartea a cinci sute de oameni !

Publicul era furibund. Voia să afle conținutul scrisorii. Președintele îi ordonă grefierului s-o citească. Grefierul, un bărbat cu voce de stentor, își puse ochelarii și începu să citească cu meticulozitate :

„Domnule președinte,

Cînd veți citi aceste rînduri, eu nu voi mai fi printre cei vii. Nu vreau să parvin în fața unei judecăți pămîntene, nu vreau ca plebea ahtiată după senzație să rîdă pe socoteala mea ; din această cauză, am hotărît să-mi iau viața. Nu anchetați proveniența otrăvii, nu vreau să aibă și altcineva de suferit de pe urma mea, un biet nenorocit mi-a făcut rost de morfină. Mi-am fost eu însumi judecător. Dar, înainte de moarte, vreau să mărturisesc. Eu sînt cel vinovat, nimeni altul. Eu am deșurubat buloanele, fără ca să fiu observat, în dimineața zilei de 6 septembrie, eu am provocat catastrofa ; iar Dumnezeu însuși mi-e martor că n-am dorit moartea ni-

mănui. Am procedat astfel în scopul de a-l compromite pe Armstrong, pe care-l urăsc, și pe Smirnov, care s-a interpus în calea mea."

Se iscă o gălăgie uriașă, oamenii urlau înfierbîntați :
— Ticălosul ! Asasinul !
— Jos cu japonezii !
— E nemaipomenit !

Polițiștii înconjurară șirul de bănci, atrăgîndu-le atenția tuturor să se liniștească și amenințîndu-i cu evacuarea. Cu mare greutate, ordinea se restabili, astfel că grefierul putu continua citirea scrisorii :

„Cînd m-a angajat Wolf Weber, am fost pătruns de grandoarea și frumusețea operei, Fallon și Slipper pot confirma că am lucrat cu toată știința și puterile mele la construirea Babelului, în timp ce Weber mai era în viață și că am continuat la fel și după moartea lui. Susțin în schimb că s-a făcut o mare nedreptate cu mine. Consider că mie mi s-ar fi cuvenit de drept conducerea lucrărilor și nu lui Armstrong, un om lipsit de har, cenușiu din cap pînă-n picioare, care n-are nici o idee personală și care, cu bună știință, a încetinit pînă la extrem ritmul construirii BB-ului. Dacă Weber ar trăi, Buildingul ar fi fost terminat pînă în anul viitor.

Murind Weber, ar fi trebui să mi se încredințeze mie conducerea șantierului ; eu aș fi știut să le arăt ce înseamnă a munci. Dar cu bătrînul Fallon nu te mai puteai înțelege. După moartea lui Weber își pierduse luciditatea ; tragicul eveniment, împreună cu greutățile financiare îl tulburaseră într-atîta încît își pierduse cu totul discernămîntul. Jimmy Slipper nu intra la socoteală, pentru că el e un om talentat, dar nu știe să fie autoritar. O'Brien nu era în stare decît să facă mare gălăgie și să fie brutal ; de ceilalți ingineri nu se poate ține cont. Repet, ar fi trebui să conduc eu șantierul ; cu toate acestea, Armstrong l-a condus, răstimp de ani de zile. Pe urmă a venit Smirnov. M-a cuprins teama ca nu cumva să preia el conducerea ; cuvîntul lui avea din ce în ce mai mare greutate. Astfel începu să se profileze în mine proiectul. Plănuiam să deșurubez buloanele pilonului,

pentru ca, neavînd stabilitate, colosul de oțel să se prăvălească în puțul ascensorului. Știam că reparațiile vor costa sume imense ; în consecință, Fallon îi va concedia pe Armstrong și pe rus. În calculele mele intra accidentarea cîtorva oameni ; dar nu-mi imaginasem că va avea loc o nenorocire de asemenea proporții.

Mărturisesc că am acționat fără discernămînt, că am pus la cale fapte infame ; știu că ancheta a dezvăluit existența unui atentat premeditat, rusul cel tenace a cercetat cu minuțiozitate și a descoperit pînă la urmă întreaga mașinațiune. Regret faptele mele criminale și, dacă voi apărea în fața judecății cerești, o să-i cer iertare pentru muncitorii care au murit din cauza setei mele de putere și grandoare. Nefericitul de Armstrong e nevinovat, trebuie achitat, iar pe mine să mă judece Cel de Sus. Oki-Shi".

Scrisoarea provocă un vacarm de nedescris. Oamenii săriră în picioare, consternați ; pe urmă urlară ca apucații :

— Ticălosul de japonez !

— Oki-Shi, asasinul !

— Jos cu japonezii !

— Moarte ! Moarte !

Mulți ieșiră în stradă unde se comentau cu aprindere, în grupuri răzlețe, mărturisile lui Oki-Shi. Publicul din sala de judecată scăzu la număr, ceea ce urma de-aici încolo nu mai era atît de interesant.

Președintele spuse cu voce înaltă :

— Oki-Shi și-a recunoscut vina. Dreptatea pămîntească nu-l mai poate ajunge din urmă. Să-l judece cerul ! Apoi, se întoarse spre Armstrong. Mr. Armstrong, nevinovăția dumneavoastră a fost dovedită. Sînteți achitat.

Inginerul se sculă în picioare, își ridică ochii spălăciți spre președinte, apoi rosti cu o voce albă :

— Mulțumesc. De altfel mi-era oricum inidiferent...

Se răsuci pe călcîie, nu se uită nici la dreapta, nici la stînga și porni cu capul plecat spre ușă.

Publicul îi făcu loc plin de compasiune.

— Armstrong a înnebunit — se auziră glasuri din toate părțile.

La ieşire îl aştepta nevasta, care-şi instală bărbatul într-un automobil şi-l duse acasă în Harlem.

Negrul şi cei nouă acoliţi ai lui care-l aruncaseră pe O'Brien în puţ primiră cîte zece ani de închisoare ; o parte dintre muncitorii care au participat activ la tulburări trebuiră să fie achitaţi, din lipsă de probe, ceilalţi fură condamnaţi la închisoare între 2 şi 10 ani, iar instigatorii şi rebelii au fost condamnaţi, potrivit hotărîrii juraţilor, la cîte 3 ani.

Fallon îl chemase la el pe Jimmy, încă înainte de proces.

— Te rog să comanzi încă un sicriu de sticlă, Jimmy — spuse cu voce surdă.

Arhitectul îl privi cu surprindere :

— Pentru cine vă trebuie sicriul, Mr. Fallon ?

— Să-l îngrop pe Oki-Shi — răspunse milionarul.

Avea o voce care venea parcă de sub pămînt.

— Nu cumva vreţi să-l îngropaţi în cavoul Babel ? — întrebă Jimmy cu surescitare.

Fallon dădu din mînă obosit la culme.

— Jimmy, Oki-Shi a lucrat timp de 6 ani şi jumătate la Babel. A fost un lucrător bun şi sîrguincios. Cine poate şti, poate că a avut dreptate. Dacă el ar fi preluat conducerea după Weber, poate că azi am fi avut alte perspective.

Arhitectul îi aruncă financiarului o privire scrutătoare. În faţa lui avea un om cu un chip obosit, ridat, puhav, cu pielea atîrnînd în pungi flasce, iar în locul privirii alteori pline de voinţă se aflau acum nişte lumini slabe, stinse, abia pîlpîinde.

— Jimmy, ne ducem cu toţii, spuse Fallon mormăind în barbă, ca pentru el. Noi, toţi cei care am început construcţia marii opere. Weber a deschis şirul, l-a urmat Blocksohn, O'Brien, iar acum Oki-Shi şi Armstrong... N-am mai rămas în viaţă dintre cei vechi decît noi doi : dumneata şi cu mine. Eu nu mai contez, o să-i urmez curînd.

Slipper se întoarse într-o parte, pentru ca bătrînul să nu observe lacrimile care-i răsăriseră în ochi.

— Jimmy, ştii, mă muncesc grijile pentru Babel, care, precum se vede, aduce numai nenorociri pe capul celor

care-l înalță. Îi otrăvește pe toți... Poate n-am făcut bine c-am cutezat să-l începem.

Tăcu, privi în gol, apoi continuă, cu un glas îndurerat :

— Pentru mine, Jimmy, Babelul e ca morfina pentru morfinomani. Acum, cînd munca e sistată, slăbesc pe zi ce trece, am devenit umbra celui care am fost. Dacă se pornește construcția mă voi reface și eu. Aș dori să apuc să văd cu ochii etajul 500. Să văd cînd se așează cupola peste etajul 500, pe urmă nu-mi mai pasă de voi fi și eu așezat, în coșciug de sticlă, lîngă Blocksohn și Wolf...

Jimmy se simți cuprins de o mare tristețe. Se ridică în picioare, pregătindu-se de plecare.

Milionarul îi mai adresă un ultim cuvînt :

— Jimmy, Babelul va aparține altora... Îl vor acapara cei nesătui, cei avizi de bani și de glorie ; eu nu mai am putere să mă apăr. Nici nu-mi pasă, numai să văd lucrarea încheiată... Acum du-te și îngrijește-te de japonez...

Arhitectul se urcă într-un taxi și plecă spre penitenciar. Îl înștiință pe directorul penitenciarului că se va îngriji de înmormîntarea lui Oki-Shi, cerîndu-i să nu-l ducă la cimitirul pușcăriașilor, ori la crematoriu. La început directorul se opuse invocînd diferite paragrafe și legi, dar un plic cu 500 de dolari îl determină să uite de ele.

Jimmy telefonă din biroul acestuia profesorului universitar care făcuse îmbălsămările de pînă acum.

Profesorul își isprăvise treaba la ora 4 în zori ; sicriul fu și el terminat la repezeală. Trupul lui Oki-Shi fu urcat într-un camion închis. Mașina se opri în fața BB-ului. Jimmy telefonă din nou, trezindu-l pe rus, pe Bárdos, pe Wieser, chiar și pe Fallon. Tuspatru coborîră, se așezară în mașina lui Jimmy și convoiul porni spre Bronx. Pînă să se lumineze de ziuă, operația se încheiase.

Jimmy nu se stăpîni să nu remarce cu un umor negru :

— Am dobîndit o adevărată practică în ritualurile funebre...

În ochii bătrînului străluceau lacrimile, îl îmbrățișă pe Jimmy și-i spuse :

— Mulțumesc, Jimmy, ești un tip tare cumsecade.

La prînz, Fallon îi făcu o vizită lui Weeb. Președintele fu și de această dată foarte politicos, dar, cînd auzi de bani, ridică din umeri.

— Mr. Fallon, *the money market is tight*. Banii au dobîndit un preț foarte mare.

Milionarul dădu din mînă.

— Știu. Dați-mi polițele pe care vreți să le iscălesc. Din nou, Weeb îi așeză hîrtiile în față și Fallon semnă peste tot. Niciodată nu primise încă banii cu o dobîndă atît de mare. Avînd cecurile în buzunar, îl chemă pe Smirnov.

— Smirnov, lucrările pot să reînceapă. Te rog să iei măsurile necesare.

Fallon mai primise în două rînduri bani de la trust ; astfel Weeb pusese deja mîna pe mai toate sursele de venit ale Babelului ; lui Fallon nu-i mai revenea nici un cent din chiriile Operei, Varieteului, Stadionului, Cinematografului Babel, băilor, magazinelor, birourilor și a celorlalte spații comerciale.

Consuela îl vizită în mai multe rînduri pe Fallon cerîndu-i să i se prezinte situația exactă a conturilor.

— Nu vă temeți, vă veți recupera banii investiți. Babelul devine din ce în ce mai rentabil — o încuraja bătrînul pe Consuela, în timp ce zîmbea misterios.

Weeb și acoliții săi se pregăteau să dea lovitura de grație. Hotărîră ca începînd cu ziua de 5 decembrie să nu mai acorde nici un fel de credit ; drept urmare munca se va sista ; totodată, îi vor cere lui Fallon să onoreze toate polițele. Dubla lovitură îl va pune la pămînt pe nenorocitul individ ; el va accepta toate condițiile, numai pentru ca Babelul, visul cel mai drag sufletului său, să fie construit în continuare. Îi vor da 20 de milioane, îi vor permite să rămînă în locuința lui, îi vor înapoia toate polițele și fabricile, poate să facă cu ele ce-o vrea, n-are decît, el va rămîne proprietarul BB-ului cu numele ; în realitate toate veniturile Babelului vor intra în seifurile lui Weeb și ale lui Walter.

Dar, tot în aceeași perioadă, Fallon se pregătea și el de o lovitură. Îl vizită pe vechiul său doctor, îl rugă să-l consulte, apoi îl întrebă :

— Spune-mi pe șleau, cît mai am de trăit ?

Bătrînul medic se scărpină în creștet și nu răspunse.

— Te rog să-mi spui sincer, vreau să-mi fac testamentul și mai am cîteva lucruri de pus la punct.

— Mr. Fallon — începu medicul —, inima dumneavoastră se află într-o stare foarte precară... Prea multele supărări au slăbit-o. Vă recomand, în orice caz, să vă faceți tratamentul...

— Va să zică, zilele îmi sînt numărate... Spune-mi-o în față, fără rețineri !

Medicul, palid, își mușcă buzele.

— E greu să declari pacientului un asemenea lucru. Dacă vă feriți de orice supărare, poate că... Deși...

Tăcu.

— Înțeleg, acum înțeleg, spuse financiarul. Asta înseamnă că primul necaz mai serios, prima supărare îmi va aduce sfîrșitul. Mulțumesc.

Achită onorariul și plecă în mare grabă. Medicul privi în urma lui clătinînd din cap.

Fallon trată apoi zile-n șir cu jurisconsulții, cu notarii, precum și cu Jimmy.

Detectivul însărcinat de Weeb și de ai săi cu urmărirea lui Fallon raporta zilnic patronilor săi despre orice mișcare.

— Bătrînul coace ceva, spuse Walter.

Weeb slobozea rotocoale mari de fum din havana sa.

— Fallon nu mai e demn de luat în considerare. Dacă vreau eu, de azi încolo e un om mort.

— Totuși, ar fi bine să punem punct afacerii, spuse celălalt cu îngrijorare.

Weeb îl liniști însă :

— N-avem de ce ne grăbi, totul se petrece după planul dinainte stabilit. Scenariul e perfect conceput și funcționează ca un mecanism de ceasornic. Banii îi vor fi suficienți lui Fallon pînă pe 3 decembrie ; de la această dată nu va mai fi în stare să plătească lefurile muncitorilor. Pe urmă nu va mai avea materiale, pentru că noi îi vom livra oțel, ciment, sticlă numai cît să-i ajungă

pînă la 3 decembrie, dată la care se va încheia etajul 300. Pe 5 decembrie va primi somația de plată și va alerga la noi ca să trateze. Noi însă vom fi plecați la Chicago. A doua zi Fallon va veni după noi. Acolo îi vom înapoia toate polițele, fabricile, va mai primi un cec în valoare de 20 de milioane, iar BB-ul va trece definitiv în proprietatea noastră. Obrazul ne cere să lucrăm cu eleganță...

Președintele trustului sticlei surîse.

— Sînteți foarte perspicace, domnule Weeb, vă admir clarviziunea.

Președintele trustului oțelului înregistră măgulit lauda și răspunse, mulțumit de sine :

— Îmi repugnă acțiunile brutale. Manevrele de acest soi se fac cu eleganță și finețe... În zilele noastre poți ajunge la cele mai bune rezultate numai acționînd în acest stil. Strămoșii noștri și-au procurat averea cu arma în mînă : azi, stiloul e arma noastră. E o armă cu mult mai periculoasă... *Good night,* Walter ! Somn ușor !...

Și-au strîns mîinile cu prietenie.

Afară șuiera vîntul rece de noiembrie. În noapte, vulturi pleșuvi dădeau tîrcoale adulmecînd după hoituri.

8

În ziua de 29 noiembrie, într-o seară ploioasă de toamnă, doamna Armstrong își duse bărbatul la biserica St. Stephen.

— Vino, William, o să-ți facă bine. Predica o va ține un pater sosit de la Roma, un tînăr franciscan, care vorbește deosebit de frumos.

Ori de cîte ori avea ocazia, doamna Armstrong îl purta cu ea pe soțul ei, de religie protestantă, la biserica catolică. Se dădea în vînt după predici, colinda toate bisericile orașului, era în stare să parcurgă distanțe uriașe, să nu cumva să piardă vreo slujbă mai interesantă.

După proces arhitectul devenise și mai taciturn. Zile în șir nu scotea nici un cuvînt. Se așeza în fotoliu, pri-

vea în gol ori se cufunda între timbrele sale, privind la nesfîrşit minusculele petice de hîrtie. Nu se ducea nici măcar prin împrejurimile Babelului. Rusul nu-l chemă. Îşi zicea că, după ce se va odihni cîteva săptămîni, Armstrong se va reîntoarce oricum şi se va reapuca de lucru.

Soţii Armstrong şedeau în al treilea rînd de bănci al bisericii St. Stephen, aproape de amvon, pentru a auzi mai bine predica. Preotul — Jerome Baptist Shurke, un tînăr scoţian — ţinea de şase zile un ciclu de predici care semănau cu nişte afurisenii. Acest tînăr deosebit de combativ îi amuza pe new yorkezi cu vehemenţa lui neiertătoare.

Pater Jerome abordase de această dată subiectul de cea mai mare actualitate : BB-ul. Tuna şi fulgera cu o voce cumplită împotriva Babelului, vorba sa era tăioasă ca un brici.

— Domnul îi pedepseşte pe cei semeţi, pe cei înfumuraţi şi-i umileşte pe cei a căror mîndrie nu-şi cunoaşte marginile, îi face să se plece cu fruntea în pulbere.

Armstrong înălţă ochii, osteniţi, şi privi spre amvon. Ce spunea acest preot ? Domnul îi pedepseşte pe cei semeţi şi... Da, îi pedepseşte... pentru că trufia lor e nemărginită...

— Omul, pradă deşertăciunii din el, nu se mai mulţumeşte cu pămîntul primit în dar de la Dumnezeu, ci cutează să se înalţe către cer. Se urcă în avion, pentru a săgeta spre nouri, cu gîndul să arunce o privire furişă în tainele creaţiunii, dar va ispăşi amarnic pentru îndrăzneala sa, căci Domnul îi va frînge aripile, iar cel care cercetează sfidător taina dumnezeirii se va prăbuşi pe pămînt, acolo de unde, îndemnat de trufie, a încercat să-şi ia zborul. Construieşte un turn uriaş, pietrele sale le încheagă cu sînge, lacrimi şi durere, dar Domnul îl va pedepsi şi pentru această faptă, prefăcînd în ruină cetatea minciunii. Zidurile mîndre, înălţate de om în oarba sa goană după glorie, le va face una cu pămîntul !

Armstrong urmărea atent, cu ochii ieşiţi din orbite, gura preotului. Ce spune ? Că Domnul va face una cu pămîntul zidurile pe care omul le înalţă din setea lui de

glorie... BB-ul e construit de om tot pentru preamărirea propriei sale ființe! Babelul se sumețește aşijderea spre ceruri!... Și el, nu altul, ocîrmuise muncile blestemate... El, Armstrong, așezat în fruntea celor care l-au înfruntat pe Dumnezeu, batjocorindu-l...

Se frămînta cu neliniște pe banchetă. Nu mai era înțepenit și apatic, obrajii săi pămîntii își schimbaseră culoarea, se înroșiră, iar ochii săi spălăciți străluceau a primejdie.

— Babelul!... Babelul!... mormăi în barbă în repetate rînduri.

Din amvon, preotul își continua peroraţia:

— Încurcătura limbilor de la Babel e cea mai elocventă dovadă a felului în care-și ispășește păcatele omul cel nevolnic. Cei care au vrut să-l înfrunte pe Dumnezeu au purces la înălțarea unui turn, în deșertul Sinear. Turnul lor rîvnea să străpungă cerul. Voiau ca vîrful turnului să străpungă coviltirul cerului, ca să-i poată spune Creatorului: nu ne temem de tine, pentru că nu mai ești stăpîn peste noi, așezat pe tronul tău, în înălțimile de neajuns. Ne urcăm spre ceruri, să aruncăm o privire în misterul creațiunii, pentru ca mai apoi, aflîndu-ți taina, să te putem detrona. Astfel judecară oamenii bicisnici, dar Domnul îi pedepsi pentru îndrăzneala lor. Într-o noapte, le amestecă limbile, iar a doua zi construcția se întrerupse pentru că ei, oamenii, nu mai aveau cum se înțelege. Și iată, acum întîmplarea din Babilon se repetă aici, în America. Se găsesc și aici indivizi încăpățînați și trufași care voiesc să înalțe un alt turn Babel, cărora nu le mai ajunge și nu le mai prieste Pămîntul, dat de Atotputernicul, ci se străduiesc spre înalturi, către Dumnezeu, Cel de Neajuns! Dar Domnul îi pedepsește și pe aceștia, așa cum a făcut pe vremuri, cu babilonienii. Pogoară pe pămînt îngerul atotdistrugător, care va dărîma turnul trufiei...

În acest moment, din șirul al treilea de bănci o voce răgușită întrerupse peroraţia:

— Sînt vinovat! Eu am construit Babelul! Domnul m-a pedepsit pentru că am rîvnit cu nesocotință mărirea!

Întreaga asistență sări în picioare și se uită spre rîndul al treilea de bănci unde doamna Armstrong încerca cu gesturi disperate să-și liniștească soțul.

— William, William, te rog așază-te, îl implora femeia.

Arhitectul însă se desfăcu din brațele soției și se urcă pe banchetă urlînd din răsputeri :

— Sînt un păcătos ! Eu am construit turnul Babel ! Sînt un păcătos !

Se iscă o zarvă enormă, preotul își întrerupse predica, unii strigară să vină poliția, alții se îmbulziră spre ieșire.

— Ce ce întîmplă ? — năpădiră întrebările.

Un zidar vîrstnic îl recunoscu pe arhitect.

— Dar e Armstrong în persoană — spuse consternat.

— Armstrong ! Armstrong !

— Armstrong a înnebunit !

— I-a luat mintea Babelul !

Mulțimea veni din toate ungherele bisericii spre rîndul al treilea, dar nimeni nu cuteză să pună mîna pe inginer, pentru că acesta, dezlănțuiit, se zbătea și lovea primejdios de puternic.

Biserica fu străbătută de un val de murmure de consternare :

— Și-a pierdut mințile, așa, din senin !

Nenorocitul era tot urcat pe banchetă și urla furibund :

— Sînt vinovat ! Eu am construit Babelul ! Sînt vinovat !

Soția îl implora cu disperare :

— William ! William ! Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te !

Doi bărbați mai vînjoși și mai curajoși se apropiară de el, încercară să-l așeze, dar Armstrong îi respinse cu piciorul. Veniră alți doi, unul reuși să-l prindă de picior și să-l tragă în jos, în timp ce alți trei se aruncară asupra lui. Armstrong îi lovea, îi mușca, dar cei patru oameni zdraveni îl dovediră în cele din urmă.

Se zbătea pe jos și nu contenea cu urletele :

— Sînt vinovat ! Eu am construit turnul Babel ! Trebuie să ispășesc !

L-au cărat în stradă, l-au urcat într-un taxi, care-l duse de urgență acasă, în Harlem. Soția lui chemă un medic, care-i administră niște calmante.

Armstrong adormi, dar se trezi la unu și jumătate. Se duse în odaia sa de lucru, își luă colecția de timbre, contemplînd îndelung paginile albumelor pe care erau lipite bucățele de hîrtie. La început, fu liniștit, apoi reîncepu accesul de furie. Se repezi la album și începu să-i rupă paginile.

— Și voi sînteți vinovate ! — urla spre hîrtiuțele colorate. Domnul vă va pedepsi !

Rupse timbrele, pînă le făcu fărîme. Raritățile scumpe, pe care le adunase răstimp de două decenii cu atîta dragoste și trudă, erau acum rupte în bucățele minuscule și răspîndite pe covor. Nu se îndură să lase întreagă nici măcar una dintre ele. Apoi începu să spargă, să fărîme, răsturnă mobila, sparse oglinda și, deodată, se împiedică de un scaun, căzu și se lovi cu capul de piciorul unei mese. Leșină, din pricina loviturii grozave și, căzut pe jos, rămase nemișcat.

Cînd soția sa, însoțită de un medic, deschise ușa odăii de lucru, Armstrong era inconștient. Îl duseră în cealaltă odaie, unde medicul îi administră o nouă doză de calmante.

— Acum va dormi cîteva ore — spuse medicul —, mă întorc dimineața, împreună cu un coleg, ca să-i facem un consult.

Femeia întrebă îngrijorată :

— Ce s-a întîmplat cu el ?

Medicul nu dorea să spună adevărul. Spuse, dîndu-și importanță :

— Starea lui e gravă, chiar foarte gravă. Lăsați-l să doarmă : mîine dimineață, cînd se va trezi, se va simți mult mai bine. Cred că nu va mai interveni o nouă criză.

Cînd, la ora 7 dimineața, doamna Armstrong deschise ușa camerei soțului ei, văzu că e goală. Cercetă minuțios întregul apartament, dar arhitectul dispăruse fără urmă.

La ora 8, liftul de materiale îl transporta pe Armstrong de la etajul 250, împreună cu niște materiale, la 300, unde tocmai se asambla schela.

Liftierul îl salută ca pe o veche cunoștință :

— *Good morning*, Mr. Armstrong, nu v-am mai văzut de multă vreme.

Arhitectul își îndreptă privirea spre liftier, dar nu-i răspunse. Acesta nu se miră, știind că inginerul e scump la vorbă și porni ascensorul. Împreună cu el mai urcară cinci muncitori, care de asemenea îl salutară mirîndu-se oarecum că nici nu-i lua în seamă. Cît timp liftul parcurse drumul la 300, arhitectul deschise gura cu un singur prilej, murmurînd mecanic în bărbie.

— Sînt vinovat ! Sînt vinovat !

Ieși din ascensor. Mai întîi, privi în jurul său, apoi se duse direct spre una din echipele de lucru.

— Sînteți cu toții vinovați și Domnul vă va pedepsi cu mîna lui ! — urlă către lucrători.

Muncitorii îl priviră cu stupoare. Nu înțelegeau ce-l apucase pe inginerul șef.

Armstrong gesticula cu înverșunare și zbiera cu o voce răgușită :

— Cu toții sîntem vinovați, noi toți cei care construim Babelul și vom plăti amarnic pentru faptele noastre. Dărîmați zidurile cetății trufiei și ale vanității omenești ! Nu vedeți că se apropie de voi Îngerul Domnului ? Aveți grijă, voi ce vă aflați în solda păcatului, Babelul se va nărui !

În jurul lui se strînseră din ce în ce mai mulți lucrători. Armstrong însă le vorbea fără să se oprească nici măcar pentru o clipă. Sporovăia fără contenire, tocmai el, care fusese odinioară atît de scump la vorbă. Sosiră și Smirnov și Jimmy, aduși de gălăgie. Amîndoi îl priviră descumpăniți.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întîmplat cu dumneata, Armstrong ? — întrebă Jimmy.

Nebunul îi aruncă o privire tulbure, apoi urlă cuprins de o stare de extremă agitație :

— Și tu ești vinovat, pentru că și tu te crezi Dumnezeu !

Smirnov își întoarse capul.

— Bietul om, a înnebunit — spuse cu voce înceată, ca pentru sine.

Armstrong apucă un drug de fier și lovi în jur la nimereală.

— Eu sînt Îngerul Domnului — striga cu înverșunare —, o să dărîm turnul trufiei.

Muncitorii fugeau speriați care-ncotro, cercul se lărgea din ce în ce mai mult ; se temeau toți ca nu cumva nebunul în dezlănțuirea lui să-i altoiască cu drugul în cap.

Jimmy le făcu semn unor muncitori să încerce să-l imobilizeze. Unul făcu rost de o bucată mare de pînză, se furișă cu mare prudență în spatele lui Armstrong, îi trecu pînza peste cap, un altul îl prinse de picioare. Armstrong se zbătu, dar îl legară repede, atît de strîns, încît nici nu se mai putea mișca.

— Cu stația de salvare.

Cei de la salvare îl așezară pe targă pe Armstrong, legat de mîini și de picioare, și-l transportară la 247. Peste un sfert de oră își făcură apariția infirmierii unui vestit institut particular de psihiatrie, care preluară bolnavul, îl urcară într-o mașină închisă și plecară cu mare zor.

Jimmy îl vizită, două zile mai tîrziu, la așezămîntul de sănătate. Medicul-șef îl primi cu o figură deloc încurajatoare.

— Paranoie generalizată, incurabilă. Îl tratăm deocamdată cu băi, mai tîrziu s-ar putea să încercăm cu hipnoză, dar nu ne putem aștepta la nimic bun : bolnavul nu reacționează la sugestie.

— Aș putea sta de vorbă cu el ? — întrebă Jimmy.

— Poftiți. De azi dimineață este relativ liniștit. Are perioade de cîte o jumătate de oră cînd vorbește rațional și coerent. Se mai petrece cu el un fenomen extrem de interesant ; are un debit verbal excesiv. După știința mea, Mr. Armstrong era un om foarte scump la vorbă, iar acum e mai mult decît volubil.

Intrară în salon. Pe marginea unui pat, bolnavul ședea liniștit, îmbrăcat în uniforma așezămîntului de sănătate, din pînză rezistentă, fără nasturi și cordon.

Jimmy se îndreptă spre el și-l întrebă cu prietenie :

— Mă recunoști, Armstrong ?

Bolnavul își ridică încet capul, apoi spuse înviorat parcă :

— Dumneata eşti, Jimmy ? Cum îţi merge ? Nu te-ai îmbolnăvit încă ? Ai grijă, căci toţi cei care lucrează la Babel vor înnebuni. Eu mi-am pierdut raţiunea, cu toţii o să avem aceeaşi soartă !

Medicul îi făcu semn lui Jimmy să nu-l contrazică. Bolnavul trecu la poza de orator şi începu să explice cu alură de savant :

— Nici Wolf Weber n-a avut mintea zdravănă. Provenea dintr-o familie de alienaţi mintal, alcoolici ; el însuşi şi-a conceput cele mai geniale proiecte în euforia stării de ebrietate. Un creier de om normal nu ar fi putut crea proiecte atît de fantastice. Despre Fallon toată lumea ştie că este maniac. Un om lucid, cu o inteligenţă medie nu şi-ar fi investit paralele într-un proiect fantasmagoric cum este BB-ul. O'Brien a fost un sadic, un ins plin de cruzime, Oki-Shi suferea de cezaromanie şi nu s-ar fi dat în lături nici de la o crimă pentru a-şi atinge scopurile ; cît despre Smirnov, se vede de la o poştă că e un fantast şi un anormal ; Armstrong este un nebun furibund, Jimmy Slipper este, proporţional vorbind, cel mai lucid, dar o boală mentală îl va cuprinde şi pe el, după ce a fost contaminat răstimp de ani de zile cu otrava Babelului : Blocksohn a fost, de asemenea, cuprins de mania Babelului, într-o mai mică măsură decît Fallon, întrucît la el carcinomul a diminuat psihoza ; fiica lui, Consuela Blocksohn este, vizibil, isterică ; priviţi-i pe inginerii BB-ului, în ochii fiecăruia se poate constata nebunia latentă, sînt bolnavi cu toţii, pînă şi şefii de echipă şi muncitorii sînt candidaţi serioşi la îmbolnăvire.

Jimmy îl privi cu surprindere pe medic, care şi el se uita buimac la bolnavul său. Tot ce spunea Armstrong era purul adevăr de necontestat. Omul trecuse în revistă sistematic toate victimele, cele existente şi cele posibile ale BB-ului, şi, în final, trase concluzia : clădirea minunată este născocirea unei minţi bolnave, iar cei care execută acel proiect, ei bine, sînt cu toţii nebuni de legat.

Bolnavul tăcu apoi, dar după o scurtă pauză îşi reluă discursul. Liniştit, cu o rece obiectivitate şi cu tonul explicativ de adineaori.

— Nici nu poate fi altfel — continuă Armstrong. Toate operele măreţe ale lumii au fost creaţii ale unor

minți bolnave ; în viețile tuturor geniilor, orice-ar fi fost : poeți, savanți, artiști, gînditori, inventatori, conducători de oști, șefi de state putem constata dereglări ale spiritului. Napoleon era dement și-și concepea planurile mărețe ale bătăliilor sale în momentele de criză. Țarul Petru cel Mare n-a fost normal, cu toate că a întemeiat Rusia cea Mare. Mă duc și mai departe în istorie : Mohamed al II-lea, cuceritor al lumii, a murit bolnav de delirium tremens, Alexandru cel Mare și-a omorît, beat fiind, cei mai buni prieteni, despre Iuliu Cezar s-a scris că n-a fost decît rareori lucid, iar gînditorii cei mari ai Antichității : Socrate, Seneca, Alcibiade, Caton, Arhimede erau cu toții niște oameni anormali. Să-i trecem în revistă și pe inventatori : Newton, Galilei, Galvani, Watt, Ampère, Linné, Bolyai și toți ceilalți au fost niște alienați, istoria relatează despre ei că în perioadele lor de echilibru n-au produs nimic, harul divin pogora asupră-le numai în clipele cînd îi cuprindea nebunia. Un om normal nu poate produce decît idei și fapte obișnuite, mărunte, marile soluții, marile revoluții le produc numai demenții, în receptacolul minții lor. Wolf Weber era un alienat și ne-a molipsit pe noi toți de nebunia BB-ului : pe mine, pe dumneata, pe ceilalți, întreg personalul din Babel...

Tăcu. Pentru cîteva clipe se așternu o liniște desăvîrșită. Cei trei oameni priveau în fața lor fără să scoată un cuvînt.

Deodată, Armstrong se ridică în picioare. Din ochi îi dispăruse lumina de mai înainte, pupila cenușie deveni din nou tulbure. Gesticula nervos, apoi slobozi un strigăt gutural :

— Sînt vinovat ! Eu am înălțat turnul Babel ! Sînt vinovat !

Medicul îl scoase repede pe Jimmy din salon.

— Să mergem, criza e iminentă. Îi vom trimite un infirmier, să-l ducă la baie.

La despărțire medicul declară cu părere de rău :

— Acest tip de bolnav e foarte dificil de tratat. Nu-l mai putem salva.

Jimmy se îndreptă spre mașină cu capul în pămînt ; pe drum, în vreme ce străbătea New York-ul cu mulțimea sa care mișuna zgomotos în goana sa bezmetică

după dolari, își aduse aminte de vorbele lui Fallon. Ce-i spusese financiarul cu puțin timp înainte? „BB-ul îi otrăvește pe toți."

O clipă simți că și în vinele sale curge o otravă acidă în locul roșului sînge.

9

La 3 decembrie, într-o sîmbătă după-amiază, Smirnov îi raportă lui Fallon că nu mai dispune de materiale și că de luni nu mai are cu ce construi.

— Oțelul livrat e suficient numai pentru construirea schelei etajului 300! — strigă el în receptor. Zadarnic am cerut mai mult și am urgentat. De la Pittsburgh mi s-a trimis vorbă că nu mai pot în nici un caz livra. În acest moment, au alte comenzi. Ce să fac? Să-i concediem pe muncitori?

— Trimiteți-i pe toți acasă.

Luni, în ziua de 5 decembrie, Fallon îl căută pe Weeb, ca să trateze, dar nu-l putu găsi. La biroul trustului i se răspunse că președintele nici nu trecuse în ziua respectivă pe la birou, dar cum sosește îl vor anunța pe Mr. Fallon. Cu Walter păți la fel. Nici „regele sticlei" nu trecuse pe la biroul său.

Fallon se întoarse la BB. Seara, la ora 6, un curier îi aduse un plic. Deschise plicul și zîmbi:

— Ticăloșii! — murmură pentru sine.

Îl surprinse oarecum tonul neobișnuit de dur și de nepoliticos al scrisorii:

„Vă somăm să onorați în termen de 24 de ore cele 78 de polițe semnate de dumneavoastră, în valoare de 321 000 000 dolari. Nu mai avem mijloace spre a vă acorda credit în continuare. În cazul cînd nu veți răspunde la solicitările noastre, vom fi nevoiți să uzăm de drepturile legale."

Fallon se îndreptă spre telefon, ceru biroul lui Weeb.

— Mr. Weeb se află la Chicago — sună răspunsul. A telefonat acum zece minute lăsînd un mesaj: în cazul

în care Mr. Fallon îl caută în chestiuni de afaceri dumnealui e de găsit la Chicago.

Fallon zîmbi. Îl cuprinsese o stare de spirit neobișnuită, un fel de iluminare, care-l îndemna stăruitor să treacă la acțiune. Consultă mersul trenurilor : acceleratul spre Chicago pleca la 6,45. Îl mai poate prinde deci. Ieși pe coridor, se urcă în lift, coborî și ieși în strada 155, unde circulația era imensă ; mașinile goneau una după cealaltă, strada era scăldată într-un șuvoi de lumină ; în mijlocul ei Babelul strălucea ca o nestemată enormă.

Fallon îi făcu semn unui taxi care tocmai trecea prin apropiere. Șoferul răsuci volanul și îndreptă mașina în direcția lui Fallon. În aceeași clipă, un băiețandru — un vînzător de ziare — sări spre o altă mașină care se pregătea de oprire, pentru a înmîna ziarul unui cumpărător.

— Fii atent, găgăuță ! — urlă șoferul și frînă brusc.

Dar era prea tîrziu : băiețandrul zăcea întins sub roți.

Bătrînul privi consternat accidentul. Coborî pe urmă, dar cu ochii duși, aninați parcă de trupul însîngerat al băiatului ; apoi, duse fulgerător mîna la inimă și căzu lat. O mașină fu cît pe-aici să-l calce, dar reuși să frîneze în ultima clipă. Se iscă un mare tumult, își făcu apariția și un polițist, telefonară la stația de salvare a BB-ului, de unde sosiră medicii și brancardierii în mare grabă. Doi dintre ei îl scoaseră pe băiețandru de sub roți : n-avea decît leziuni ușoare, își spărsese capul, de fapt.

Un medic de la Salvare îl examină pe Fallon, care zăcea nemișcat pe marginea trotuarului. Îl descheie la cămașă, îl ascultă cu stetoscopul cîteva minute în șir, apoi declară laconic :

— A murit.

Celălalt medic al Salvării îi privi ochii, îi descleștă gura, apoi stabili :

— Atac de cord.

Trupul neînsuflețit fu transportat deocamdată în biroul lui Fallon. Jimmy fu încunoștințat de noul deces : la fel, vestea i se comunică și Consuelei și inginerilor-șefi din Babel. Peste o jumătate de oră tot New York-ul afla știrea, iar ziarele publicau în ediții speciale tragicul eveniment.

— Doliu la BB !

— Omul care a finanțat Babelul a murit !

— N-a apucat să vadă etajul 500 !

Da, Fallon zăcea cu obrazul învinețit, la etajul 161 al BB-ului, în biroul său auster, cu pereții de sticlă. Pe el nu-l mai interesa ce va urma după etajul 300.

Vestea fu comunicată de îndată președintelui trustului oțelului, la Chicago, prin telefon.

Apelul fu recepționat de Weeb care se afla într-unul dintre apartamentele elegante ale Palmer House-ului ; întrebă încă o dată, crezînd că nu aude bine :

— Cum ați spus ? Fallon a murit ?

Așeză receptorul în furcă și privi spre Walter care se afla lîngă el.

Președintele trustului sticlei rosti cu voce scăzută :

— Cred, Weeb, că în cazul de față calculele dumitale s-au dovedit a fi greșite.

Președintele trustului oțelului încuviință :

— Nu am ce spune. Într-adevăr, socotelile mele s-au dovedit a fi greșite.

Și amîndoi avură sentimentul că uriașul palat de sticlă, care fusese cît p-aci să le încapă în mîini, își luase deodată zborul și se îndepărta cu repeziciune...

Partea a treia

1

Trupul îmbălsămat al lui Fallon fu şi el aşezat la locul de veci, alături de ceilalţi pensionari ai grădinii din Bronx. Milionarul se odihnea acum în liniştea betonului, fără să-i pese de sălbaticul vaier care se năpustea şuierînd peste Babelul său.

Pentru BB, moartea lui însemnase debutul unei grave perioade de criză financiară. Cohortele de muncitori nu mai urcau pe schelele etajelor aflate în construcţie, pentru a aşeza plăcile de sticlă în monturi. Părea că îngheţase totul, vîntul şuiera prin monturile rămase în paragină. Banul, care dăduse viaţă întregului angrenaj, părea că se ascunsese în gaură de şarpe. Întreaga operă semăna acum, cînd nu mai erau bani, cu un cazan uriaş sub care nu se aprinsese focul. Weeb şi ai săi ezitau să treacă la acţiune. Stăteau în expectativă. De fapt, nici nu ştiau cum şi în ce direcţie s-o apuce. Moartea lui Fallon le zdruncinase din temelii toate proiectele. Aşteptau o iniţiativă, una măcar, din partea inamică. Considerau că era exclus să nu apară de undeva un moştenitor faţă de care să-şi poată exercita drepturile ; cu toate că ştiau cu precizie că oricine ar fi el, ipoteticul, nici acela nu va dispune de banii cu care să poată onora poliţele.

La cîteva zile după înmormîntare notarul Grant îi invită la el pe Jimmy şi pe Consuela.

— Mr. Slipper, eu sînt cel care am întocmit testamentul domnului Fallon ; am onoarea să vă aduc la cunoştinţă că v-a desemnat legatarul domniei sale.

Scoase din casa de fier un plic mare şi sigilat, un stilou ştirb şi, după lungi căutări, o călimară mică. Jimmy recunoscu instrumentele de scris ale lui Fallon, inconfundabile din pricina uzurii. Cînd scoase la iveală stiloul, notarul schiţă un zîmbet din cale-afară de misterios. Se

jucă, învîrtind între degete obiectul vechi precum sfintele moaşte, apoi relată, plin de importanţă :

— Acest stilou va juca un rol de căpetenie în povestea noastră. Fallon mi l-a încredinţat împreună cu acea călimară implorîndu-mă să le păstrez ca pe nişte relicve de mare preţ, adăugînd că valoarea celor două obiecte se cifrează la suma de 63 de milioane de dolari.

Jimmy făcu o mutră grozav de mirată. Nici Consuela nu părea că pricepe în ce constă marea însemnătate a stiloului uzat. Zîmbiră amîndoi, crezînd că Fallon le încredinţează unealta de scris spre a le reaminti cît de grijuliu fusese el o viaţă întreagă.

Cercetară plicul ; ieşiră la iveală alte plicuri mai mici. Pe unul dintre ele stătea scris, cu litere mari : „Testament". Pe un altul, galben la culoare, se putea citi scrisul caracteristic al lui Fallon cu litere strîmbe : „Pentru Jimmy Slipper." Pe al treilea se găsea o indicaţie foarte ciudată : „A se deschide numai după încheierea etajului 499."

Notarul Grant trecu la lectura testamentului :

„Îmi concep testamentul cu sufletul răvăşit, dar cu mintea lucidă. Am înţeles că nu mai am zile să văd împlinirea marelui meu vis. Deunăzi, medicul mi-a declarat, fără drept de apel, că inima mea este definitiv şubrezită, poate înceta să bată în orice clipă. Nu doresc ca decesul meu subit să producă un prea mare haos. S-ar putea să apuc să mai trăiesc un an sau doi, s-ar putea să apuc încheierea celui de-al 500-lea etaj ; dar e tot atît de probabil să mor mîine. Mă împac cu voia lui Dumnezeu şi doresc să las ordine în treburile mele înainte de a părăsi această lume.

Mărturisesc acum că socotelile mele au fost greşite. Entuziasmul stîrnit în mine de proiectul Babel m-a determinat să recurg la soluţii extreme, vină pe care o regret şi pentru care se pare că sînt condamnat să plătesc cu vîrf şi îndesat. Cred, totuşi, că încă nu e totul pierdut : prin directive bine gîndite, prin acţiuni hotărîte şi ingenioase, lucrurile se mai pot îndrepta şi BB-ul se va putea salva de primejdia de a încăpea pe mîini străine.

Averea mea imobilă se compune din jumătate din Babel, din partea care mi se cuvine din Uzinele Babel Steel şi Babel Glass aflate la Pittsburgh, din fabrica de ciment Babel de la Detroit, precum şi din Babel Glass Furniture de le Jersey. Numesc ca moştenitor unic al averii mele pe fiica asociatului meu decedat, Mr. Thomas Samuel Blocksohn, pe domnişoara Consuela Blocksohn, care devine astfel proprietarul exclusiv al BB-ului, al uzinelor şi fabricilor mele. Averea noastră comună este grevată de datorii în sumă de 258 milioane de dolari, sumă cuvenită lui James Weeb şi Henry Walter, cetăţeni ai New York-ului. Actele care certifică aceste datorii sînt 73 de polițe pe care le-am semnat cu propria mînă. Cu cîteva zile înainte de încheierea testamentului mi-am verificat contabilitatea datoriilor şi am constatat că Weeb şi Walter m-au grevat în realitate cu suma de 321 milioane dolari. Este o mare eroare ori o denaturare voită a adevărului, comisă cu intenţii josnice. Am trecut în registrele aflate la birou toate sumele împrumutate, cu mare exactitate, am lucrat zile în şir împreună cu şeful contabil Boor pentru a pune ordine în scripte şi a rezultat că datoriile mele nu pot întrece cifra de 258 milioane dolari. Pentru lămuriri suplimentare în această chestiune — a se consulta plicul anexă, pe care scrie „Pentru Jimmy Slipper".

Dispoziţiuni finale : 1) se va înfiinţa un fond care va purta numele lui Wolf Weber, cu un capital de 500 000 de dolari ; dobînda va reveni, anual, unui tînăr arhitect, indiferent de naţionalitate, care va crea în respectivul an proiectul cel mai îndrăzneţ şi mai original ; 2) dacă membrii familiei lui Armstrong, Oki-Shi şi O'Brien vor ajunge la strîmtoare, ei trebuie să primească un ajutor material, eventual şi prin angajarea lor la BB ; 3) doresc ca după moartea mea să se fondeze o societate pe acţiuni cu denumirea de „Babel Building" în care Weeb şi Walter îşi pot avea cota de participare corespunzătoare ; partea majoritară urmează s-o deţină Consuela Blocksohn, căreia îi revine acest drept în mod firesc, întrucît dumneaei va deţine cele mai multe acţiuni ; 4) societatea pe acţiuni va avea datoria să se îngrijească de terminarea completă a construcţiei pînă la

etajul 500 inclusiv — respectîndu-se întocmai planurile lui Wolf Weber ; În cazul în care societatea va neglija această clauză și se va modifica proiectul, averea mea trece în beneficiul orașului New York ; 5) Îl numesc legatar al testamentului meu pe Jimmy Slipper și doresc ca el să îndeplinească funcția de director general al viitoarei societăți pe acțiuni."

Testamentul fusese parafat cu semnătura lui Jimmy, a șefului contabil Boor și a lui Grant.

Notarul o felicită politicos pe Consuela, care privea, îngîndurată, fără țintă, în fața ei. Ea e deci moștenitoarea colosului... Fusese blagoslovită cu o avere imensă : casa cea uriașă... Ce să facă cu ea ? Își înalță capul și oftă. Apoi se întoarse spre Jimmy.

— Spiritul și litera testamentului sînt sfinte pentru mine — rosti cu o doză de mare și ciudat optimism —, acționați întru totul așa cum v-a indicat Fallon. Eu nu mă pricep deloc la chestiunile financiare. Am încredere deplină în dumneata și declar că sînt întru totul de acord cu toate măsurile pe care le vei lua, chiar înainte de a le afla.

Arhitectul se scărpină în creștetul capului. Griji și îndatoriri mari de tot îl copleșeau de pe o zi pe alta. La drept vorbind habar nu avea cum să treacă la executarea obligațiilor ce-i reveneau de-acum, potrivit testamentului. Să fondeze o societate pe acțiuni... N-a făcut niciodată așa ceva...

Chibzui o vreme, apoi zîmbi și ridică din umeri.

— O să pun pe roate Compania BB — îi spuse Consuelei. Mă duc la Weeb și la ai săi. Trag nădejde că n-o să mă sfîșie.

Pe urmă desfăcu plicul care-i era adresat personal. În timpul lecturii, chipul său își pierdu zîmbetul, deveni întunecat, apoi trînti hîrtia și țipă furios :

— Nemernicii !

Cei doi îl priviră întrebători. Jimmy luă din nou în mînă scrisoarea și începu s-o citească cu voce tare :

„Jimmy, doresc să-ți atrag atenția în mod expres că datoriile mele față de Weeb și ai săi se cifrează doar la suma de 258 de milioane ; asta, în vreme ce ei îmi cer 321 milioane. Bănuiesc că printre polițele originale se află

şi unele false. Ei se află în posesia a 73 de polițe, dar susțin că dețin 78. Trebuie să-i demaşti pe aceşti doi pungaşi de elită ; pentru proba materială capitală îți pun la dispoziție stiloul meu. Acest obiect uzat l-am cumpărat cu zece ani în urmă, s-a spart de nenumărate ori, dar, ştii doar cît sînt de econom, nu mi-am cumpărat unul nou, mi l-am reperat mereu eu însumi. Vîrful peniței s-a tocit, scrie nemaipomenit de gros, după cum poți constata pe polițe şi pe actele găsite în birou. Cerneala am fabricat-o tot eu, pentru că mi s-a părut de prisos să dau banii pe asemenea fleacuri. Am amestecat nitrat de argint cu anilină şi gogoşi de ristic. Această cerneală are în momentul scrierii culoarea albastră, dar, după o lună, scrisul devine verde. Fii foarte atent : cerneala tip din birouri diferă în mod esențial de a mea, asta o poate observa oricine, chiar neinițiat. Te rog să faci o expertiză chimică cernelii, apoi s-o compari cu cea cu care au fost puse semnăturile pe polițele originale, cît şi pe cele pe care le consider eu a fi false. Experții vor stabili apoi fără drept de apel că cele cinci polițe aflate în litigiu nu au fost completate cu stiloul şi cu cerneala mea. Stiloul, precum şi o călimară umplută pe jumătate le voi depune spre păstrare la notarul Grant. Fallon."

Notarul izbucni, indignat :

— Nemaipomenit ! Ce metode piratereşti ! Se cuvine să fie îndată demascați !

Abia acum pricepură cu toții marea însemnătate a stiloului. Un obiect uzat, pe care nu l-ar folosi nici cel mai umil dintre funcționari, prezenta, dintr-o dată, o valoare de şaizeci şi trei de milioane de dolari.

Jimmy împachetă cu grijă sticluța sigilată şi stiloul ; pe urmă ieşi în stradă. Nu ştia nici el, deocamdată, cum să se apuce de treabă, capul îi fierbea ca un cazan, din cauza sumedeniei de poveri şi griji noi : societatea pe acțiuni... demascarea falsului în polițe... stiloul... construcția... banii. Simțea că umerii săi cam firavi vor suporta cu mare greutate uriaşa povară.

Ieşind de la notar, Consuela se îndreptă spre BB, unde voia neapărat să se întîlnească cu Smirnov. Dorea să ia prînzul împreună. În ultimele săptămîni se întîlniseră de mai multe ori. Compania rusului i se părea agreabilă.

Omul acesta serios putea fi plin de entuziasm, aprinzîndu-se pentru te miri ce, era în stare să vorbească ore în şir despre viaţă, oameni, animale, frumuseţe, şi ea simţea că l-ar putea asculta la nesfîrşit.

Urcă pînă la 155, aşteptă o vreme, apoi telefonă, enervată, la biroul şantierului. Se interesă de Smirnov şi i se răspunse că arhitectul plecase împreună cu Slipper, spre birourile administraţiei. Ceru răbdător centralei să-i facă legătura cu etajul 162, apoi, cînd Smirnov veni la aparat, îl întrebă :

— Nu doriţi să luăm *lunch*-ul împreună ? Maşina vă aşteaptă la liftul dinspre Bridge Park... Nu puteţi veni ? Îmi pare rău... — strigă în aparat. Ar trebui să particip şi eu la consfătuire ?... Bine. Vin.

În birou o aşteptau Jimmy, Smirnov şi avocatul Hamilton, jurisconsultul BB-ului. Mai întîi o salutară tustrei, cu amabilitate pe moştenitoare, apoi Jimmy vorbi astfel :

— Miss Blocksohn, ne aflăm într-o situaţie nouă, aşa că trebuie să discutăm ce avem de făcut. Prezenţa domniei voastre la consfătuire are pentru noi o importanţă deosebită. Vom avea de înfruntat un inamic periculos. În afară de asta, grija noastră cea mai mare este că avem o nevoie urgentă de bani pentru a putea achita lefurile şi toate datoriile care ne apasă.

— V-am mai spus, Mr. Slipper, aveţi libertatea să procedaţi după cum veţi crede de cuviinţă. Pe mine afacerile nu mă preocupă în mod deosebit...

Tustrei îi aruncară o privire mirată. Se cheamă că ei nu-i păsa deloc de bani ; nu se întreabă cum vor fi salvate milioanele investite, ce se va întîmpla cu întreprinderea ei în viitorul apropiat, dacă măsurile luate de oamenii de încredere sînt sau nu eficiente... Pe ea n-o interesa nimic... Această femeie nu cunoaşte nici valoarea banului, nici importanţa uriaşă a acţiunii.

Smirnov o avertiză cu o mină serioasă :

— Miss Blocksohn, vă atrag atenţia că de acum înainte va trebui să acordaţi mai multă atenţie afacerilor dumneavoastră. Chiar cu riscul de a vă lipsi de obişnuinţele traiului cotidian, vi se cere să aduceţi acest sacrificiu. E vorba, în prezent, nu numai de persoana dumnea-

voastră ci și de destinul Babelului, precum și de existența a mii de suflete.

Consuela îl privi pătrunzător apoi, după o scurtă cumpănire, răspunse, afabilă :

— N-am ce face, mă voi resemna. Domnilor, vă stau la dispoziție.

Își scoase mantoul și se așeză într-un fotoliu. În sala de consiliu a BB-ului se răspîndi îndată un plăcut miros de parfum. Era o situație oarecum ieșită din comun. O femeie atît de plăcută la vedere, nespus de ispititoare, era obligată de împrejurări să se consfătuiască, aici și acum, cu niște bărbați încruntați și serioși, despre afaceri, bani, materiale, lucrători, polițe.

Jimmy prezentă succint starea catastrofală a finanțelor. Vistieria BB-ului era goală cu desăvîrșire. Fallon încasase anticipat o mare parte din venituri, localurile își achitaseră chiriile pe un an înainte, iar chiriile pe birouri, locuințe și magazine fuseseră ipotecate de către Weeb și Co. ; toți banii intrau în buzunarele lor. Vor fi nevoiți să ceară un nou credit, pe care societatea pe acțiuni acum fondată îl va garanta și-l va plăti.

Smirnov dădu raportul despre criza construcției propriu-zise. Scheletul metalic se înălțase pînă la etajul 300, lucrările din interior se încheiaseră pînă la etajul 282 ; în rest, în privința instalațiilor și a lucrărilor de decorațiuni interioare nu se făcuse nimic. În concluzie, prima acțiune importantă ar fi încheierea tuturor amenajărilor pînă la etajul 300, pentru că, astfel, s-ar putea face rost de noi surse sigure de venituri. S-ar putea inaugura cele 10 etaje ale Hotelului Babel, ale Spitalului Babel, și-n afară de ele o sumedenie de birouri, locuințe și alte spații care pot aduce profituri considerabile. La primăvară va putea reîncepe construcția, astfel ca pînă în iarna viitoare să fie isprăvite alte 80 de etaje.

Ultimul vorbitor fu avocatul Hamilton, care analiză situația din punct de vedere juridic. Weeb și ai săi pot cere anunțarea stării de faliment. Dar nu o vor face, pentru că o asemenea acțiune este destul de costisitoare, pe cînd ei nu-și pot recupera banii investiți decît după o procedură îndelungată în urma scoaterii clădirii la licitație. În acest caz s-ar putea încasa 700 milioane, numai

că, avînd în vedere valoarea actuală a banului, este aproape sigur că nici o bancă şi nici un cartel nu posedă o asemenea sumă uriaşă pe care s-o poată retrage rapid din alte afaceri. Cea mai optimă soluţie ar fi înjghebarea unei societăţi pe acţiuni. În acest caz Weeb şi ai săi ar returna poliţele, iar pretenţiile lor ar fi onorate, la paritate, cu acţiuni. Restul — văzînd şi făcînd.

Consuela asculta alocuţiunile serioase fără să scoată un cuvînt. Nu pricepea nici măcar jumătate din cele ce se vorbeau aici. I se păru că totul se amestecă în mintea ei : datorii, acţiuni, construcţii, bani, devenind laolaltă un talmeş-balmeş imposibil de desluşit. Ea nu vedea decît un chip de bărbat, prelung, interesant, palid, cu ochii ascunşi adînc în orbite, strălucitori ; chipul acesta o interesa acum mai mult decît toate celelalte complicaţii, probleme şi necazuri. La drept vorbind, auzise şi recepţionase prea puţin din expunerea avocatului.

— Am avea nevoie, de urgenţă, de un milion şi jumătate de dolari lichizi, pentru plăţi. Vă rog, Miss Blocksohn, dacă aveţi posibilitatea să avansaţi această sumă în contul BB-ului.

Tresări. Observase că ochii lui Smirnov, cînd intră într-un con de umbră, nu mai sînt negri, ci albaştri, şi privirea lor devine dură, ca de oţel... Cum ? Ce doresc ? Un milion şi jumătate ?

— Domnilor, sînt întru totul de acord cu opiniile voastre — zise ea întorcîndu-se spre cei trei bărbaţi. Voi da dispoziţie să se vireze banii din banca de la Chicago pentru a putea acoperi cheltuielile cele mai stringente. Îi rog pe Mr. Slipper şi pe Mr. Hamilton să-i contacteze mîine pe Weeb şi pe ai săi şi să înceapă tratativele.

Îmbrăcă mantoul de blană, îşi pudră obrazul, apoi observă rîzînd :

— Am obosit de-a binelea. Ia gîndiţi-vă : să stai nemişcată într-un fotoliu două ore fără să scoţi un cuvînt... Munca asta plictisitoare nu e de mine ; nici n-am să mă obişnuiesc cu ea. Sper că n-aveţi de făcut nici o remarcă critică la adresa debutului meu în domeniul finanţelor. Cred că a fost suficient pentru o biată femeie...

Cei trei bărbaţi salutară politicoşi, plecîndu-şi capetele.

— Mr. Smirnov, vă rog, conduceţi-mă pînă la maşină...

Smirnov își luă rămas bun de la cei doi americani.

Jos, lîngă Bridge Park, îi aștepta limuzina Consuelei, un Maybach negru și impozant. Cinci minute mai tîrziu, mașina își croia drum prin puhoiul de automobile, prin îmbulzeala de pe Broadway. În jurul lor, mii și mii de limuzine alunecau în mare viteză. Vînzătorii de ziare strigau cît îi țineau puterile :

— S-a deschis testamentul lui Fallon ! Moștenitoarea e Consuela Blocksohn !

Numai că moștenitoarea nu mai auzea nimic din zarva ce o înconjura, ea privea doar ochii bărbatului de alături : constată că își recăpătaseră culoarea neagră. Erau întunecați acum, ca tainica Asie.

2

A doua zi dimineața Jimmy și Hamilton îi făcură o vizită lui Weeb la birou. Președintele îi primi cu o politețe reținută.

Jimmy intră îndată în subiect :

— Am venit în chestiunea datoriei lui Fallon.

— Mă bucur. Aș dori și eu să clarificăm lucrurile. De altfel, chiar în momentul de față am o nevoie stringentă de o sumă apreciabilă. Cînd ne puteți vira banii ?

Arhitectul zîmbi.

— N-am ajuns încă la acest capitol, Mr. Weeb.

Președintele îi măsură cu răceală pe cei doi domni, apoi le spuse cu plictiseală în glas :

— În cazul în care pînă mîine seară moștenitoarea legală nu dă curs obligațiilor ei de plată, vom cere declararea stării de faliment a BB-ului.

Se străduia, vizibil, ca vorbele sale să aibă efect, să-i năucească pe cei doi domni aflați în fața lui.

Replica n-avu însă deloc efectul scontat. Ba mai mult : arhitectul și avocatul avură un schimb de zîmbete ciudate. Weeb fu contrariat. „Aștia au înnebunit ? Nu pricep ce le spun sau nu știu ce este un faliment ?"

Jimmy răspunse cu o ironie dulceagă :

— Este exact ceea ce am vrut să vă cerem. Ne faceți un mare serviciu.

Weeb rămase nedumerit. Replica primită nu intra în calculele sale. Bomba nu explodase conform previziunilor. Îi privi. Fu descumpănit cîteva clipe, apoi spuse :

— Făceți-mă să înțeleg.

Jimmy continuă cu obrăznicie :

— Falimentul ar produce solvabilitatea moștenitoarei. BB-ul valorează la ora actuală cel puțin un miliard. Dacă se va ajunge la licitație, vom primi cel puțin 7—800 de milioane. Din acești bani vă vom achita datoria ; în același timp nouă ne va reveni o sumă considerabilă. Cea mai nimerită soluție ar fi să cumpărați domniile voastre BB-ul, achitîndu-ne prețul. Noi ne retragem cu dragă inimă...

Președintele își mușcă buzele. Iată un tertip la care nu se aștepta. Arhitectul ăsta deșirat nu e chiar atît de nerod. Ce răspuns să-i dea ? În orice caz, va cere o păsuire, ca să se sfătuiască și cu Walter, care plecase la Baltimore, de unde nu se va înapoi decît peste trei zile. E mai mult ca sigur că BB-ul nu-i va mai cădea atît de lesne în poală. De ce naiba a trebuit să moară atît de subit canalia aceea de Fallon ?

— Nu vă pot da un răspuns ferm, pentru că Mr. Walter nu se află la New York. Trebuie să mă consult în prealabil cu domnia sa. Vom mai sta de vorbă mai tîrziu. În schimb, o să cer declararea stării de faliment.

Intenționa, de fapt, să-i amenințe. Nici el nu se gîndea serios la faliment.

Jimmy îl privi pe Hamilton. Avocatul își scoase ochelarii, îl măsură pe președinte, pe urmă spuse liniștit :

— Mr. Weeb, domnia ta cunoaște foarte exact ce înseamnă falimentul, poprirea judecătorească, evaluarea oficială și toate procedurile aferente. În interesul nostru, al tuturora, n-ar trebui să vă pripiți. De pildă, tribunalul v-ar putea cere să dați socoteală despre sumele pe care le-ați încasat direct de la chiriași. În lipsa unei sentințe judecătorești, domnia ta n-ai fi avut dreptul să încasezi nici măcar un cent din chiriile BB-ului, deoarece nu aveai calitatea de asociat, fiind doar un creditor oarecare. Aceste sume, de altfel, vor fi scăzute din datorii, iar în-

cepînd cu ziua de mîine chiriașii vor achita sumele respective direct la casieria BB-ului. Fallon vă dăduse doar verbal dreptul de a încasa direct o parte din veniturile provenite din chirii. Domnia ta nu dispui de fonduri pentru a ne achita pe noi, și nici noi nu avem bani peșin. Buildingul reprezintă toată averea noastră imobilă. În concluzie, considerăm că cea mai nimerită soluție ar fi cea pașnică. Sînt îndreptățit să vă dau acest sfat cu atît mai mult cu cît știu că ați folosit fondurile trustului în speculațiile financiare de care vorbim și s-ar putea întîmpla ca trustul să nu vă mai acorde girul său.

Avocatul vorbise cu răceală și reținere ; cuvintele sale avură efectul pe care scontase. Hamilton era un avocat cu vechi state de serviciu, cu faimă ; cunoștea îndeaproape apele tulburi ale trusturilor, concernelor, cartelurilor și societăților. A-l înfrunta ar fi însemnat din capul locului o cauză pierdută ; cunoscînd tactica și strategia, precum și rezervele inamicului, avocatul l-ar fi pus rapid la pămînt. Weeb realiză că nimerise într-o cursă și că-i va fi foarte dificil să iasă basma curată. Nu voia însă să-și piardă avantajul. La urma urmei, el reprezintă, totuși, o putere în S.U.A., așa că mai putea risca o încercare pentru a le veni de hac avocatului și clientului acestuia.

— Amenințările dumitale nu mă sperie, Hamilton. Cred că ai uitat cu cine stai de vorbă.

— Mr. Weeb — răspunse Hamilton cu aceeași liniște în glas —, eu sînt jurist, cunosc legea și, poate încă mai bine, viața economică a New York-ului. Aceste modeste cunoștințe mă autorizează să vă expun situația în adevărata ei lumină. Intenția de a vă jigni stă departe de mine, dar aici e vorba de afaceri, așa că vă propun să lăsăm demagogia la o parte. Domnule președinte, dacă vreți să vă încasați cele 250 de milioane, aveți interesul, în primul rînd, să vă dați tot concursul la refacerea datorniculuî vostru, pentru că, în caz contrar, el nu va deveni solvabil.

— Constat, domnule avocat, că nu aveți informații exacte asupra mărimii sumei.

Hamilton își consultă scriptele, apoi zise, dezvinovățindu-se, chipurile :

— Vă cer scuze, am greşit. Fallon vă este dator cu 258 de milioane. Am omis suma de 8 milioane.

— Hamilton, omisiunea e mai mare. Fallon şi-a pus semnătura pe polițe în valoare de 321 de milioane de dolari.

Jimmy zîmbi, apoi întrebă politicos :

— Am putea vedea acele polițe ?

— Vi le pun la dispoziție. Sună şi-i ordonă secretarului care intră : Dă-mi polițele Fallon.

Pînă se aduseră actele, Jimmy scoase din portofelul său scrisoarea lui Fallon şi o răsuci între degete. Între timp aruncă o privire plină de subînțelesuri spre avocat, care zîmbea subțire. Cît ai zice peşte, secretarul se întoarse cu polițele.

— Vă rog, controlați-le, spuse preşedintele. Sînt în total 78 de bucăți. Sînt completate la diferite sume, totalul datoriilor este de exact 321 milioane de dolari.

Jimmy luă în mînă polițele, una cîte una. Consultă semnăturile cu atenție, apoi le predă lui Hamilton, care repetă operația cu meticulozitate. Puse deoparte cinci polițe, făcu totalul celorlalte, apoi se întoarse tacticos spre Webb :

— Socotelile mele dau acelaşi rezultat : 258 milioane.

Weeb îi spuse enervat lui Jimmy :

— Şi celelalte cinci polițe ?

— Sînt false.

Rostise cuvintele cu mare indiferență, de parcă ar fi constatat ceva cu totul evident, de pildă, că soarele străluceşte, ori că afară plouă.

Preşedintele păli. Gura i se deschise, dar nu se putu auzi nici un sunet. Peste biroul mare şi elegant se aşternu preț de cîteva clipe o liniște de mormînt. Trei perechi de ochi se lipiră de polițe, într-o aşteptare încordată.

Primul care glăsui fu Weeb :

— E o nebunie ! Nemaiauzit ! Cum de îndrăzniți să-mi spuneți una ca asta ?

Tremura din toate fibrele, buzele i se albiseră.

— *There's no two ways about it, Mr. President !* *

* Nu există două alternative, domnule preşedinte ! (engl. în orig.)

Weeb își adună puterile. E limpede, arhitectului îi sărise o doagă : îndrugă o sumedenie de nerozii. Polițe false... ? Cine și cum poate dovedi falsul ?... Fallon e mort, iar experții grafologi vor stabili în mod indubitabil că semnăturile sînt autentice. În extremis se pot consulta și registrele de afaceri ale trustului.

— Explicați-vă, Mr. Slipper, pentru că o asemenea afirmație nu poate rămîne nepedepsită. Vă pot da în judecată.

— *All right, Mr. president,* voi dovedi totul.

Desfăcu foaia de hîrtie pe care o ținea în mînă și citi, liniștit, subliniind fiecare cuvînt, scrisoarea lui Fallon.

La încheiere, îl privi pe președinte. Își potrivi o havană între dinți și observă foarte amuzat :

— Drăgălașă istorie, nu ? Stiloul și cerneala se află în păstrarea mea. Le pot aduce oricînd, spre a le pune la dispoziția experților.

Weeb se prinse cu mîinile de placa de sticlă a biroului. Simți că lumea se învîrtește cu el. Pungașul de Fallon...

Jimmy sări la el, să-l ajute, chipurile.

— Vi-e rău, Mr. Weeb ? — întrebă cu ironie în glas.

— Nu, mulțumesc, e un fleac. O durere de cap care mă chinuie de zile în șir.

Glasul îi era stins și fără timbru. Goli un pahar cu apă, aprinse și el o havană, pentru a-și masca nervozitatea, apoi întrebă :

— Deci dumneata susții, în continuare, că eu am falsificat anumite polițe ?

Hamilton răspunse în locul lui Jimmy :

— Departe de noi gîndul de a bănui sau acuza pe cineva. Noi vom proceda, pur și simplu, la introducerea unei acțiuni împotriva unui făptaș necunoscut, restul e sarcina judecătorului de instrucție. Bineînțeles, nu vom onora sumele aflate pe polițele false și nu le putem lua în considerare în nici o tranzacție pe care o vom încheia de-aici încolo. În cazul în care nu veți cere plata, noi vom retrage denunțul. Nu vom uita nici o clipă că noi, cu toții, sîntem parteneri într-o afacere. Nu dorim să ne erijăm în anchetatori de poliție. Poate ar fi util deci să distrugem de îndată acele polițe, pentru că falsul este

grosolan și, deci, evident. Experții ar dovedi escrocheria în doi timpi și trei mișcări

Weeb rămase pe gînduri multă vreme. Se ridică apoi brusc și spuse dur, printre dinți :

— Luați bine seama : eu sînt James Weeb și sînt obișnuit să-i înlătur fără milă pe cei care-mi stau în cale ! Nu mă tem de domniile voastre ! Vă pot distruge pe amîndoi dacă doresc !

Hamilton își strînse dosarele. Cînd termină operația, se întoarse către Weeb :

— *Mr. President !* Babelul a depășit în înălțime toți ceilalți zgîrie-nori, ba, mai mult, a depășit întregul New York. Babelul nu e al nostru, el aparține întregii Americi, poporului, tuturor. În bătălia pe care o provocați, opinia publică va fi de parteta noastră.

Jimmy adăugă și el :

— Dacă doriți, domnule președinte, ziarele de mîine dimineața vor publica scrisoarea lui Fallon.

Amîndoi se aflau deja la ușă, cînd Webb îi opri :

— Vă rog, domnilor, să nu ne pripim. Îi telefonez chiar acum lui Walter să-și întrerupă călătoria și să se întoarcă de urgență acasă. Pînă atunci, să rămînă totul în suspensie. Să continuăm tratativele și vă poftesc să veniți cu propuneri.

Acestea fiind zise, ușa se închise în urma lor.

Jos, în stradă, Jimmy își frecă mîinile, bine dispus, apoi începu să fluiere.

— Eu zic că l-am pus pe jar pe șarpele cu clopoței — spuse cu veselie.

Avocatul privea, dus pe gînduri, caldarîmul. Apoi observă cu îngrijorare :

— Încă nu. Weeb este un individ foarte periculos. Ar fi bine să ne luăm măsuri de precauție.

Merseră împreună pînă la BB, aici Hamilton urcă la etajul 155, pentru a o informa pe Consuela, iar Jimmy se duse mai departe, cu mașina, în mare grabă, acasă, în Bronx.

Edith îl aștepta, plină de curiozitate.

— Cum a fost, Jim ?

— Președintele e la podea. A încasat un asemenea knock-out încît nu cred că se va ridica degrabă — zise glumind arhitectul și-și strînse soția la piept.

Îi relată Edithei totul, în amănunțime, sublinie în special ponderea și siguranța lui Hamilton ; avocatul îl zdrobise, în adevăratul sens al cuvîntului, după părerea lui, pe trufașul președinte.

După aceea trecu la cea mai presantă chestiune : aceea a Babelului.

— Nu mai urc niciodată la 300, *my dear*, mi-e leha-mite de înălțime. De-aici încolo, voi viețui numai pe pămînt.

Femeia îl privi întrebătoare.

— Voi fi director general, draga mea, dacă n-ai nimic împotrivă.

Acum Edith avu o privire plină de admirație și recunoștință. O, ce frumoase vor fi toate ! Jim al ei îi va aparține, din nou. De cînd au pornit lucrările nu mai fuseseră împreună decît duminicile. În zilele de lucru, cînd se întorcea de la șantier, era atît de nervos și de obosit încît nu se putea sta de vorbă cu el. Își înghițea în pripă cina și se trîntea pe pat. Dar, de-acum încolo, totul va fi altfel. Așa cum fusese odinioară : serile se vor duce la operă, la teatru, vor frecventa barurile, iar duminicile se vor plimba cu barca, vor primi musafiri, va fi minunat...

Își sărută bărbatul, cuprinsă de un nespus elan de fericire.

După ce luară prînzul, Jimmy se retrase în odaia sa de lucru, unde se apucă asiduu de studierea legislației comerciale. Era, de-acum, obligat să studieze această colecție de hîrțoage plicticoase, pentru că era sigur că va avea mult de furcă cu legile complicate. I se cerea să fondeze o societate pe acțiuni... Habar nu avea cum să treacă la acțiune, noroc însă că putea conta pe Hamilton.

Către ora 5 începu să se lase amurgul, iar Jimmy încetă studiul. Medita asupra noii sale situații, asupra destinului BB-ului, cînd, deodată, Edith dădu buzna în odaie, speriată.

— Jim, m-a cuprins un soi de teamă, șopti ea tremurînd. În jurul grădinii stau la pîndă indivizi suspecți.

Grădinarul spune că tipii spionează de mai multe ore. Ar fi bine să anunțăm poliția.

— Nu mai îndruga prostii — rîse Jimmy. Ce interes prezint eu pentru niște „tipi suspecți" ? Nu sînt un tip bogat, n-au cu ce se alege de la mine. Exagerezi, draga mea.

Femeia însă insistă așa că bărbatul își puse șapca și ieși în grădină pentru a cerceta împrejurimile. Frumosul parc era acoperit cu un covor de zăpadă moale.

Făcu un tur prin grădină : nu i se păru nimic suspect. „Edith are vedenii" — își zise în sinea lui apoi deschise poarta zăbrelită a vilei și ieși în stradă.

Două mașini erau parcate nu departe de casa lui. Șoferii stăteau înfofoliți în blănuri, nu se zărea mai nimic din chipurile lor. Începu să se lase înserarea, circulația era redusă, toată lumea se grăbea către casă, gerul puternic de ianuarie îi gonise pe oameni spre locuințele lor. În dreptul unui felinar din apropiere un polițist tremura ca varga, la cîțiva pași de el, în zăpada afînată, se hîrjoneau doi cîini vagabonzi.

Jimmy aruncă o privire în josul străzii. Nu observă nimic deosebit : era imaginea obișnuită a serii. Oamenii treceau în grabă și indiferenți pe lîngă el, îi aruncau în treacăt o privire, apoi își vedeau de drum.

Un bărbat purtînd o pălărie de fetru gri se apropie.

— Îmi permiteți, un foc, vă rog. Pălăria îi era binișor trasă pe ochi, de nu i se vedea decît nasul.

Jimmy îi întinse politicos țigara sa de foi. Necunoscutul îl apucă în aceeași clipă de gît. Jimmy simți că degete puternice îl strîng de beregată, se zbătu, gemu, cercuri vinete îi dansară mai întîi în fața ochilor, apoi în jur totul se întunecă. Pe neașteptate apăru și un al doilea individ, care răsuci brațele arhitectului la spate și-l tîrî spre una dintre mașini. Șoferul deschise portiera și porni motorul. Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă ; nu prea se putea vedea ce se întîmplă, iar Jimmy nu mai reuși să strige. Părea că doi amici de pahar îl încarcă în mașină pe un al treilea, mai cherchelit.

Se aflau la trei pași de mașină, cînd lucrurile luară o turnură cu totul neașteptată. Cei doi cîini se săturaseră

de hîrjoana prin zăpadă. Unul dintre ei — un coşcogeamite dulău bălţat — o luă la goană. Celălalt se luă după el. Bălţatul nu mai putu, în goană fiind, să-i ocolească pe cei trei indivizi şi nimeri, în plină viteză, drept în cel care-i răsucise mîinile lui Jimmy la spate. Celălalt, o namilă de mărimea unui viţel, îl ajunse din urmă şi se izbi de corpul unuia dintre agresori. Omul care strîngea braţele arhitectului se întoarse involuntar să vadă cine sau ce l-a lovit. Instinctiv, îl eliberară din strînsoare pe Jimmy. Cîinii lătrară speriaţi, individul cu pălărie, cel care acoperea răpirea, vru să-i gonească ; uitase şi el de prizonier.

Jimmy căzu în zăpadă. O femeie văzu căderea ; crezînd că e vorba de un accident se-apropie în grabă de maşină. Un student observă că o femeie o luase la fugă şi, din simplă curiozitate, se repezi după ea. Cei doi cîini lătrară înfuriaţi. Poliţaiul văzu un mic grup agitîndu-se ; în consecinţă se îndreptă, alertat spre maşină.

Bărbatul cu pălăria cenuşie aruncă rapid o privire în jur ; constată că e cazul să-şi ia tălpăşiţa, împreună cu camaradul lui : precum se vede, arhitectul are noroc ; o să înceapă să strige după ajutor ; poliţaiul era oricum pe-aproape. Sări degrabă în maşină. Celălalt bărbat îl urmă. Amîndouă maşinile porniră. Pînă să ajungă poliţaiul la locul cu pricina, ambele automobile se aflau departe ; cîinii o luaseră şi ei la goană.

Poliţistul îl ajută pe Jimmy să se ridice.

— Ce-aţi păţit, Mr. Slipper ? — întrebă.

În cîteva clipe Jimmy fu înconjurat de un cerc de privitori ; poliţaiul însă îl smulse din mijlocul mulţimii curioase şi-l duse în vilă. Edith sări plîngînd de gîtul bărbatului ei.

— Ţi-am spus, nu-i aşa, c-o să avem necazuri ?

— M-au atacat, şi-au vrut să mă răpească — îi spuse Jimmy poliţistului.

— Cine au fost agresorii ?

— Habar n-am. Dacă cei doi cîini, în hîrjoana lor, nu fugeau pe-acolo, aş fi fost de mult ambalat şi cărat cine ştie unde.

Îşi privi gîtul în oglindă : se mai zăreau urmele strînsorii puternice.

Îi spuse polițaiului, pe cînd acesta se pregătea de plecare :

— Dragul meu Scheer, fii atît de amabil și la noapte fă-ți rondul de cîteva ori în jurul vilei. S-ar putea ca istoria de azi după-amiază să aibă și o urmare.

— Fiți încredințat, Mr. Slipper, că așa voi face.

Polițistul salută și ieși.

Jimmy o privi pe Edith, apoi spuse cu voce scăzută :

— Știi ce s-a întîmplat ? Weeb și-a scos ghearele. A tocmit doi haidamaci să mă răpească, pentru a mă sili, prin șantaj, să le predau stiloul și călimara. Atentatul a eșuat din cauza unei întîmplări ridicole. Nu m-aș mira dacă la noapte vor da buzna peste mine ! Dar, de-acum, știu ce-am de făcut !

Se îndreptă spre telefon și formă numărul 138—005.

— Alo, reședința campionului Jefferson ? Bună Jeff, Slipper la aparat. Urcă-te de îndată în mașină și vino la mine. E o chestiune foarte presantă. Nu, nu se poate lăsa pe mîine. Te așteaptă o cină pe cinste și nițică șampanie. La revedere, te aștept...

Pe urmă îl sună pe Wilson, boxerul negru :

— Vino, Cap-de-berbec, în Bronx, te aștept într-o chestiune ce nu suferă amînare. Acum, îndată.

— Așa — îi spuse rîzînd lui Edith —, cei doi campioni îi vor aranja pe flăcăi dacă vor avea poftă să-mi calce pragul.

Peste un sfert de oră Jefferson își făcu apariția ; fu urmat, la un interval de cîteva minute, de boxerul negru. Cei doi rivali se priviră cu surprindere, apoi rîseră înveseliți, altoindu-se reciproc pe spinare.

— Ce necazuri ai, Jimmy ? — întrebară curioși.

Arhitectul le povesti aventura lui de după-amiază și-și exprimă bănuiala că la noapte vor sosi niște spărgători care vor încerca să pătrundă în odaia sa de lucru.

Negrul rîse.

— O să-i aranjez eu pe băieți, să n-ai nici o grijă, Jimmy !

Jefferson aprobă dînd din cap.

— Poți să dormi liniștit.

Edith servi o cină minunată, stropită din belșug cu șampanie fină franțuzească. Cei doi boxeri se așezară

să mănînce cu o poftă zdravănă. Mai întîi se ținură de glume, apoi discutară despre sport : cei care-i văzuseră în ring n-ar fi putut crede în ruptul capului că cei doi rivali care se hărtăniseră atît de amarnic în luptă pot sta atît de cuminți și de prietenoși, laolaltă, în jurul unei mese.

După ora 23 se instalară în încăperea de lîngă odaia de lucru. Stinseră luminile, se așezară pe scaune, așteptînd în liniște. Peste o jumătate de oră se auzi un zgomot venind dinspre grădină ; apoi se deschise scîrțiind o fereastră și se putu auzi cum se cațără niște indivizi și pătrund în birou. Jimmy așteptă cîteva minute, apoi deschise brusc ușa și aprinse lumina. La lumina lămpii se zăreau trei persoane. Trebăluiau în jurul sertarelor de la birou.

— Ce faceți aici ?

Unul dintre bărbați — îndesat și lat în umeri — se repezi cu pumnul ridicat spre Jimmy. Dar, din camera cealaltă, se ivi un bărbat înalt, care-i stopă cu brațul mișcarea. Îndesatul încasă apoi o lovitură zdravănă în figură, drept consecință se întinse lat pe covor și rămase nemișcat. Pumnul lui Jefferson avu efectul scontat : ceilalți doi duseră mîinile la buzunarele de la spate. În mîna unuia străluci, pentru o clipă, arma, dar Wilson se năpusti pe neașteptate asupra lor. Unul încasă un pumn în țeastă, celălalt o lovitură grea cu pumnul stîng în maxilar. Căzură, ca niște saci, pe covor. Negrul îi alinie frumos, unul lîngă altul.

Cel îndesat își reveni primul. Își scoase batista, să-și șteargă obrazul însîngerat.

Jefferson se postă în fața lui.

— Cine v-a angajat ? — întrebă.

Cel îndesat nu scoase nici o vorbuliță.

— Dacă nu deschizi gura de-ndată, o luăm de la capăt. Poate c-ai auzit de mine. Sînt Allan Jefferson.

Cel care zăcea pe covor se cutremură.

— Ei, ce facem ? — și Jeff ridică pumnul greu, ca un baros.

— Norman, omul lui Weeb Steel — spuse cel îndesat, speriat foarte.

— Extraordinar, ce intuiție diabolică... La asta ne-am gîndit chiar în prima clipă...

Cineva bătu la ușă. Intră polițistul Scheer.

— Am văzut trei indivizi suspecți, furișîndu-se încoace ; nu v-au deranjat ?

Cînd îi zări pe cei trei indivizi puși cu botul pe labe, dădu din cap, semn că a înțeles.

— Cei trei indivizi suspecți au fost imobilizați — spuse negrul cu un rînjet.

Polițistul se întoarse zîmbind spre cei doi boxeri.

— Văd că stimabilii au fost aranjați cum se cuvine. Felicitări, domnilor, ați lucrat cum trebuie...

Pe urmă se duse la telefon și sună secția de poliție : ceru ajutoare și o mașină.

Jefferson se răsti la cei trei spărgători :

— Mărturisiți în fața omului legii : cine v-a tocmit să veniți încoace ?

Tustrei mărturisiră, bîlbîindu-se că îi angajase Norman, omul lui Weeb, cu cîte 100 de dolari de căciulă ; în schimbul acestei sume ar fi trebuit să-i aducă un stilou și o sticluță cu cerneală. Alte amănunte nu știau.

Scheer încheie un proces verbal. Dădu îngîndurat din cap. Nu pricepea despre ce poate fi vorba.

— Chesia asta nu-mi miroase a bine. Weeb este un domn foarte sus-pus, președinte al unui trust de vază.

Spărgătorii nu voiau să recunoască în ruptul capului că ar fi avut vreo legătură cu atacul de după masă. Nu, ei n-au nici în clin nici în mînecă cu acea acțiune. Au alibiuri. Pot dovedi unde s-au aflat în acel răstimp.

Sosi mașina poliției și li se puseră cătușele celor trei indivizi apoi fură urcați în dubă.

Cei doi boxeri se pregăteau de plecare, dar Jimmy îi rugă să rămînă.

— Dormiți aici, băieți, cine știe ce mai poate interveni în această noapte. Dimineața va trebui să mă duc în City, o să vă rog să mă însoțiți.

În tot decursul nopții nu avu loc nimic deosebit. Dimineața, la ora 9, în biroul lui Jimmy, sună telefonul.

— Aici e biroul lui Hamilton spuse vocea din receptor. Domnului avocat îi trebuie stiloul, vă trimite un curier, să binevoiți să i-l dați.

Jimmy răspunse cu o voce mieroasă, plină de regret :

— Spuneți-i domnului avocat că i l-am trimis deja.

Telefonul fu trîntit, la celălalt capăt la firului, cu furie.

— Un truc vechi. Zîmbi și-și aduse aminte de romanele polițiste pe care le devorase fiind încă în liceu.

La ora zece se așeză în mașină. Stiloul și sticluța se aflau în buzunarul său. Trase perdelele mașinii. La dreapta lui se afla Jefferson la stînga Wilson. Se îndreptă spre Nassau Street, unde trase în fața palatului trustului oțelului.

Își luă rămas bun de la boxeri.

— Vă mulțumesc, băieți, de-acum nu mai am nevoie de voi. Aici sînt în mai mare siguranță decît în oricare altă parte a lumii.

Le strînse mîinile cu căldură, apoi dispăru în lift.

Sosirea lui fu anunțată imediat. Weeb îl primi cu o amabilitate vizibil forțată.

— Mister Weeb — începu Jimmy —, păcat de oboseală...

— Nu înțeleg la ce vă referiți ?

— Vreau să spun doar că stiloul și cerneala se află depuse la notar, la loc sigur, rosti arhitectul, cu o aparentă indiferență. În New York se află mii de notari, ar fi greu să fie sparte toate seifurile acestora.

Weeb deveni palid.

— Ce vreți să spuneți ?

Glasul îi tremura, era ca sunetul unei plăci de gramofon uzate.

— Vorbesc și eu, ca să mă aflu în treabă... De altfel, cei trei băieți au fost prinși în flagrant delict în chiar clipa spargerii și se află acum la poliție. Au mărturisit că i-a angajat un oarecare Norman. Se prea poate să-l cunoști pe Norman... Gazetele de seară așteaptă pleașca cu sufletul la gură... Scrisoarea lui Fallon, răpirea eșuată de aseară, spargerea de azi-noapte, mărturisirile complete, Norman, fiecare caz e o senzație în sine, de pagina întîi, cu titluri de-o șchioapă. E ora 10 și jumătate. Dacă nu telefonez la un anumit număr pînă la 11,45, ziarele de după-amiază tipăresc știrile senzaționale

pe prima pagină. Pe Norman îl pot aresta oricînd vreau. Nu credeți, domnule președinte, că poliția din New York are destule mijloace pentru a convinge un om să facă mărturisiri complete ? Ziarele vor reproduce apoi și textul interogatoriului...

Tăcu. Aprinse o havană și suflă cu delectare rotocoalele de fum în aer.

— Ce vreți de la mine ? — se auzi întrebarea surdă, venind dinspre birou.

Era vocea unui om epuizat. Parc-ar fi venit de undeva din fundul pămîntului.

— Ce doresc eu ? Chiar nimic... Vorbeam și eu, într-o doară. După opinia mea, cele 5 polițe nu se află la loc sigur în seif. Pot fi luate de-acolo cu mare ușurință de niște nechemați. Un loc mult mai sigur ar fi focul din cămin. Ce părere aveți ?

Weeb sună.

— Dați-mi polițele Fallon.

Apoi se întoarse spre Jimmy.

— Ascultă-mă, Slipper. Îți fac o propunere. Te angajăm la trustul nostru. Vei primi o slujbă însemnată și, în plus, suma de zece milioane de dolari drept gratificație. Ți-i virăm de îndată, nu trebuie să aștepți pînă cînd vom încasa banii din partea BB-ului. În schimb trebuie să ne predai stiloul și să renunți la orice altă acțiune.

Își scoase carnetul de cecuri.

— Pînă mi se aduc polițele, poți judeca totul, în amănunt. Deci batem palma ?

Îl privi pe arhitect întrebător.

— Eu am decis, domnule președinte.

— În ce fel ?

— Nu.

— Nu te pripi, amice... Zece milioane sînt, totuși, o sumă. Dacă ți se pare că e puțin, spune-ne, mai putem adăuga ceva...

Intră secretarul, aducînd polițele.

— Gerul s-a mai înmuiat, o să avem zile mai frumoase ! — spuse Jimmy.

Cînd au rămas din nou singuri milionarul și-a reînceput pledoaria :

— Douăzeci de milioane... Vei deveni peste noapte un om cu stare, încît nu mai trebuie să lucrezi tot restul vieții. Gîndește-te.

— De fapt, miroase a primăvară...

—Îți dăm jumătate din cele 63 de milioane aflate în chestiune, în schimbul stiloului... Deci ? Discută și cu soția dumitale. Îți virăm acum, 15 milioane. Mîine ai putea să-ți începi călătoria în Europa.

— Bine-ar fi dacă nu s-ar întoarce zilele geroase...

Weeb își mușcă buzele. Pescui, dintre celelalte, cele cinci polițe false și le puse pe birou. Separat de cele autentice. Apoi se întoarse cu spatele.

Jimmy se sculă. Luă polițele false. Privi o vreme semnăturile, apoi se apropie de căminul mare, cu foc deschis.

— Totuși, aici, în birou, e tare frig... Dacă-mi dați voie, am să întețesc nițel focul.

Aruncă hîrtiile una cîte una în foc. Arseră, cu flacără mare.

— Așa, acum atmosfera e mult mai plăcută.

Milionarul nu se putu reține să nu remarce cu amărăciune :

— Ai învins, Mr. Slipper.

— Toată povestea n-are nici o importanță. Să nu mai vorbim despre astfel de fleacuri. Dacă-mi dați voie, am să telefonez de-aici. Am pomenit adineauri că am de predat un mesaj important.

Ridică receptorul telefonului de pe birou. Ceru locuința sa și cînd Edith veni la aparat, îi strigă cu bună dispoziție :

— Tu ești, Edith ? Te sărut, dragă ! Vreau să-ți reamintesc doar rugămintea mea : să nu uiți meniul de la prînz : raci de apă dulce în maioneză, cum îmi plac mie. *Good bye, my dear.*

Milionarul îl privi întrebător.

— În acest moment, racii mă interesează mai mult decît presa. Nu pot să ies la iveală cu povestea cu stiloul tocmai acum, cînd polițele nu mai există. Ar rîde lumea de noi, ar spune că bătrînul a înnebunit și eu la fel... Cu ce-aș putea dovedi afirmațiile mele ? Gazetele n-au decît să caute știrile-bombă în altă parte.

— Dar cu mărturisirile celor trei spărgători ? — întrebă președintele cu temere în glas.

— Cui îi mai pasă de pușlamalele acelea ? Vor fi nimerit acolo din pricina întunericului nopții, din greșeală ; acolo, în odaia mea de lucru, asta e tot. Iar eu, cu totul întîmplător, îi avusesem ca invitați la cină tocmai atunci pe campionii de box Jefferson și Wilson. Spărgătorii au beneficiat de o introducere practică în tehnica boxului modern. Iar în privința mărturisirilor, să nu luăm în considerare minciunile acestor potlogari, nu dau doi bani pe ele. Sînt niște escroci și ar fi în stare să-l amestece și pe onorabilul domn Norman în prostiile pe care le debitează. Vreau să vă asigur că povestea nu va avea consecințe, eu îmi retrag plîngerea. În schimb, vă rog să-i trimiteți bravului polițist Scheer niște havane bune, le merită cu prisosință.

Weeb răsuflă ușurat. Nu mai avea nici un motiv de supărare pe acest tip uscătiv și spiritual, care le aranjează pe toate cu voie-bună și fără probleme.

— După aceste accidente nedorite, să trecem la afaceri. Am o propunere serioasă, ați putea-o accepta.

Președintele îl privi întrebător pe Jimmy.

— În conformitate cu dispozițiile testamentare și cu cele ale moștenitoarei legale, ni se cere să fondăm societatea pe acțiuni Babel Building Company. Societatea va avea inițial un capital de 850 milioane, întrucît aceasta e valoarea reală a BB-ului. Domniilor Voastre vă revin, așa cum ne și cereți de altfel, acțiuni în valoare de 600 de milioane, capital cu care vă veți asigura o participare majoritară. În consiliul de administrație, format din zece persoane, se vor păstra trei locuri pentru consorțiul dumneavoastră. Am onoarea să vă comunic că directorul general al întreprinderii va fi subsemnatul ; trag nădejde că n-aveți nimic de obiectat împotriva persoanei președintelui, dar, conform uzanțelor comerciale, în acest post trebuie să fie desemnat unul dintre cei ce dețin majoritatea acțiunilor. Ce părere aveți ?

— Vă ascult, Mr. Slipper. Îmi cereți să accept în locul banilor care mi se cuvin niște acțiuni care la ora actuală nu au nici o valoare, mai precis nu pot aduce nici un venit. Dar vă rog să-mi spuneți cu mîna pe

inimă : nu vi se pare exgerată evaluarea ? 850 milioane reprezintă, totuşi, o sumă uriaşă.

— Consider că obiecţiile sînt total nefondate. BB-ul valorează mult mai mult de 850 milioane şi, dacă este exploatat cum se cuvine, poate aduce venituri enorme. Bineînţeles, se cere o utilizare intensivă, după metode ştiinţifice. În ceea ce priveşte capitalul investit de dumneavoastră : de fapt, în schimbul celor 250 de milioane, abia că aţi dat 120 de milioane, restul le-aţi obţinut din dobînzi şi aşa mai departe... Dar să lăsăm asta... Bietul Fallon devenise imprudent la bătrîneţe.

Webb se înroşi, întrucît individul îl prinsese din nou cu ocaua mică. Tuşi, iar pe urmă întrebă :

— Şi ce se va întîmpla după aceea ? Chiar dacă lansaţi acţiunile, BB-ul tot nu va dispune de fonduri. În schimb, domniile voastre, cred, aveţi de gînd să continuaţi construcţia ; de unde veţi face rost de bani ?

— În nici un caz prin polite de credit !

Îl privi cu înţeles pe Weeb, în timp ce arbora un surîs fin. Apoi continuă meticulos :

— Vom lansa acţiuni noi în valoare de 150 de milioane. Vă vom oferi jumătate din ele, cealaltă jumătate o vom plasa printre muncitori şi chiriaşi. Dacă concernului Weeb nu-i sînt de trebuinţă, ne vom adresa altor grupări interesate. Vom continua construcţia cu banii încasaţi de pe urma acţiunilor. Cele patru fabrici, care sînt proprietatea Companiei BB, vor fi repuse în funcţiune, deci vom intra din nou în posesia unor materiale ieftine. În decurs de un an şi jumătate, construcţia va fi încheiată, iar la un an după acest termen, valoarea nominală a acţiunilor va spori cel puţin de trei ori. Întreaga acţiune este perfect pusă la punct. Acceptaţi oferta ?

Preşedintele trustului oţelului se ridică în picioare.

— Nu pot să vă dau un răspuns ferm şi imediat, pentru că trebuie să discut propunerea şi cu Walter. Peste două zile vă voi aduce la cunoştinţă decizia noastră. Trag nădejde că răspunsul nostru va fi favorabil !

Weeb se consolă. Are de-a face, totuşi, cu nişte ageamii. Totul e să apuce să intre în consiliul de administraţie ; o să găsească el metode eficiente pentru a pune

mîna pe majoritatea acțiunilor. La bursă, concurența e slabă. Aici însă se va război cu ei și-i va doborî cu siguranță.

Își luă rămas bun de la arhitect. În bună pace și înțelegere, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic...

Jimmy se întoarse din ușă.

— Mai doriți ceva, Mr. Slipper? — întrebă Weeb.

— Da. Mi-am adus aminte de ceva: posed două obiecte de mare preț, pentru care, nu cu mult timp în urmă, ați oferit suma de 31 de milioane și jumătate, stabilind că aceasta ar fi suma maximă. Am studiat oferta și am hotărît s-o accept. La urma urmei, nu pot scăpa o ocazie atît de bună. Vă rog să virați în contul băncii Morgan...

Scoase din buzunar stiloul uzat și sticluța cu cerneală.

— Poftiți, domnule președinte. S-ar putea să aveți nevoie de ele...

Weeb rămase perplex. Pe urmă îl năpădi un hohot de rîs homeric. Hohotea de rîs, arătînd stiloul:

— Vă felicit, Mr. Slipper. M-ați păcălit.

Îi deteră lacrimile de atîta rîs.

— Vreți să cumpărați stiloul? — întrebă Jimmy cu aerul unui colecționar care vinde, la ananghie, o piesă rarisimă.

Milionarul se prăpădea de rîs; nu putu vorbi decît după cîteva minute.

— Mulțumesc, pentru mine nu mai au nici o valoare... Cu jumătate de oră în urmă aș fi dat treizeci de milioane pentru ele, acum nu mai fac nici cinci cenți... Sînteți un tip deosebit de ingenios, Mr. Slipper... Dacă mă gîndesc bine, această armă deosebit de periculoasă se aflase tot timpul în buzunarul dumneavoastră... Ar fi fost de ajuns să sun doar, să intre doi funcționari vînjoși și... Degeaba, n-am ce zice, sînteți un tip formidabil... Vă felicit!

Jimmy schiță o grimasă comică.

— Zău, îmi pare rău că nu putem încheia această afacere. Oricum ar fi, obiectele le vom plasa la etajul 499, printre celelalte relicve. *Fare you well, my President.*

Ieși în stradă. Cuprins de o stare de euforie.

În drum îi ieşi o cerşetoare sprijinită într-un toiag. Duse repede mîna la buzunar şi strecură 20 de dolari în mîna femeii care rămase cu gura căscată.

Apoi se urcă în maşină şi, bucuros nevoie-mare, se pierdu în mulţimea de oameni de pe Wall Street...

3

Iarba moale se desfăcea cuminte în cărări sub paşii Consuelei şi ai lui Smirnov. Deasupra lor — cerul era senin, iar în jur tufele şi pomii colorau totul în verde. Pretutindeni pe unde îi purtau paşii, o linişte solemnă şi o proaspătă frumuseţe le încîntau simţurile.

Se aflau în parcul Yellowstone, pe această insulă virgină, unde viaţa îşi putea urma cursul după canoane străvechi. Florile nu cunoscuseră mîna grădinarului, nici vînatul nu nimerise vreodată în bătaia puştii vînătorului. Pescarii nu au avut prilej să tulbure tihna apelor cu uneltele lor. Nici calea ferată nu traversase tărîmul virgin tăindu-l de-a curmezişul. Yellowstone rămăsese un teritoriu nedesţelenit, neinvadat de miasma dolarului, de *sky-scrapere,* de coşurile fabricilor, de ruine, şantiere, exploatare, în vîltoarea smintitului lux.

Smirnov proiectase excursia pentru prima zi mai blîndă a lunii martie. Şantierul nu lucra, societatea pe acţiuni nu se pusese pe roate încă ; pe Smirnov îl plictisea lipsa de activitate şi atunci, de îndată, hotărî să viziteze Yellowstone. Consuela se oferi să-l însoţească cu o bucurie sinceră. Mai fusese odată, în copilărie, în Yellowstone, împreună cu maică-sa ; îi rămăseseră numai nişte amintiri foarte vagi.

Plecară pe ziua de 6 martie cu un avion de croazieră, iar înspre ora 11 se găseau deja deasupra lacului Michigan. Avionul puternic de tip Fokker se înşurubă în aer. Pilotul se aplecă peste manşă şi cei doi se lăsară pe spate, în scaunele lor. Nu-şi vorbeau, ar fi fost în zadar ; din pricina motorului, nu şi-ar fi auzit cuvintele. De fapt, acum n-ar fi avut ce să-şi spună. Aflaţi

sus, deasupra norilor, așezați în carlinga fragilă, în ambasadoarea trimisă de mintea omenească către înălțimi, cuvintele nu-și mai aveau rostul. Lăsaseră cuvintele și minciunile jos, pe pământ. În văzduh avea acces numai cugetul clar, fără prejudecăți și balasturi pământene.

Aparatul zbura la 3 000 de metri înălțime ; gîndurile lui Smirnov se îndreptau, involuntar, spre Babel. Colosul se va înșuruba și el, ca vîrful unui ac, în văzduh... Cupola lui va străluci la două mii de metri înălțime. Sus, acolo unde numai avioanele pot ajunge... Omul, cel puternic, va înălța un munte... După ce deprinsese tainele creațiunii, nu va mai avea răbdare să aștepte ca uriașele mișcări tectonice să plămădească noi munți ; începuse să-i înalțe el însuși, după pofta inimii sale. O idee răsare în mintea unuia și, de îndată, zeci de mii de indivizi se apucă să înfăptuiască cu prețul sîngelui și al sudorii gîndul cel divin ori cel diavolesc... Smirnov se simțea cuprins de o mîndrie nețărmurită pentru calitatea lui de om... Puterea omului este inepuizabilă... Nici nu-i trecea prin minte, acum, de pildă, că aparatul fragil s-ar putea prăbuși... Nu. Aparatul nu se poate prăbuși tocmai pentru că și el a fost creat de om...

Își desfăcu, cu un gest involuntar, brațele, ca și cum ar fi dorit să strîngă la piept într-o singură mare îmbrățișare întreg spațiul ceresc, soarele, tot universul.

Consuela ședea lîngă dînsul, cu ochii întredeschiși, într-o aparentă nemișcare.

Ritmul monoton al zbîrnîitului produs de motor o toropise. Nu era o odihnă aducătoare de vise, nu era un repaos oferind liniște și alinare ; aducea mai curînd cu o stare de semi-trezie, ca și cum ar fi ațipit de curînd.

Îi revenise de mai multe ori în minte un gînd, anume că ei doi, ea împreună cu Smirnov, se află în zbor undeva, dincolo de spațiu și timp, deasupra norilor ; gîndul acesta avu asupra ei efectul unui drog puternic.

Smirnov...

Repetă de mai multe ori în minte numele rusului, cu rezonanță ciudată, moale și catifelată. Se juca cu silabele. Desfăcea cuvîntul, împrăștia sunetele, le prindea, le compunea din nou și simțea că acest nume îi tulbura inima ; în tensiunea mistuitoare a solitudinii pricinuite de zbor,

îi apăreau în fața ochilor fără voința ei imagini și amintiri de mult uitate.

Rice Mc. Laughin... Primul bărbat din viața ei. Se întîmplase în vremea studenției, studiau împreună la Universitatea Columbia. Băiatul avea pe atunci 22 de ani, iar ea 18. Nu fusese niciodată vorba între ei de dragoste. Imaginația ei, stimulată de dorința de a cerceta necunoscutul și curiozitatea o mînaseră în brațele băiatului.

Roberto Borgoni... Tenorul italian cu o voce splendidă... Cînta la Metropolitan... Ea avea douăzeci de ani și... Nu... Nici atunci nu fusese vorba de iubire. Legătura a fost de scurtă durată ; pe urmă se mărită.

Deveni soția prințului August Wilhelm. O ademenise titlul princiar, dar aceeași curiozitate neliniștită care o trimisese în brațele primilor doi bărbați o luase în stăpînire, îndemnînd-o să-și trăiască viața într-un ritm frenetic, sufocant.

Nu peste multă vreme divorțată de prinț, sosise în viața ei Salomer, violonistul blond cu obraz de fecioară. Nu era un bărbat... Era pur și simplu un instrument muzical cu sunet încîntător... Legătura ținu doar cît răstimpul unui concert pentru vioară, venind ca un vuiet izbucnit din adîncuri...

Apoi se mărită din nou, cu Fichwick, un măcelar și negustor en-gros de la Chicago ; era deja ușor obosită. Din această căsătorie evadă, aproape ca dintr-o temniță, și, cînd se pronunță sentința de divorț, se simțea tristă și dezamăgită de moarte, ca și cum ar fi trăit o sută de ani, o existență lungă și grea.

De aici încolo filmul amintirii, derulat cu repeziciune, se accelera devenind însă și mai anost.

Urmară diferitele narcotice și camera cu tapetul violet unde musafirii se schimbau atît de des.

Veneau și plecau, nici unul neînsemnînd mai mult decît cîteva ore petrecute împreună în odaia violetă.

Atunci apăru Wolf Weber.

Era primul bărbat din viața ei, în toată puterea cuvîntului, care reușise să-i insufle respect. Forța geniului constructiv a germanului o entuziasmase, o cucerise fantezia lui nețărmurită, sufletul său naiv și dispoziția lui copilăresc de senină. Dar, la urma urmei, nu se simțise

atrasă decît din pricina patimii trupești. Înțelesese acest adevăr tîrziu, după moartea arhitectului. În rest, nimic... Sărmanul Weber...

Își ridică încetișor genele prelungi și, cu privirea piezișă, mîngîie chipul bărbatului așezat lîngă ea. Smirnov ședea în scaunul său, cufundat în sine, privind prin hublou. Nu recepționă privirea femeii.

Consuela oftă adînc. Își simți inima cuprinsă de o stare de tristețe ciudată. I se părea că totul a fost lăsat pe Pămînt, toate cele care reprezentau și alcătuiau existența ei de pînă acum ; se simțea, brusc, foarte curată și ușoară. Ori de cîte ori îl privea pe bărbat, era cuprinsă de o invizibilă tulburare, de un sentiment pe care nu-l cunoscuse nici pe vremea cînd mai era o seninătă adolescentă.

Își adună toate puterile, pentru a se opune dorinței de care era cuprinsă : să se apropie cît mai mult de rus și, lipindu-se de el, să se pună la adăpost de fantomele rele și hidoase, care i se furișau în minte, iscate din tinerețea-i irosită.

Avu impresia, pentru o clipă, că bărbatul e și el preocupat de gîndurile care o neliniștau pe ea. Îl privi drept în ochi. Dar rusul rămase, în continuare, impasibil.

După-amiază pe la ora 4, aparatul începu să coboare. Dedesubtul lor șerpuia rîul Missouri, cu undele sale arșesuri minunate ; peste o oră, într-o zonă întunecată, se ivi versantul sudic al masivului Rocky Mountains. Se gîntii. De-aici zburară, la joasă înălțime, deasupra unor apropiară de zidurile sale. Trecură peste North Platte River, apoi peste orașul Cheyenne, capitala statului Wyoming : către orele șase după-amiază, pasărea mare de oțel ateriza la Rock-Springs. Aici, aparatul fu adăpostit într-un hangar ; închiriară o mașină, plecînd în mare grabă spre Yellowstone Park.

La volan se afla Smirnov. Consuela ședea lîngă el. Mașina puternică de teren urca pieptiș și, cu cît urcau la o mai mare altitudine, cu atît peisajul devenea mai sălbatic. Trecură în goană pe lîngă copaci umbroși și tainici, prăpăstii care-și căscau gurile, pe lîngă formațiuni străvechi de tuf vulcanic ; piciorul inginerului se

găsea mereu pe frînă. Aprinseră farurile, fascicolul de lumină albă inunda pînă departe șoseaua. Consuela nu-și lua ochii de pe mîinile lui Smirnov, cu degete lungi, arse de soare. Mîinile puternice stăteau lipite de volan, era suficientă o manevră greșită, o deviere de un milimetru și automobilul s-ar fi prăbușit inevitabil în adîncuri... Bărbatul era stăpîn pe mașină, părea că întreaga lui ființă se concentrase în ochii care priveau atenți înainte... Se prea poate ca tătarii să fi arătat astfel în șeile cailor, pe cînd scrutau cu ochii pătrunzători stepa nesfîrșită, amorțită...

Seara, pe la ora nouă, pătrunseră în uriașul parc. Mașina se opri în fața hotelului. Clădirea, ridicată din bîrne, parcă îi îmbia. Hotelul cu etaj reprezenta aici, în pustietate, orașul, cultura, cruda civilizație, dar oricum, arăta cu totul altfel decît așezămintele pentru oaspeți utilate savant din marile metropole. Lipsea holul luxos, decorațiunile din marmură, liftul, cohortele de personal. În locul lor, multe flori, fotolii din nuiele ; proprietarul era un bătrînel surîzător, cu obrajii roșii, cu barba albă ; chelnerul nu era nici el obosit, cu fața palidă, ci un bărbat vesel, bine dispus. Se vădea influența benefică a atmosferei de la munte. În afara perechii proaspăt sosite, nu se mai afla nimeni în hotel, turiștii obișnuiau să vină de-abia din luna iunie încolo ; în martie, oaspeții erau foarte rari.

Își consumară cina cu mare poftă, apoi urcară în camerele aflate la etaj. Erau obosiți.

Își strînseră mîinile în tăcere, ușor emoționați, apoi se îndreptară fiecare spre odaia care-i era rezervată. Cele două încăperi erau așezate una lîngă alta, ușile de sticlă dînd spre un balcon comun care n-avea perete despărțitor. Consuela se dezbrăcă. Stinse lumina, dar nu putu adormi. Își cufundă ochii în întuneric, se răsuci neliniștită pe-o parte și pe alta în patul de lemn, părîndu-i-se că aerul din cameră este insuportabil, sufocant. Se sculă, se îndreptă spre ușa mare de sticlă care dădea în balcon și o deschise. Aerul blînd și dulce al lunii martie umplu camera aducîndu-i mesajul tainic al marilor depărtări.

Se întoarse în cameră.

Simțea un nod de plîns în gît. Se simțea, pentru prima dată în viața ei, slabă și neajutorată. Tocmai ea, care putea să-și cumpere tot ce-și dorea : bijuterii, rochii, mașină, casă, yachturi, oameni și animale deopotrivă, și de a cărei privire se îmbăta oricine ; iată că a ajuns să se zbată acum, cuprinsă de însingurare...

Ușa de la balcon e deschisă, iar celălalt nici măcar nu catadicsește să-i acorde atenție... Se face că n-aude și nu vede...

Ce fel de om e rusul ăsta ?

Își aruncă plapuma de pe ea. Se îndreptă spre ușa de sticlă, apoi ieși cu pași ușori de pisică pe balcon. Luna strălucea ; lumina stelelor îi mîngîie obrajii. La trei pași de ea, strălucea ușa deschisă larg a celeilalte încăperi.

Nu se mai putu stăpîni. Porni spre ușa de sticlă prin care se difuza o lumină mată. Papucii ușori îi scîrțîiau, ea se retrase speriată din pricina zgomotului. Dacă cel din camera cealaltă s-ar trezi tocmai acum și ar găsi-o aici ? I se făcu rușine : decise să se întoarcă. I se părea că piciorul i se lipise de pardoseala balconului. Își scoase papucii cu mare grijă și porni desculță. Ajunse în dreptul ușii și se opri.

Privi în odaie. Îndelung. Cu o privire pătrunzătoare. Cercetătoare.

Pe urmă se retrase din nou.

Se auzea respirația regulată a bărbatului care dormea liniștit în întunericul camerei.

Smirnov căzuse într-un somn adînc. Consuela se întoarse în odaia ei. Închise ușa balconului, se culcă și, cu mare greutate, adormi și ea.

La ora 6 dimineața auzi bătăi în ușă.

— Miss Blocksohn, e o vreme minunată...

Prin ușă se filtra basul puternic al lui Smirnov.

— Sînt gata în zece minute. Vă rog să m-așteptați...

Se spălă cu apă rece și se îmbrăcă repejor. Fu gata în cîteva minute chiar, fără ajutorul cameristei. Îmbrăcă o simplă rochie sport. Își puse pantofi cu talpă groasă în picioare.

Smirnov intră și o salută prietenos. Consuela îl privi și rămase surprinsă. Ce se petrece cu omul ăsta ? Era cu desăvîrșire schimbat, de parcă în fața ei ar sta acum

un alt Smirnov. Obrazul său atît de serios alteori exprima acum un sentiment de bucurie imensă. Privirea ochilor era una de copil inocent. Yellowstone își depusese, ca un sărut, amprenta pe fruntea orășeanului. Ce dispoziții sufletești necunoscute poate avea un om ca ăsta, pe care natura îl poate preschimba într-atît ?

Consuela se simți abătută și bolnavă. Zise, cu oboseală :

— Mr. Smirnov, mi-am schimbat hotărîrea : mă întorc de îndată la Rock-Springs. Dacă doriți să rămîneți, atunci plec singură. Credeți-mă, nu vreau să vă stric plăcerea. Vă voi trimite mașina. Eu voi călători mai departe cu Pacific Express, o să vă las avionul.

Smirnov întrebă cu o voce liniștită :

— De ce vreți să plecați ?

Consuela simți că se tulbură. Se înroși și răspunse, încurcată :

— Nu știu ce am... Cred că m-am îmbolnăvit. Simt că starea mea de spirit proastă nu se potrivește cu voioșia care ne înconjoară aici larg, jur-împrejurul nostru... E mai nimerit să plec...

Rusul cercetă chipul femeii.

Apucă mîna Consuelei și-i spuse cu o fermă stăpînire de sine :

— Vă cer doar o jumătate de oră. Ieșim la o mică plimbare și, dacă veți dori să plecați chiar și după acest rond de dimineață, vă promit că m-așez la volan și vă conduc înapoi în oraș. Veniți... Să încercăm să vă tămăduim boala...

Îi întinse mîna și o trase tandru și grijuliu după el. Consuela încercă mai întîi să se opună, dar simți că nu mai are puterea necesară. Nici măcar nu-și dădea seama cum și ce se petrece, dar, deodată, se aflau într-un mic aluniș, la cincizeci de pași de hotel.

O briză de aer proaspăt îi șfichiui obrazul. Desfăcu involuntar buzele să inspire o gură zdravănă din aerul bun, cu un parfum dulce. În depărtare se întrezăreau semeți munții. Nu departe de locul în care se aflau vuia rîul Yellowstone. Puțin mai încolo, un gheizer uriaș își trimitea spre cer, cu ropote tunătoare, trîmbele sale mari de apă. Alături de gheizer, ca un fundal mai închis la culoare, se legăna în bătaia vîntului pădurea întunecoasă.

În aer, lunecau repede, în zborul lor, păsări fîlfîind din aripi. Pe o laviță ședeau doi moșnegi cu obrajii roșii, purtînd bărbi albe, îmbrăcați în uniformele războiului din 1860. Păreau a fi aproape de vîrsta centenară ; vieţuiau acum ca paznici ai parcului, aici, în pustietate. Pacea paradisiacă nu le îngăduia să moară.

În jurul ei, viața își murmura melodia eternă. Oriunde s-ar fi uitat în jur, îi putea auzi, răsunînd, isonurile. Nu, nu era nimic asemănător cu existența artificială din Babel, era existența însăși, cea adevărată, virgină, nestricată deocamdată de civilizația otrăvitoare. Crezu o clipă că nimerise într-un alt tărîm. Impresiile se călătoreau într-o goană furibundă, se schimbau rapid, așa că n-avu deloc răgaz de gîndire. Se simți ametită de miile de culori noi, de mișcarea perpetuă.

După un răstimp de tăcere, Smirnov deschise vorba :

— Vă simțiți mai bine ?

Consuela nu răspunse. În ochi i se putea citi o bucurie necunoscută.

— Veniți, să ne afundăm în desișul pădurii.

O conduse la mașină și porni motorul.

Mașina o luă încet pe șoseaua lată. Trecură pe lîngă căprioare și cerbi păscînd, care nu binevoiră nici măcar să-și ridice capetele. Cu timpul, se obișnuiseră cu omul, așa că nu se mai temeau de el. Cîte unul privea uimit, cu ochii blajini mașina, apoi continua să rontăie iarba proaspătă.

— Vai, cît sînt de drăgălași ! — exclamă Consuela, încîntată.

O ciută își apropie capul, plină de grație, de farul automobilului. Smirnov mîngîie animalul, apoi îl împinse delicat, pentru a putea porni mașina.

Pe Consuela o cuprinse mirarea, văzînd cît de tandru și de prietenos se poartă cu animalele. El, inginerul serios, cel care conduce cel mai mare șantier de construcții al lumii, poruncind miilor de oameni. Involuntar întrebarea îi scăpă :

— Cred că dumneata iubești mult animalele, nu ?

— Credeți că e o pasiune mai demnă de dispreț ca jocul de cărți sau meciul de box ?

— Nu. Ba mai mult, cred că e o pasiune mai frumoasă și mai adevărată.

Erau deja bine afundați în pădure, cînd bărbatul își scoase ceasul și-l arătă femeii :

— Jumătatea de oră a trecut. Dacă mai aveți aceeași stare proastă, ne putem întoarce.

— Nu, mi-a trecut. Să rămînem. E atît de bine aici !

Glasul ei avea un sunet curat și voios. Nici urmă de posomoreala de dimineață.

Se cufundară tot mai mult în pădure. Lăsară în urmă micile colibe de lemn, construite pentru popasurile turiștilor. Din cînd în cînd cîte un iepure sau vreo vulpe tînără tăia drumul de-a curmezișul, alteori se înălța, zburătăcită, cîte o pasăre dintr-un copac. Primăvara trezise pădurea din încremenirea iernii, totul începuse să fremete, să trăiască, să răsufle, să se miște. Mașina ajunse în preajma unui luminiș scăldat în razele soarelui. Coborîră și se așezară pe iarbă. Pajiștea nu cunoscuse coasa, așa cum nici săpăliga betonistului nu se cufundase vreodată în pămîntul negru. Covorul mare și verde aparținea pe de-a-ntregul dobitoacelor ierbivore.

Priviră, tăcuți, spre cerul albastru. Simțeau că glasul profan al omului ar nărui, ar răni liniștea celestă.

Uitaseră, cu desăvîrșire, de statutul lor de ființe civilizate, de prizonieri pe viață ai unor cazărmi de beton. Se încredințară pădurii, ca să-i strîngă la piept, să-i acapareze.

Își continuară plimbarea de-a lungul drumului. Cutezară să se apropie de un gheizer agitat, care-și arunca jetul de apă la cincisprezece metri înălțime. Șuvoiul de apă se prăvălea provocînd în cădere un zgomot grozav, aburii și stropii se împrăștiau pretutindeni în aer. Ar fi fost în stare să privească ore în șir spectacolul mereu nou și proaspăt.

La un izvor cu apă călduță Consuela se descălță și-și vîrî piciorul gol în apă.

— E minunat ! Încearcă și dumneata... !

Smirnov se scuză, dar n-avu încotro și, în cele din urmă, se bălăciră ca niște copii fericiți.

Se abătură și pe la un lac cu apă limpede, în ale cărui unde peștii înotau cu miile. Cîte unul se încumeta să

iasă la suprafață scoțînd gura, pentru a respira aer. Un crap grăsun îi privi cu curiozitate, pe urmă le întoarse posac spinarea și înotă mai departe.

De-aici, se îndreptară spre poiana cu zimbri. Erau două sute de exemplare înfricoșător de mari. Pornite în turmă compactă, nu îi mai putea abate nici măcar o mașină ori vreun tren blindat. Părea că monștrii din basme pogorîseră din imaginație tocmai aici, pe iarba verde. Se înfioră pînă și Smirnov, care-și stăpînea bine nervii, iar Consuela se ascunse în spatele bărbatului. O namilă de taur porni spre ei. Îi privi, apoi își lăsă în jos capul diform și își văzu liniștit de drum.

La amiază se așezară sub un copac, pentru a-și lua prînzul. Hrana fu scoasă din valize. Era o masă frugală, compusă din brînză, unt, pîine, fructe și ouă, pe care le fierseră într-un izvor cu apă termală.

— Nu vă supărați, dar n-am adus carne. Nu-s vegetarian, dar am simțit că ar fi o blasfemie ca omul, îndeobște prădalnic, să devore carne de animal tocmai aici, unde bietele dobitoace se simt în siguranță și nu au fost vînate niciodată.

Consuela mușcă cu poftă din brînza cu coaja galbenă.

— E minunată — spuse cu gura plină. N-am mîncat niciodată ceva mai gustos.

După ce mîncară, se culcară în iarbă. Consuela privi îndelung la obrazul lui Smirnov. Trăsăturile sale păreau acum și mai nobile. Cît de fericită poate fi femeia iubită de acest bărbat... Își aminti de seara precedentă și întrebă cu glas scăzut :

— Cum ați dormit azi-noapte ? Ce-ați visat ?

Smirnov se așeză într-o rînă, sprijinindu-se în coate. O privi iscoditor, apoi spuse cu seriozitate :

— Somnul mi-a venit greu... Patul străin, atmosfera grea, plină de vapori și de ozon, mi-au dat o ușoară stare de neliniște. La un moment dat mi se năzărise că văd o umbră cum alunecă pe balcon. Se prea poate să fi visat, ori să fi fost o pasăre, poate...

Tăcu un moment, apoi închise ochii și continuă încet, ca și cum ar fi vorbit de unul singur :

— Am visat o femeie, pe care-aș dori nespus s-o știu frumoasă și curată. Să fie albă ca zăpada, să știe

nu numai să iubească și să rîdă, dar să fie și om în adevăratul sens al cuvîntului. Nu-mi mai aduc aminte : visul mi-a fost astfel, ori eu vă relatez acum ceea ce aș fi dorit să visez.

Se priviră minute în șir, tăcuți. Ca și cum stîncile mari de pe coama Rocky Mountains-ului s-ar fi pornit în avalanșă, iar pietrele masive s-ar fi așezat ca niște lespezi grele pe sufletele lor.

— Știu că sînt de-a dreptul comic — continuă rusul în șoaptă —, dar vă rog să nu rîdeți de mine. Mă puteți acuza pe bună dreptate că sînt anacronic în concepțiile pe care le afirm despre viață și dragoste, că nu sînt pe potriva timpului și a lumii în care trăim. Ar fi trebuit să le las, abandonîndu-le în Europa sau în Asia, înainte de a mă îmbarca pe vasul cu care am venit încoace, în Lumea Nouă. Recunosc, așa este. Dar nu pot fi altfel decît sînt. M-au iubit multe femei : mi-au plăcut cîteva și mie dar, întotdeauna, după ce ne întîlneam pentru o noapte mă copleșea senzația că las în urma mea un deșert. Nici una nu a reușit să lase mai mult decît amintirea trupului ei. Le-am știut iubi, dar nu m-am putut îndrăgosti de ele. Nu mai vreau să văd, în cea de care mă îndrăgostesc, doar trupul, vreau să știu și ce anume ascunde acel trup. Această frază vă e probabil de un romantism desuet. Și totuși... Doresc ca femeia de care mă îndrăgostesc eu să nu-mi fie doar amantă ori o păpușă cu gîndul doar la farduri și găteli, ci să-mi fie cu adevărat și soață, tovarășă de viață.

— Și n-ați găsit încă o asemenea femeie ? — întrebă Consuela cu ochii în pămînt.

— Nu știu... S-ar putea s-o fi găsit, s-ar putea să nu... să fi greșit. Mă muncește îndoiala. Mă tem că dacă-și va deschide ferestrele și eu mă voi duce noaptea la dînsa o să-mi spulbere iluziile. S-ar putea să constat din nou că e un trup ademenitor, frumos mirositor și nimic mai mult...

— Și dacă acest trup v-ar fi dăruit printr-o căsătorie ?

Smirnov izbucni în rîs.

— Să nu mă înțelegeți greșit... Căsătoria este o formă aparte de a face dragoste, în care se modifică doar cir-

cumstanțele : în loc să intri pe fereastră, intri pe ușă. Nici fidelitatea conjugală nu e o problemă de fond ; sper să împărtășim aceeași opinie : mariajul, în stadiul din ziua de azi, este cea mai amară minciună posibilă. Nu... Femeia pe care o aleg eu spre a-mi fi tovarășă de viață trebuie să se identifice cu mine, în gîndire și în faptă. Dacă voi găsi o asemenea femeie, atunci pe ea am s-o iubesc. Și dînsa, la rîndul ei, mă va iubi pe mine. Nu se va îndrăgosti de bărbatul atrăgător care s-ar putea să fiu, de semințiile necunoscute care m-au rodit, va iubi omul care sînt eu și nimeni altul !

Tăcu. Apoi, izbucni pătimaș :

— N-am trecut de ușa balconului, pentru că m-am temut ca după euforia clipei să nu trebuiască să mă retrag, din nou, cu o mare senzație de vid... Astfel mai pot nădăjdui, cel puțin în taină, că femeia care se află în balcon va găsi totuși drumul care s-o aducă la mine.

Consuela simți că un fior îi străbate tot trupul. Inima-i bătea atît de tare încît crezu, la un moment dat, că și bărbatul îi aude bătăile.

— Și... Și... — reuși ea să îngaime — dumneata îi poți arăta femeii cu pricina drumul pe care trebuie să pornească ? Pentru că dacă cineva purcede pe un drum greșit, el trebuie îndrumat cum anume s-o apuce pe drumul cel bun...

Închise ochii : avea senzația că munții care se colorau în albastru, în depărtare, semănînd cu niște căpățîni de zahăr, se opintesc și o iau la vale gata s-o înhațe.

— Drumul acela nu ți-l poate indica nimeni — se auzi, de undeva, din străfunduri. Trebuie să-l simtă fiecare, să știe dacă se află pe un drum bun ori într-o fundătură sau poate a luat-o chiar în sensul opus.

Dinspre apus se stîrni un vînt rece. Pe cer se vălătuceau în goană nori cenușii.

— Să mergem, o să înceapă poaia...

Într-adevăr, în clipa în care ajungeau la hotel, începu și concertul grozav de tunete, spectacolul amenințător al fulgerelor. Ploaia se dezlănțui, cu picături dese.

Se îndreptară fiecare spre camera lui. Serioși. Tăcuți. Obosiți. Mărturisirea de mai adineauri, sinceră și fără

griji, bucuria dulce se risipise, alungată de posomoreala furtunii.

După cină se așezară pe balcon. Ploaia nu contenise ; fulgere luminoase brăzdau cerul în lung și în lat. Aici, sus, printre munți, furtuna oferea o priveliște înfricoșătoare și sublimă.

— Să stăm puțin de vorbă, spuse Consuela. Nu pot dormi încă ; recunosc că mi-e frică.

Conversația abordă lucruri fără importanță. Într-un tîrziu Smirnov aduse vorba despre Babel :

— Ce se va întîmpla cu Babelul ? Cine va prelua treburile lui Fallon ?

— Nu știu. Încă nu m-am gîndit la asta.

— Miss Blocksohn, după opinia mea, dumneavoastră trebuie să fiți președintele consiliului de administrație al Societății care se va constitui.

Consuela îl privi surprinsă.

— Nu cred că vorbiți serios, Mr. Smirnov. Nu mă pricep deloc la afaceri...

— Veți învăța. Dacă sînteți o femeie mîndră și energică, veți învăța !

— Dar e o treabă serioasă, care se potrivește mai degrabă unui bărbat. Pe deasupra, eu nu am habar de chestiunile financiare.

— Acolo unde un bărbat poate face față, poate face față, la fel de bine, și o femeie. Tipul de femeie slabă, crescută la pension nu mai e la modă. Epoca noastră a creat noul tip de femeie, femeia activă, muncitoare.

— Și asta înseamnă că va trebui să renunț la existența mea de pînă acum ?

— Nu vă mustră conștiința văzînd că mii de oameni sînt puși să robotească pentru a vă asigura traiul fără de griji ? Și pentru că, în același timp, nu întreprindeți mai nimic pentru binele lor ?

La repezeală, Consuela nu izbuti să răspundă. Întrebarea venise pe neașteptate ; recunoscu în sinea ei că nu se gîndise niciodată la acest aspect al problemei.

Rusul consideră discuția pe această temă încheiată. Se ridică în picioare și porni spre camera lui. Întorcîndu-se din ușă, mai spuse :

— Dacă-mi acceptați sfatul, veți simți că ați reușit să faceți primul pas spre noul drum... Dealtfel vă sfătuiesc să închideți la noapte ușa de la balcon : o să se lase frig... Bună seara...

Cerul fu brăzdat de un fulger grozav. Bărbatul dispăru după ușă, în strălucirea albă de-o clipă.

Consuela avu în acea noapte un somn tihnit și adînc.

Dimineața, ploaia se oprise, dar cerul rămăsese înnorat.

— Să pornim spre casă, spuse Smirnov.

— Atît de curînd ? — spuse cu regret Consuela.

— Răstimp de cîteva zile, nu se va mai însenina. Ce-i dept, s-ar putea ca Yellowstone să fie mai frumos pe-o astfel de vreme, dar pe noi ne-a contaminat orașul într-atîta, încît nu mai putem savura priveliștea furtunii. Să mergem...

Se așeză din nou la volan și conduse mașina cu mînă sigură pe șoseaua murată de ploaie.

La prînz, se arătă, cenușie, în zare, așezarea Rock-Springs.

Erau amîndoi tăcuți și palizi.

Se înapoiaseră în iureșul civilizației.

4

În ziua de 9 aprilie, la ora 10 dimineața avu loc în sala mare de consiliu adunarea de înființare a Companiei Babel Building. Ședința fu prezidată de Consuela Blocksohn, ceea ce constituia, în sine, un fapt senzațional.

După ce se înapoiase de la Yellowstone, Consuela îl poftise pe Hamilton la o întrevedere.

— Stimate domn, ați fost bun prieten cu răposatul meu tată. V-am rezervat un loc în societatea pe acțiuni care se înființează.

Avocatul înclină capul a mulțumire.

— Mă onorează încrederea pe care mi-o acordați, Miss Blocksohn.

— Ca recompensă, vă cer să mă iniţiaţi în rosturile vieţii economice. Vă rog să nu vă miraţi şi să nu-mi oferiţi contraargumente, v-aţi obosi în zadar şi e păcat de timp. Hotărîrea mea fermă este ca eu să devin preşedinta societăţi BBC ; dar nu doresc să mă apuc de lucru, în acest post de mare răspundere, fără nişte cunoştinţe absolut indispensabile. Sînt fiica unui om de afaceri, cred că o să mă deprind repede...

Hamilton încuviinţă.

— Vi-l trimit pe bunul meu prieten, Rollland Yale, profesor la Academia de Ştiinţe Economice. E un om care dispune de cunoştinţe temeinice, veţi putea învăţa de la el teorie, iar în privinţa practicii economice eu vă voi preda noţiunile strict necesare.

Nu dorea s-o facă să renunţe. Considera că este un capriciu femeiesc, o nouă extravaganţă, de care se va plictisi, fără îndoială, în cel mult două săptămîni.

Consuela se apucă de studiu. Asculta cu atenţie expunerile savante ale profesorului Yale, făcea note, îi punea întrebări iar noaptea conspecta *Commercial Code*-ul şi se cufunda în complicatele taine ale *shares fully paid* şi *preference shares* *. La început, totul i se părea deosebit de complicat. Dar, mai tîrziu, începu să se deprindă cu ele.

— Vreau să ştiu, îşi spunea, energică, şi se gîndea la primul pas pe care trebuia să-l facă.

Mai tîrziu începu să se preocupe cu şi mai multă rîvnă de economie. Consultă regisrele contabile ale BB, examină administraţia lui Fallon şi se dojeni în sinea ei că nu intervenise mai repede, în momentele oportune.

Cu mintea ei practică, care judeca rapid, cu inteligenţa ei pătrunzătoare înţelese în scurt timp resorturile intime ale societăţilor pe acţiuni, ale concernelor, trusturilor, manevrele de bursă, creşterea artificială a cursului preţurilor şi diminuarea lor planificată. Bătrînul Yale, care la început nu-şi luase în serios eleva, o felicită, după două săptămîni, iar Hamilton rămase şi el surprins de ambiţiile şi pregătirea ucenicei sale.

* Acţiuni achitate integral şi acţiuni prioritare (engl. în orig.)

Avocatul o luă cu el, într-o bună zi, pe Board Street și o conduse în balconul Stock Exchange-ului. La început se simți ca o intrusă în clădirea imensă de marmură albă, pe urmă se obișnui cu forfota permanentă, cu vacarmul de acolo, cu oamenii care mișunau, ba mai mult, își fixă chiar cu ochii locul unde va sta, ca participantă la bursă. Avea avantajul de a-i cunoaște pe majoritatea financiarilor, întrucît mai toți se perindaseră pe la palatul Blocksohn, pe cînd tatăl ei mai era în viață.

Participanții la bursă, cînd o întîlniră pentru prima dată în holul mare, o întrebară, amuzați :

— Ce cauți, aici, miss ? Nu cumva ai venit în chestiuni de afaceri ?

— Nu peste multă vreme ne vom întîlni jos, în sală, le răspunse ea cu surîsul pe buze și văzu cu ochii minții cum va discuta cu oamenii, serioasă, cum le va da ordine — să cumpere sau să vîndă.

Financiarii rîseră, apoi, cînd îi văzuseră silueta elegantă la galerie, apărînd de mai multe ori, fețele lor schițaseră grimase ciudate.

Frumoasă istorie ! Ce veselie o să fie ! — își spuneau tot în bătaie de joc.

— Femeile își fac intrarea la bursă...

— De-aici încolo, vom avea cel puțin un avantaj : negocierile în afaceri nu vor mai fi atît de monotone.

— Cu o femeie atît de frumoasă *business*-ul va fi o plăcere.

Din șoapte rostite la ureche, din zvonuri, se aflase că BB-ul se va transforma în curînd într-o societate pe acțiuni, ba, mai mult, se vorbea că președintele organului nou înființat va fi însăși Consuela. Nu prea le venea să creadă știrea aceasta, care li se părea total neverosimilă, dar toate zvonurile încetară în clipa în care, în ziua de 9 aprilie, exact la ora 11, Consuela se ridică în picioare din fotoliul ei prezidențial și rosti cu o voce limpede :

— Mult stimații mei domni, prin prezenta, în numele membrilor fondatori, declar deschisă adunarea de constituire reunită în plen.

Pe urmă, expuse în detaliu argumentele care cer crearea societății pe acțiuni, însemnătatea ei din punct de vedere economic, schiță viitorul Babelului și preciză

scopul pe care-l urmăresc membrii fondatori prin înființarea societății.

Vorbi liniștit, cumpătat, cu chibzuială și Hamilton, care mai luase parte la multe reuniuni de acest soi, îi spuse în șoaptă lui Jimmy, așezat lîngă el :

— Femeia asta e uimitoare... Vorbește de parcă ar prezida de ani de zile...

Formalitățile juridice se încheiară urgent : Babel Building Company lua ființă conform tuturor uzanțelor legale. Consiliul de administrație era alcătuit din zece membri : Consuela Blocksohn, președinte ; Jimmy Slipper, director general, Arthur Hamilton, Joseph Clement Smith, primarul general, Ivan Feodor Smirnov, George Grant, notar și Charlie Bellero, un celibatar bogat, văr de-al Consuelei din partea mamei. Se rezervară trei locuri în beneficiul Consorțiului Weeb. Aceștia îi delegară în consiliu pe Weeb, Walter și pe avocatul Keller. Consuela numi doi oameni de-ai ei în comisia de cenzori, cedînd un loc reprezentantului lui Weeb.

Jimmy făcu cunoscută situația financiară și a lucrărilor, apoi propuse lansarea a 170 000 acțiuni în valoare de 5 000 dolari fiecare, cu o valoare totală de 850 milioane dolari. Propunerea fu acceptată, în unanimitate. Acțiunile fură distribuite în proporțiile convenite anterior : Weeb și ai săi primiră, în scopul onorării pretențiilor lor, un număr de 50 000 de acțiuni, reprezentînd suma de 250 de milioane, restul revenindu-i Consuelei. Cu aceasta, ordinea de zi se epuizase. Consuela închise ședința rostind un discurs, cu vorbe puține, dar apăsate, atrăgînd atenția membrilor consiliului asupra obligațiilor ce le revin, ură mult succes noii întreprinderi, apoi se ridică din scaunul prezidențial.

Membrii consiliului sărutară pe rînd mîna președintei. Weeb rosti complimente pline de politețe și o felicită pentru succesul repurtat. Oamenii aceștia serioși se simțiră cuprinși de o veselie tihnită. Toată lumea se gîndea cu optimism la viitor, nimănui nu-i trecuse prin minte s-o persifleze pe președintă : această femeie încîntătoare reușise să fie întruchiparea promisiunii de mai bine, cu surîsul ei fermecător, cu ținuta sa distinsă, cu amabilitatea sa rasată.

Smirnov plecă ultimul. Îi sărută și el mîna Consuelei și o privi adînc în ochii mari și negri.

Peste opt zile BBC-ul se adună într-un nou consiliu general. De astă dată hotărîră să lanseze un nou set de acțiuni de mai mică valoare : 150 000 de bucăți în valoare de 1 000 dolari fiecare. Încasările, în valoare de 150 de milioane, vor fi baza capitalului din care se va continua construcția. Jumătate din acțiuni vor fi reținute în favoarea muncitorilor de la BB, inginerilor, tehnicienilor și chiriașilor, care vor deveni, în acest mod, asociați la marea construcție. Cealaltă jumătate, însumînd 75 de milioane, poate fi cerută de consorțiul lui Weeb ; dacă lor nu le este de trebuință, va fi încredințată grupului Morgan sau unei alte bănci mai mari.

Jimmy era conștient că această sumă de bani e prea mică și va fi nevoit să mai lanseze cel puțin o dată acțiuni în valoare de minimum 100 de milioane. Va oferi însă aceste acțiuni cetățenilor New York-ului. Era necesar ca și cei mai mici, mai sărmani, adică muncitorimea, funcționarii, contribuabilii de rînd să aibă conștiința proprietății Babelului ; manevra va constitui cea mai bună propagandă, ea va consolida bazele BB-ului cu mai mare eficiență decît miile de inele de oțel ale lui Wolf Weber, ancorate în solul Manhattanului.

Lansarea acțiunilor avu un succes fenomenal. Weeb și ai săi preluară fără nici o obiecție hîrtiile în valoare de 50 de milioane ; grupul Morgan ceruse acțiuni în aceeași valoare.

În răstimpul a cinci zile, toate acțiunile fură vîndute. Le-au cumpărat chiriașii, inginerii, șefii de echipă, mecanicii care lucrau în subsol, fochiștii, care își scoaseră de la bancă banii economisiți și cerură acțiuni Babel. Smirnov anunță Uniunea lucrătorilor că va mai avea nevoie de cincisprezece mii de lucrători, că îi angajează pe toți muncitorii BB-ului și că șantierul se va redeschide la 1 mai.

Mii și mii de pretendenți se năpustiră cu liftul la 162, pentru a cumpăra acțiuni Babel. Se recursese în ultimă instanță la sprijinul poliției care se postase pe coridoare, pentru a ține în frîu îmbulzeala. În aceste zile pline de

agitație, casieria principală a BB-ului semăna cu un muşuroi de furnici. Funcționarii rămăseseră la posturi pînă noaptea tîrziu ca să poată servi şi mulțimea de oameni.

Bancnotele mici de 1, 2, 4, 20 şi 50 de dolari se adunau în teancuri fără număr. Se asociau prieteni, frați, rude, cîte doi, cîte patru, cîte opt, pentru a putea cumpăra acțiunile de o mie de dolari. Cei care nu-şi irosiseră în zilele de aur ale Babelului leafa pe distracții, îşi investiră bucuroşi dolarii economisiți.

— N-am asudat degeaba în infern — spunea un muncitor vîrstnic de la fundații —, voi putea spune şi eu că sînt proprietarul cîtorva tone de beton.

— O să-mi cumpăr şi eu trei plăci de sticlă — spunea un geamgiu, glumind.

— Dick, eu zic să ne asociem şi să cumpărăm un colț al etajului 200 !

— Numai că eu vreau să fiu stăpînul exclusiv al cupolei !

Glumeau, rîdeau, se înghionteau, fiecare individ, după ce achita cei o mie de dolari şi primea recipisa cu filigranul Babel, se simțea cuprins de plăcerea de a fi devenit unul dintre proaspeții coproprietari ai clădirii. Cum să nu cumpere dacă, în curînd, construcția se porneşte din nou, iar cei o mie de dolari au toate şansele să-şi dubleze valoarea pînă în anul viitor.

Jimmy ieşise de mai multe ori din biroul direcțiunii iar muncitorii, văzîndu-l, îi făcură semne amicale.

— *How are you, Jimmy ?!* *

— *That is a bright child !* **

— E un băiat isteț, pentru că vinde Babelul tocmai celor care l-au construit, tăiat în felii...

— Cînd veniți la lucru ?

— Care sector îl veți avea ?

— Vă vom urma oriunde v-ați duce !

Jimmy se apropie de ei, le strînse mîinile, stătu de vorbă cu veteranii, care lucraseră ani de zile în sectorul

* Cum îți merge, Jimmy ? (engl. în orig.)

** Asta e un băiat isteț (engl. în orig.)

lui, se interesă de soarta lor și a familiilor lor. Era înconjurat de figuri cunoscute, se simțea bine între ei.

— Nu peste mult timp, vă veți urca din nou pe schele, băieți ! — le spuse cu voioșie. Dar eu n-am să vă mai însoțesc ! Am contractat o bronșită cronică din pricina umezelii din nouri și voi fi silit să rămîn jos ! Vă voi privi de-acolo să văd de ce sînteți în stare !

În schimb pe Smirnov îl salutau cu un deosebit respect. Acest *russian* sobru era altfel decît Jimmy, cu el nu era de glumă. Vorbea puțin, întrucît mai avea de furcă cu engleza dar, oricum ai lua-o, era un as în meseria lui. Fără îndoială, el va fi numit *engineer foreman.* * De unde reiese că e recomandabil să ai bune relații cu dumnealui.

Consuela îi privise și ea, cu mai multă atenție, pe lucrători. Smirnov îi vorbise în repetate rînduri despre muncă și muncitori ; încetul cu încetul realiză că munca e singura forță motrice a lumii, fără ea s-ar duce totul pe copcă, iar viața ar înceta să existe. Crezuse pînă-n prezent că Babelul e un capriciu, o performanță sportivă chiar, azi însă, cînd munca ei avea un scop și era nevoie de ea, se simțea aidoma cu muncitorul fierar care lucra la asamblarea schelelor... BB-ul deveni de aci încolo menirea vieții sale înțelegînd că trebuia să contribuie cu toate puterile ei la munca bărbaților care trudeau pentru a putea încheia cu bine temerara întreprindere.

În cea de-a patra zi vînzarea acțiunilor se sistă. Casierii declarară că nu mai au acțiuni disponibile. Cei care nu și le procuraseră, plecară dezamăgiți, nutrind totuși speranța că la anul vor putea avea ocazia să cumpere acțiuni Babel dintr-o nouă emisie.

Hîrtiile Babel pătrunseseră și la bursă. În chiar a doua zi de după lansare, valoarea spori cu 5 dolari. Vestea iminentei reluări a construcției stîrni un interes ridicat pentru ele, încît acțiunile mari atinseră peste noapte valoarea de 5 030 dolari, iar cele mici urcaseră la 1 010.

Babel Buildingul se afla înaintea unui nou capitol al existenței sale.

* Inginer șef (engl. în orig.)

5

Batalioanele de lucru luară din nou cu asalt uriașul edificiu de sticlă. Ascensoarele înțesate cu oameni, burdușite cu materiale, urcau cu iuțeala fulgerului la etajul 300, macaralele mari își întindeau brațele, agregatele începură să țiuie, să bubuie, să duduie, de parcă în mădularele lor s-ar fi cuibărit însuși împielițatul. Prima acțiune a lui Smirnov a fost repunerea în funcțiune a uzinelor abandonate. Cu fabrica de sticlă din Jersey nu avu prea multă bătaie de cap. Aici activitatea demară de îndată. În halele Babel Steel-ului din Pittsburg avariile se remediaseră și se instalară noi mașini în atelierele Babel Glass-ului. Agregatele și piesele dispărute reapărură în mod misterios, nimeni nu puse întrebarea cum și de unde, directorul Lamarck ordonă reînceperea turnării marilor plăci tipizate. Mina rămăsese, în schimb, abandonată definitiv. Cumpărau în continuare minereul la prețul pieții, de la Weeb, care nu-i mai boicota stocîndu-l, pentru că acum era și el acționar al șantierului, interesat, la fel cu ceilalți, în încheierea cît mai grabnică a construcției. În locul fabricii de ciment de la Detroit mistuită de incendiu, se înălțase o altă fabrică și vrafurile de ciment formau adevărați munți pe terasa etajului 250.

Societatea pe acțiuni îi încredințase lui Smirnov conducerea șantierului ; la comanda rusului, oamenii se repeziră cu nesaț asupra clădirii. Noul inginer șef îi îndruma cu inteligență, seriozitate și cumpătare. Nu avea elanul lui Weber, care se transmitea odinioară și mulțimii de lucrători, dar nici nu era un mecanism surd și mut precum fusese Armstrong ; muncea conștiincios, dar omenește. Nu se bătea pe burtă cu muncitorii, ca Wolf, dar nici nu era grosolan ca O'Brien. Explica pe îndelete totul și, dacă nu era înțeles, o lua, cu răbdare, de la capăt. Era persuasiv, înțelegător și drept, nu permitea ca inginerii să-și dea frîu liber nervilor, ori să facă pe zbirii fără motiv.

Muncitorii îl îndrăgiră în scurtă vreme. Îi ziceau „russian" — rusul sau „clever" — isteţul.

— *Russian* a spus ! E din ordinul lui !

— *Clever* le-a zis-o de la obraz inginerilor, nu le mai permite să-i jupoaie pe muncitori !

Fuseseră numiţi noi ingineri-şefi pe sectoare. În cel de sud ungurul Bárdos, locul lui Jimmy îl moştenise un bur sosit de la Capetown, pe nume Van Dooren, în timp ce în sectorul vestic diriguia un inginer italian, Cesare Calvi ; postul lui O'Brien fu preluat de un inginer francez, André de Touraine. Wieser, în care rusul intui un talent organizatoric de excepţie, primi însărcinarea de a se îngriji de aprovizionarea cu materii prime ; prin urmare, el trebuia să asigure aprovizonarea cu oţel, sticlă, beton, să colinde fabricile, să perfecteze comenzile, să aibă grijă ca sectoarele să fie la timp şi ritmic dotate cu toate cele necesare.

Smirnov îi alesese pe cei cinci ingineri pe sprînceană. Bárdos Gyula sosise pe şantier încă pe vremea lui Wolf. Germanul înţelese pe dată că ungurul cel taciturn şi oacheş e un profesionist de prima mînă. De-atunci, lucrase în permanenţă aici pe şantier. Hector, foxterrierul său, îl însoţea peste tot. Îl căra cu el pe etaje, pretutindeni, iar foxul colinda familiar printre uriaşii piloni, ca şi cum s-ar juca printre tufele din Bridge Park. Cîinele era prietenul său nedespărţit, însoţitorul său credincios. Hector inspecta totul cu ochii săi inteligenţi, cafenii şi, dacă-i plăcea ceva din cale-afară, lătra cu putere. Muncitorii ţineau mult la taciturnul şi seriosul Bárdos, dar aveau o afecţiune şi mai mare pentru Hector : se îngrijeau de dumnealui pentru ca să nu cumva să-l lovească cu un obiect de fier ; în fiecare zi se găsea cîte cineva care-i aducea în buzunar oase, carne sau zahăr ; cîinele devenise mascota BB-ului.

Fritz Wieser venise pe şantier tot pe vremea lui Weber. Obrazul lui pistruiat, părul lui roşcovan erau bine-necunoscute la BB, el fiind, cum s-ar spune, inventarul viu al construcţiei ; înmagazinase fiecare cui şi fiecare aşchie în mintea sa, ştia, pe dinafară, cîte bîrne şi cîte cuie sînt necesare pentru fiecare etaj. Muncitorii şi proiectanţii îi scorniseră pe ascuns porecla *„the freckled jew"*

— evreul pistruiat — dar nimeni n-avea curajul să-l numească cu această poreclă în față, întrucît băiatul era lat în umeri, avea pumnii tari, ca un campion de box.

Cesare Calvi imigrase din Italia. Un om deosebit de energic și de bine pregătit, care avea o singură meteahnă: era un adept vehement și convins al mișcării fasciste. Șomajul îl alungase din țara sa de baștină, dar nici în America nu-i veni mintea la cap, continuînd să-l aduleze pe Mussolini. Se îmbrăca în cămașă neagră și-i trata preferențial pe muncitorii italieni, în raport cu cei de alte neamuri, motiv pentru care avusese numeroase înfruntări dure cu Smirnov. Rusul, cu sentimentele sale internaționaliste, egalitare nu tolera nici un fel de șovinism ; pentru el toți oamenii erau de-o seamă.

Van Dooren, un bărbat corpolent, dar sprinten încă la cei cincizeci de ani ai lui, era un iniginer serios și cumpătat, care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții sale pe șantierele zgîrie-norilor. Se născuse la Pretoria, în Africa de Sud, din părinți de origine olandeză ; se mutase la o vîrstă fragedă la Londra, unde absolvi cu strălucire Institutul politehnic ; pe urmă, traversă oceanul plecînd în S.U.A., unde se stabilise. Lucra în construcții de douăzeci de ani, înălțînd clădiri din beton pe schelet de oțel ; Smirnov îi oferi un contract deosebit de avantajos, încredințîndu-i sectorul nordic.

Cea mai interesantă și totodată amuzantă figură a șantierului era, fără îndoială, André de Touraine. Un bărbat la patruzeci de ani, într-o ținută impecabilă, mereu curat și elegant, purtînd un monoclu care nu-i lipsea niciodată de la ochi. Țeasta lui atinsă de calviție strălucea ca o bilă de biliard, mustața i-era răsucită, iar dunga pantalonului ascuțită ca un brici. În fiecare zi apărea îmbrăcat într-un alt costum, pălăria, cravata, încălțările fiind strict asortate, nu-și scotea pentru nimic în lume mănușile, iar din gura plină de dinți de aur nu-i lipsea niciodată țigareta fumegîndă. Purta cu el întotdeauna o cutioară cu pudră, o perie și o oglinjoară — arăta tot timpul ca un manechin care părăsise doar din întîmplare, și numai pentru o clipă, vitrina unei case de mode.

La 14 iulie, ziua marii sărbători a Franței, apăru pe șantier îmbrăcat în smoking și cu cilindru, iar la

butonieră purta mica rozetă a Legiunii de Onoare, pe care i-o prinsese în piept însuşi mareşalul Foch, în timpul războiului mondial, cu prilejul bătăliei de la Verdun.

Muncitorii rîdeau de el pe-ascuns, iar porecla de „dandy" îi rămase pe veşie.

De Touraine sosise în America cu 6 ani în urmă, cu un singur scop : acela de a strînge bani. Lucrase, răstimp de doi ani, la diferite firme, apoi se angajă la BB. Primise peste tot lefuri mari, dar nu reuşise niciodată să depună măcar un cent la bancă. Îmbrăcămintea, jocurile de noroc şi femeile îi goleau buzunarele. Zăbovea pînă la ora 5 dimineaţa în sălile de joc ori petrecea în compania cocotelor, dar la ora şase fix era întotdeauna prezent la locul său de muncă ori la planşetă, proaspăt bărbierit, parfumat şi de o impecabilă eleganţă. Trecea drept unul dintre oamenii cei mai demni de încredere şi cei mai bine pregătiţi din cadrul uriaşei armate multinaţionale care lucra la BB. În adîncul sufletului său, considera ideea de a construi un asemenea colos drept stupizenie, dar cu toate acestea lucra cu atîta conştiinciozitate, de parcă însuşi destinul Franţei ar depinde de munca sa.

Smirnov căuta să întreţină cu fiecare relaţii de bună amiciţie. Le trecea cu vederea slăbiciunile, greşelile şi tot aşa cum nu-i păsa de sentimentele fasciste făţişe ale lui Calvi, nu se sinchisea nici de atitudinea sionistă a lui Wieser ; se abţinea să facă vreo remarcă la adresa cravatei de ultimă modă pe care o purta De Touraine, ori la foxul Hector, bravul însoţitor al lui Bárdos. Le trata ca pe nişte mici ciudăţenii şi atîta tot.

Construcţia se urni din nou într-un iureş fără pereche. Plănuiau să inaugureze la iarnă Hotelul Babel de o eleganţă sclipitoare, situat la etajele 250—260 şi, de asemenea, spitalul model Babel, care se amenaja la etajele 270—275. Smirnov năzuia să termine pînă-n decembrie încă cincizeci de etaje. Dorinţa sa fusese să realizeze şi mai mult în acest an, dar din pricina prelungirii pregătirilor pentru înfiinţarea societăţii pe acţiuni, lucrările demaraseră cu prea mare întîrziere pentru a-şi putea pune în aplicare planul.

Conform proiectului, administraţia oraşului avea să fie instalată la etajul 330. Mulţimea de oameni care vor

locui şi vor munci în Babel nu va fi nevoită să bată drumurile cu necazurile şi problemele sale mărunte pe la alte servicii publice : să poftească municipalitatea în Babel. La urma urmei, este vorba de un adevărat oraş, cu o populaţie de un milion de locuitori, care are, firește, dreptul la administraţia sa proprie, la fel cu celelalte cartiere.

Cînd se formulă prima dată propunerea ca Babelul să fie considerat un sector aparte, cei de la City Hall făcură ochii mari ; pe urmă însă, acceptară ideea cu bucurie. O mulţime de posturi noi, cu care se va putea rezolva problema unui număr însemnat de şomeri înfometaţi ! Nu e o soluţie de lepădat !

Lucrările progresau în ciuda greutăţilor care se iveau la tot pasul. Astfel, o mulţime de lucrători se îmbolnăviseră la înălţime, întrucît nu suportau aerul rarefiat ; fură nevoiţi să-i înlocuiască, să-i deprindă pe cei noi veniţi cu muncile speciale din Babel, o sarcină care ceru mare risipă de timp. Micile accidente cauzate de ameţeli erau la ordinea zilei şi, în afară de asta, transportul materialelor la înălţime devenise tot mai anevoios.

În unele dimineţi, o mie de oameni chiar rămîneau pe la casele lor, chinuiţi de dureri de cap şi greţuri cumplite. Eforturile depuse spre a-i înlocui prompt cu muncitori calificaţi eşuară ori avură rezultate minore, în consecinţă, ritmul era diminuat. Cu cît ajungeau mai sus, cu atît îmbolnăvirile deveneau mai dese.

Organismul călit al lui Smirnov rezista ; Van Dooren, în schimb, zăcu trei săptămîni ţintuit la pat ; boala îl doborî şi pe pistruiatul Wieser. De Touraine lucra la fel ca mai înainte şi cînd un şef de echipă leşină chiar în preajma sa, prima lui grijă fu să-şi şteargă praful de pe pantofii cu feţe de antilopă, pentru că „nespălatul“ i le murdărise. Bárdos cel uscăţiv rămase şi el neclintit la post, dar Calvi, mult prea rotofei, nu rezistă. Posturile lor fură preluate în mod provizoriu de către Bárdos, de inginerul francez şi de Smirnov, care lucra acum cu puteri sporite, pentru a reduce cîte ceva din rămînerea în urmă.

Doctorii erau complet dezarmaţi în faţa noii boli, nu izbutiră să-i găsească nici măcar un nume, pînă cînd un ingenios o boteză babelită. Nu era o boală periculoasă,

indivizii se vindecau, în general, în decurs de o săptămînă ; pe urmă se puteau urca din nou la punctul de lucru, pînă cînd nu intervenea o nouă criză. Îi ataca cu prioritate pe cei grași ori pe cei bine făcuți ; cei slabi erau scutiți de ea. Muncitorii glumeau la început, tratînd boala în zeflemea :

— Ce ți s-a întîmplat , te-a apucat și pe tine babelita ? — îi spuneau victimei, în timp ce oamenii Crucii Roșii Babel coborau cu targa la sol.

— Mai degrabă vrea să se odihnească vreo două săptămîni...

Consuela vizită și ea în cîteva rînduri șantierul în compania lui Jimmy. În astfel de ocazii, De Touraine, cavaler, se transforma în ghid de dragul frumoasei femei, dînd explicații detailate, purtînd-o după el pe președintă cu aerul că e unul din muzeografii de la Luvru și-i prezintă capodoperele nemuritoare :

— *Je suis à votre service, madame ! Je suis très heureux de pouvoir vous rendre service !* *

Și continua, sporovăind fără încetare într-o franceză elevată.

Consuela îl asculta cu surîsul pe buze pe francezul care, oricît de mult s-ar fi adîncit în expunerea sa, nu uita să-și potrivească cravata, din moment în moment.

Muncitorii rînjeau, bătîndu-și joc de el ; unii observară cu ironie :

— Cînd se află în fața președintei, dandy devine țanțoș ca un păun ! Ia priviți-l ce aere își dă.

Consuela se interesă în amănunțime de stadiul lucrărilor și cînd află de numărul mare de bolnavi decise ca *Babel Hospital*-ul, care avea să fie dat în folosință curînd, să fie pus în primul rînd la dispoziția celor îmbolnăviți pe șantier.

Consuela se făcuse mult mai serioasă, activitatea de zi cu zi o transformase cu totul. Nu se întîlnise cu Smirnov decît rareori. Pe amîndoi munca îi extenua, așa că seara erau bucuroși dacă se puteau culca și dormi, de obosiți ce erau. Cîteodată, plecau într-o excursie pe

* Vă stau la dispoziție, doamnă ! Sînt deosebit de bucuros că vă pot fi de folos ! (fr. în orig.)

ocean, uitînd cu aceste prilejuri de Babel, în legănarea valurilor. Ştiau, simţeau că sînt atraşi unul de celălalt, dar nu doreau să-şi rateze întîlnirea, grăbind-o.

Aşteptau muncind.

Jimmy asista doar cîteva minute la lucrări, sus, pe schelele de oţel, apoi se întorcea la sol. De cînd trecuse la munca de birou, făcuse burtă şi avea deja şi o chelie respectabilă.

Cînd mai scăpa din biroul directorial, fugea acasă în Bronx, îşi îmbrăca fracul ori *tuxedo*-ul şi se grăbea cu nevasta spre localurile de petrecere. Cei şase ani petrecuţi în ritmul infernal al Babelului îi ajungeau ; las' să mai asude acum şi grăsunul de Van Dooren.

În preajma Crăciunului, fură încheiate toate construcţiile pînă la etajul 350. Finişul fusese, de fapt, o muncă îngrozitoare. Nici nu se putea imagina un ritm mai epuizant. Au fost nevoiţi să dubleze lefurile, pentru că în caz contrar muncitorii ar fi refuzat să lucreze în înălţimile „raiului" Babel.

— Mai degrabă vom pleca în altă parte, unde o să avem o simbrie mai mică decît să ne urcăm în „raiul" vostru — spuneau cu amărăciune.

Leafa însă îi atrăgea : lucrătorii urcau zilnic în înalturi, pentru un nou asalt, dar nu peste multă vreme coborau cu mintea aiurită grăbindu-se să se culce de îndată.

Pauza care interveni în decembrie a fost izbăvitoare pentru toţi. Muncitorii trecură în rezervă, iar inginerii îşi reluară locurile în biroul şantierului, lîngă planşetă, pentru a pune la punct proiectele lucrărilor din primăvara viitoare.

Şantierul intră în perioada de hibernare ; în frigul iernii, se inaugurară noile aşezăminte. În tot decursul lunilor decembrie şi ianuarie, festivităţile se ţinură lanţ.

Deschiderea somptuosului Hotel Babel fusese o adevărată senzaţie a sezonului. Un hotel cu zece etaje, la o înălţime de o mie de metri ! Apartamente imperiale, săli şi încăperi somptuoase. În interiorul Hotelului Babel, s-au reconstituit, una cîte una, sălile superbe ale Versailles-ului, ale Burgului vienez, ale Palatului de iarnă de la Petersburg, ale palatului Quirinale din Roma, ale palatelor regale de la Madrid şi Londra. Cu o iscusinţă

exemplară, se executase copia acestor odăi și săli strălucitoare, avînd fiecare pînă și patima vremii. Cel căruia buzunarul îi permitea, putea juca biliard în sala tronului de la Viena, putea dormi în patul lui Ludovic al XV-lea și-și putea fuma țigara într-una dintre replicile sălilor splendide ale Vaticanului.

Cel căruia buzunarul îi permitea... Pentru că Jimmy fixase niște prețuri exorbitante. Hotelul Babel fusese construit numai pentru uzul celor nespus de bogați, al miliardarilor. Pentru măcelarul din Chicago, de pildă, care se simțea mîndru și ferice făcîndu-și somnul într-un pat cu baldachin asemănător cu cel al lui Richelieu, plătind pentru asta mii de dolari, fără să-i pese...

Inaugurarea avusese loc în ziua de 10 decembrie : milionarii din New York, Chicago, San Francisco și Pittsburgh ocupară apartamentele de lux.

Cinci zile mai tîrziu a început să funcționeze spitalul Babel, construit între etajele 270-275. Instituția avea o înfățișare mai modestă. Pentru cei avuți se proiectase un alt sanatoriu, la un etaj aflat mai sus de 400. Proiectul era opera lui Cezare Calvi ; tot el supraveghease, personal, construcția impozantului edificiu.

Discursul de inaugurare îl rostise însuși ministrul muncii, iar medicii sosiră în pelerinaj cu miile, ca să admire spitalul de sticlă. Ministrul îi felicită pe Consuela, Smirnov și pe Calvi pentru realizarea acestui minunat așezămînt de sănătate publică cu o capacitate de o mie de paturi.

În ziua de 19 decembrie se inaugură stația de emisie și recepție a radiodifuziunii și a telegrafului fără fir, considerată cea mai avansată realizare a tehnicii în acest domeniu de la ora aceea. Veni însuși *post office secretary* de laWashington, cu întregul lui stat major ; demnitarul nu mai contenea cu șirul de elogii aduse directorului uzinelor „Edison", prezent și el, pentru minunata realizare care adusese o nouă glorie pentru industria americană și, mai ales, bineînțeles, pentru firma „Edison"...

Seara, la ora 8 și jumătate, D. J. Harrison, ministrul poștelor, rosti cu vocea lui sonoră în microfonul stației de emisie, instalată la etajul 351 :

— Statele Unite ale Americii de Nord trimit salutul lor Americii, Europei, Asiei, Africii și Australiei ! Dorim să fie pace și înțelegere pe întregul pămînt ! Acest mesaj este expediat lumii la ora 8 și 20 de minute de la stația de emisie a *Babel Building*-ului ! Primiți, vă rugăm, salutul nostru cordial !

Mesajul fu recepționat la Londra, Paris, Berlin, Viena Roma, Madrid, Stockholm, Moscova și, de asemenea la, Tomsk, Tokio, Pekin, Bombay și, în același timp, în Africa, la Cairo, la Oran, la Casablanca, Zanzibar, Tananarive, la Pretoria ; în Australia, la Melbourne și Sidney, în toate orașele, satele, deșerturile și pădurile celor cinci continente, acolo unde omul cu căștile la urechi putea lua parte la concertul marii comuniuni frățești.

Peste zece minute sosi mesajul trimis în eter de stațiile de emisie de pe cele cinci continente :

— Omagiu Babelului și Americii !

Pe urmă, orchestra compusă din două sute de persoane interpretă în fața microfoanelor stației de emisie imnul Babel, o parte a Simfoniei Americii și, în final, imnul american.

Totul avu atmosfera unei superbe sărbători a păcii, celebrată acolo sus, la etajul 351, la 1400 metri deasupra solului...

Cu o zi înaintea Ajunului, la 23 decembrie, administrația orașului Babel se instală la etajul 330. Se organiză o ceremonie cu un protocol pur politic, primarul general Smith rosti un discurs avîntat în care elogie, cu emfază, epoca de aur adusă de partidul republican, pe Consuela, numind-o cea mai intrepidă femeie a contemporaneității, pe Smirnov, pe Jimmy, întregul BBC.

La Babel se mai pregăti o surpriză, admirată nu numai de laici, ci și de arhitecți specialiști în domeniu. Între etajele 280-284 se înălțară cîteva vile minunate, cărora Wolf Weber nu mai apucase să le conceapă proiectele. Intenționa de altfel, să organizeze un concurs pentru aceste proiecte, cu participarea inginerilor constructori din BB, dar moartea subită îl împiedicase să-și ducă la bun sfîrșit ideea. Cînd s-a pus problema construirii vilelor, consiliul de administrație al BBC-ului se opuse cu vehemență.

— E foarte costisitor şi înghite foarte mult spaţiu. Ar trebui să cedăm patru etaje pentru opt vile ! Nu, nici nu poate fi vorba de aşa ceva !

Opt vile drăguţe, atrăgătoare, dotate cu grădini, grilaje din fier, pomi, gazon, cu o atmosferă intimă şi elegantă... Şi, toate astea, la o înălţime care întrece o mie de metri !

Bárdos proiectă un conac unguresc cu stîlpi şi capiteluri. De Touraine implantă între pereţii de sticlă o reşedinţă aristocratică de tip francez, cochetă, Jimmy era prezent cu un castel în miniatură în vechiul stil german, cu multe turnuri, turnuleţe şi balcoane, Wieser aduse o casă din Alpi, cu pereţii acoperiţi cu iederă, Van Dooren strămută ca prin farmec căldura caselor de odihnă din Scoţia. Calvi ridică o casă în pur stil roman şi o vilă elveţiană cu verandă şi acoperişul plat, dar cea mai originală era cea proiectată de Smirnov. Trei paralelipipede inegale, aşezate alături, unite prin planuri înclinate. Poarta era un triunghi, ferestrele pentagoane, iar camerele şi sălile rotunde ori ovale. Clădirea părea la prima vedere grotescă, dar, dacă o priveai cu luare-aminte, constatai armonia, îndrăzneala şi frumuseţea proiectului.

În ziua de 11 decembrie, în cadrul unui *garden-party* select, vilele fură date în folosinţă, prilej cu care milionarii-proprietari îi invitară şi pe constructorii minunatelor aşezăminte.

În ziua de Crăciun, la 25 decembrie, se deschise teatrul de operetă, construit la etajele 316-317, cinematograful, cafeneaua, restaurantul şi teatrele de limbă germană, italiană, rusă şi idiş de la etajele 339-340.

A doua zi valoarea nominală a acţiunilor BBC crescu cu 15 procente.

6

În dimineaţa primei zile a noului an, Weeb făcu o vizită la biroul BB. O căută pe Consuela, dar nu-l găsi decît pe funcţionarul de serviciu.

— Azi e sărbătoare, azi nu lucrăm — spuse funcționarul, și-l privi cu uimire pe Weeb.

— Am uitat cu desăvîrșire, spuse președintele.

Se îndreptă spre telefon și sună la locuința Consuelei.

— Vă rog s-o întrebați pe miss Blocksohn dacă binevoiește să-l primească pe James Weeb.

Peste două minute, camerista îi comunica răspunsul.

— Miss îl roagă pe domnul Weeb să urce la dînsa. În clipa de față se găsește în baie, dar peste zece minute vă stă la dispoziție. Își cere scuze pentru că nu vă poate primi îndată.

Weeb luă liftul și urcă șapte etaje. Lacheul îl conduse într-un salon amenajat cu rafinament, unde Weeb se cufundă într-un fotoliu.

Fiind nevoit să aștepte, își revizui încă o dată planul dinainte pregătit. Nu va vorbi mult, pălăvrăgeala n-are nici un rost. Își va exprima pe scurt și concis părerea sa, potrivit căreia o căsătorie ar servi interesele amîndurora. De fapt, ar fi vorba de unirea trustului oțelului și BB-ului. Ar fi o căsătorie de pur interes, în cadrul căreia și-ar putea păstra amîndoi independența. Deși... La acest gînd schiță un zîmbet de strengar... El nu e atît de vîrstnic, încă. La cei 45 de ani are destulă vlagă, se poate măsura în putere cu cei tineri. Ar putea fi vorba pînă și de dragoste, mai tîrziu. O astfel de căsătorie l-ar putea consacra drept stăpîn atotputernic peste Babel. I-ar acorda o despăgubire lui Walter, iar 90% din acțiuni ar încăpea pe mîna lui. Consuela ar trebui să judece cu inteligență și să accepte. Observase și el, la rîndul său, că de cînd femeia ocupase fotoliul prezidențial devenise infinit mai serioasă.

— Miss Blocksohn îl așteaptă pe Mr. Weeb...

Lacheul îl conduse în camera tapisată în violet.

Consuela îi ieși în întîmpinare.

— Scuzați-mă, domnule președinte, pentru că v-am făcut să mă așteptați nițel, dar azi m-am sculat mai tîrziu... Știți, e sărbătoare și mi-am permis să lenevesc un pic... Dacă ați fi anunțat mai devreme vizita cu care m-ați onorat...

Se scuza cu drăgălășenie plină de naturalețe ; Weeb o mînca din ochi. „E superbă“ — își spunea în gînd. „Ro-

chia simplă de culoare neagră, părul pieptănat lins pe o parte, obrazul curat, nefardat, pe care se mai ghicesc parcă aburii băii fierbinți, o fac să fie mai frumoasă, mai atrăgătoare".

Consuela îl privi pe Weeb așteptînd să-i vorbească. Era nespus de curioasă să afle scopul venirii președintelui. Nu poate fi vorba de o chestiune de afaceri, pentru așa ceva ar fi căutat-o la birou, negreșit.

— Miss Blocksohn — începu Weeb ceremonios oarecum — am venit să discutăm o propunere serioasă, care poate avea o influență hotărîtoare asupra destinelor noastre.

Tăcu pentru cîteva secunde, vrînd să sporească efectul vorbelor sale, apoi continuă :

— Vă rog să mă ascultați cu atenție, pînă la capăt. Sîntem amîndoi oameni de afaceri, tocmai de aceea vă voi vorbi deschis și limpede. Doresc să deveniți soția mea. Averile Weeb și Blocksohn trebuie să se unească, pentru că în acest fel acțiunile vor avea un unic proprietar : numai în acest fel putem deveni imbatabili în Statele Unite.

— Vă gîndiți la o căsătorie de interes, nu-i așa, Mr. Weeb ?

— Da. Amîndoi ne vom păstra o libertate totală de acțiune, în schimb averile și conducerea afacerilor ar fi reunite într-o singură mînă forte. Căsătoria ar fi din pur interes, formală, dragostea nu intră în discuție.

Tăcu.

Consuela își închise pe jumătate ochii. Îl studia pe Weeb.

Individul era grețos și rece ; ca un șarpe. Are o singură dorință : banul. Va să zică, vrea s-o ia de soție, pentru a pune mîna pe acțiuni. Și, la o adică, o accepta și ca femeie, ca pe o clauză a contractului de căsătorie. Pentru el, toate acestea sînt niște mofturi. Importante sînt acțiunile care au urcat deja cu 15 procente. Soția ăstuia ?... *No, no, my president*... Pune-ți pofta în cui... Consuela Blocksohn nu este o acțiune, pe care s-o poți cumpăra...

Se concentră din răsputeri, ca să fie politicoasă.

— Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o, Mr. Weeb — începu — dar deocamdată nu am intenția să mă mărit. Știți probabil că am fost căsătorită de trei ori, am divorțat tot de atitea ori și nu vreau să mă împovărez și pentru a patra oară cu lanțurile căsătoriei. În ceea ce privește ideea reunirii averilor Blocksohn și Weeb, vă mărturisesc că perspectiva e atrăgătoare, dar vă cer un răgaz : trebuie să mă mai gîndesc. Nu mă pot lansa în această acțiune de mari proporții fără o analiză necesară. În această perioadă Babelul îmi consumă toată energia și puterea de muncă. Terminarea etajelor superioare îmi produce destulă bătaie de cap.

Weeb se ridică în picioare.

Consuela se ridică și ea ; cu o ironie disimulată, dar destul de incisivă, declară :

— Cu toate acestea, sper să avem și în continuare relațiile cordiale de pînă în prezent. Dumneata ai stabilit că e vorba, pur și simplu, de o afacere. Iar oamenii de bine nu obișnuiesc să-și poarte ranchiună pentru o afacere ratată.

Îi întinse mîna.

Weeb sărută mîna cu pielea de creolă.

Ușa capitonată cu mătase violetă se închise fără zgomot.

Rămînînd singură, Consuela nu se putu hotărî cărui impuls să-i cedeze : furiei sau bucuriei.

Își pipăi brațele puternice, parcă încredințîndu-se de ceva, apoi își spuse rîzînd și cu energie :

— Nu ! Nu mi-e frică !

Cum spunea Smirnov, la Yellowstone, în acea noapte cu furtună ? „Acolo unde un bărbat poate face față, poate face față la fel de bine și o femeie.“ O să rezist ! Și dacă Weeb mă va ataca, voi ști eu să mă apăr.

Infuzia de optimism o liniști pe de-a-ntregul. Se trînti pe canapea și deschise ediția de dimineață a „Babel World“-ului.

— Mr. Smirnov întreabă dacă îl puteți primi...

— Îl rog să intre...

Sări în picioare, bucuroasă și se grăbi în întîmpinarea celui de-al doilea musafir din noul an.

Smirnov îi strînse mîna, bărbăteşte, cu putere, apoi îi ură un nou an fericit.

Era din cale-afară de serios şi de mohorît.

— Ce-i cu dumneata, Smirnov ? Nu te simţi bine ?

Întrebarea ei trăda teamă şi îngrijorare. Glasul i se schimbase.

— Eu n-am nimic, m-a indispus oarecum înmormîntarea nefericitului de Armstrong.

— A cui ? A murit Armstrong ?

— Da. Jimmy primise alaltăieri deja faire-part-ul. În ultimele săptămîni starea lui devenise din ce în ce mai critică, refuza să mănînce. Îl hrăneau pe cale artificială ; crizele interveneau din ce în ce mai des. Alaltăieri dimineaţa l-au găsit mort, în camera sa. Am luat măsurile de rigoare ; l-am îmbălsămat şi l-am depus azi dimineaţă în cavoul Babel din Bronx. Am găsit în celulă o sumedenie de însemnări pe care le-am luat cu mine. Cînd o să am un răgaz mai liniştit, o să le citesc. Jimmy spune că Armstrong, în nebunia sa, şi-a notat multe lucruri deosebit de interesante.

— Bietul Armstrong, spuse Consuela, plină de compasiune.

Un moment îi reveni în minte figura impasibilă a filatelistului, stînd acolo, sus, la înălţime şi dirijînd lucrările cu o voce fără nici o inflexiune. Apoi, obrazul acela cu maxilare în unghi drept, cu părul de culoarea paiului i se şterse din memorie.

— O să vă comunic şi eu o noutate, — rosti ea din vîrful buzelor, cu intenţia de a abate discuţia pe un alt făgaş. Azi dimineaţă am avut o cerere în căsătorie...

— Din partea cui ?

— N-o să vă vină să credeţi : din partea lui Weeb.

Rusul îi aruncă o privire întrebătoare. Aştepta urmarea.

— Scopul declarat al acestui mariaj ar fi reunirea averilor Blocksohn şi Weeb. Mai precis : domnia sa doreşte ca acţiunile Babel, ale mele şi ale sale, să fie unite prin sfînta taină, în faţa altarului. Rolul meu în această căsătorie ar fi cu totul neînsemnat : aş face un soi de figuraţie.

— Și n-ați acceptat oferta? — întrebă Smirnov, cu ușoară ironie. Gîndiți-vă: ați deveni cea mai bogată femeie din America.

Consuela nu acceptă jocul; ripostă cu vehemență.

— Ai uitat că am fost împreună în parcul Yellowstone? Oare acela ar fi drumul pe care mi-ai indicat dumneata să merg?

Smirnov surîse cu seninătate. Privi cu o anume căldură la femeia care-și ieșise din fire de-a binelea.

— Am glumit doar, vă rog să nu fiți supărată pe mine spuse, dorind sincer s-o împace.

— Oricum, banii nu mă mai atrag. Munca îmi oferă o bucurie inifinit mai mare. Acum, după ce am înțeles cu adevărat ce-nseamnă a munci, am ajuns să cred că satisfacția și dulcea oboseală după o treabă bine făcută sînt cele mai trainice sentimente date omului. Dacă n-aș fi ceea ce sînt, n-aș fi deloc deznădăjduită. Aș trudi pentru a-mi asigura existența.

Smirnov nu răspunse. Cercetă cu coada ochiului odaia violetă, despre care auzise atîta. Cît de moale și de îmbietor e totul aici... Și atmosfera din cameră, cît de grea și sufocantă...

Consuela observase și-l chestionă:

— La ce vă uitați cu atîta interes?

— Să nu fiți supărată pe mine, dar mă aflu aici pentru prima dată. Trebuie să vă mărturisesc că sînt curios: am auzit spunîndu-se atîtea despre odaia violetă...

Consuela se prăbuși pe canapea. Răspunsul o lovise drept în inimă. Această cameră pomenește, într-adevăr, de Consuela de-odinioară.

Deci Smirnov tot nu-i dă crezare încă. Continuă să creadă că tot ce face ea provine dintr-un capriciu femeiesc. Îi veni să spună că ea nu mai e cea de odinioară: că se purificase, că devenise un alt om, înnoit. Babelul o călise, o preschimbase într-o femeie puternică și tenace. Tot degeaba: nu i-ar da crezare, pentru că, iată, se află amîndoi în însăși proba materială a dezmințirii: camera violetă.

— Aerul de aici e foarte închis, spuse cu un glas pierit. Mă simt rău. Vă rog să mă conduceți pînă afară...

Smirnov o sprijini și o conduse spre ușă. În aerul răcoros al anticamerei, Consuela își reveni.

— Mulțumesc, mă simt mai bine.

Sună.

Îi spuse lacheului, lapidar și cu liniște în glas:

— Adu de îndată un lacăt și zăvorăște ușa. Această încăpere nu va mai fi deschisă niciodată. Ai înțeles? Niciodată!

Așteptă pînă cînd lacheul aduse lacătul și instală belciugele. Pe urmă răsuci cheia cu propria ei mînă.

Se simți ușurată. Ca și cum lacătul rezistent, din oțel ar fi zăvorît nu numai camera violetă, ci ar fi încheiat și toate socotelile ei cu propriul trecut.

Îl privi pe rus drept în ochi.

Smirnov își plecă adînc capul și, ca semn al unei înalte considerații și înțelegeri, îi sărută mîna fină.

7

Iată ce se întîmpla în după-amiaza zilei de 17 august la nivelul 308.

Lăcătușul Johann Müler, care lucra în sectorul estic condus de Cesare Calvi, la pilonul nr. 12, puse ciocanul jos. Simțea că îi vîjîie capul și că dejunul, luat dimineața, i se află adunat grămadă în gîtlej. Se agăță de pilon, apoi se așeză pe o lădiță cu scule; îi tremurau genunchii și nu-i putea stăpîni.

„Ce-i cu mine?“ — se întrebă; încercă să-și scoată batista, cu mîna tremurîndă, pentru a-și șterge fruntea asudată.

Privi spre hăul care se căsca sub el. Casele semănau cu niște cutii mici, iar tramvaiele și mașinile cu niște linii care se mișcau, ori cu niște furnici. Oceanul îi oferea o imagine bizară: apa era nemișcată și avea suprafața netedă ca un covor mare și cenușiu. Insulele păreau niște pete mărunte, iar vapoarele niște coji de nuci.

„Hm... Ce interesant... Înainte-vreme n-am băgat de seamă... Iar acum nu-mi pot lua ochii de la această pri-

velişte... Naiba ştie ce m-a apucat, dar simt că o putere uriaşă mă atrage într-acolo..."

— Nu te mai lenevi, pune mîna şi lucrează ! — auzi o voce autoritară.

— Da. Mă apuc îndată...

Ce vrea şeful de echipă, germanul Heinmann, de la el ? Îi stă în coastă şi-l mînă din urmă mai abitir ca un supraveghetor american, cu toate că sînt compatrioţi ; poate că tocmai de aceea.

Se sculă cu mare greutate ca să monteze un şurub în pilon, dar cheia franceză, grea, îi căzu din mînă. Îmbrăţişă strîns pilonul ; îi era teamă de hăul din faţa lui.

„Era cît pe-aci să cad şi eu !"

Încercă să schiţeze un surîs, dar simţi că-şi pierde puterile ; gura nu mai voia să se întredeschidă.

„Şi dacă aş fi căzut ? De fapt, acolo jos nici nu e atît de rău... Eşti mult mai în siguranţă : stai proptit pe propriile tale picioare. Lumea nu se învîrteşte în jurul tău şi nu ţi se întoarce stomacul pe dos. Ar fi tare plăcut să-mi dau drumul de aici... Să pluteşti prin aer, apoi să te opreşti pe acoperişul vreunui zgîrie-nori... Să te arunci într-un salt frumos, ca acrobaţii de la circ... Fără îndoială, trebuie să fie nemaipomenit să-ţi iei zborul de aici pe neaşteptate... Îmi imaginez ce mutră ar face Heinmann... Mi-aş desface braţele, mi-aş aduna picioarele, şi le-aş ţine drepte... Aş semăna, privit de departe, cu o pasăre, cu un avion..."

Se apropie de marginea planşeului şi-şi desfăcu braţele...

Fu adunat bucăţică cu bucăţică de pe terasa acoperişului etajului 300. Avea oasele zdrobite. Zborul său avusese o traiectorie cu deschidere mare, aşa încît ocolise terasa etajului 350, care se afla în drum.

Cînd Calvi fu încunoştiinţat de nenorocire, prin telefon, italianul slobozi o înjurătură :

— *Sciocco tedesco !* — şi cu aceasta, nu mai comentă întîmplarea. Nerodul de neamţ ! De ce n-a fost atent ?

La ora 4 şi un sfert după-amiază, muncitorul român Dumitru Teodorescu se prăbuşi de lîngă un pilon al sectorului sudic. Toată lumea se minună, deoarece n-avea ce să caute lîngă pilonul exterior. Lucra la un pilon inte-

rior, ce l-ar fi putut determina să se apropie de locul periculos ?

— Un accident întîmplător — spuse Bárdos ridicînd din umeri.

A doua zi, 18 august, un anume Robinson căzu pe terasa de la 350. Nici n-avură răgazul să-şi revină de pe urma sperieturii, cînd la cîţiva paşi de locul de unde se prăvălise Robinson, îşi luă zborul şi instalatorul Thomas Burns.

Martorii oculari jurară că prăbuşirea lui Burns n-a fost deloc întîmplătoare. Îl văzuseră punînd piciorul pe marginea unei bîrne de încheiere, desfăcîndu-şi braţele şi aruncîndu-se în gol.

Acestea s-au petrecut dimineaţa. După-amiază îl adunau de pe terasa lui 350 pe Calie Sava, un salahor de origine croată ; peste numai o oră cadravul însîngerat al şefului de echipă englez Rawlinson era şi el înfăşurat într-o pînză de cort, în dreptul staţiei de radioemisie.

Peste încă o zi, urmară alte patru salturi în gol. Unul dintre aceşti nenorociţi rămăsese cu piciorul agăţat în schela etajului 394 şi-l transportară, cît era încă viu, la spitalul Babel. Mai avu atîta putere încît să răspundă la întrebarea medicului :

— Nu-mi dau seama ce m-a apucat... Am simţit, brusc, o dorinţă nespusă de a zbura...

Nu reuşi să spună mai mult. Muri peste o oră din pricina comoţiei cerebrale.

Smirnov dădu ordin ca supraveghetorii şi inginerii să fie cu ochii-n patru şi să se împiedice orice încercare similară. Măsura se dovedi ineficientă.

Totul continua astfel pînă la ora 5 după-amiază ; la ora 5 şi un sfert izbucni panica. Echipele se retraseră înfricoşate spre interiorul construcţiei, acolo de unde nu se putea zări adîncul în imediata apropiere.

Muncitorii, oameni în toată firea, puternici, călîţi, cu rutină în construcţia zgîrie-norilor, tremurau acum ca nişte copii. Van Dooren leşină, obrazul roşu al lui Calvi deveni alb ca varul, Bárdos încerca să-şi ascundă surescitarea, deşi dimineaţa nu se mai putuse controla şi se pomenise holbîndu-se şi el către îmbietoarele adîncuri. Noroc de Hector, care-l linse pe mînă tocmai la timp,

așa că își reveni și se retrase în mare grabă. Numai De Touraine rămase liniștit. Își potrivi cravata care alunecase într-o parte și cea mai mare grijă a sa, în mijlocul oamenilor care se buluceau speriați, era ca nu cumva să i se murdărească hainele de cover-coat.

— Vrem să coborîm !

— Nu mai continuăm lucrul !

Din mii și mii de gîtlejuri se auzeau aceleași strigăte, în cele mai diferite limbi. În ochii tuturor se aprinseră scînteile nebuniei.

Smirnov înțelese cu repeziciune că aici nu i-ar mai fi de folos nici intervenția energică, nici revolverul. Oamenii căzuseră pradă smintelii, se zbăteau, cuprinși de o necunoscută isterie.

Dispuse, prin telefon, să se înceteze oice fel de transport de mărfuri, iar toate lifturile să fie puse în funcțiune, spre a-i aduce pe muncitori, jos, pe pămînt. După o jumătate de oră, pe schelele de oțel nu se mai găsea nici un muncitor.

În momentul în care păși pe pămîntul ferm, muncitorii se liniștiră. Sentimentul terifiant de adineaori, care-i chinuise acolo sus, dispăru ca prin farmec. Judecau din nou cu luciditate ; nici unul nu putu fi însă convins să reia lucrul la înălțime.

A doua zi dimineață se prezentară doar instalatorii, zugravii, parchetarii, într-un cuvînt cei de la amenajările interioare. Ei, care-și aveau locul de muncă în sectoare izolate cu plăcile de sticlă, se puseră pe treabă fără să obiecteze, întrucît nu-i îmbia hăul, neavînd cum să-l vadă. Ceilalți însă lipseau. Mulți zăceau la pat, din pricina durerilor de cap, a greșurilor interminabile ; alții erau țintuiți locului de o teamă imposibil de explicat.

Li s-au oferit lefuri de trei ori, chiar de patru ori mai mari, dar nu a putut fi nici unul înduplecat.

— Nu urcăm !

— Mai bine în iad decît la 398 !

Nu era chip să te înțelegi cu ei.

Un număr de muncitori fură repartizați de către Smirnov la construcțiile interioare, dar cu ceilalți n-avu ce face și îi concedie. Ceru alți lucrători de la organis-

mele de recrutare a brațelor de muncă ; îi primi, totul merse bine vreme de cinci-șase zile, pe urmă se smintiră și aceștia. Într-o singură dimineață săriră trei, după-amiază alți doi, așa că fură din nou nevoiți să oprească lucrările.

Lanțul de sinucideri produse o mare vîlvă. Cei mai renumiți psihiatri se ocupară de noua epidemie și căzură în unanimitate de acord că ideea sinuciderii își are originea într-o inexplicabilă pornire de sorginte necunoscută încă. Salturile interveneau într-un moment de tulburare, atunci cînd indivizii își pierdeau, acolo sus, sentimentul de siguranță. Cauzele bolii erau explicate cu argumente științifice și logice, dar nu se găsi un remediu eficient.

Pentru activitatea BBC-ului, nenorocirea intervenise într-un moment deosebit de neplăcut ; însemna o catastrofă în toată regula.

Consuela se sfătui zile în șir cu Jimmy, Smirnov și juristul Hamilton. Se pregăteau tocmai să lanseze o nouă serie de acțiuni în valoare de 100 milioane dolari, cu care s-ar fi putut încheia construcția, dacă epidemia de sinucideri urmată de sistarea lucrărilor nu le-ar fi spulberat toate socotelile și planurile.

Smirnov nu închise ochii nopți de-a rîndul. Discută cu psihiatrii despre posibilitățile de combatere a bolii și cu inginerii despre măsurile de securitate posibile, dar nici una dintre sugestiile primite nu era aptă de aplicare.

După o astfel de consfătuire sterilă, la ora 8 și jumătate seara, intră obosit într-un mic restaurant din Babel, ca să îmbuce ceva. Îl servi un băiețandru cu pielea tuciurie. Îl privi, distrat, observă fața sa ridată și-l întrebă :

— Cîți ani ai, băiete ?

— Treizeci și doi — răspunse omul.

Rusul se miră foarte. Își dete seama că în fața lui nu se află nicidecum un băiețandru, ci un bărbat în toată firea, de statură mică. Îl chestionă în continuare și negrul răspunse politicos :

— Nu sînt american. Tatăl meu a fost zulus, mama boșimană. Boșimanii sînt de statură mică iar eu semăn cu mama.

Povesti apoi că imigrase venind cu un circ ambulant în S.U.A., dar trupa dăduse faliment; el rămăsese aici, învățase engleza; iar acum, precum se vede, e ospătar.

Smirnov nu mai dădu atenție ultimelor sale cuvinte. Îl cuprinsese o stare de surescitare atît de puternică, încît nu mai realiza ce se petrece în jurul său.

Găsise, în fine, rezolvarea! Africa! Marea și necunoscuta Africă îl va ajuta! Același continent îl dăduse și pe Weber... Va aduce africani, cu ei va construi Babelul! Acolo unde nervii zbuciumați și obosiți ai omului civilizat nu mai rezistă, vor prelua ștafeta boșimanii, cei din semințiile obongo și akka...

Neamurile acestea cu sufletul limpede nu cunosc teama. Nu-i poate ademeni nebunia sinuciderii, ei nu-și vor lua viața datorită constrîngerii aceleia ciudate...

Se ridică brusc de la masă. Lăsă cina care-i fusese servită, îi dărui pigmeului 5 dolari și ieși în mare grabă în stradă.

Se urcă grăbit în lift și se duse la biblioteca aflată la etajul 316, unde consultă o sumă de volume de specialitate referitoare la Africa. Le buchisi pînă la miezul nopții, găsind ceea ce căuta: ample descrieri despre boșimani, despre pigmei. Își făcu notițe, apoi îi telefonă Consuelei.

— Săptămîna viitoare o să reîncep construcția!.. Mi-am găsit muncitorii. Mîine dimineață îmi iau zborul spre Africa. Vă trimit un mesaj de la Capetown...

Avionul porni la ora 6 în zorii zilei. Zburară în permanență deasupra Oceanului și către amiază lăsară în urmă Insulele Bermude. Atinseră seara Insulele Capului Verde, iar a doua zi dimineță Insula Sf. Elena, spre seara aceleiași zile era la Capetown. Un zbor de patruzeci de ore fără escală.

Smirnov se culcă obosit, iar a doua zi dimineață îl vizită pe guvernatorul din Cape Colony, căruia îi relată scopul venirii sale. Guvernatorul îi făcu renumitului oaspete o primire deosebită. Sir Arthur Buchanan cunoștea criza în care intrase BB-ul întrucît întreaga presă mondială se ocupa cu asiduitate de „epidemia" de sinucideri.

— N-aș crede să obțineți rezultate mai bune cu boșimanii, domnule Smirnov — spuse cu reținere. Sînt un neam foarte leneș și neinstruit. Dar puteți încerca... n-am nimic împotrivă...

Fu extrem de politicos, îi oferi o mașină și funcționari localnici drept însoțitori ; telefonă în districtele Calvinia și Carnarvon, atrăgînd atenția autorităților să-l primească pe arhitectul american cu maximă amabilitate.

În pofida tuturor sfaturilor sale, Smirnov reuși să găsească oamenii de care avea atîta nevoie : niște indivizi de statură pitică, de 1 metru și jumătate înălțime, osoși și aparent piperniciți.

Angajă 2 000 de boșimani, toți bărbați, alți 600 din neamul obongo și cam 400 din neamul akka. Tineri în exclusivitate. Erau de fapt niște indivizi vînjoși, cu oase late și cu mușchi robuști, apți de muncă. Fusese nevoit să lase femeile acasă, dar le consolă cu promisiunea că bărbații se vor întoarce din America pînă la iarnă. Promise salarii duble celor care cunoșteau limba engleză. În fond angajarea se dovedise o treabă ușoară, pentru că pînă și aceste popoare primitive din sudul Africii aflaseră deja ce înseamnă dolarul.

În a treia zi îi trimise Consuelei prin telegraful fără fir un mesaj : „Trimiteți douăsprezece avioane de pasageri. Sosesc cu trei mii de oameni."

Peste 48 de ore, uriașele nave aeriene strălucind argintiu soseau la Capetown ; avea fiecare o capacitate de 250 de persoane. Îi urcară în doi timpi și trei mișcări pe negri în avioane, iar escadrila își luă zborul spre Insula Sfînta Elena.

Smirnov se instalase într-unul dintre aparate in compania negrilor ; fiecare avion avusese la sosire doar un singur om la bord, pe pilot. Pe drum îi urmări cu atenție pe noii săi lucrători ; era dornic să vadă ce efect are asupra lor călătoria aeriană. Pigmeii ședeau nepăsători discutînd cu glasurile lor guturale ; unii priveau pe fereastră, alții fredonau niște melodii ciudate, pe nici unul însă nu-l apucase senzația de neliniște, care-i cuprinde pe oameni îndeobște, cînd se urcă pentru prima dată într-un avion sau într-un aerostat.

— Astfel de oameni îmi trebuiesc mie acum — își zise în gînd. Cu ei voi reuși să isprăvesc Babelul.

Gîndurile sale se îndreptară spre BB, marea operă a lui Wolf Weber în vinele căruia curgea și sîngele unei fiice a Africii... Iar acum, cînd marea operă e în pericol, iată că vine Africa și o salvează...

În noaptea următoare avionul ateriză lin pe aeroportul din New York, unde camioanele mari așteptau proaspătul transport de lucrători. Fură duși de îndată la BB, și cazați, provizoriu, pe pardoselile de sticlă ale etajelor goale din jurul etajului 398. I-au separat întîi pe cei care cunoșteau limba engleză ; inginerii le explicară lor, cei dintîi, procesul tehnologic. Cunoșteau limba dar n-aveau nici un minim de cunoștințe tehnice. Primele încercări se soldară cu un eșec total. Oamenii cu statură de pigmei nu erau capabili să înțeleagă ce trebuie să facă. Ce-i drept, nu amețeau, nu sufereau de rău de înălțime, se cățărau sprinteni pe grinzile de oțel, se balansau pe traversele de fier, se aplecau în afară, peste hăuri, fără teamă și priveau cu mirare la aglomerarea de piatră care se întindea dedesubtul lor. În schimb le era o cumplită teamă de mașini. N-ar fi îndrăznit, pentru nimic în lume, să se apropie de agregatele puse în funcțiune.

Timp de o săptămînă, inginerii n-au făcut altceva decît să se ocupe de instruirea piticilor, care, cu chiu cu vai, înțeleseră în cele din urmă ce anume li se cerea. După două săptămîni se obișnuiseră cu noua ambianță, și șefii de echipă începură să le dea mai puține explicații.

Șefii de echipă lucrau o zi, pe urmă făceau o pauză de o zi ; așa le ordonase Smirnov, pentru ca să nu fie ademeniți de adîncuri, acolo, la etajele amețitoare. Un medic din Germania îl sfătui să-i doteze pe toți albii care lucrau pe schele cu ochelari cu sticlă neagră. Culoarea neagră lua strălucirea aerului din jur. Totuși, cu toate măsurile de precauție, în decurs de o săptămînă se aruncaseră încă doi șefi de echipă.

De Touraine nici nu voia să audă de ochelarii negri, deși se simțise și el, într-un rînd, cucerit aproape de

ispita zborului. Nu era dispus să schimbe pentru nimic în lume monoclul său elegant cu grosolana sticlă neagră.

Cu toate acestea, datorită puterii de convingere a lui Smirnov, consimți să-și pună un monoclu negru pe ochiul stîng, iar pe cel drept îl acoperi cu o legătură de mătase fină, ceea ce, considera el, îi dădea un plus de eleganță, semănînd cu unul care și-a pierdut ochiul într-un duel. Îmbrăcă un costum de culoare închisă, asortat cu monoclul negru, pentru că nu-și putea permite, tocmai el, să îmbrace un costum deschis cînd purta asemenea accesorii. La terminarea orelor de program, își punea din nou monclul său strălucitor cu ramă de aur și se ducea să joace cărți la clubul francez.

BB-ul cheltui o gramadă de bani cu transportul negrilor pitici, dar reuși să remedieze situația gravă și afacerile se consolidară din nou. Dacă vor reuși să termine etajul 430 pînă la Crăciun, vor putea lansa un apel la cumpărarea unor noi acțiuni.

Armata de muncitori negri constituia o adevărată mină de aur pentru foiletoanele gazetelor.

Nu trecură însă nici zece zile și senzaționalul deveni obișnuință. Nimeni nu mai era surprins dacă vedea pe stradă, ori la restaurant, fețele lor negre-cafenii, ridate. În fond, pigmeii erau niște oameni blajini și nimeni nu avusese nici un necaz cu dînșii. Serile se culcau pe pardoselile etajelor de sticlă, fredonînd cîntecele lor monotone, ori se ducea în grup, sub conducerea unui alb, la Central Park, în port, orî la cinema. Smirnov i-a îmbrăcat în salopete, le-a oferit o hrană consistentă și tutun din belșug, iar piticii s-au obișnuit numaidecît cu noua lor formă de viață.

Munca însă înainta foarte anevoios, nu se realizase nici măcar un sfert din ceea ce produceau pe vremuri muncitorii calificați, experimentați în construirea zgîrienorilor. Smirnov își concentră toate forțele asupra schelăriei de metal. Amenajările interioare, pînă la etajul 398 le făceau alții ; de-aici începînd se ridica încet și anevoie schela de oțel pînă la 440. Negrii erau folosiți în exclusivitate pentru această muncă istovitoare : lucrau cu îndemînare cățărîndu-se pe grinzi ca niște maimuțe în copac.

În primele zile reci ale lunii noiembrie interveni din nou o întîmplare neprevăzută. Dimineața, aproximativ treizeci de pitici nu se mai putură scula, a doua zi lipsiră deja o sută ; de-aici încolo veniră din ce în ce mai puțini la lucru. Sărmanii nenorociți nu suportau clima străină ; toți cei bolnavi aveau necazuri cu plămînii.

La sfîrșitul lui noiembrie, din cei 3 000 de lucrători 2 200 zăceau cu febră în spital ; mureau pe capete și erau incinerați grabnic la crematoriu. Degeaba îi îmbrăcau cu veșminte groase, nu foloseau la nimic. Atmosfera ucigătoare din înălțimile New York-ului îi decimase pe *dwarfi* *

Smirnov se văzu nevoit să-i îmbarce în avioane și să-i trimită îndărăt în Africa. Veniseră trei mii, se întorceau acasă numai o mie și nouă sute. Cei care izbutiseră să ajungă acasă, nu mai puteau fi readuși cu nici o promisiune.

Rusul nu-și pierdu nici acum curajul. Îl muncea gîndul unor noi posibilități, croindu-și noi planuri ; îi ascultă cu atenție pe toți care veneau la el cu un sfat cît de cît rațional. Dormea doar cîteva ore pe noapte iar tîmplele i se albiră considerabil.

— Babelul trebuie încheiat ! — repeta mereu. Măreața operă a omului nu va fi perfectă decît atunci cînd se va încheia definitiv.

Se adresă din nou Uniunii sindicale, în căutare de brațe de muncă. Întocmi un alt sistem de organizare a muncii, mai anevoios și mai costisitor, care garanta, cel puțin, continuitatea lucrării. Preconiza să încheie mai întîi, pe-ndelete, fiecare etaj și de-abia pe urmă să treacă la următorul. După ce le va termina, le va închide pe fiecare într-o căptușeală din pereți de sticlă, care va anihila priveliștea, astfel puzderia de turnuri ale orașului de piatră nu-i va ademeni pe muncitori, întrucît oamenii nu mai puteau vedea nimic.

Lucrătorii angajați să asambleze pereții de sticlă au fost echipați cu frînghii groase și puternice. Oamenii își înfășurară legăturile în jurul mijlocului, ancorîndu-le

* Pitici (engl. în orig.)

capătul de stîlpul central de susținere. Astfel, cel care ameţea, nu mai era în pericol să cadă, iar cel care era cuprins de dorința de a-şi lua zborul, nu se putea desprinde de pe planşeu, întrucît frînghia îl strunea ca o lesă.

Munca era într-adevăr cumplită. Macaralele coborau pe planşeu plăcile de sticlă, le aşezau pe cărucioare, apoi cîte trei-patru inşi împingeau căruciorul pînă-n dreptul schelei exterioare : munceau ca orbeţii închizîndu-şi ochii, ca să nu vadă masa compactă de atmosferă cenuşie din neantul înspăimîntător care-i înconjura. Frînghia se încorda prinsă de brîu, iar dacă-i cuprindea dorința irezistibilă de a se arunca, frînghia îi strîngea de stomac de le tăia răsuflarea. Cînd, în sfîrşit, placa de sticlă era asamblată într-una din părţi, răsuflau cu toţi uşuraţi şi fericiţi că se puteau descotorosi de frînghia incomodă, care le încurca mişcările. După ce se încheia operaţiunea de placare, nu se mai vedea oraşul întins pe orizontală şi puteau lucra în linişte, dispărînd motivele de teamă şi îmbierea spre neant.

Avea un ritm nespus de încet ; totuşi, lucrînd după acest sistem, încheiară pînă la 31 decembrie placarea cu sticlă pînă la etajul 430, alături de construcţiile în beton şi oţel din interioare şi separarea unor încăperi, precum şi tavanul şi pardoseala. Se opriră la acest stadiu, pentru că, datorită gerului puternic, care aici, la înălţime, era şi mai greu de suportat, nu se mai putea lucra. Tot în lunile de iarnă se mai prelungi traseul liftului de la 398 la 430, se instalară conductele pentru încălzirea cu gaz, cele de apă şi, astfel, se predară chiriaşilor etajele proaspăt terminate.

În această perioadă, Jimmy lansă noi acţiuni în valoare de 100 de milioane de dolari. Un moment mai propice nici că s-ar fi putut găsi.

Lansarea titlurilor de acţiune coincise, după bunul obicei, cu o serie de alte festivităţi.

La 17 februarie se deschise Universitatea construită între etajele 388—390, o operă capitală, la a cărei inaugurare sosiră, în calitate de invitaţi, reprezentanţii mai

tuturor universităților din lume. Veniră două mii de savanți din cele cinci continente : doctori în drept, filozofi, teologi, profesori universitari de medicină, de politehnică, de la facultățile economice.

În holul impunător, transparent, se așeză la loc de frunte statuia lui Wolf Weber la scara de 1,5/1, turnată din sticlă brună. Wolf era înfățișat în picioare, îmbrăcat în salopetă, cu mîna sprijinită de coada unui ciocan greu, i se vedeau vinele umflate pe brațu-i mușchiulos, iar cămașa îi strîngea pieptul puternic. Statuia din sticlă era montată pe piloni de oțel încorporați în beton. Sculptorul evitase, cu intenție, orice efect care ar putea părea gratuit. Weber era imortalizat cu o simplitate care degaja, totuși, grandoare impunînd respect și o emoție amestecată cu evlavie. Pe soclul de beton se puteau citi nouă litere tăiate în fier : Wolf Weber. Nici un alt text, nici ca o mărturie a recunoștinței, nici din cele sortite omagierii. Babelul glăsuia posterității mult mai elocvent decît niște banale fraze săpate în piatră.

Clădirea universității era opera lui De Touraine. Întregul edificiu degaja o atmosferă distinsă, fiind elegantă, dar și plină de prospețime, întrucît nu friza senzaționalul, nu avea îndrăzneli în soluții, căutate cu obstinație ; în schimb, arhitectul turnase în tiparele vechi o infinită grație și finețe. Era într-adevăr, o reprezentantă demnă a simțirii și gîndirii specifice franceze. În cadrul universității se înființară facultăți de inginerie, de medicină, de drept, pedagogie, de teologie ; la catedră fură chemați magistrați cu înaltă pregătire, aveau asigurate locuințe confortabile în cadrul așezămîntului, dotat, de asemenea, cu laboratoare, ateliere, săli de gimnastică și de jocuri.

Discursul de inaugurare fu rostit de însuși președintele Uniunii.

Pe cea de-a șaptea terasă și pe etajele 401—402, aferente, se construi sanatoriul de lux cu secții de chirurgie, interne, neuropsihiatrie și maternitate. Saloanele și sălile de consultații erau dotate, peste tot, cu cel mai mare lux și grad de confort ; peste tot domnea o liniște gravă. Era un loc creat special pentru cei bogați, pe care îi măcinase hărțuiala necontenită a afacerilor.

La etajul 413 își avea reședința un institut de boli mintale. O parte dintre saloane fuseseră, de îndată, rezervate în folosul bolnavilor din Babel ; aici s-au internat în jur de două sute de muncitori și ingineri, victime ale mostrului pe care-l înălțau.

Etajele 428—431 fură ocupate de Uniunea statelor americane. Aici își deschiseră birourile, secretariatul, biblioteca și serviciul de propagandă, sala de consiliu, o imensă cutie de sticlă cu o înălțime de 12 metri. În cadrul sesiunilor oridinare se vor strînge aici trimișii statelor din America de Nord, Centrală și de Sud pentru a rezolva chestiunile lor litigioase. Aici, în tăcerea sticlei, simțindu-se mărunți în raport cu uriașele dimensiuni din jurul lor, poate că delegații vor fi îndemnați să ia hotărîri înțelepte și bine gîndite ; această mare operă a păcii îi putea inspira în sensul cel mai adecvat al termenului pentru a pune cu toții umărul la unire, la făurirea unei păci eterne.

Ședința de deschidere avu loc la 27 februarie în prezența miniștrilor de externe ai unui număr de 21 de state americane, împreună cu guvernatorii coloniilor britanice, daneze, franceze și olandeze. În chiar prima ședință, între Statele Unite ale Americii și Mexic se parafă un tratat de garanții pe termen nelimitat și decretîndu-se totodată demobilizarea armatei și a flotei de război. Era un eveniment politic de proporții, cu repercusiuni neobișnuit de mari, fără precedent în istoria Americii.

În aceeași zi acțiunile Babel cunoscură o ascensiune nemaipomenită pînă atunci. Cele emise în prima serie se apropiau de valoarea de 7 500, iar hîrtiile de 1 000 își cifrau valoarea la 1 750.

Locuitorii New York-ului cumpărară acțiuni noi, în valoare de o sută de milioane, în decurs de trei zile. Cu mare greutate se reuși rezervarea unor acțiuni în valoare de zece milioane, partea lui Weeb și a acoliților săi.

La 28 februarie Consuela și Smirnov fură desemnați cetățeni de onoare ai orașului New York. Primarul general Smith le înmînă pergamentul executat cu mare artă, care devenea o mărturie a onoarei care li se făcea, în acompaniamentul unui discurs festiv.

8

Pe urmă veni primăvara ; lucrătorii își cuplară din nou frînghiile-centuri de brîu, ca să așeze, cu mare grijă, panourile de sticlă în schelele de montură. Cu puțină vreme înainte, pe la sfîrșitul lunii aprilie, se terminase placarea și amenajarea altor zece etaje, pînă la 440, respectiv pînă unde boșimanii înălțaseră schela exterioară. Repaosul de iarnă călise, se pare, mulțimea de lucrători rămași fideli BB-ului, căci în decurs de șase săptămîni nu mai săriră în gol decît doi inși ; optsprezece inși se îmbolnăviră de grețuri și de dureri de cap.

Nimeni însă nu îndrăzni să deschidă șantierul etajului 441. De Touraine, Bárdos, Hector, Van Dooren și Calvi erau cutezători și dispuși să se urce, ba mai mult, s-ar fi găsit chiar și alți ingineri temerari în stare să-i însoțească, dar nu se găseau nicăieri muncitorii necesari. Dacă ar fi existat o schelă exterioară rigidizată și finisată s-ar fi lăsat înduplecați poate, dar nu puteau risca să alunece tocmai de la marginea etajului 441 ! Niciodată. Nici cu zece centuri de siguranță !

Smirnov oferi 10 dolari pe oră, mai tîrziu ridică oferta la 20, dar nu reuși să recruteze, cu mare greutate, decît două sute de oameni, care rezistaseră numai șase zile, după care se risipiră care-ncotro. Cu toate că printre ei erau și fii ai înălțimilor, oameni care se născuseră în regiunile muntoase, care și-au petrecut toată copilăria pe piscuri înalte de 4 000 de metri ; muntele însă era cu totul alceva.

— Acolo stai proptit pe propriile tale picioare, îți speli ochii într-o întindere nemărginită !

— La noi, în Rocky, nu-mi dădeam seama că mă aflu și umblu pe munte, pentru că-s atîtea păduri și pajiști largi ; aveam impresia că umblu pe jos, în cîmpie !

— Pe cînd aici faci cîțiva pași, ajungi la marginea planșeului și deodată sub tine se găsește hăul, ca un căpcăun, gata să te-nghită.

Se găseau unii, mai curajoși, care se urcaseră pe vremuri în avioane, aerostate, dar și asta era altceva.

— Aparatul de zbor se află în mişcare, el nu se opreşte, ai senzaţia de siguranţă deoarece eşti stăpîn pe manete. Pe cînd aici eşti obligat să stai într-un punct fix, la o înălţime ameţitoare şi ţi se cere să roboteşti ca şi cum ai fi pe pămînt !

Nu mai puteau fi ademeniţi cu nimic. Dar Smirnov inclusese pînă şi această împrejurare în calculele sale.

În timpul iernii avusese timp să se documenteze temeinic ; tot căutînd soluţii adecvate i se relevă posibilitatea unei noi surse de mînă de lucru : eschimoşii. Era sigur că boşimanii nu vor mai veni la New York, întrucît nu era în stare să născocească o momeală în stare să-i aducă îndărăt ; bieţii oameni se întorseseră, fiecare, acasă, cu plămînii şubreziţi ; numărul celor decedaţi ulterior nu era cunoscut.

Acum era hotărît să plece în Nord şi să-i aducă pe eschimoşi. Era convins că ei îl vor salva. În timpul sărbătorilor de iarnă făcuse de două ori călătoria cu avionul în Alaska, purtînd îndelungi tratative cu guvernatorul din Sitka şi reuşind să semneze contracte cu aproximativ două mii de eschimoşi. Recrutarea, cu tot elanul lui Smirnov, se făcu cu mare greutate, întrucît „cefele groase“ * nu se puteau deloc obişnui cu ideea de a părăsi Alaska. Reuşi să-i înduplece să lucreze la New York cîteva luni din primăvară pînă-n toamnă, numai după ce aruncă în luptă cele mai năstruşnice promisiuni. Între ei se aflau cîţiva mai umblaţi prin lume şi tocmai aceştia erau capii agitaţiei împotriva plecării la New York ; autorităţile îi depistară şi, prin diverse manevre viclene, îi izolară pe agitatori ; apoi îi convinseră pe ceilalţi să accepte oferta domnului venit de la New York. Smirnov promisese, bineînţeles, bani cu ghiotura, untură de peşte, grinzi necesare pentru construirea colibelor, scînduri, aşa că în cele din urmă şi ultimul dintre cei care ezitau îşi dădu seama că nu se poate refuza o ofertă atît de avantajoasă...

La mijlocul lunii aprilie sosi la New York un tren cu două mii de eschimoşi.

* Poreclă dată eschimoşilor (N. T.)

La început, și ei refuzaseră categoric să se urce la înălțime. Ba bine că nu ! În Alaska li se promisese altceva, nu că vor fi puși să ciocănească, acolo sus, pe bolta cerului.

Smirnov momi o parte din ei cu diferite mărunțișuri, iar pe ceilalți îi urcară cu forța, șefii de echipă. Eschimoșii nu amețeau, ce-i drept, dar se mișcau cu o nemaipomenită stîngăcie. Trecu o săptămînă încheiată pînă ce deprinseră cum să circule pe șantier ; se izbeau necontenit de grinzi. Pe urmă, cineva trebuia să-i supravegheze în permanență să nu cumva să cadă în adînc ; din pricina cizmelor lor butucănoase nu se puteau mișca decît cu mare greutate. Smirnov le dete atunci încălțări cu tălpi de cauciuc, reușind să-i convingă cu mare greutate să schimbe cizmele lor mirosind a pește cu bocancii ușori din dotarea șantierului.

Eschimoșii nu erau sprinteni ca boșimanii, care alergau pe bîrne ca niște pisici ; arătau, bieții de ei, ca niște mase informe de carne, leneși nevoie mare.

Lucrările demarară încet și greoi. Din aprilie pînă la 15 iulie nu se reuși să se înalțe decît schelele de oțel pentru viitoarele 15 etaje ; cu toate acestea, pînă la sfîrșitul lui noiembrie terminară manopera în oțel pînă la etjul 480 inclusiv. Îndată după ce se încheie structura pentru următoarele cinci etaje, sosiră sticlarii, legați cu frînghii la brîu, purtînd ochelari speciali cu lentile negre și podiră schela exterioară cu sticlă ; pe urmă, alți meseriași se apucară de amenajările interioare. Era cumplit de greu să lucrezi cu eschimoșii. Nu exista un mijloc de comunicare, doar inginerii care îi instruiseră le puteau pricepe vorba. La început, unii dintre ei fugiră, drept pentru care Smirnov îi închise pe toți în niște încăperi încă nedate în folosință și-i puse pe șefii de echipă să-i păzească. Cei care încercau să evadeze erau pedepsiți. Îi tratau ca pe niște sclavi, dar n-aveau ce face, altfel lucrarea ar fi stagnat din nou.

La sfîrșitul lui noiembrie însă fură nevoiți să-i trimită acasă, îndărăt în Alaska. Bătăile, promisiunile, banii, toate se dovediră zadarnice, nu mai voiau să lucreze și pace. Îi aștepta acasă marele sezon de pescuit.

În cel de-al zecelea an al construcției, *Babel Building*-ul număra 480 de etaje.

Smirnov avea părul albit pe jumătate din pricina încercărilor sufletești, a epuizării fizice, ochii îi intrară și mai adînc în orbite, iar obrazul îi era numai piele și os. Consuela îl internase cu forța în sanatoriul de lux de la etajul 401, pentru o cură de refacere ; răstimp de patru săptămîni nu avu voie să vorbească cu nimeni și nu i se permise să citească decît amuzante însemnări de călătorie. Tot acolo fură internați Van Dooren, Calvi, Bárdos împreună cu Hector, Wieser și chiar și țîfnosul De Touraine, care nu încuviință să se culce în pat decît purtîndu-și monoclul și îmbrăcînd în fiecare zi o altă pijama de mătase. Cea mai mare parte a muncitorilor, șefii de echipă și inginerii mai mici în grad erau acum pacienți la Babel Hospital.

Îi supuseră pe toți la o cură de odihnă forțată, ca să strîngă puteri pentru ultima rundă, pentru ultimul efort, pentru încununarea întregului, pentru construirea celor douăzeci de etaje care mai rămăseseră de isprăvit.

Și, în timp ce sus, în înalturi, totul amuți, jos, la unul dintre etajele subterane, se pregătea ceva.

Weeb își așeză dolarii în formație de atac, pentru a porni un ultim asalt pentru cucerirea cetății de sticlă.

Partea a patra

1

Weeb clocea de mult un plan diabolic. În mare taină, își transformă în bani lichizi și cecuri averea sa imobilă, vîndu două mine, trecu marea oțelărie de la Pittsburgh în proprietatea unei societăți pe acțiuni din cadrul trustului, se descotorosi grabnic de palatul său de pe Fifth Avenue și-și mută reședința permanentă în vila sa de pe Coney Island. Adună o sumă imensă și, în mare taină, începu să cumpere cu nemiluita acțiuni Babel.

Pe Walter îl avea la mînă cu niște afaceri foarte compromițătoare și-l strînse cu ușa amenințîndu-l în fel și chip, astfel încît asociatul său îi vîndu acțiuni BBC la un preț cu mult sub valoarea lor nominală.

Își însuși, astfel, întreg pachetul de acțiuni de care dispunea Walter. Plăti pentru uriașa cantitate doar optzeci de milioane de dolari, deși prețul real al celor cincizeci de mii de acțiuni se cifra la 240 000 000. Era proprietarul unui pachet considerabil de acțiuni, dar se afla departe, încă, de fericirea de a deține majoritatea lor.

Pe de altă parte, de la o vreme încoace, Weeb începu să viziteze mai des BB-ul. Îl interesau, în mod special, sălile mașinilor. Coborî de cîteva ori în subsol, examină centrala de forță a lifturilor, dinamurile și, cîteodată, mai în glumă, mai în serios, îi chestiona pe muncitori :

— Oare dacă s-ar produce o explozie aici, Babelul s-ar putea dărîma ?

Mecanicii dădeau din umeri și rîdeau pe seama întrebării care li se părea din cale-afară de prostească.

Weeb nu observă că un tînăr muncitor trecu în grabă pe lîngă el, ținînd în mînă o notă de livrare pentru cărbuni. Dacă ar fi privit cu mai mare atenție hîrtia galbenă, ar fi constatat că pe acea hîrtie se aflau, în locul cifrelor, o sumă de rînduri stenografiate. Tot astfel, nimeni nu băgă de seamă că unul dintre instalatori își găsi

de lucru la transformator tocmai cînd președintele conversa în sala de mașini. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că în lada sa cu scule se află, ca din întîmplare, și un aparat miniatural de fotografiat.

Îi supravegheau fiecare pas, îl fotografiau și-i notau fiecare cuvînt. Cînd Consuela află că domnul Weeb achiziționează partea lui Walter și că-și transformase în bani lichizi toată averea, acțiunea îi deveni îndată suspectă. Bănuiala crescu, mai ales cînd Weeb își înmulțise vizitele la BB, interesîndu-se în permanență de partea tehnică a construcției. Înainte vreme trecea pe la birou cel mult o dată pe lună, absența pînă și de la ședințele consiliului de administrație, iar acum obișnuia să vină de două ori pe săptămînă, dar nu se urca niciodată la 162, cutreierînd mereu subsolurile.

Se sfătui cu Jimmy asupra problemei, apoi convenira să angajeze pentru supravegherea președintelui trustului oțelului cîțiva profesioniști versați din cadrul agenției de detectivi „Argus".

Detectivii „Argus"-ului se țineau ca niște copoi pe urma lui Weeb, dar, pînă una-alta, nu reușiră să culeagă informații demne de interes. Weeb frecventa la fel ca odinioară palatul trustului, se ducea cu regularitate la bursă, la teatru, în baruri, la fel ca mai înainte.

— Continuați urmărirea, dispuse Jimmy și, în repetate rînduri, coborî și el în sala mașinilor, unde-l inspecta pe fiecare individ cu mare luare-aminte.

Majoritatea lucrătorilor de-aici erau cadre vechi ale Babelului, dintre cei care fuseseră angajați cu zece ani în urmă. Erau lucrători serioși, capi de familie, cei tineri fiind, la fel, băieți cumsecade, demni de încredere. Cu toate acestea, ceru detectivilor să-i țină sub strictă supraveghere pe toți cei care lucrau în zonă. Detectivii aveau sarcina să fie bine informați și despre ceea ce fac angajații Babelului după terminarea orelor de program.

În seara zilei de 9 ianuarie, Norman, omul de încredere al lui Weeb, sosi cu avionul de Pittsburgh la New York, la ordinul telefonic al președintelui. Stătură de vorbă o oră întreagă. Era un individ slab, viclean și cărunt, pe care Weeb îl salvase de la ani grei de pușcărie, unde fusese cît p-aci să ajungă din pricina unor falsuri

în acte ; rolul său era să ducă la bun sfîrșit afacerile tenebroase ale președintelui.

Norman se înapoie chiar în ziua următoare la Pittsburgh. Detectivii care nu-l scăpau din ochi se liniștiră întrucîtva, pentru că, după informațiile pe care le dețineau, contabilul venea de regulă o dată pe săptămînă la New York : înseamnă că pînă săptămîna viitoare nu-și va mai părăsi domiciliul. Într-adevăr, de la gară, Norman se duse glonț acasă. Aici își schimbă îmbrăcămintea, pe urmă își lipi o mustață deasupra buzelor subțiri, își trase binișor șapca pe ochi și, peste două ore, pe o ploaie torențială, se întoarse cu o mașină închiriată la New York.

Sosi dimineața și trase la un hotel din Brooklyn. La prînz dispăru într-unul dintre blocurile mari de închiriat de pe Warren Street. Se duse la etajul trei, unde era apartamentul tinichigiului ; aici locuia, în gazdă, fochistul Jack Blackwille, angajat al spălătoriei cu aburi în subsolul nr. 8 din Babel.

— Aș dori să stau de vorbă cu dumneata, Blackwille, spuse după ce intră în odaie și închise ușa.

— Cine ești și ce dorești ? — întrebă fochistul.

— Să nu te intereseze cine sînt. Vrei o mulțime de parale ?

Fochistul îl măsură cu atenție pe tipul slăbănog, apoi răspunse ursuz :

— Spune pe șleau ce vrei, ori cară-te !

Norman, grijuliu, se duse la ușă, să vadă dacă nu trage cineva cu urechea.

— Ascultă-mă cu atenție : vei primi treizeci de mii de dolari, dacă vei plasa un obiect mititel lîngă cazanul spălătoriei.

— Ce fel de obiect ?

— Văd că ești tare greu de cap. Așezi obiectul și pleci în mare grabă, ca să-ți pui pielea la adăpost ; va urma de îndată o explozie. Acum pricepi ?

Blackwille sări în sus ca mușcat de șarpe.

— Ai înnebunit ? — țipă furios. Vrei ca întreg Babelul să sară în aer, iar pe mine să mă închidă ? Nu ! Nu mă prind să fac așa ceva...

Celălalt rămase impasibil și vorbi răspicat :

— Te sfătuiesc să nu mai strigi și să-ți aduni mințile. Nimeni nu are de gînd să arunce BB-ul în aer; află că pentru asta ar fi necesare mai multe tone de dinamită. Obiectul pe care va trebui să-l așezi nu e mai mare decît un măr și nu va deteriora decît cazanul; nu va pricinui altă stricăciune, te asigur. Să nu-ți pese de spălătorie, va fi grabnic remediată.

Se părea că Blackwille se liniștise, cu toate că îl privea, în continuare, cu neîncredere pe individul din fața lui. Așteptă o vreme, apoi întrebă:

— Și dacă nu voi accepta?

— Vei accepta! Nimeni nu e nebun să se lipsească de suma de treizeci de mii de dolari. Pe urmă, află că știu despre dumneata că nu te numești Blackwille, ci Ward și că ești urmărit pentru tîlhărie. Vrei să-ți reamintesc? Este vorba despre bătrînica aceea din Virginia... Vezi că te cunosc destul de bine... Te-ai angajat cu trei ani în urmă la spălătorie, sub un nume fals, ca fochist, ai avut de-atunci o comportare exemplară; dar dacă eu voi trimite o scrisoare anonimă polițaiului, poimîine te vei găsi la răcoare. Am cercetat și am aflat totul despre dumneata, recunoaște, deci, că te am la mînă.

— Cine ești dumneata? — întrebă fochistul, speriat și tremurînd ca varga.

— Ți-o repet: nu te privește. Fă tot ce ți-am cerut, pe urmă poți pleca cu bani cu tot în vest. Și n-o să mai ai alte griji. Batem palma?

— Cine-mi va înmîna banii?

— Eu, în persoană. Vei primi acum zece jumătăți de bancnotă de cîte o mie de dolari; celelalte zece jumătăți urmează după preluarea obiectului; după cîte vezi, nu vei primi nici măcar toate jumătățile, pentru ca nu cumva să-ți treacă prin minte să-ți iei tălpășița cu bani cu tot. Dacă îți vei îndeplini întocmai misiunea, vei primi și celelalte douăzeci de jumătăți care ți se cuvin, plus încă zece bancnote întregi de cîte o mie de dolari. Pentru a încasa banii va trebui să te prezinți la Pittsburgh.

— Accept, dar să-mi dai cinci mii de dolari arvună, pe care-i vei scădea din cele zece bancnote întregi. Nu te teme, n-o să fug. Văd că oricum mă ai la mînă...

Norman căzu pe gînduri : e logic, Blackwille nu va fugi pentru că nu e prost să piardă restul banilor. Poate să-i dea arvuna cu sufletul împăcat.

Se tocmiră şi conveniră la suma de trei mii de dolari. Agentul lui Weeb scoase din buzunar un teanc de bancnote de o mie de dolari, numără 13 bucăţi, îi înmînă trei bancnote întregi, pe celelalte zece le tăie în două cu o foarfecă. Îi predă fochistului jumătăţile, iar restul le vîrî în buzunar.

Apoi se ridică în picioare.

— Îmi pare bine că ne-am înţeles. Şi acum, ascultă-mă cu atenţie. Azi sîntem în data de 11 ianuarie. Mă întorc pe data de 16 seara ca să-ţi predau obiectul : un mic glob de cupru. Vineri, în data de 17 la ora 7 dimineaţa — cînd vei fi dumneata de serviciu — vei aşeza obiectul lîngă cazan. O să-ţi explic mecanismul de funcţionare. Să ai mare grijă. Să nu observe nimeni globul de aramă, cred că cel mai nimerit ar fi să-l înfăşori într-o grămadă de cîrpe. La ora aceea, dacă informaţiile mele sînt exacte, în sala de maşini a spălătoriei nu se află nimeni în afara dumitale. Mecanicul soseşte doar la şapte şi jumătate. După ce pui în funcţiune maşinăria, aştepţi un pic, apoi fugi la lift, pentru că bomba va detona peste două minute.

Planul fusese întocmit în amănunţime de către Weeb. Dacă explozia va avea loc la şapte, ziarele se vor grăbi să publice ştirea, în ediţia specială, cel tîrziu la ora opt. Pe urmă, va avea el grijă ca toate ziarele să publice ştirile alarmante, iar drept urmare, acţiunile vor începe să scadă la bursa care se deschide la ora zece. Nu-i spuse fochistului că bomba va exploda nu peste două minute, ci după 30 de secunde ; se gîndi că dacă îl prinde explozia şi va da ortul popii, nu va fi nici o pagubă, se vor descotorosi de martorul inoportun pe veşnicie.

Considerîndu-şi misiunea încheiată, Norman îşi luă rămas bun, se urcă în maşină şi porni spre Pittsburgh.

Înainte de a intra în oraş, îşi dezlipi mustaţa, apoi se duse glonţ acasă, se schimbă şi se duse degrabă la poştă, unde-i expedie lui Weeb o telegramă cu textul dinainte stabilit :

„Cantitatea de oțel cerută s-a livrat în ziua de 17, la ora 7 dimineața, la New York".

Concomitent fu expediată și o altă teleegramă, de data aceasta, pe adresa lui Jimmy :

„Persoana în cauză a sosit în ziua de 10, iar în aceeași noapte, contrar obiceiului său, s-a întors la New York, de unde a revenit în zorii zilei de 11".

Jimmy răspunse imediat, tot cu o telegramă :

„Suspect ! Stop ! Urmăriți-l pas cu pas. Stop. Să nu-l scăpați din ochi. Stop".

Norman sosi la New York cu trenul în după-amiaza zilei de 16. În marele vagon Pullman călători împreună cu un ofițer de marină, care conversa cu o tînără femeie, plin de amabilitate. Păreau a fi soț și soție, întrucît purtau verighete. Perechea nu-și părăsi locurile pînă la New York, dar odată ajunși acolo dispărură în gară, în aglomerație. Nimeni nu observase că, pe ascuns, ofițerul îi făcuse un semn discret unui individ îmbrăcat în uniformă, purtînd o beretă pe care se puteau citi literele firmei New York Transfer Company, o întreprindere de transport a mărfurilor ambalate. Norman se urcă în automobil fără să bănuiască nimic : doi băieți aparținînd, chipurile, aceleiași întreprinderi de transport, îl urmăriră cu mașina aceleiași firme. Cînd intră pe poarta unei case din Warren Streeet, unul dintre băieți opri, deschise portbagajul prefăcîndu-se că aranjează ceva. Detectivul „Argus"-ului declanșă Kodakul său miniatural, exact în clipa în care Norman se afla sub arcada porții. În această poză purta deja mustața pe care și-o lipise în mașină, la adăpostul perdelelor trase.

Peste două minute, la telefon, i se punea următoarea întrebare lui Jimmy :

— Cine locuiește la nr. 118, pe Warren Streeet ?

Majoritatea locuitorilor erau lucrători ai BB-ului, deci era ușor să-l depisteze pe Jack Blackwille.

„Băiatul de la firma de transport" primi răspunsul :

— Fochistul Blackwille, de la spălătoria din subsolul nr. 8. Supravegheați-l cu mare atenție.

Oamenii de la New York Transfer își văzură de drum, dar un domn în vîrstă, cu barbă își luă în primire postul pe trotuarul paralel al Warren Streeet-ului. Mai

exact, peste drum de casa cu nr. 118. Se cufundă cu mare interes în citirea gazetei New York Times.

Între timp Norman intră în odaia mizeră, proprietatea tinichigiului Roller. Îi înmînă fochistului cele zece jumătăți de bancnotă împreună cu globul de aramă.

— Atenție! Dimineața, la ora 7, tragi de căpețelul de sfoară care iese în afară; mașinăria va intra în funcțiune imediat și peste două minute ecrazita va exploda. După ce ai tras cordonul, aștepți un minut, apoi așezi globul lîngă cazan. Vei ieși din sala de mașini și te vei grăbi să ajungi la lift. Vei putea scăpa cu ușurință, din pricina panicii care se va isca. Ne întîlnim seara, la Pittsburgh, în restaurantul „Lincoln", la masa din colțul stîng.

A doua zi dimineața, la ora 6, Blackwille se urcă în *elevated*-ul ticsit cu muncitorii care se îndreptau spre locurile lor de muncă. Nimeri între doi indivizi cufundați în citirea ziarelor. Coborî în fața lui Babel, la ora șase și patruzeci, se repezi la 87, unde se afla o cîrciumioară, dădu pe gît o jumătate de pahar de rachiu. Pe urmă, coborî cu liftul în subsolul nr. 8. Era șase și cincizeci și două de minute. Sala mașinilor era pustie iar în cazanul uriaș nu se făcuse încă focul. În fața lui, un maldăr de cărbune, lîngă care se găseau cîrpe, bucăți de lemn, fel de fel de bulendre. Își consultă cu nervozitate ceasul, apoi, cînd arătătorul ajunse la șapte, puse mina în buzunar și scoase globul. Îl frămîntă o vreme în mînă pe urmă trase de sfoară.

— Mîinile sus! — strigă cineva în aceeași clipă.

Din cîrpele de lîngă maldărul de cărbuni se ivi o mînă. În mînă strălucea un pistol.

Privi spre ușă, căutînd o scăpare dar pe urmă se lăsă păgubaș. În fața ușii se postase un alt muncitor, înalt, îmbrăcat în salopetă, ținînd în mînă tot un pistol. L-au descoperit! Îl recunoscu pe unul dintre indivizi: era unul dintre cei care citiseră ziarele în elevated, dimineața.

Se auzi un zgomot ca un piuit venind din interiorul globului de aramă.

Sări și începu să strige:

— Vai! Explodează! Nu avem scăpare!

Azvîrli sfera cît colo și o zbughi spre ușă. Omul de după cărbuni se desfăcu din cîrpe, ca să se arunce după el.

Celălalt, din dreptul ușii, se retrase un pic să-și ia avînt ca să se poată arunca de gîtul fugarului, dar fu țintuit locului de o bubuitură grozavă ; pe urmă leșină. Cînd își reveni se afla deja la parter. Surzise complet și nu-și recăpătă graiul decît după o oră. Blackwille zăcea lîngă el, fără cunoștință, explozia îi smulsese ambele picioare ; obrazul îi era de asemenea plin de sînge. Între timp, se adunase și ce mai rămăsese din trupul sfîrtecat al celuilalt detectiv.

Explozia a fost auzită doar la parter ; la etajul întîi și doi se auzi doar un zgomot slab, căruia nu-i dăduse nimeni importanță. În schimb, în pasajul de la parter, oamenii înfricoșați fugeau care-încotro. Din subsol veneau muncitori și mecanici cu fețele îngrozite. Cînd îl scoaseră pe Blackwille cu sîngele curgînd șiroaie și pe detectivul leșinat, panica deveni generală.

— A avut loc o explozie la spălătorie !

— A explodat cazanul !

— S-a crăpat zidul ! Se dărîmă Babelul !

Zbierau cu toții, oamenii-și pierduseră cumpătul.

Weeb aștepta la colțul străzii 155, cînd văzu îmbulzeala, se îndreptă spre un telefon public și sună „Herald"-ul :

— Veniți imediat la BB, a avut loc o explozie ! Zidul este fisurat în întregime !

La celălalt post public intrase în acțiune Norman. Sunară toate ziarele, iar pe urmă se făcură amîndoi nevăzuți.

Peste jumătate de oră pasajul era împînzit de ziariști, dar unul dintre supraveghetorii BB-ului, total deconcertat, nu-i lăsă pe reporteri să intre în subsol. Astfel, fură nevoiți să se mulțumească și să se bizuie doar pe informațiile neverificate, culese de la mecanicii și lucrătorii din subsol, care erau livizi de spaimă. Se mulțumiră și cu atîta pentru o știre „la închiderea ediției". Vor reveni cu amănunte într-o nouă ediție specială.

La ora 8 întregul New York răsuna de strigătul de alarmă.

— Zidul Babelului s-a fisurat ! Uriașul Building se va prăbuși.

Măsurile luate în pripă de către poliție măriră panica. Formară un cordon lat în jurul clădirii. Nu permiseră deschiderea magazinelor, nimeni nu mai putea pătrunde în BB.

Cei care locuiau în clădire fugeau înnebuniți de groază spre lifturi, apoi, ajungînd în stradă, strigau și mai tare, ca niște apucați. Cei din casele învecinate se gîndeau cu groază că dacă blocul imens se va prăbuși, se va produce un șoc atît de mare încît totul va fi nimicit pe o rază uriașă de jur-împrejur.

Mii și mii de oameni priveau cu teamă BB-ul, care rămase însă neclinti. Nu se zărea niciunde vreo crăpătură ori spărtură, colosul de sticlă rămase intact ; privea parcă, impasibil, la oameni, mici ca furnicile.

Pacienții sanatoriilor BB, ai spitalelor și locatarii celorlalte încăperi se priveau cu ochi măriți de groază. Nu știau cît e de adevărată știrea și, mai ales, n-aveau idee ce să facă, să se evacueze ori să rămînă. Medicii-șefi și directorii erau la fel de perplecși ; în mijlocul marii dezorientări, nu îndrăzneau să ordone evacuarea, așteptau să primească un comunicat oficial din partea direcțiunii BB, referitor la catastrofă.

Direcțiunea în schimb, n-avea de gînd să acționeze. Nu se găsea picior de inginer. Unde se ascunseseră ? De ce nu veneau să spună ceva ? Toate cele 480 de etaje erau cuprinse de agitație, teama se instaurase în fiecare cameră, sală, coridor și în lifturi.

Vestea ajunse rapid și la urechile lui Smirnov care se afla la sanatoriu. Sări de îndată din pat și se grăbi să ajungă la parter. Aici o întîlni pe Consuela. Se îndreptară în mare grabă spre subsolul nr. 8. Pe drum, li se alătură Bárdos, care nici el nu mai îndurase să rămînă în sanatoriu, împreună cu Hector care îl însoțea, cu pași neauziți.

Bárdos îi spuse încă în pasaj lui Smirnov :

— Este imposibil ! Betonul nu poate crăpa ! E vorba, fără îndoială, de o neînțelegere !

Cînd Smirnov pătrunse în sala nr. 8 și văzu priveliștea, rămase țintuit locului. Cazanul imens zăcea prăvălit,

prefăcut în țăndări, iar jur-împrejur se vedeau împrăștiate bucăți de cărbune ; în rest nu mai reuși să deslușească nimic. Pe ziduri nu se putea vedea nici cea mai mică crăpătură, într-un singur loc betonul era ușor zgîriat, la suprafață. Totul era solid, neatins, la fel ca înainte de explozie.

Wolf Weber declarase la vremea respectivă : „Nu s-a inventat încă dinamita care să dărîme pereții mei de beton !"

Smirnov inspectă și subsolul nr. 7. Nu intervenise nici o avarie. Nu se clintise din loc nici măcar un cui. Ca și cum la etajul de deasupra lor nu s-ar fi petrecut ditamai explozia. Aceeași situație domnea și la subsolul nr. 9. Nici aici nu se puteau vedea ori presupune existența vreunei crăpături în peretele de dedesubt ! Fochiștii își părăsiseră locurile din pricina sperieturii, dar acum, cei mai mulți se întoarseră la posturile lor.

— Au înnebunit ! — țipă rusul cu indignare. Ar trebui să-i arestăm pe toți cei care îndrăznesc să aducă vorba despre prăbușire !

Consuela încuviință.

— Știu și cine a avut interesul să stîrnească panică, dar am eu ac de cojocul domniei sale !

După ce reveniră din subsol, se îndreptară spre redacția „Babel-World"-ului, unde avu loc o consfătuire cu redactorul șef, care sosise, agitat grozav, de-acasă. Conveniră să nu lase pe nimeni să intre pînă la 10 și jumătate în subsol : să se creadă că Babelul se va dărîma. La ora 10 și 30 de minute îi chemară pe corespondenții marilor ziare împreună cu o mulțime de fotoreporteri, ca să se convingă asupra adevărului și să facă un amplu reportaj despre subsolul nr. 8. Pînă cînd dezmințirea va apare se face ora 11 și jumătate. La ora 12 fără un sfert întreg New York-ul va afla că nu e vorba decît de o manevră ordinară de bursă, de un bluff, că numai cazanul spălătoriei se dărîmase : el poate fi reparat în cîteva zile.

Pînă atunci însă vor anihila manevra de la bursă. Cîte se mai pot întîmpla pînă la 11 și jumătate !

La ora 10 fix, Consuela își ocupa locul la Stock Exchange. Se așeză liniștită pe scaun, răspunse tuturor la saluturi, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit.

O însoțea Jimmy, împreună cu doi funcționari ai băncii.

Weeb se așezase și el, la locul său obișnuit, la ora 10 fix. Agenții săi fuseseră instruiți dinainte, fiecare avînd sarcini precise.

Atmosfera era încărcată. Neîncrederea stăruia în aer, toată lumea simțea că în jurul acțiunilor Babel se coace ceva. Dacă se adevărește știrea publicată în ziare, acțiunile nu vor mai valora nici cinci cenți.

Cu cîteva minute după ora 10, un individ se sculă în picioare și strigă cu voce ascuțită :

— Vînd acțiuni Babel ! Acțiuni mari cu 7 600, cele mici cu 1 500 !

Îndată, se sculă și celălalt om al lui Weeb, care strigă cu glas înalt, întrecînd zgomotul :

— Vînd acțiuni BBC cu 7 400. Cele mici din emisia a doua și a treia cu 1350 !

În stradă, vînzătorii de ziare zbierau din răsputeri :

— Mare explozie la Babel ! Se dărîmă zidul !

Oamenii lui Weeb urlau și ei răgușiți :

— Vînd acțiuni Babel mari cu 6000 ! Cele mici cu 1200 !

Nimeni nu cuteza să cumpere ! Ieri încă se băteau pentru ele, astăzi însă... Toată lumea se temea să nu cumva să le scadă valoarea. Privirile erau ațintite spre Consuela, care stătea liniștită la locul ei. Își scoase din poșetă pudriera și-și tamponă cu luare-aminte obrajii. Nu fu mulțumită întrutotul, pentru că scoase din nou rujul și oglinda și-și retușă machiajul. Așa, acum arăta perfect !

Financiarii se întrebară cu nervozitate :

— Ce are de gînd președinta ? De ce nu se mișcă ?

— Acțiunile scad iar ea se pudrează.

— Babelul se dărîmă, dar pentru ea mai important e rujul pe buze !

Mulți dintre cei de față bănuiau că la mijloc trebuia să fie vreun șiretlic. Unii catadicsiră totuși să mai cumpere acțiuni, ceea ce determină, oarecum, consolidarea prețurilor. Pentru o clipă păru că situația s-a schimbat în bine. Prețul acțiunilor BBC se urcă cu cîțiva dolari.

Weeb lansă zece mii de acțiuni mari, în consecință, prețul lor scăzu la 4 800 de dolari.

Consuela își consultă ceasul : era ora 10 și jumătate. Mai are timp. În clipa de față comisia se află în inspecție, în subsol. Cît timp vor examina totul, vor face pozele, le vor developa și vor executa clișeele, vor redacta și culege ediția specială, se vor întîmpla multe... În stradă, vînzătorii de ziare nu conteneau cu strigătele :

— Babelul se va dărîma ! Poliția a înconjurat clădirea !

— Locuitorii BB-ului se evacuează în mare grabă ! Direcțiunea protestează !

— În New York va avea loc o catastrofă îngrozitoare !

Posesorii de acțiuni mici îi asaltară pe bancheri :

— Vindem ! Vindem !

— Să ne vindem acțiunile !

Agenții le preluară acțiunile și fugiră la bursă.

În acest moment se lansară pe piață, în exclusivitate, acțiunile mici ; oferta mare le scăzu pe dată prețul la 800. Consuelei îi părea rău de posesorii lor, oameni nevoiași, dar nu putea face nimic pentru ei. Muncitorii Babelului, inginerii, precum și chiriașii mai sărmani vor putea, într-un tîrziu, să-și răscumpere acțiunile de la ea, la valoarea lor nominală. Altă dată să fie mai atenți, să stea cu ochii în patru.

La 11 și 3 minute Jimmy făcu un semn discret. Black, agentul lui Morgan, se sculă în picioare, oferind 500 de acțiuni mari în valoare de 3 800 de dolari.

Intervenția mări și mai mult nervozitatea.

— Black vinde !

— Morgan vrea să scape de acțiunile BBC-ului !

— Babelul e pe ducă !

Se știa că Morgan se află în strînsă legătură cu BB-ul ; în postul de membru al consiliului de administrație, devenit vacant prin plecarea lui Walter, fusese cooptat un om al lui Morgan. Dacă și ei vînd, atunci înseamnă că falimentul e iminent ! E indicat să le urmeze exemplul pînă cînd nu va fi prea tîrziu !

Weeb se afla în expectativă. Tocmai pe ei îi aștептase, pe oamenii lui Morgan. Marea grupare financi-

ară preluase 35 000 din cele 120 000 de acțiuni care-i aparțînuseră Consuelei. Dacă va putea acapara o asemenea cantitate, împreună cu acțiunile modeste ale oamenilor de rînd, majoritatea îi va aparține. Și, în consecință, BB-ul !

Manevra lui presupunea să-și continue ofertele de vînzare pînă ce valoarea nominală a acțiunilor va scădea la jumătate, iar apoi dintr-o dată, prin intermediul agenților, să cumpere pachetele lui Morgan și acțiunile oamenilor de rînd. Cînd se va afla adevărul va fi prea tîrziu. Acțiunile nu vor mai fi în mîna lor. Era limpede pentru el că dacă inginerii vor examina temeinic spălătoria, își vor da seama că nu poate fi vorba de un pericol mai serios. Vor dezminți ideea catastrofei și știrile despre faliment prin intermediul „Babel Worldului", dar, totuși, va fi greu să potolească temerile newyorkezilor. Cînd deținătorii acțiunilor își vor da seama că-și vînduseră hîrtiile pe un preț de nimic, va fi prea tîrziu, iar el le va rîde în nas.

Îl contraria însă stăpînirea de sine a Consuelei. Ce coace oare femeia în căpșorul ei ? Dacă știe deja că BB-ul nu a pățit nimic de ce nu-și răscumpără propriile acțiuni ? Acum, numai acum le mai poate cumpăra foarte ieftin... Pentru o clipă îi trecu prin minte bănuiala : nu cumva e o cursă ? Dar se liniști spunîndu-și că președinta e încă tînără, fără experiență în astfel de treburi. Habar n-are de ce înseamnă o speculație la bursă. Las' să învețe pe propria piele care e legea. Femeile să rămînă la cratiță !

„Merge de minune !" — rîse în sinea lui. „Banca Morgan oferă spre vînzare mai multe mii de acțiuni."

Surîse cu plăcere gîndindu-se la pierderea de mai multe milioane pe care o va suporta marea grupare financiară.

N-avea de unde știi că-n acea dimineață, la ora 8 și jumătate, avusese loc o scurtă întrevedere între Consuela și Massey, directorul general al băncii Morgan.

La 11 și un sfert valoarea acțiunilor de 5 000 de dolari scăzu la 3 000, a celor de o mie la 620. Nu cumpăra, aștepta ! Va intra în horă la 2 300, respectiv 400 ! Pre-

țurile vor trebui să scadă pînă la acel nivel. După ce-i escrocase pe oamenii de rînd, acum e rîndul lui Morgan!

În fine, la 11 și 20 de minute, agentul lui Weeb începu să strige în gura mare :

— Cincisprezece mii de acțiuni mari BBC ! Cu 2750 !

Toată lumea păli. În sala mare zumzetul încetă. În liniștea care se instalase brusc, Weeb se ridică de pe scaun și strigă cu o voce ascuțită :

— Douăzeci și cinci de mii acțiuni mari BBC cu 2 500 dolari bucata !

Aceasta însemna lovitura de grație. Acum, reprezentanții lui Morgan vor fi obligați să intre în acțiune.

Pe neașteptate, Jimmy se sculă în picioare, își făcu loc pînă în apropierea omului lui Weeb, îl apucă de haină și-i trîmbiță în ureche :

— Cumpăr cu 2750 !

În aceeași clipă se sculă și Consuela în picioare. Se întoarse spre Weeb și rosti cu un glas suav :

— Cumpăr cu 2 500 !

Se lăsă o tăcere de gheață.

Weeb păli. Se prinse de scaun ; i se păru că lumea se învîrtește cu el.

Ca și cum toți cei de față s-ar fi răsturnat, stînd caraghioși cu capul în jos și cu picioarele în sus. Apoi, brusc, se lăsă în fața ochilor săi o ceață densă. Nu mai vedea nimic, decît o mare pată cenușie, din care răsare, informă, o țeastă mare, cu părul negru. Capul Consuelei. Gura surîzătoare se deschise iar dinții albi se apropiau de el, ca să-l înhațe.

Leșină... Unul din oamenii săi sări să-l ajute, dar se retrase speriat de obrazul livid al financiarului. Interveniră oamenii personalului de ordine, care-l stropiră cu apă rece. Cînd își reveni, privi în jur un răstimp, fără să priceapă nimic, apoi cînd își dădu seama ce s-a petrecut începu să urle, furibund :

— Nu le dau ! Nu le dau ! — striga ca un descreierat. Nu vreau să-mi vînd acțiunile.

Afacerea era însă ca și încheiată : oferta odată făcută, nu se mai putea retrage. Secretarii bursei înscriseseră în catastife vînzarea, respectiv cumpărarea.

Unul dintre *stockjobber*-ii * lui Weeb, care era plasat mai departe de stăpînul său și nu pricepu de îndată mersul lucrurilor, își vindea în continuare marfa, ca o mașină neoprită la timp :

— Dau cinci mii de acțiuni BBC mari cu 2 500 !

— Pst ! Taci, idiotule ! — îl potoliră colegii lui, agenți ai lui Weeb.

Dar era deja prea tîrziu. Agenții lui Morgan, ca niște ulii, dădură năvală și cumpărară cele 5 000 de acțiuni.

Weeb își vînduse de fapt întregul pachet, cuprinzînd 50 000 acțiuni mari, la jumătate din valoarea lor nominală. Acțiunile mici care îi rămăseseră nu mai contau. Nu, Weeb nu avusese cum să prevadă o asemenea întorsătură. Calculase greșit, precum se dovedise ; crezuse că aruncînd pe piață întregul său pachet, va diminua și mai mult prețurile. Spera ca Morgan și ai lui să-și piardă totalmente cumpătul oferindu-și hîrtiile, pe care apoi, oamenii săi tocmiți în taină și risipiți în toată sala, care tăcuseră mîlc pînă atunci, le vor cumpăra la prețuri derizorii. Spera ca tot astfel să cumpere și acțiunile mici, astfel că 51 la sută din întregul pachet să intre în posesia lui. Dar blestemata de spaniolă îi anihilase toate planurile.

O privi pe Consuela cu o ură sălbatică. Simți cum îl cuprinde o dorință aprigă să-i sară de gît și s-o sugrume. Bestia, îl întrecuse tocmai acolo unde se considera a fi cel mai mare : la capitolul șiretenie.

Consuela îl măsură din cap pînă în picioare, cu o privire plină de ironie. Își scoase din nou pudriera, ostentativ. Apoi îi întoarse spatele lui Weeb. Individul nu mai conta, deci nu mai merita să-i acorde atenție. Era un om sfîrșit. Bomba pusă în acea dimineață avusese efectul unui bumerang.

Ceea ce urmă a fost ceea ce se cheamă nebunie curată ! Toată lumea striga bezmetic, în atmosferă se încălecau sunete nearticulate, nimeni nu știa ce și cum să facă. Marea acțiune de cumpărare reechilibră mai întîi prețurile, apoi începu să le urce vertiginos.

* Agent de bursă (engl. în orig.)

Hîrtiile de o mie urcară într-un flux continuu și unitar, de la 400 la 700 ; din cele de 5 000 nu se mai găsea pe piață nici una.

— Cumpăr hîrtii de 5 000 cu 3 800 ! Cu 4 000 ! cu 4 600 !

— Cumpăr acțiuni Babel de 1 000 cu 800 ! Cu 900 ! cu 1 200 !

Misiții lui Jimmy și ai lui Morgan se întreceau în supralicitarea ofertelor, cu scopul de a urca valoarea nominală a acțiunilor.

— E o escrocherie ! O înșelăciune ! Ar trebui să-i închidă !

— A fost o manevră premeditată ! Consuela și Weeb erau înțeleși !

Pumnii se înălțară în aer. Ochii strălucind de mînie se ațintiră asupra Consuelei și a lui Weeb. Toată lumea dădu crezare ideii că este vorba de o manevră premeditată ; cînd observară obrazul lui Weeb, galben ca ceara, se dezumflară ; nu mai pricepeau legăturile.

Cu cîteva minute după ora 11 și jumătate, vînzătorii de ziare dădură buzna în holul bursei, țipînd ca niște șacali :

— Babelul nu s-a dărîmat ! A avut loc doar o explozie neînsemnată !

— S-a avariat numai cazanul de la spălătoria cu aburi !

— A avut loc un atentat criminal ! Făptașii au fost găsiți !

— Norman, omul de încredere a lui Weeb, se află în stare de arest !

Mulțimea din sală năvăli în hol, năpustindu-se asupra vînzătorilor ; mai că nu i-au sufocat. Se întoarseră apoi cu ziarele în ediție specială în sala mare și-și citiră articolele unul altuia, cu glas tare.

Peste cinci minute, totul deveni limpede. Blackwille, care, de altfel, rămăsese infirm pe tot restul vieții, mărturisise, pe patul de spital, că se învoise să pună la cale explozia contra sumei de 30 000 de dolari. Au fost găsite asupra lui jumătățile de bancnote. Nu-l putea numi pe mandatar, dar cînd i se puseră în față fotografiile lui Norman cu și fără mustață, îl recunoscu îndată pe cel

care-i încredințase sarcina, înmînîndu-i personal bomba și bancnotele tăiate. Norman fu prins tocmai în clipa cînd se urca întren ca să se ducă la Pittsburgh. Negă totul, dar îl confruntară cu Blackwille, care-l recunoscu de îndată. Fu supus unei percheziții și în buzunar i se găsi un teanc întreg de jumătăți de bancnote de 1 000 de dolari. Numerele și seria corespundeau cu cele de pe jumătățile găsite asupra fochistului. Fără nici un dubiu, Norman era vinovatul. Nu vru nici în ruptul capului să mărturisească din a cui însărcinare acționase. Se prezentară doi șoferi relatînd că la ora 7 și un sfert dimineața, cu cîteva minute după explozie, îl văzuseră pe Weeb și pe Norman căscînd gura în fața BB-ului iar mai apoi intraseră grăbiți într-o cabină de telefon public. Ziarele fuseseră informate exact la aceeași oră. Deci, conexiunile erau evidente.

„Întregul atentat a fost, la origine, o manevră de bursă pentru a scădea valoarea acțiunilor Babel!" — scria „Herald"-ul publicînd și fotografiile spălătoriei de dinainte și după explozie. Apărură, bineînțeles, și alte clișee interesante : președintele Weeb în sala mașinilor, stînd de vorbă cu mecanicii, președintele lîngă cazanul spălătoriei, pe urmă un instantaneu din călătoria secretă a lui Norman cu mașina ; apoi Norman intrînd în casa de pe Warren Street 118, în care locuia Blackwille. Bine informată, gazeta nu omise să citeze nici cuvintele președintelui. Sub unul dintre clișee se putea citi întocmai întrebarea lui Weeb : „Dacă aici s-ar produce vreodată o explozie, Babelul s-ar putea dărîma?" Mecanicul se jurase că președintele îi pusese în acest fel întrebarea și, în afară de asta, detectivul fotograf fu și el de acord să depună mărturie sub prestare de jurămînt.

„Times"-ul își liniști publicul cititor :

„A fost desființat cordonul, toate magazinele BB-ului s-au redeschis, liniștea și pacea s-au reinstalat. Nu mai e nici o primejdie. Din fericire, panica n-a izbucnit..."

O mie de ochi se îndreptară spre Weeb.

Președintele zăcea prăbușit pe scaun, nemișcat și cu capul plecat. Era palid ca un mort. Mai întîi cîteva voci, apoi mai multe, în cele din urmă întreaga sală începu să vuiască :

— Weeb ! Weeb !
— Weeb e vinovatul !
— Weeb a pus la cale contramina !
— Weeb ! Weeb !

Pe ușa dinspre New Street își făcu apariția un ofițer de poliție. Îl însoțea unul dintre secretarii bursei. Se îndreptară spre Weeb, îi puse mîna pe umăr, zicîndu-i doar atît :

— Mr. Weeb, vă arestez. Vă rog să mă urmați.

Președintele se execută. În stradă, îl înghiți duba poliției.

Acțiunile BBC cunoscură o creștere uriașă. Acțiunile de 5000 ajunseseră la 8675, cele de 1 000 la 1 900. Și, evident, nu se mai găseau pe piață. Toate acțiunile trecură astfel în mîna Consuelei și a băncii Morgan. Oamenii de rînd își smulgeau părul din cap. Au ieșit în cîștig numai cei care nu s-au aflat în New York în vinerea neagră neputîndu-și vinde acțiunile în mare grabă și pe o nimica toată.

BBC-ul și banca Morgan își adunaseră o adevărată avere din profitul realizat. Jimmy își freca mîinile cu mulțumire :

— Fallon, ai fost răzbunat !

Noaptea tîrziu, Norman recunoscu că lucrase pentru Weeb și că ar fi urmat să încaseze 100 000 de dolari în cazul încheierii cu succes a manevrei de la bursă.

Confruntarea nu a mai putut avea loc. Weeb se otrăvi în celula poliției înghițind multe tablete de veronal. Se vorbea că șeful poliției, care-i fusese coleg de școală, îi înlesnise accesul la doza letală de otravă.

2

Urmau ultimele douăzeci de etaje... Ultima sforțare...

Oamenii storși de vlagă, chinuiți, care munciseră 11 ani la această teribilă clădire, își adunară ultimele rămășițe de energie pentru ca, în fine, să încheie opera lui Weber Wolf.

Nu mai erau necesari decît 1 500 de oameni. Dacă ei vor rezista acolo, sus, în cîteva săptămîni construcția putea fi încheiată.

Smirnov îi supunea pe muncitorii care se prezentau la lucru unui sever control medical. Îi angaja numai pe cei cu inima în perfectă stare. Îi prefera pe antialcoolici, pe vegetarieni, pe nefumători, întrucît aceștia se dovediseră a fi cei mai sănătoși, suportînd cel mai bine frigul și altitudinea. Îi găsea însă cu foarte mare greutate.

Van Dooren părăsise și el șantierul.

— Nu mai suport, Mr. Smirnov, spuse cu mare părere de rău. Nu mai e de mine...

Nu mai rămăsese nici Calvi.

— Mă întorc în Italia, Smirnov, m-am săturat de Babelul vostru.

Smirnov îi întoarse spatele. Cu toate că prețuia mult cunoștințele și puterea de muncă a italianului, nu-i putea trece cu vederea intoleranța politică, de nuanță fascistă.

Bárdos și De Touraine, în schimb, își reluară pozițiile ; în locul lui Calvi se prezentă Wieser și nici Hector nu se îndură să-și părăsească stăpînul. Se va urca și el la 480. În locul lui Van Dooren, în schimb, nu aduseseră pe nimeni. Proiectele fuseseră executate pînă în cel mai mic amănunt, nu mai era nevoie de nimeni care să-l înlocuiască.

Smirnov îl obligă pe fiecare lucrător să poarte ochelari negri, iar pe cei care lucrau în părțile exterioare să-și lege centurile de siguranță. În afară de aceste măsuri, mai pusese în aplicare și altele, severe, de garantare a securității celor ce munceau acolo, sus. Schela exterioară a etajului 482 fu acoperită cu o pînză verde, ușoară, înaltă de 4 metri, pentru ca oamenii să nu vadă orașul și marea, nici cerul care strălucea albastru deasupra lor.

Desfășurarea pînzei pe schele se dovedi a fi o muncă deosebit de anevoioasă. De Touraine și Bárdos se tîrîră de-a bușilea pe bîrne, ținînd în mînă capetele pînzei înfășurată pe un tambur ; la o simplă tragere, pînza se urca pînă la înălțimea de patru metri. Cînd încheiară turul întregului perimetru al etajului 482, Smirnov trase de o funie și, din patru părți, de la patru metri

înălțime, pînza verde acoperi întreaga suprafață a construcției. De-acum se putea lucra în mai mare siguranță. Astfel se puteau monta plăcile de sticlă, pe urmă pereții interiori iar construcția se va urca și mai sus. Pînza va fi desprinsă ulterior.

Cu fiecare zi care trecea însă, pe șantier apăreau tot mai puțini lucrători. Boala, moartea, spasmele cauzate de epuizarea nervoasă îi decimau ; numărul celor rămași acasă sporea mereu. Ce-i drept, era nevoie de tot mai puțini muncitori, deoarece, după fiecare al doilea etaj, vîrful turnului de sticlă scădea în perimetru.

Cînd au ajuns la 488, nu se mai prezentă nici Hector la ascensor. Mascota BBC-ului fu prinsă în stare de melancolie și Smirnov internă foxul bolnav într-o cameră separată a sanatoriului de lux, ba, mai mult, grija sa merse pînă acolo încît îi aduse drept tovarăși și doi foxterieri sănătoși, ca să nu sufere de claustrofobie. Bárdos izbucnise în plîns văzîndu-se nevoit să se despartă de unicul lui prieten. Peste o săptămînă Bárdos cel rezistent vărsa sînge pe planșeta din biroul său, drept pentru care îl internară în mare grabă.

Wieser era încă la post. Lucra senin, la 490, glumind cu oamenii, dar într-o dimineață ploioasă, și omul acesta, dotat cu un fizic robust, căzu.

— *Ich bin kaputt, Herr Smirnov,** — spuse, cu o grimasă comică, apoi închise ochii.

Îl ridicară.

Chinuindu-se din răsputeri, De Touraine întinse de unul singur pînza verde pe piloanele libere de la etajul 490. La un moment dat, alunecă, dar funia îl salvă, încordată la maximum.

I se rupseră doar pantalonii iar mînușile i se umplură de rosături ceea ce îi pricinui un necaz mult mai mare decît dacă, să zicem, și-ar fi rupt un picior. Plecă îndată de pe șantier, se duse acasă și peste o jumătate de oră reapăru cu o eleganță impecabilă, cu mănuși noi pe mîini.

Peste o săptămînă însă rămase și el acasă. Îi trimise lui Smirnov o carte de vizită elegantă, cu blazon, în

* S-a terminat cu mine, domnule Smirnov (germ. în orig.)

care-şi exprima într-un stil elevat profundul regret pentru că „în prezent nu poate lua parte la lucrările construcției fiind imobilizat la pat din cauza unei forme ușoare de gripă", dar „trage nădejde că în cîteva zile se va tămădui, pînă atunci îi transmite cele mai cordiale salutări lui monsieur Smirnov, pe care-l roagă să primească asigurările celei mai înalte considerațiuni".

Scrisese rîndurile acestea într-o dimineață ; în seara aceleiași zile aiura cu o febră de patruzeci de grade.

— L-am pierdut şi pe *dandy* al nostru, l-a răpus căpcăunul înălțimii, comentau muncitorii.

— N-a rezistat nici el.

— Mai întîi *the Hungarian,* apoi *the freckled jew* iar acum *dandy*. Halal de noi !

Într-adevăr, era un fapt senzațional. De cînd începuseră lucrările, francezul nu lipsise niciodată, nici măcar o zi. Îl ironizau în fel şi chip, dar erau obligați să-i recunoască tenacitatea. Dacă pînă şi el a renunțat, atunci se pare că totul e pierdut !

În ziua care urmă îmbolnăvirii francezului, nu mai urcă nimeni pe schele. Cînd Smirnov voi să înceapă asamblarea schelei etajului 492, constată că rămăsese de unul singur. Se urcă în liftul de la 450 neînsoțit de nimeni.

Coborî dezamăgit de la 492, negăsind picior de om acolo. Fine ! Nu va putea încheia marea operă. Era obligat să oprească înaintea ultimei stații, a ultimului hop...

Calendarul arăta ziua de 13 iulie, din al 11-lea an al construcției.

Se simțea istovit de moarte. Munca teribilă măcinase pînă şi nervii lui. Încărunțise complet. Noaptea nu putea dormi, avea coşmaruri înfricoşătoare.

În mai multe rînduri îl apucase îndoiala : merită, într-adevăr, să desăvîrşească pînă la ultimul amănunt opera începută ? Ce scop şi ce folos ar avea terminarea tuturor celor 500 de etaje ? Oricum, ceea ce era construit deja, se putea considera a fi o operă unică în lume. Să jertfească în continuare mulțimea de vieți omenești, de o valoare inestimabilă ? De dragul ideii unui nebun ?

Trebuia să înceteze. Cele 490 de etaje gata terminate sînt suficiente pentru a vesti, oricum, măreția eternă a omului...

Consuela încerca și ea să-l înduplece să întrerupă, cel puțin o vreme, construcția.

— Așteptați o perioadă mai propice. Odihniți-vă, măcar un an de zile, apoi vă puteți apuca din nou de treabă.

Dar povața se dovedi a fi zadarnică ; în Smirnov înviase brusc conștiința de artist. Se cuvine ca opera să fie desăvîrșită. Acum și nu mai tîrziu. Un adevărat artist nu poate lăsa o lucrare neterminată. El este obligat să dea omenirii un tot unitar, absolut perfect și complet din punct de vedere artistic. Munca neterminată, neîncheiată e o muncă de cîrpaci.

— Voi continua construcția, miss Blocksohn. Dacă mi-am asumat sarcina, o voi duce la bun sfîrșit.

A doua zi îi căută pe muncitori, dar aceștia nici nu voiră s-audă de întoarcerea pe schele.

— Mr. Smirnov, ceea ce ne ceri dumneata este imposibil.

— Nu mai urcăm !

— Judecați și dumneavoastră : trebuie să lucrăm pe o suprafață atît de mică încît nici nu ne putem mișca, ne împiedicăm unii de alții.

— O să cădem cu toții și o să ne rupem gîtul ! Dacă nu, atunci vom ajunge pe jumătate nebuni în spital.

Nu te mai puteai înțelege cu ei. Le promisese 50 de dolari pe oră, dar zadarnic : nu se găsi nici unul care să se lase înduplecat.

În consecință, Smirnov tipări afișe uriașe care au fost expuse la colțurile străzilor :

CĂTRE TOȚI LUCRĂTORII DIN STATELE UNITE ALE AMERICII !

Lucrători ! Am nevoie de două sute de bărbați curajoși pentru a termina construirea BB-ului. Voi plăti fiecăruia 50 de dolari pe oră. Cei care au experiență în domeniul oțelului și al sticlei vor primi 100 de dolari pe oră. Ziua de lucru va fi de 6 ore, se va lucra trei zile dimineața, trei zile după-amiază. Cred

că se vor găsi pe teritoriul S.U.A. 200 de oameni de nădejde ! Veniți să dați o mînă de ajutor la desăvîrșirea celei mai mari construcții din lume : la gloria Americii !

Inginerul șef al șantierului
Babel Building

Și veniră ! Nu două sute, mult mai mulți, cinci mii, zece mii. Din cei cinci mii de oameni preselecționați, trecură de vizita medicală doar trei sute. Restul erau alcoolici, tabagici, bolnavi, epuizați fizic, prea bătrîni sau prea tineri, prea grași sau prea slăbănogi, ori pur și simplu nu erau constructori de profesie, nu lucraseră niciodată pe un șantier ! Fură respinși ca necorespunzători. Medicii îi ciocăniră pe toți, pe îndelete, supunîndu-i la un adevărat interogatoriu, alegînd numai persoanele apte din toate punctele de vedere.

Se prezentaseră un mare număr de germani.

Proiectul a fost făcut de un arhitect german, fundațiile au fost făcute sub îndrumarea inginerilor germani, cupola se cuvine a fi așezată de muncitori germani ! Să arătăm întregii Americi ce înseamnă voința și forța germană !

Se prezentară însă și rușii.

— Marea operă va fi încheiată de un rus ! Să mergem, fraților, să-i dăm o mînă de ajutor.

La 1 august coborîră 68 de indivizi : îi chinuiau greața și stările de amețeală. Locul lor fu preluat de cei ținuți în rezervă.

Era, într-adevăr, o trudă de rob, o muncă sisifică.

Suprafața etajului 492 însuma 3 136 metri pătrați. Fiecare latură avea 56 de metri. Cei două sute de lucrători erau obligați să se miște în acest spațiu. Mașinile nu-i mai puteau ajuta. Se păstraseră doar cîteva macarale care ridicau pilonii și traversele. Celelalte agregate care ajutau la găurit, la înșurubat, la ciocănit nu se mai puteau instala, din lipsă de loc. Muncitorii erau nevoiți să ia bucățile de oțel pe umăr, pe urmă să le înșurubeze, să pilească să le nituiască manual.

Frînghiile produceau multe necazuri ; mereu se încurcau în ele. Cîteodată se pierdea cîte o jumătate de oră pînă cînd desfăceau ițele frînghiilor adunate în jurul brîielor. Sufereau și din pricina atmosferei rarefiate și reci, așa că Smirnov dispuse să li se dea cizme groase de cauciuc și haine din materiale rezistente.

Materialele mai grele erau transportate cu avionul. Era, din nou, un joc primejdios cu moartea. Pilotul era nevoit să calculeze cu precizie suprafața minusculă unde stopa motoarele și depunea materialele pentru ca să decoleze rapid pe urmă ; calculul trebuia făcut cu maxiumum de precizie, întrucît dacă startul era mai lung, aparatul se putea prăbuși de la 2 000 de metri altitudine ! Folosiră un aparat mic de tip nou, care putea decola după un start de cinci metri și era în stare să aterizeze oriunde. O experiență temerară, pentru care încasau onorarii exorbitante.

Bárdos veni și el, palid ca un mort, pe șantierul etajului 494. Hector își dăduse obștescul sfîrșit. Nu mai avea ce face jos...

— De ce ați venit ? — întrebă Smirnov. Întorceți-vă de-ndată la pat, de-abia vă țineți pe picioare.

Bárdos se îndreptă fără să scoată un cuvînt spre una din echipe și consultă proiectul desfășurat pe un panou. Era hotărît să rămînă sus.

— Unde e Hector ? — îl întrebă rusul din nou.

Ungurul făcu un gest obosit cu mîna. Smirnov oftă. În această clipă moartea cîinelui îi pricinuia o durere mai mare decît toată mizeria și necazurile Babelului.

Cînd ajunseră la 495, apăru și De Touraine, proaspăt și elegant. La 496, însă, oamenii deteră bir cu fugiții.

Pe o parte dintre ei îi internară în spital ; ceilalți hotărîră să nu mai pună piciorul nici în preajma BB-ului. Ajunge !

Nu s-ar mai urca în „paradis“ pentru nimic în lume !

Sus, pe „metereze“, rămăseseră să continue patru germani, trei ruși, doi americani și un suedez.

Smirnov lansă un nou apel :

— Două sute de dolari pe oră ! Să mă urmeze o sută de oameni curajoși.

Şi veniră din nou !

Întregul mapomond era cu privirile aţintite spre New York, urmărind cu înfrigurare evenimentele. Cu fiecare etaj încheiat le mai cădea cîte o piatră de pe inimă.

— Încă şase etaje ! Încă şase etaje ! Încă patru etaje !

— Săptămîna viitoare se vor apuca de schelăria etajului 498 !

Toate ziarele publicau la loc de frunte fotografiile lui Smirnov, Bárdos şi De Touraine. Se compuneau imnuri de slavă la adresa eroilor. Erau sărbătoriţi laolaltă eschimoşii, germanii, ruşii, suedezii şi cei doi americani. Un milionar filantrop oferi 100 000 de dolari pentru a fi împărţiţi muncitorilor rămaşi pe poziţii.

Valoarea acţiunilor BBC creştea zilnic. Cînd ajunseră la etajul 497, acţiunile de 5 000 dolari erau cotate la valoarea de 10 020, iar cele de 1 000 la 2 070.

Toată suflarea omenească de pe cele cinci continente aştepta, cu înfrigurare, ultima lovitură de ciocan care se va da la etajul 500 al turnului Babel !

3

În ziua de 2 octombrie se procedă la deschiderea scrisorii depuse spre păstrare în seiful notarului Grant.

Toată lumea era deosebit de curioasă să afle destinaţia etajului 500, ce anume se va aşeza acolo. Se formulară sute de păreri, zeci de presupuneri, se colportau cele mai năstruşnice fantasmagorii : se spunea că aici se va depune tezaurul BB-ului, acţiunile, că aici îşi va găsi locul casa de fier blindată, asigurată împotriva tuturor spargerilor. Hoţii nu pot pătrunde acolo. Alţii susţineau că la etajul 500 se va clădi o capelă şi de-aici, de la înălţimea ameţitoare, se vor ruga, zilnic, lui Dumnezeu.

Fiecare gazetă dorea cu orice preţ să pară deosebit de bine informată şi publica ştiri senzaţionale, susţinînd că ele provin din surse demne de toată încrederea. Oamenii începură să se amuze pe socoteala etajului 500 : cînd

se întîlneau, prima întrebare pe care şi-o puneau suna cam aşa :

— Ei, ia ghici, ce va fi la 500 ?

Ziua de 2 octombrie aduse răspunsul mult aşteptat. La 9 dimineaţa, în faţa notarului îşi făcură apariţia Smirnov, Consuela, Jimmy, De Touraine, Hamilton, primarul general Smith şi membrii direcţiunii BB.

Într-o tăcere solemnă, notarul Grant dădu citire cu voce tremurătoare scrisorii lui Fallon :

„La etajul 500 veţi construi Panteonul Babel. Vă cer să fie executat din cristal translucid, cu înălţimea pereţilor de 15 metri, iar în vîrf să fie înălţată o cupolă de forma unui cub. Aici să fie depuse osemintele celor ce odihnesc în cavoul din Bronx. Va fi o demnă apoteoză a minunii arhitectonice. Încăperea să fie închisă etanş, nimeni nu are voie să pătrundă acolo, spre a nu tulbura liniştea celor dispăruţi. Cei care vor înceta din viaţă după terminarea construcţiei se cuvine să fie depuşi tot acolo. Este vorba, în exclusivitate, de inginerii-şefi ai sectoarelor din Babel. Tot aici îşi va avea locul de veci Consuela Blocksohn şi lucrătorul care va da ultima lovitură de ciocan pe Cupolă. Weber mi-a vorbit de multe ori despre acest proiect al său şi mi-a încredinţat spre păstrare planurile sale. Nu era nici el convins că va apuca terminarea etajului 500. Realizarea Panteonului este obligatorie, nu se admite nici o abatere, nu poate exista nici o scuză pentru neexecutarea lui . Fallon".

Răstimp de minute lungi nu se auzi nici un sunet, nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă. Părea că adierea morţii pătrunsese în încăpere.

Un panteon la 2 000 de metri înălţime !... Pînă şi ideea în sine e înfricoşătoare... Să-ţi dormi somnul de veci într-o raclă de sticlă, într-o sală uriaşă de sticlă...

Un panteon dincolo de nori... Aici se vor putea odihni răstimp de milenii... Ori, cel puţin, pînă la cutremurul grozav care ar cuteza să nimicească colosul durat de mîna omului !

Înfricoşător.

Şi totuşi, Dumnezeule, ce gînd sublim !

Notarul îi înmînă lui Smirnov schiţele lui Wolf. Liniile austere înlăturau orice echivoc. Va trebui să îngră-

dească o suprafață de 1 296 metri pătrați cu plăci de sticlă înalte de 15 metri. Fiecare latură va avea 36 metri. Deasupra peretelui înalt de 15 metri se va înălța o piramidă cu baza pătrată avînd înălțimea axului de 10 metri. Pe vîrf se va instala un paratrăsnet cu înălțimea de 15 metri, care să reziste acțiunii curenților de aer. Cînd e vreme frumoasă, se va putea arbora aici drapelul Statelor Unite ale Americii vizibil cu binoclul de la mari depărtări. Plăcile de sticlă se vor așeza în monturi de oțel, cupola piramidală va fi de asemenea prinsă într-o structură de oțel.

Schița făcu ocolul camerei : o priveau fără să scoată o vorbă, apoi o treceau mai departe. Cînd hîrtiile ajunseră în mîna lui De Touraine, francezului îi căzu monoclul.

Așa ceva nu se mai pomenise. Nimeni nu-l mai văzuse pînă acum fără lentila strălucitoare.

— *Sacré Dieu !* — se minună speriat cînd își redobîndi glasul. Cine o să-l execute ? Monsieur Weber a conceput impecabil proiectul, dar nu ne-a precizat cum anume să-l aducem la bun sfîrșit.

Nimeni nu se înghesui să răspundă la întrebarea francezului ; peste cîteva minute Smirnov sparse tăcerea.

— Eu am să-l fac — spuse cu voce scăzută ; se gîndea că nu peste multă vreme va ajunge și el acolo, în Panteonul de la etajul 500.

Toate privirile s-au îndreptat spre Smirnov. Da, într-adevăr, rusul e singurul în stare să-l execute.

Zarva iscată de legitima curiozitate luă sfîrșit.

Se aduse la cunoștința întregii lumi ce anume se va construi la etajul 500. Mulți au rămas descumpăniți, unii se opuseră, în vreme ce alții aderară cu entuziasm la ideea cupolei ; se găsiră bineînțeles și răutăcioși care o ridiculizară, considerînd întregul proiect o nerozie. Experții își formulară și ei opiniile, dînd explicații grandilocvente despre imposibilitatea asamblării cupolei la 499, dat fiind faptul că nimeni nu-și va risca viața, știindu-se că pe cei care se vor încumeta să se urce îi paște o moarte sigură.

Smirnov primi scrisori cu miile din toate colțurile lumii. Oricine se simțea în stare să dea vreun sfat îl aș-

ternea grabnic pe hîrtie cu detalii cuprinzătoare şi-i trimitea o scrisoare voluminoasă.

Smirnov citi la început cu mare interes scrisorile, dar mai apoi începu să le arunce la coş, nedesfăcute. Zilnic îl vizitau sute de indivizi care-i relatau propriile soluţii mai mult decît năstrușnice ; erau ingineri, arhitecţi, tehnicieni, care-şi expuseră ideile lor formidabile ; o altă categorie de entuziaşti era compusă din fermierii plesnind de sănătate din Virginia şi Florida ; nu le păsa de timp şi de bani, veneau la New York, unde se tolăneau pe canapeaua mare de piele din biroul şantierului, relatînd în amănunţime cît de bine puseseră ei la cale, la ei acasă, de capul lor, tehnologia montării cupolei. Nici măcar nu e o mare ispravă. E foarte simplu, numai să se găsească oameni dispuşi să pună mîna şi să facă tot ce le vor indica dumnealor.

Susţineau tot felul de aiureli, cu lux de amănunte, aşa că în cele din urmă Smirnov îşi pierdu răbdarea şi-i dădu afară. El nu avea nevoie de sfaturi, ci de douăzeci de oameni curajoşi, cu ajutorul cărora să termine construcţia într-o lună.

— Ofer două mii de dolari pe zi şi, cînd se va încheia construcţia, încă cinci mii drept premiu. Să se prezinte douăzeci de muncitori curajoşi cu nervii tari !

Se iviră oferte cu duiumul, dar cînd îi urcară la 499 ca să evalueze situaţia de la faţa locului, pe propria lor piele, toţi curajoşii coborîră într-un suflet.

— Că doar n-am înnebunit, e curată sinucidere !

— Să stai pe o suprafaţă de 36 metri pătraţi, la 2 000 de metri înălţime şi să mai şi dai cu ciocanul !

— E de ajuns o singură privire de-o clipă, în jos, că mi se întoarce stomacul pe dos şi îmi vine să-mi iau zborul !

Cu mare greutate, se adunaseră totuşi douăzeci de oameni. Zece erau eschimoşi, cinci — boşimani recrutaţi cu de-a sila ; în afara lor se mai prezentară în mod voluntar doi germani, un rus, un american şi un englez.

Bárdos şi De Touraine se urcară şi ei.

Smirnov plecă mai întîi la Pittsburgh, unde lansă comanda pentru plăcile de sticlă şi pentru oţel.

După ce sosiră toate materialele, Smirnov se apucă, împreună cu oamenii săi, de ultimul asalt. Prima sa grijă a fost să străpungă tavanul de la 499 pentru a introduce astfel un catarg înalt la capătul căruia montă un scripete. Pîrghiile scripetelui erau dirijate de la etajul 499, care era acoperit, unde se amenajă și un refugiu pentru cei chinuiți de amețeală.

Acum începu o muncă pe care mîna omului n-o mai făcuse niciodată. Scripetele ridica pilonii în lungime de șapte metri și jumătate, așezîndu-i exact la locul cuvenit. Aici, pilonul era fixat pe schela exterioară a etajului 499, prin înșurubarea buloanelor enorme. Lucrau cu ochii închiși, deprinzîndu-se să înșurubeze pe pipăite buloanele. Smirnov turnă aceste piloane nu prea groase din oțelul cel mai rezistent ; ele nu vor avea sarcină de suportat, trebuia numai să fie bine consolidate în schela prelungită a etajelor inferioare. După ce unul dintre piloane fu gata înșurubat, s-au urcat pe el, s-au legat de marginea lui, apoi l-au prelungit cu un alt pilon lung de șapte metri și jumătate.

În săptămîna a doua, patru eschimoși au început să vomite. La fel și al cincelea, în după-amiaza aceleiași zile.

Pe urmă îl cuprinseseră amețelile pe englez ; îl urmă unul dintre germani. Apoi trei eschimoși și doi boșimani ai căror plămîni nu mai rezistau. Rămăseseră pe poziții numai unsprezece muncitori.

Mai aveau de finisat o singură latură, cea vestică.

Într-o dimineață, pe neașteptate, își făcu apariția Jimmy îmbrăcat în salopetă.

— Ce doriți ? — întrebă Smirnov.

— Vreau să lucrez.

— Duceți-vă îndărăt, n-o să suportați, v-ați îngrășat !

— Nu mă duc.

Se legă de pilon și începu să bată nituri. Peste trei zile brancardierii îl dădură jos, în stare de leșin. Vomitase ca un bețiv după un chiolhan pe cinste.

Pe cînd se monta ultimul pilon, apăru și Consuela, îmbrăcată în salopetă. Cinci perechi de ochi o priveau prin lentilele negre ; li se părea că e o arătare de pe altă

lume : erau de față eschimosul, Smirnov, Ivanov din Kiev, Würfel din Hamburg, Bárdos și De Touraine, tot ce mai rămăsese din cele cincizeci de mii de suflete care trudiseră în răstimpul a unsprezece ani la construirea Babelului.

Smirnov se răsti la ea :

— Coborîți imediat ! Aici nu e loc pentru dumneavoastră !

— Acolo unde un bărbat poate face față, rezistă și o femeie.

De Touraine îi sărută mîna curtenitor. Ar fi vrut să rostească și un compliment, dar nu mai avu răgaz, pentru că din gură îi izbucni o spumă albă și se prăvăli. Doi inși îl ridicară de pe placa de sticlă și îl purtară pe brațe, ca pe un copil, pînă la scara de coborîre. Monoclul însă tot nu-i sărise din orbită.

Consuela se ancoră cu frînghia de ultimul pilon al sectorului vestic, luă un bulon și, folosindu-se de cheia franceză, îl înșurubă la locul cuvenit. Cînd isprăviră și cu al patrulea fragment de pilon, simți nevoia să se întindă pe jos.

În jurul ei totul se învîrtea amețitor.

Smirnov o privi mai întîi cu o admirație care părea că-l paralizase. Apoi se aplecă și începu să-i sărute cu frenezie mîna, hainele, părul, obrazul, tot ce apuca.

Scena se petrecea la exact 2 006 metri deasupra solului.

Consuela deschise pentru o clipă ochii, apoi îi închise din nou. Avea un zîmbet plăcut și blînd, chiar și așa, în stare de inconștiență.

Deodată, Bárdos începu să cînte și să danseze. Rostea, cu o voce guturală, vorbe ciudate ungurești. Nervii taciturnului *Hungarian* nu mai rezistaseră.

Lazar Ivanov își făcu cruce și nu putu îngăima decît atît :

— *Boje !*

Franz Würfel se aplecă, sărută mîna femeii, apoi își aprinse pipa. Din luleaua de porțelan, îngălbenită de atîta folosință, fumul se înălța leneș și între două accese mari de tuse, începu să-i explice lui Ivanov :

— *Du, Russe! Das ist ein Weib! Was?* *

Smirnov nu mai scotea nici un cuvînt. Zăcea leşinat pe acoperişul etajului 499.

Deasupra lui cerul se întindea albastru.

4

Construcţia se terminase.

Weber o începuse, Armstrong o continuase, Smirnov o încheiase.

Toate neamurile lumii trudiseră la ea : toate naţiile, popoarele şi rasele. Lucrarea înghiţise ca durată de timp exact zece ani, unsprezece luni şi nouă zile.

În perioada lucrărilor muriseră 1218 oameni ; fuseseră răniţi 2654, 701 rămînînd invalizi pe viaţă, înnebuniseră 402, iar 1398 se aleseseră cu boli grave. Building-ul înghiţise suma de 1 400 000 000 de dolari ; după un calcul estimativ, din materialele folosite s-ar fi putut construi cinci oraşe mai mici. Înălţimea definitivă a clădirii era de 2046 metri, socotiţi de la nivelul solului pînă la vîrful paratrăsnetului care se sumeţea deasupra cupolei. Valoarea ei în momentul terminării se cifra la peste două miliarde dolari ; venitul anual însuma 340 milioane de dolari ; acţiunile de 5 000 se cumpărau cu un preţ de 19 000, cele de 1 000 făceau 4 000 de dolari. Încăperile, toate la un loc, puteau găzdui un număr de 1,5 milioane de oameni. De la facerea lumii, omul nu mai construise o operă care să semene în groandoare cu Babelul.

Oamenii îi aşezaseră piatra de temelie şi tot ei cupola. Calculele şi măsurătorile nu-i înşelaseră, materialele fusese, aşijderea, credincioasă.

Opera era încheiată !

Pe acoperişul etajului 499, oamenii se luptară ca nişte eroi. Plăcile de sticlă, înalte de 15 metri, fuseseră ridicate pe scripeţi de la 499 şi aşezate în cărucioare, care le potriveau în dreptul piloanelor. Părea, deja, o joacă

* Măi rusule ! Aşa muiere ! Ce zici ? (germ. în orig.)

de copii. Placa se așeza între piloane, apoi se fixa de îndată cu scoabe uriașe. Sticla rămînea prinsă pe vecie. Nimeni nu se mai temea de cădere în caz că-l apucă ispita de a sări în gol : dădea cu nasul de sticlă și realiza că e solidă, că nu poate trece prin ea. Apoi se amplasară bîrnele transversale pe piloane, operație care s-a făcut tot cu mare ușurință. Scripetele purta prin aer bîrna pînă la locul indicat, omul se apleca doar pînă la brîu, pînă o prindea cu șuruburi. Pentru această operațiune se găsiseră destui voluntari printre muncitorii mai încercați.

Așezarea cupolei ceru, din nou, un efort cumplit și totuși oamenii biruiră. Plăcile se cuplau la colțuri cu o precizie milimetrică, scoabele și buloanele țineau clădirea atît de rigid, încît nici o tornadă nu o putea primejdui.

Franz Würfel, un lăcătuș din Hamburg, în vîrstă de 36 de ani, dădu ultima lovitură de ciocan la schela cupolei ; asta însemna, de fapt, că etajul 500 era și el încheiat.

Cînd isprăvi treaba, începu să strige, extaziat :

— *Heil dir, Deutschland ! Ein Deutscher hat die Arbeit begonnen, ein Deutscher vollendete sie !* *

Uită cu desăvîrșire că deasupra lui una din bîrnele de lemn ale schelei provizorii construite în interior ieșea în afară. Vru să se întoarcă, ca să coboare și, în această clipă, își izbi tîmpla de bîrna cu pricina. Muri peste două zile de comoție cerebrală la Babel Hospital. După ritualul, devenit obișnuit, trupul neînsuflețit a fost îmbălsămat și depus vremelnic în capela din Bronx. Va ajunge mult mai deprabă în Panteon decît și-ar fi putut închipui.

Smirnov, Bárdos și De Touraine, deși erau bolnavi, obosiți, epuizați fizicește, rezistară pînă la capăt. Pînă la ultima lovitură de ciocan.

Cînd cupola fu definitiv și solid amplasată deasupra lor, se priviră cu o copilărească mirare. Nu le venea să creadă că se încheiase și cel de-al 500-lea etaj. Se convinseră că de sub mîinile lor ieșise minunea de necrezut, întreagă, numai în clipa în care în jurul lor muncitorii începură să scandeze în cor :

* Slavă ție, Germanie ! Un german a început munca, un german a încheiat-o ! (germ. în orig.).

— Ura pentru Smirnov !
— Ura pentru Bárdos !
— Ura pentru De Touraine !

În ochii celor trei bărbați încercați se strecură cîte o lacrimă. Nu izbutiră să scoată nici un cuvînt. Se îmbrățișau în tăcere și se sărutau pe obraji. Muncitorii îi înconjurau, le strîngeau mîinile, bolborosind diverse îndemnuri copilărești, apoi îi săltară pe umeri.

De Touraine rămăsese pînă și în acest sfert de ceas istoric ceea ce se cheamă un om de lume. Cînd fu coborît de pe umerii lați ai muncitorilor, arboră o poză ceremonioasă și se întoarse spre Smirnov.

— *Monsieur Smirnov ! J'admire beauocup votre énergie en ce qui concerne ce véritable chef d'oeuvre ! Veuillez, monsieur, agréer mes admirations les plus empressées.* *

Rusul zîmbi fericit, apoi răspunse cu modestie :

— *Je vous remercier infiniment, mais je ne le mérite pas. Sans votre aide, je n'aurais jamais pu arriver à faire quelque chose de pareil...* **

Nu-și spuseră alte vorbe de recunoștință ori de măgulire. Scurtul dialog purtat în limba franceză fu reprodus în chiar aceeași zi de toată presa celor cinci continente și în clipa cînd postul de radio Babel aduse la cunoștința lumii întregi că turnul e gata se cită integral și dialogul care avusese loc între cei doi ingineri.

Bárdos rosti cîteva vorbe și el :

— Sînt fericit pentru că am apucat să văd cu ochii mei încheierea Babelului.

Nici mai mult nici mai puțin, dar din partea unguru-lui taciturn pînă și această frază constituia o surpriză.

Smirnov coborî din nou, după multe săptămîni, pe pămînt ; cînd călcă prima oară pe asfalt începu să meargă clătinat, spre amuzamentul pietonilor care nu-l cunoșteau. Era o apariție tragicomică ; slăbise în asemenea

* Domnule Smirnov ! Vă admir energia cu care ați înfăptuit o adevărată capodoperă. Vă rog, domnule, să primiți prețuirea mea cea mai sinceră (fr. în orig.)

** Vă mulțumesc nespus de mult, dar nu o merit. Fără ajutorul dumneavoastră n-aș fi ajuns niciodată să fac un asemenea lucru... (fr. în orig.)

hal încît nimeni nu-l mai recunoștea : încărunțise de tot, ochii săi negri se afundaseră, pierduți în orbite, pielea obrazului era galbenă ca pergamentul vechi. Îl internară în sanatoriu, unde timp de săptămîni de zile nimeni n-avu voie să vină în preajma lui, în afara Consuelei, care-l veghea zi și noapte. Ziariștii asediaseră intrarea spitalului, editorii promiseră onorarii de milioane dacă-și scrie memoriile, dar zadarnic, el refuza cu îndărătnicie toate ofertele. Nu primi nici un gazetar. Nu participă la ceremonii.

Ultimii zece muncitori au fost luați pe sus de indivizii cu spirit întreprinzător. Îi purtară în triumf prin toate orașele S.U.A., unde fură prezentați în tot felul de spectacole. Mai tîrziu apărură un număr de escroci care se erijau în a fi ultimii muncitori ai BB-ului, așa că într-o singură săptămînă numărul lor ajunse la cinci sute. Ivanov deveni un om bogat, iar eschimoșii se întoarseră acasă cu substanțiale carnete de cecuri.

După ce se izolase etajul 500 cu plăci de sticlă, Bárdos și De Touraine își trimiseră oamenii să finiseze ultimele etaje. Asta da, era o muncă divină. Oamenii lucrau cu încîntare. Să muncești la etajele acoperite, asigurate, să amenajezi și să înfrumusețezi ultimele etaje de unde, prin geamurile mate, nu se mai vedea hăul căscîndu-se amenințător : da, era un simțămînt minunat.

Se găsiră și chiriași care solicitară ultimele etaje : Miss Ruth Clarence, o profesoară de coregrafie cu o clientelă bogată își deschise școala de dans la etajul 493, iar clubul de tenis Babel închirie etajul 495, amenajînd un cochet teren de joc.

Se aranjară și exponatele din muzeul Babel. Aici fu expus proiectul original al lui Weber Wolf, schițele desfășurate și toate variantele imaginate. Întinse pe aceleași planșete pe care le lucrase. Într-o vitrină se afla și ciocanul cu care Franz Würfel bătuse ultimul nit în schela de fier a cupolei, precum și o bucată mare de rocă, provenită din exploziile prilejuite de forajele de probă. Urcară acolo biroul și fotoliul jerpelit ale lui Fallon. Într-o altă vitrină era expus stiloul lui Fallon, cel care valora șaizeci și trei de milioane, ca și sticla de cerneală umplută pe jumătate, iar alături de ele primul număr

din „Babel World", autorizația eliberată de municipalitatea New York-ului, care transfera în folosul BB-ului lotul pe care se construise imobilul, testamentul lui Fallon și cele două faimoase scrisori. Muzeul fusese amenajat după inidicațiile lui Jimmy ; tot el strînsese și selectase conștiincios relicvele.

Panteonul Babel își primi și el locatarii. Se decopertase cavoul din grădina aflată la Bronx, iar de-acolo se transportară, rînd pe rînd, mumiile îmbălsămate. Fură depuse în locul de veci care le era destinat, sus, deasupra norilor.

Tăiară un chepeng în tavanul etajului 499 și raclele de sticlă fură astfel introduse sub cupolă. Cheia chepengului a fost depusă spre păstrare în seiful mare al BBC-ului, iar accesul în Panteon era permis numai cu autorizație specială eliberată de direcțiune. În sala de sticlă, de-a lungul zidurilor, erau aliniați spre a-și dormi în bună pace somnul veșnic : Wolf Weber, Blocksohn, Fallon, Armstrong, Oki-Shi, O'Brien și Franz Würfel.

Numai păsările care zburătăceau prin văzduh mai puteau arunca în răstimpuri cîte o privire prin tavanul de sticlă spre cele șapte trupuri îmbălsămate.

Festivitățile de inaugurare începură la 1 ianuarie, de Anul Nou. Această zi deveni o sărbătoare a întregului mapamond.

În toate fabricile și uzinele aflate pe cele cinci continente activitatea încetă. Babelul era unicul subiect în toate teatrele, cinematografele, varieteurile, barurile și saloanele Americii, în cadrul asociațiilor științifice, în cluburi și în camere de comerț. Ziarele editară numere festive în care pagini întregi erau consacrate lui Weber, Fallon, Smirnov, Consuelei, inginerilor și muncitorilor. Un scriitor cu renume relatase toată povestea BB-ului în 800 de pagini și cartea fu lansată într-un tiraj de două milioane de exemplare. Patkinson compuse imnul Energiei Umane, care întrecea în efect și inventivitate pînă și Simfonia Americii. Lucrarea, transmisă la radio în ziua inaugurării, fu ascultată de mai toți locuitorii planetei. Răstimp de două ore, trenurile, navele, avioanele, aerostatele, tramvaiele, metroul, *elevated*-ul, automobilele și camioanele nu circulară.

La ora 11 dimineața piața din fața Babelului era copleșită de mulțimea de oameni. Muncitorii Babel îmbrăcați în uniforme alcătuiau un cordon, pentru ca nu cumva cei care veniseră să-i sărbătorească să-i strivească pe protagoniști. În mijlocul pieței, era înălțată o tribună mare, de la care Joseph Clement Smith, fost primar general al New Yorkului, ajuns președinte al Uniunii, rosti discursul de inaugurare ; Smith fusese ales președinte în anul precedent cu ajutorul prețios al BBC. În jurul estradei pe care era suit oratorul, microfoanele stațiilor de radio captau fiecare cuvînt și frazele strălucitor de elocvente ale președintelui erau recepționate instantaneu de întregul mapamond.

Cînd președintele își termină discursul se auziră un tunet de voci și aplauze, ropotind cu energia elementelor dezlănțuite :

— *Hurrah for the president !*

— Ura pentru Smirnov !

— Să-l auzim pe rus !

— *Hurrah Russian ! He is our man !* *

Smirnov fu nevoit să se urce la tribună. Se opri cu sfială în mijlocul inelului negru și uriaș de oameni, nu știa ce să spună. Meseria lui erau construcția, truda, calculul și desenul, iar nu vorba...

Minute în șir nu-i veni nici un cuvînt pe buze, apoi rosti cu glas scăzut :

— Muncitori ! Cetățeni ! Să ne plecăm capul cu smerenie în fața măreției trudei umane !

Plecă fruntea. Din înalturi începu să ningă încet și fulgii albi de nea acoperiră capul cărunt al rusului. Mii și mii de oameni priviră în extaz spre înalturi : la etajele sclipitoare și la terasele largi. Căutau cu ochii cupola, dar dincolo de etajul 100, totul se pierdea în norii cenușii.

Pe urmă, mii și mii de oameni își aplecară capetele cuprinși de o sfîntă evlavie în fața celei mai perfecte opere create de mîna omului : turnul Babel al noului ev.

În aceste clipe înălțătoare avu loc un gest spontan cu semnificații copleșitoare. Oamenii străpunseră cordonul

* Trăiască rusul ! El e omul nostru (engl. în orig.).

și se îmbulziră spre tribună. Din gîtlejuri izbucniră urale, aerul vuia în jur. Smirnov fu luat pe sus. Apoi îi aclamară la fel pe Consuela, Bárdos, De Touraine, Jimmy și pe președintele Smith.

Nu mai aveau răgaz pentru reculegere. Fură luați de valul de oameni ce se rostogolea ca o viitură pe străzi, năvălind pe Broadway, cotind apoi în Manhattan-ul împodobit sărbătorește, cu steaguri și drapele.

— Smirnov ! Smirnov !

— Smirnov e omul nostru !

— Ura pentru Smirnov !

Sute de mii de oameni manifestau extaziați pe străzi, coloanele creșteau mereu, din toate casele, de la toate colțurile li se ataşau mereu alții.

Această demonstrație neprevăzută și spontană dezorganizase total programul sărbătoririi, dar n-aveau ce face, poliția și armata rămăseseră inofensive în fața puhoiului de oameni.

Sărbătoriții fură coborîți de pe umerii muncitorilor de-abia spre prînz, undeva în Brooklyn ; ei izbutiră să se întoarcă la Babel, la ora 2, mergînd pe străzi ocolite, morți de oboseală, țepeni de frig.

Fiecare stat din lume trimisese la sărbătorire drept reprezentant al său cel puțin un ministru. Veniră președintele Republicii Germane și președintele Sovietelor însoțit de Comisarul Poporului pentru muncă, erau prezenți împăratul Japoniei, regii Angliei, Italiei și Spaniei, președinții statelor din America Latină, precum și mai multe capete încoronate din Asia. Trebuiră să găzduiască în Babel douăzeci de mii de distinși musafiri veniți de peste hotare. Festivitățile nu mai conteneau. În sala operei se executa Simfonia Americii, în Varieteul Babel se prezenta Revista Babel — un spectacol strălucitor, fastuos, care întrecea în culoare și savoare tot ceea ce a putut să-și imagineze și să vadă omul pînă în acel moment ; pe stadion se disputau meciurile de fotbal dintre selecționatele Europei și ale Americii, urmate de cele ale Africii și Asiei, în timp ce toate localurile de petrecere din Babel se aflau în competiție, în privința alcătuirii celui mai select și mai fulminant program pentru dis-

tinșii lor musafiri, în mult așteptata seară a inaugurării *Babel Building*-ului.

Foștii muncitori organizați în coloane uriașe manifestau în fața clădirii, pe urmă străbătură în marș întregul oraș cu cîntec și muzică. Străzile și tavernele erau ticsite ; avură loc, bineînțeles, și numeroase accidente.

Toate clopotele răsunau și în biserici se țineau slujbe de mulțumire și recunoștință.

De Touraine își pierdu în marea îmbulzeală monoclul, ceea ce echivala cu o nenorocire ; primi în schimb teancuri întregi de scrisori de dragoste și cereri în căsătorie. Președintele Republici Franceze îi înmînă, prn intermediul ambasadorului de la New York, Marea Cruce a Legiunii de Onoare. Bárdos primi nu mai puțin de 138 de foxterieri de rasă pură de la necunoscuți. Habar n-avea ce o să facă cu puzderia asta de animale ; pînă la urmă îi împărți printre șefii de echipă și ingineri. Nu păstră pentru sine nici un exemplar. Hector era pentru el unic, de neînlocuit. Țara sa de baștină îi trimise și ea dovezile sale de recunoștință. Ministrul comerțului prezent la festivitate îi înmînase personal scrisoarea de mulțumire a guvernului pentru truda depusă, prin care sporise considerabil renumele științei ungare peste hotare. Asociația inginerilor unguri de la Buda îi trimise o diplomă de onoare, care fu adusă de o delegație specială, iar rectorul Institutului Politehnic sosi și el, pentru a-i preda diploma de doctor onorific în științe tehnice. Bárdos le mulțumi cu politețe pentru atenția care i se acorda ; se gîndea între timp, cu amărăciune la vremurile nu prea îndepărtate cînd cei din țară îl ostracizaseră datorită originii sale ; pe-atunci fusese cît pe-aci să moară de foame pe caldarîmul Budapestei.

Turnul Babel era împestrițat, în acea zi de 1 ianuarie, cu o mulțime de drapele înstelate ; la unele etaje fuseseră arborate laolaltă steagurile Republicii Germane și cel al Sovietelor, cu secera și ciocanul... În semn de prețuire pentru Wolf și Smirnov...

În aceeași zi, BBC-ul hotărî să înființeze un fond de pensii în valoare de treizeci de milioane de dolari pentru invalizii BB-ului ; se trimise un cec de o sută de mii de

dolari văduvei nenorocosului Franz Würfel. De Touraine, Bárdos și Wieser fură angajați în calitate de directori, cu îndatoriri de ingineri-șefi de întreținere și cu contracte pentru tot restul vieții lor.

În ziua de 2 ianuarie, Feodor Smirnov și Consuela Blocksohn se prezentau în fața oficiului Stării Civile, în biroul municipalității aflat la etajul 330. Doreau să încheie căsătoria în mare taină, fiindu-le lehamite de publicitate și de vîlva stîrnită de sărbătorire. Voiau să treacă cît mai repede peste formalități, pentru ca apoi să poată părăsi festivitățile.

Drept martori se aflau de față președintele Smith și Jimmy Slipper.

Unul din funcționarii de la Starea Civilă izbuti totuși să informeze două ziare despre marele eveniment. Reporterii delegați întîrziară însă; cînd dădură năvală în biroul Oficiului stării civile Smirnov și Consuela se aflau deja îmbarcați la bordul unui aparat Fokker și zburau, în sfîrșit singuri, spre Yellowstone.

Nu aruncară nici măcar o singură privire îndărăt. Se refugiau din viața artificială în cea curată. Dintre oameni, printre vietățile naturii.

5

Cînd Wolf Smirnov, fiul lui Feodor Smirnov și al Consuelei Blocksohn împlini vîrsta de cincisprezece ani, citi în Cartea Genezei:

1. Tot pămîntul avea o singură limbă și aceleași cuvinte.

2. Pornind ei spre răsărit, au dat spre o cîmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo.

3. Și au zis unul către altul: „Haidem! Să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.“ Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.

4. Şi au mai zis : „Haidem ! Să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vîrf să atingă cerul şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pămîntului".

5. Domnul S-a pogorît să vadă cetatea şi turnul cel pe care-l zideau fiii oamenilor.

6. Şi Domnul a zis : „Iată, ei sînt un singur norod şi cu toţii au aceeaşi limbă ; şi iacă de ce s-au apucat ; acum nimic nu i-ar mai putea împiedica să facă tot ce şi-au pus în gînd".

7. Să ne pogorîm şi să le încurcăm limba ca să nu-şi mai înţeleagă vorba unii altora.

8. Şi Dumnezeu îi luă de acolo şi-i împrăştie pe toată faţa pămîntului ; aşa că au încetat să zidească cetatea.

9. De aceea, cetatea a fost numită Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pămînt şi de acolo i-a împrăştiat Domnul pe toată faţa pămîntului."

Wolf Smirnov se gîndi îndelung la slova Vechiului Testament, apoi se rugă de tatăl lui să-i povestească istoria Noului Babel.

Feodor Smirnov îi spuse :

— Scrie, băiete, povestea noii Geneze, după cum urmează :

1. Pe Pămînt erau o mie de limbi şi o mie de vorbiri.

2. Pornind ei dinspre tărîmurile Răsăritului, Apusului, dinspre cele de la Miazănoapte şi Miazăzi, găsiră pe pămîntul Americii tărîmuri nedesţelenite şi acolo descălecară, locuind mereu apoi.

3. Şi au mai zis : „Haidem ! să făurim oţelul care va ţine loc de piatră, iar sticla loc de var".

4. Şi au mai zis : „Haidem ! Să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vîrf să atingă cerul şi să durăm mîndru lăcaş ştiinţei, artei, puterii, frumuseţii, păcii şi frăţiei".

5. Domnul se pogorî să vadă cetatea şi turnul, pe care îl zideau fiii oamenilor.

6. Şi spuse : Iată, o mie de popoare sînt şi au o mie de limbi ; şi se înţeleg, pentru că s-au deprins unul cum să înveţe limba celuilalt.

7. Veniţi, dară, să pogorîm şi să le binecuvîntăm truda pentru că fapta lor e întru slava păcii.

8. Şi le-a binecuvîntat raţiunea şi gîndul de a-şi asculta unul altuia vorba.

9. Şi, în amintirea turnului Babel din Babilon, unde, din pricina neştiinţei şi a vrajbei, oamenii fură împrăştiaţi odinioară spre toate ţinuturile celor patru zări, turnul din America s-a fost botezat Noul Babel, căci acolo s-au înţeles oamenii vorbitori a o mie de limbi.

Sfîrşit

Cuprins

Partea întîi 5
Partea a doua 122
Partea a treia 214
Partea a patra 292

Lector : PAUL DRUMARU
Tehnoredactor : ȘTEFAN LEPOIEV

Bun de tipar 30 aug. 1982. Apărut 1982. Format 15/54 × 84. Coli ed. 19,32. Coli tipo 21.

Tiparul executat sub comanda nr. 36 la
Întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918"
Str. Grigore Alexandrescu 89—97, București,
Republica Socialistă România